

КРИСТИН ХАНА МЕЖДУ СЕСТРИ

Превод от английски: Марияна Тушева, 2012

chitanka.info

ГЛАВА 1

Доктор Блум чакаше търпеливо да получи отговор.

Меган Донтес се облегна на стола си и се загледа в ноктите на ръцете си. Беше време за маникюр. За отдих.

— Опитвам да не се вживявам много, Хариет. Нали ме познаваш? Смятам, че това ми пречи да се наслаждавам на живота.

— Затова ли се срещаме всяка седмица от четири години? Защото толкова обичаш да се наслаждаваш на живота?

— Ако бях на твое място, не бих го споменавала. Не говори много добре за способностите ти като психиатър. Допустимо е, както знаеш, да съм била напълно нормална, когато се запознахме. А сега ти наистина ме подлудяваш.

— Отново използваш хумора като щит.

— Надценяваш ме. Не се шегувах.

Хариет не се усмихна:

— Знам, че рядко се шегуваш.

— Ето, свърши се с мечтата ми да бъда забавна.

— Хайде да поговорим за деня, когато ти и Клеър се разделихте.

Меган се размърда неудобно на стола си. Точно в този момент, когато се нуждаеше от много умен отговор, мозъкът ѝ изключи. Тя знаеше, че Хариет искаше да се порови в живота ѝ, и Хариет знаеше, че тя знае. Ако не отговореше, въпросът просто щеше да бъде зададен отново.

— Разделени. Хубава, ясна дума. Отдалечени. Харесва ми повече, но тази страница вече е затворена.

— Интересно, поддържаш връзка с майка си, а се дистанцираш от сестра си.

Меган повдигна рамене:

— Мама е актриса. Аз съм адвокат. Чувстваме се удобно в нашия измислен свят.

— В смисъл?

— Чела ли си някое от нейните интервюта?

— Не.

— Тя разказва на всички, че сме живели в бедност и нищета, но с любов. И ние се преструваме, че това е истина.

— Вие сте живели в Бейкърсфийлд, когато бедната — но — обичлива преструвка свърши, нали?

Меган не отговори. Хариет я беше превела хитро към болезнената тема като плъх през лабиринт. Хариет продължи:

— Клеър беше на девет години. Ако си спомням правилно, липсваха й няколко зъбчета и имаше проблеми с математиката.

— Недей! — Меган стисна лъскавите дървени облегалки на стола.

Хариет я гледаше втренчено. Под черните неформени вежди погледът й беше настойчив. Малки кръгли очила уголемяваха очите й.

— Не се дърпай, Мег. Ние напредваме.

— Още малко напредък и ще ми е нужна линейка. Трябва да поговорим за практиката ми. Затова дойдох при теб. Тези дни беше истинска лудница в съда, особено при бракоразводните дела. Вчера един баща нехранимайко дойде с „Ферари“, а после се кълнеша, че е без пукнат грош. Хитрияга. Не искаше да плаща за обучението на дъщеря си. За негова зла участ, аз заснех пристигането му.

— Защо продължаваш да ми плащаш, щом не искаш да обсъждаме причините за проблемите ти?

— Аз имам служебни, не семейни проблеми. Няма смисъл да се ровим в миналото. Бях на шестнайсет, когато всичко онова се случи. Сега съм на четирийсет и две. Време е да продължа напред. Постъпих правилно и то вече няма значение за мен.

— Тогава защо още имаш кошмари?

Тя си играеше със сребърната гривна „Дейвид Йърман“ на китката си.

— Аз имам кошмари и с паяци, които носят слънчеви очила „Оукли“, но ти никога не ме питаш за тях. О, а миналата седмица сънувах, че съм затворена в стъклена стая с под от бетон. Чувах как някакви хора викат, но не можех да намеря ключа. Искаш ли да си говорим за това?

— Усещане за изолираност. Осъзнаване, че хората са разочаровани от действията ти или пък че им липсваш. Добре, хайде да поговорим за този сън. Кой викаше?

Мамка му! Меган би трябвало да предвиди това. В края на краищата, тя имаше положен изпит по психология. Да не говорим, че по-рано я смятаха за дете чудо.

Тя погледна към платинено-златния си часовник:

— Много съжалявам, Хариет. Времето ми свърши. Мисля, че ще обсъждаме досадната ми невроза следващата седмица.

Тя се изправи, опъна крачолите на синия си костюм „Армани“. Не че имаше никакви гънки по тях.

Хариет свали бавно очилата си. Меган кръстоса ръце инстинктивно като самоотбрана.

— Така ще е най-добре.

— Харесваш ли живота си, Меган?

Това беше неочаквано.

— Защо да не го харесвам? Аз съм най-добрият адвокат по бракоразводни дела в щата. Живея...

— Сама.

— В страхотно жилище над пазара и карам чисто ново „Порше“.

— Приятели?

— Разговарям с Елизабет всеки четвъртък вечер.

— Семейство?

Май е време да си смени психотерапевта. Хариет беше открила всички слаби страни на Меган.

— Майка ми беше при мен цяла седмица миналата година. Ако имам късмет, ще дойде пак да ме види, за да гледа колонизирането на Марс по МТВ.

— А Клеър?

— Ще призная, че сестра ми и аз имаме проблеми. Но нищо страшно. Просто сме много заети, за да си ходим на гости.

Хариет не каза нищо и Меган побърза да запълни тишината:

— Е, тя ме подлудява с това, че проваля живота си. Достатъчно е умна да се занимава, с каквото си пожелае, а тя стои в оня загубен къмпинг, дето го наричат курорт.

— С баща си.

— Не искам да коментирам сестра си. И определено не искам да коментирам баща й.

Хариет почука с химикал по масата:

— Добре, какво ще кажеш за това: кога за последен път спа с един и същи мъж два пъти?

— Ти си единствената, която смята това за лошо. Обичам разнообразието.

— И младите мъже, нали? Мъже, които не искат да се обвързват. Отърваваш се от тях, преди те да се отърват от теб.

— Пак ще кажа: да спиш с млади, секси мъже, които не искат да се обвързват, не е престъпление. Не искам къща с дъсчена ограда в предградията. Не ме интересува семейният живот, но обичам секса.

— И самотата, нали?

— Не съм самотна — повтори тя упорито. — Аз съм независима. — Мъжете не харесват силни жени.

— Силните мъже ги харесват.

— Тогава да започна да вися във фитнес залите вместо в баровете.

— И силните жени не се притесняват да се изправят пред страховете си. Те говорят за болезнените избори, които са направили в живота си.

Меган се сепна.

— Извинявай, Хариет, трябва да бягам. Ще се видим следващата седмица.

Тя си тръгна.

Навън я посрещна прекрасен ясен юнски ден. Беше началото на така нареченото лято. Навсякъде в другите части на страната хората плуваха, организираха си барбекюта и пикници край басейните. Тук, в добрия стар Сиатъл, хората редовно поглеждаха календарите си и мърмореха, че е юни, проклет да е.

Наоколо се виждаха само няколко туристи; личеше им, че не са от града, по това, че носеха чадъри под мишница.

Най-после Меган издиша дълбоко, прекоси натоварената улица и стъпи на тревата в парка край реката. Насреща ѝ се изправи висок стълб с тотеми. Зад него дузина чайки се гмуркаха за парченца хвърлена храна.

Тя мина покрай една пейка, на която лежеше мъж, сгусен под одеяло от пожълтели вестници. Пред нея дълбокият син Саунд се простираше чак до бледия хоризонт. Искаше ѝ се да се почувства по-

добре при тази гледка, както често ѝ се случваше. Но днес умът ѝ беше в плен на друго време и друго място.

Ако затвореше очи — нещо, което не би си позволила — щеше да си спомни всичко: набирането на телефонния номер; неестествен, труден разговор с някакъв непознат мъж; дългото, мълчаливо пътуване до оня малък град на север. И най-лошото: сълзите, които беше избърсала от пламналите бузи на малката си сестра, когато ѝ каза: „Аз те напускам, Клеър“.

Тя стисна здраво перилата. Доктор Блум грешеше. Нямахше смисъл да си говорят за трудния избор на Меган и годините на самота след това — не би помогнало.

Миналото ѝ не беше колекция от спомени, която трябва да се разглежда, а приличаше на огромен куфар „Самсонит“ на колелца. Меган го беше разбрала преди доста време. Единственото, което можеше да направи, е да го мъкне след себе си.

Всеки ноември великата река Скайкомиш се вдигаше и стигаше до калните си брегове. И всяка година имаше опасност от наводнения. Хората, които живееха в малките градчета покрай реката, се въртяха в танц, стар като света, наблюдаваха и чакаха с готови торби пясък. Те помнеха неща, които се предаваха от поколение на поколение. Всеки пазеше по една история за времето, когато водата се е качила до втория етаж на къщата на еди-кого си... стигнала до горния край на вратата в коридора... до ъгъла на улиците „Спринг“ и „Азалия“. Хората, живеещи на по-равни и по-безопасни места, гледаха вечерните новини и клатеха глави, смееха се на абсурдното положение на фермерите, които живееха в наводнените долини.

Когато нивото на реката започваше да спада най-последно, из града се понасяше колективна въздишка на облекчение. Тя се чуваше първо от устата на Емет Мълвейни, аптекаря, който почти религиозно гледаше прогнозата за времето по единствения телевизор с голям екран в Хейдън. Той можеше да забележи и най-малката подробност в новините, даже това, което перковците метеоролози от Сиатъл пропускаха. И така, той даваше заключението си на шериф Дик Паркс, който пък споделяше със секретарката си, Марта. За по-малко време, отколкото беше необходимо да се стигне от единия край на града до другия, се разнасяше слухът: „Тази година всичко ще е наред.“

Опасността премина“. И, разбира се, двайсет и четири часа след предсказанието на Емет, метеоролозите го потвърждаваха.

И тази година не правеше изключение, но сега, през този хубав летен ден, беше по-лесно да се забравят онези опасни месеци, когато дъждът можеше да подлуди всички.

Клеър Кавено стоеше на брега на реката, почти до глезени нагазила с ботуши в меката кафява кал. До нея лежеше на една страна косачката, останала без бензин.

Клеър се усмихна, избърса потното си чело с ръкавица. Беше невероятно колко много труд изискваше курортът, за да се подготви за лятото.

Курортът.

Така баща ѝ наричаше тези шестнайсет акра. Сам Кавено се беше сдобил със земята преди почти четирийсет години, когато Хейдън беше само една бензиностанция преди изкачването към прохода „Стивънс“. Той беше купил парцела срещу една песен и се беше заселил в порутената къща, която вървеше с него. Беше нарекъл мястото курорт „Речен бряг“ и бе започнал да си мечтае за живот без предпазни шапки, тапи за уши и нощни смени в завода за хартия в Еверет.

Първо той работеше тук след работа и през уикендите. Беше започнал с един електрически трион, един пикап и план, начертан на салфетка. Изсече мястото за къмпингуване, прочисти стогодишните храсталаци и построи всички бунгала от борови дървета на ръка, като ги разположи покрай реката. Сега „Речен бряг“ беше процъфтяващ семеен бизнес. Имаше общо осем бунгала, всяко с две хубави малки спални и една баня и с веранда с изглед към реката.

През последните няколко години бяха прибавили плувен басейн и игрална зала. Имаха планове и за построяване на игрище за миниголд и перално помещение. Беше от онзи вид места, където едни и същи семейства идваха всяка година, за да прекарат ценните си ваканционни дни.

Клеър още си спомняше първия път, когато го видя.

Високите дървета и забързаната сребриста река се сториха като рай на едно момиче, израснало в каравана; каравана, която спираше само в бедните квартали на градовете. Спомените ѝ от детството, преди да дойде в курорта „Речен бряг“, бяха мрачни: грозни градове,

които се сменяха един след друг; още по-грозни апартаменти в порутени сгради. И Мама — винаги бягаща от едно или друго нещо. Тя се беше омъжвала многократно, въпреки че Клеър не си спомняше някой мъж да се е задържал по-задълго. Мъжете оставаха колкото да изпият една кутия мляко. Клеър си спомняше само Меган. По-голямата ѝ сестра, която се грижеше за всичко... а после си тръгна и я остави.

Сега, след толкова години, двете бяха свързани с много тънки нишки. Веднъж на няколко месеца те си говореха по телефона. В особено лоши дни започваха да си говорят за времето. Тогава неизменно Меган получаваше „друго телефонно обаждане“ и затваряше. Сестра ѝ обичаше да говори за успехите си. Меган можеше да мърмори повече от десет минути за това, колко евтино се е продала Клеър. „Да живееш в онзи малък тъп къмпинг, да чистиш на хората“ беше обичайното ѝ изказване. Всяка Коледа тя предлагаше да ѝ плати за колеж.

Като че ли ако прочете „Беулф“, ще оправи живота си.

От години Клеър си мечтаеше двете да бъдат приятелки, не само сестри, но Меган не искаше, тя вървеше по пътя си сама. Те бяха това, което Меган искаше: учтиви непознати, които имаха една кръв и общо грозно детство.

Клеър се пресегна за косачката. Докато я влачеше по меката земя, тя забеляза редица неща, които трябваше да се свършат преди откриването. Трябваше да се подрежат розите, да се изстърже мъхът от покривите, да се изчисти плесента от перилата на верандата. И да не забравяме косенето. Дългата влажна зима беше заменена от учудващо топла пролет и тревата беше израсла до коленете на Клеър. Тя си отбеляза наум да напомни на Джордж, техния помощник да изтърка канутата и каяците този следобед.

Хвърли косачката в пикапа. Тя издрънча, като се удари в ръждясалото дъно.

— Ей, скъпа. В града ли отиваш?

Тя се обърна и видя баща си да стои на верандата на бунгалото офис за регистрация. Той носеше стара престилка, изцапана с кафяво в горната част, вероятно от масло, и вълнена риза.

Той извади червена носна кърпа от джоба си, избърса челото си и тръгна към нея:

— В момента поправам онзи фризер впрочем. Недей да ходиш да търсиш нов.

Нямаше домакински уред, който той да не можеше да поправи, но Клеър смяташе да огледа цените на новите уреди все пак:

— Искаш ли нещо от града?

— Смити ми е приготвил една част. Ще ми я вземеш ли?

— Разбира се. И накарай Джордж да се захване с канутата, когато дойде, чу ли?

— Ще си го запиша.

— Накарай Рита да изчисти с белина тавана на банята в шесто бунгало. Хванал е плесен тази зима.

Тя затвори капака на каросерията на пикала.

— Ще се върнеш ли за вечеря?

— Не и тази вечер. Нали помниш, че Али ще играе на тийбол в крайречния парк? В пет часа.

— О, да. И аз ще дойда.

Клеър кимна, защото знаеше, че наистина ще дойде. Не беше пропуснал нито едно събитие от живота на внучката си досега.

— Чао, тате.

Тя изви дръжката на вратата на пикапа и я дръпна силно. Вратата изскърца и се отвори. Клеър хвана кормилото и се придърпа към седалката.

Баща ѝ тупна по вратата на пикапа:

— Карай внимателно, особено на завоя на седма миля.

Тя се усмихна. От две десетилетия той ѝ даваше само полезни и точни съвети.

— Обичам те, татко.

— И аз те обичам. Сега бягай да прибереш внучката ми. Ако побързаш, ще имаме време да гледаме „Спъндж Боб Скуеър Пантс“ преди играта.

ГЛАВА 2

Западната страна на административната сграда гледаше към Пъджет Саунд. Стена с огромни прозорци разкриваше лазурна гледка. В далечината се очертаваше гористият хълм на остров Бейнбридж. През нощта се виждаха няколко светлинки в черно-зелената тъмнина, обаче през деня островът изглеждаше необитаем. Само белият ферибот, който пъхтеше на дока на всеки час, показваше, че там живеят хора.

Меган седеше сама до дълга маса с форма на бъбрек. Лъскавият плот от черешово и абаносово дърво демонстрираше елегантност и пари. Може би повече пари. Маси като тази се изработват по поръчка и по индивидуален дизайн; това се отнасяше и за кожените столове. Когато някой седнеше на тази маса и се впечатлеше от гледката, си правеше неизменното заключение: който и да притежава този офис, е дяволски преуспял.

Това беше истина. Меган беше постигнала всяка цел, която си беше поставила. Когато влезе в колежа като уплашена, самотна тийнейджърка, тя се осмели да помечтае за по-добър живот. Сега вече имаше този живот. Нейната практика беше сред най-успешните и уважавани в града. Тя притежаваше скъпо жилище в центъра на Сиатъл (*то нямаше нищо общо с разнебитената каравана, която беше нейният „дом“ през детските ѝ години*), и никой не зависеше от нея.

Погледна часовника си. Четири и дваисет. Клиентът ѝ закъсняваше. Мислиш си, че като вземаш над триста долара на час, поне ще накараш хората да идват навреме.

— Мис Донтес? — чу се по интеркома.

— Да, Рона?

— Сестра ви, Клеър, е на първа линия.

— Свържи ме. И ми звънни веднага, когато Мей Монро се появи.

— Добре.

Тя натисна бутона на слушалката и се насили да придаде жизнерадостност на гласа си:

— Клеър, чудесно е, че се обаждаш.

— Телефонът може да се избира и от двете страни, нали знаеш? Е, как е животът в Париград?

— Чудесен. А в Хейдън? Всички седят и чакат наводнението?

— Опасността отмина.

— О! — Меган погледна през прозореца. Долу, вляво от нея, огромни оранжеви кранове товареха многоцветни контейнери на един танкер. Тя не знаеше какво да каже на сестра си. Двете имаха общо минало и това беше всичко. — И как е красивата ми племенница? Хареса ли скейтборда?

— Тя го обожава. — Клеър се засмя. — Но, Мег, понякога трябва да се консултираш с продавачите. Петгодишните момиченца, като правило, нямат достатъчно добра координация, за да карат скейтборд.

— Но ти имаше. По това време живеехме в Нийдълс. Тогава аз те научих да караш колело с две колелета. — Меган веднага съжали, че го каза. Винаги ѝ беше трудно да си спомня общото им минало. Дълги години Клеър ѝ беше по-скоро като дъщеря, отколкото сестра. Наистина, Мег беше повече майка на Клеър, отколкото майка им някога е била.

— Просто ѝ вземи едно филмче на Дисни следващия път. Не е нужно да харчиш толкова много пари за нея. Стига ѝ Поли Покет.

Каквото и да беше това. Настъпи неловко мълчание. Меган погледна часовника си, после и двете заговориха едновременно:

— Какво...?

— Алисън вълнува ли се за първи клас...?

Меган стисна устни. Костваше ѝ усилие да замълчи, но знаеше, че Клеър мрази да я прекъсват. Мразеше и когато Мег монополизираше разговора.

— Да — каза Клеър. — Али няма търпение да стои цял ден в училище. Още не е напуснала детската градина и вече чака с нетърпение есента. Само за това говори. Понякога имам чувството, че се държа за опашката на комета. Непрекъснато се движи, дори и когато спи.

Меган понечи да каже: „Ти беше същата“, но се спря. Болеше я при спомените за миналото; искаше ѝ се да може да го забрави.

— Е, как е работата ти?

— Добре. А къмпингът?

— Курортът. Отваряме го след по-малко от две седмици. Фамилията Джеферсън ще има семейна сбирка тук, ще дойдат около двайсет човека.

— Една седмица без телефони и телевизия. Чувам ли музиката на „Деливърънс“ в главата си?

— Някои семейства обичат да се събират — каза Клеър с онзи хаден „нараняваш ме“ глас.

— Съжалявам, права си. Знам, че обичаш това място. Ей — каза тя, сякаш тъкмо си мислеше за това, — защо не вземеш малко пари назаем от мен и да построиш един малък спа център върху имота? Или още по-добре, един малък хотел. Хората ще идват на тълпи за кални бани. Бог ми е свидетел, че имате необходимата кал.

Клеър въздъхна дълбоко:

— Трябваше да ми напомниш, че си преуспяла, а аз не съм. По дяволите, Мег.

— Нямах това предвид. Искях само... знам, че е трудно да разшириш бизнеса без капитал.

— Не ти искам парите, Мег. Ние не ги искаме.

Ето го отново онова напомняне, че Мег беше аз, а Клеър беше ние.

— Съжалявам, че казах не каквото трябва. Просто искам да помогна.

— Вече не съм момиченцето, което се нуждае от грижите на кака си, Мег.

— Сам винаги се е грижил добре за теб. — Мег усети лека горчивина в гласа си.

— Да — Клеър замълча за миг, пое си въздух. Меган знаеше какво прави сестра ѝ в момента. „Прегрупира се“, търсеше по-мека, по-безопасна почва. — Ще ходя на езерото Чилън — каза тя най-последно.

— Годишното пътуване с приятелки — каза Меган, благодарна за смяната на темата. — Как се наричахте? Блусарките?

— Да.

— И всички се събирате на същото място?

— Всяко лято откакто сме завършили гимназия.

Меган се зачуди какво ли ще е да си имаш братство от толкова близки приятели. Ако беше друг тип жена, даже щеше да ѝ завизжда. Но при положението, което заемаше сега, тя нямаше време да се разтакава с група жени. И не можеше да си представи да е приятелка до ден-дневен с хора, с които е ходила на училище.

— Добре, забавлявайте се.

— О, непременно. Тази година Шарлот...

Мегафонът иззвъня:

— Меган? Мис Монро е тук.

„Благодаря ти, господи. Имам извинение да затворя“. Клеър можеше да говори до безкрайност за приятелките си.

— Проклятие. Извинявай, Клеър, трябва да вървя.

— Добре, добре. Знам колко обичаш да слушаш за приятелките ми от колежа.

— Не е така. Имам клиентка, която току-що пристигна.

— Да, да, ясно. Чао.

— Чао. — Меган прекъсна разговора тъкмо когато секретарката ѝ въведе Мей Монро в конферентната зала.

Тя свали слушалките от главата си, хвърли ги на масата, те паднаха там и изчаткаха:

— Здравей, Мей — каза тя, като пристъпи бързо към клиентката си. — Благодаря, Рона. Не ме свързвай, моля те.

Секретарката кимна и излезе, като затвори вратата зад себе си.

Мей Монро стоеше пред голяма пъстра картина, рисувана с маслени бои, оригинал на Нечита, озаглавен „Истинска любов“. На Меган винаги ѝ бе харесвала иронията: тук, в тази стая, истинската любов умираше всеки ден.

Мей носеше стара черна рокля от жарсе и черни обувки, излезли от мода преди повече от пет години. Шампаненорусата ѝ коса падаше меко на раменете, небрежно вързана на опашка, както се правеше преди много години. Гodeжният ѝ пръстен представляваше обикновена златна халка.

Като я гледаше така, никога не би повярвала, че съпругът ѝ кара черен мерцедес и посещава всеки вторник голф клуба „Бродмур“. Вероятно Мей не беше харчила пари за себе си от години. Не и откакто беше робувала в един местен ресторант, за да плаща за обучението на мъжа си. Впрочем, тя беше само няколко години по-възрастна от

Меган, но тъгата беше оставила отпечатък върху Мей. Тя имаше тъмни кръгове под очите си.

— Моля, Мей, седни.

Мей подскочи, сякаш беше марионетка, придвижена от някой друг. Тя се приближи и седна на един от кожените столове.

Меган зае обичайното си място начело на масата. Разположи пред себе си няколко светлокафяви папки с яркорозови бележници, поставени по края на документите. Меган забарабани с пръсти по купчината документи, чудейки се кой от многобройните си подходи да избере. През годините тя беше научила, че има толкова реакции на лошите новини, колкото и простъпки. Инстинктът ѝ подсказваше, че Мей Монро е уязвима, и въпреки че беше по средата на развод, тя не искаше да приеме неизбежното. Независимо че документите за развода бяха готови от месеци, Мей не вярваше, че мъжът ѝ ще отиде докрай. След тази среща тя вече щеше да повярва. Меган я погледна:

— Както ти казах при последната ни среща, Мей, аз наех частен детектив да провери финансовите операции на съпруга ти.

— Чиста загуба на време, нали?

Въпреки че тази сцена се повтаряше много често в този офис, на Меган винаги ѝ беше трудно:

— Не точно.

Мей я погледна продължително, после стана и отиде до сервиза за кафе, поставен на бюфета от черешово дърво.

— Разбирам — каза тя, обърната с гръб към Меган. — Какво откри?

— Той има повече от 600 000 долара на сметка на Каймановите острови. Сметката е на негово име. Преди седем месеца е взел почти всички ценни книжа от дома ви. Ти може би си мислила, че подписваш документи за рефинансиране?

Мей се обърна. Тя държеше чаша кафе и чинийка.

Порцеланът тракаше в треперещите ѝ ръце, докато тя вървеше към конферентната маса:

— Лихвата е паднала.

— Паднали са само парите. И са отишли право в ръцете му.

— О, господи! — прошепна тя.

Меган видя как светът на Мей се разпада. Виждаше се в блясъка на зелените ѝ очи; сякаш светлина се отделяше от нея.

В такъв момент много жени изглеждаха така: това беше моментът, когато те разбираха, че не познават мъжете си и че е свършено с мечтите им.

— Има и по-лошо — продължи Меган, като се опитваше да подбира по-меки изрази, защото съзнаваше колко дълбоко щеше да я нарани. — Той е продал практиката на партньора си, Теодор Блевин, за един долар.

— Защо му е трябвало да го прави? Тя струва...

— Ти не би могла да вземеш даже и половината, на която иначе имаш право.

При тези думи краката на Мей сякаш се подкосиха. Тя се строполи на стола. Чашата и чинийката се удариха в масата и издрънчаха. Кафето прескочи ръба на порцелановата чаша и се разплиска върху масата. Мей започна веднага да обира разлятото с кърпичката си:

— Извинявам се.

Меган я хвана за китката:

— Недей! — Тя стана, взе няколко салфетки и попи мокрото петно. — Аз се извинявам, Мей. Всеки път, когато се сблъскам с такова поведение, се чувствам ужасно. — Тя докосна рамото на Мей и я остави да помисли за момент.

— Вижда ли се някъде в документите защо ми е сторил това?

На Меган много ѝ се искаше да няма отговор на този въпрос. Тя се пресегна, взе една папка и извади черно-бяла снимка. Побутна я към Мей много бавно, сякаш снимката беше проявена върху парче пластичен експлозив, а не на лист лъскава хартия:

— Казва се Ашли.

— Ашли Стоукър. Мисля, че вече знам защо той все предлагаше да взема Сара от уроците по пиано.

Меган кимна. Винаги беше проблем, когато съпругата знаеше коя точно е любовницата.

— Вашингтон е щат, в който не е нужно вината да се доказва; не се нуждаем от основания за развод, така че любовната му афера няма значение.

Мей вдигна глава. Лицето ѝ имаше отнесеното, стъклено изражение на жертва в катастрофа.

— Няма значение ли? — Тя затвори очи. — Аз съм идиотка. — Думите ѝ излизаха повече като дъх, отколкото като звук.

— Не. Ти си честна и упорита жена, която издържаше един егоистичен глупак цели десет години в колежа, за да може *той* да има по-добър живот.

— Предполагаше се, че това ще е *нашият* по-добър живот.

— Да, така би трябвало да бъде.

Мег се пресегна и докосна ръката на Мей.

— Ти си повярвала на мъж, който ти е казал, че те обича. Сега той разчита на теб да си старата услужлива Мей, жената, която поставя семейството на първо място и улеснява живота на доктор Дейл Монро.

Мей изглеждаше объркана, може би леко уплашена. Меган разбра: жени като Мей бяха забравили отдавна как да тропнат по масата. Всичко беше наред, това си беше нейна работа, на адвокатката.

— Какво да правим? Не искам да наранявам децата.

— Той е този, който наранява децата, Мей. Той е откраднал пари от тях. И от теб.

— Но той е добър баща.

— Тогава ще иска да са добре осигурени. Ако е останала частица достойнство у него, ще ви даде половината от активите без бой. Ако го направи, делото ще мине леко като негърски танц.

Мей знаеше истината, за която и Меган се беше досетила. Такива мъже рядко се отказват доброволно от парите.

— А ако не го направи?

— Тогава ще го принудим.

— Това ще го вбеси.

Меган се облегна напред:

— Ти трябва да си бясна, Мей. Този мъж те излъга, измами те и те ограби.

— Той също е и баща на децата ми — отговори Мей със спокойствие, което Меган намери за дразнещо. — Не искам нещата да изглеждат толкова грозни. Искам той да знае... че винаги може да се върне вкъщи.

О, Мей!

Меган подбираше думите си внимателно:

— Ние ще бъдем честни, Мей. Не искам да наранявам никого, но ти, със сигурност, не бива да си измамена и оставена да мизерстваш от

този мъж. Точка. Той е много, много богат ортодонтист. Ти би трябвало да носиш „Армани“ и да караш „Порше“.

— Никога не съм искала да нося „Армани“.

— И сигурно никога няма да носиш, но мой дълг е да направя така, че да имаш такава възможност. Знам, че сега това изглежда студено и грубо, Мей, но повярвай ми, когато се умориш да отглеждаш онези две деца сама, а доктор Усмивка се разхожда из града с ново „Порше“ и танцува цяла нощ с двайсет и шест годишна учителка по пиано, ще бъдеш доволна, че можеш да си позволиш всичко, което ти се прииска. Довери ми се.

Мей я погледна. Лека, сърцераздирателна усмивка се появи на устата ѝ:

— Добре.

— Няма да му позволя да те наранява повече.

— Мислиш, че няколко документа и куп пари в банката ще ме предпазят? — Тя въздъхна. — Давай, мис Донтес, направи каквото е необходимо, за да осигуриш бъдещето на децата ми. Но да не се преструваме, че това ще стане безболезнено, моля те. Вече е толкова тежко, че ми е трудно да дишам, а всичко едва започва.

Сред прерийната трева се виждаше редица вятърни мелници, изпъстрили безоблачния хоризонт. Техните дебели метални перки се въртяха в бавен и равномерен ритъм. Понякога, когато времето беше хубаво, можеше да се чуе скърцащото туп-туп-туп при всяко завъртане.

Днес беше твърде горещо и не можеше да се чуе нищо, освен биенето на собственото ти сърце.

Джо Уайът стоеше на циментената плоча, която служеше за веранда пред склада, и държеше топла кутия кола, останала от обяда му.

Той гледаше далечните полета и му се искаше да броди из тях, да се разхожда между дърветата, да усеща мириса на плодородна земя и зреещи плодове.

Там долу трябваше да има бриз; дори и нечий дъх би облекчил тази непоносима горещина. Тук имаше само едно жарко слънце, печашо върху металния склад. Челото му лъщеше от пот, а кожата му под тениската беше направо мокра.

Горещината го уморяваше, а беше само втората седмица от юни. Нямахше начин да понесе лятото в долината Якима. Беше време отново да се мести.

Тази мисъл го изтощи. Не за първи път се чудеше колко време ще издържи да се мести от град на град. Самотата го тормозеше, превръщаше го в тънка сянка; за съжаление, алтернативата беше лоша.

По-рано — сега му се струваше, че е било много отдавна — се надяваше, че едно от тези места ще му хареса, че ще отиде в един град, ще си каже: „Ето, това е“, ще си наеме апартамент вместо занемарена стая в мотел.

Но вече не мечтаеше за това. Знаеше, че е неосъществимо. След една седмица в една и съща стая, започваше да усеща разни неща, да си спомня... Започваха кошмари. Единственият изход беше странстването. Ако дюшекът му не беше негов, ако стаята му беше непозната, той можеше да спи понякога и повече от два часа. Ако се установеше някъде, ако се почувстваше удобно, ако спеше по-дълго, той неизменно започваше да мечтае за Даяна.

Това беше поносимо. Болеше, разбира се, защото да види лицето ѝ — макар и само насън — го изпълваше с болка, която проникваше чак до костите му, но и с удоволствие, със сладък спомен за живота, който беше водил преди, за любовта, която беше изпитвал. Само ако сънищата свършваха с образа на Даяна, седяща на зелената трева на Куод в студентските ѝ години, или със спомена за тях двамата, сгушени на голямото им легло в къщата на остров Бейнбридж.

Но той нямаше този късмет. Сладките сънища неизменно се вгорчаваха и превръщаха в грозна картина. Той често се събуждаше, шепнейки: „Съжалявам.“

Единственият начин да оцелее бе да се мести непрекъснато и никога да не се среща с хора.

Беше се научил да бъде невидим през тези години на скитничество. Ако човек си подстриже косата, облече се прилично и се хване на работа, хората го забелязват. Застават на опашка за автобус зад него, а в малките градове го заговарят.

Но ако човек се запусне, ако забрави да си подстриже косата и облече износена тениска с надпис „Харли Дейвидсън“, както и скъсани

и избелели дънки „Ливайс“, ако мъкне опърпана раница, никой не го забелязва. И, по-важното, никой не го разпознава.

Зад него се чу камбана. Той въздъхна и влезе в склада. Веднага го лъхна студ. Склад — хладилник за плодове. Потта по лицето му стана лепкава. Той хвърли празната кутия от кола в кошчето и излезе отново навън.

За част от секундата, а може би и по-малко, горещината му дойде добре; докато стигна до товарната платформа, той отново се потеше.

— Уайът — извика бригадирът, — къде си мислиш, че се намиращ, на пикник ли? — Джо погледна към безбройните редици от огромни камиони, пълни догоре с прясно набрани череша. После огледа другите мъже, които разтоварваха щайги — предимно мексиканци, живеещи в раздрънкани каравани на сухи, прашни парцели земя без тоалетни и течаща вода.

— Не, сър — отговори той на червендалестия бригадир, на когото явно му харесваше да крещи на работниците си. — Не мисля, че това е пикник.

— Добре. Връщай се на работа тогава. Ще ти отнема от заплатата за час и половина.

По-рано Джо би грабнал бригадира за потната мръсна яка и би му показал как се разбират мъжете помежду си. Но тези дни бяха отминали.

Той бавно тръгна към най-близкия камион; по пътя извади чифт брезентови ръкавици от задния си джоб. Време беше да се мести.

Клеър стоеше до кухненската мивка и мислеше за вчерашния разговор с Мег.

— Мамо, може ли да си взема още едно Его?

— Как се иска нещо? — попита Клеър разсеяно.

— Мамо, може ли да си взема още едно Его, моля?

Клеър се отдръпна от прозореца и избърса ръцете си в кърпата, която висеше на вратичката на фурната:

— Да, разбира се. — Тя хвърли една замразена вафла в тостера. Докато вафлата се топлеше, Клеър се огледа из кухнята за още мръсни чинии... И видя мястото с очите на сестра си.

Не беше лоша къща, разбира се, по стандартите на Хейдън. Наистина беше малка: три малки спални, запълнили втория етаж; само по една баня на всеки етаж, хол и кухня с място за хранене, което служеше и за кухненски плот. За шестте години, през които тя живееше тук, Клеър беше боядисала старите тревистозелени стени в кремаво и беше заменила рошовите оранжеви килими с нови дървени подове. Мебелите, макар и втора употреба, бяха с дървен обков, който тя беше оформила саморъчно. Нейна гордост и радост беше канапето за влюбени от хавайско дърво коа. То не подходдаше много на хола с неговите избелели червени възглавници, но ако един ден заживееше в Хавай, то със сигурност щеше да привлеча погледите на хората.

Мег може би виждаше нещата по друг начин. Мег, която беше завършила гимназия по-рано (беше изкарала седем години в колеж), която не пропускаше да спомене, че има купища пари, и имаше нахалството да изпрати на племенницата си коледни подаръци, които да накарат останалите около елхата да изглеждат жалки със своите подаръчета.

— Вафлата ми е готова.

— Ами, ето я. — Клеър извади вафлата от процепа, намаза я с масло и я нарязва, после я сложи пред дъщеря си. — Заповядай.

Алисън веднага набучи едно парче и го пъхна в устата си, като дъвчеше по характерния си начин, сякаш беше герой от мултипликационно филмче.

Клеър не можа да се сдържи и се усмихна. Дъщеря ѝ действаше по този начин още от деня на раждането си. Тя гледаше своята миниатюрна версия. Същата фина руса коса и бяла кожа, същото сърцевидно лице. Въпреки че тя нямаше свои снимки на петгодишна възраст, вярваше, че са като две капки вода. Бащата на Алисън не беше оставил генетичен отпечатък върху дъщеря си.

Типично за него, в момента, когато чу, че Клеър е бременна, той грабна обувките си.

— Мамо, ти си още по пижама, ако не побързаш, ще закъснееш.

— Да, права си. — Клеър мислеше за всичко, което трябваше да свърши днес: да окоси задната ливада, да разопакова душовете и прозорците в банята; да изчисти плесенясалите стени в трето бунгало; да отпуши тоалетната в пето бунгало; да поправи навеса за канута. Беше още рано, нямаше осем часът, последният училищен ден. Утре

ще заминат на едноседмична почивка край езерото Чилън. Тя се надяваше да успее да пригответи всичко навреме. Огледа се наоколо. — Виждала ли си работния ми списък, Алисън?

— На малката масичка е.

Клеър взе списъка от масичката, като клатеше глава. Нямаше никакъв спомен да го е оставяла там. Понякога се чудеше как би се справяла без Алисън.

— Искам да ходя на уроци по балет. Какво ще кажеш?

Клеър се усмихна. Спомни си — една от онези мисли, които те жегват — че и тя искаше навремето да става балерина. Меган я окуражаваше да мечтае за това, въпреки че нямаха пари.

Е, не беше точно така. Имаше пари за уроците по танци на мама, а нямаше за Клеър.

Впрочем веднъж, когато Клеър беше на шест или седем години, Меган ѝ организира серия уроци в събота сутрин с една нейна приятелка от училище. Тя никога нямаше да забрави онези чудесни сутрини. Усмивката ѝ се скри.

Алисън я гледаше намръщено, прехапала едната си буза:

— Мамо, балетът?

— И аз исках да ставам балерина по-рано. Знаеше ли това?

— Неее.

— За съжаление, стъпалата ми бяха като канута.

Али се изхихика:

— Канутата са огромни, мамо. Твоите крака май наистина са много големи.

— Благодаря! — Тя също се засмя.

— Как така се случи, че стана пчела работничка, като си искала да ставаш балерина?

— Пчела работничка ме нарича дядо ти. В действителност аз съм помощник-управител.

Беше преди много години, когато тя избра този начин на живот. Като повечето от нейните решения, и това беше взела набързо, без много да му мисли.

Първо се беше провалила на изпитите в държавния университет във Вашингтон — една от многото жертви на висшето образование. Тогава, разбира се, не знаеше, че Меган беше принципно права. Колежът дава на едно момиче по-големи възможности. Без диплома и

мечти, Клеър се беше оказала отново в Хейдън. Първо имаше намерение да остане месец, месец и нещо, а после да се премести на Хаваите и да се научи да кара сърф, но после татко ѝ заболя от бронхит и се залежа около месец. Клеър беше останала с него, докато се възстанови. Когато баща ѝ стъпи отново на крака и се върна на работа, Клеър беше разбрала колко много обича това място. И в много други отношения беше истинска дъщеря на баща си — толкова си приличаха. И тя като него харесваше тази работа; по цял ден беше навън, в дъжд и пек, за да свърши всичко, което се налагаше. Когато приключеше със задълженията си, се наслаждаваше на резултатите от своя труд. Имаше нещо в тези великолепни шестнайсет акра до реката, което изпълваше душата ѝ.

Не се учудваше, че Меган не разбира. Сестра ѝ, която ценеше образованието и парите повече от всичко, гледаше на грижите за това място като загуба на време.

Клеър се опитваше да не обръща внимание на презрителното ѝ отношение. Тя знаеше, че работата ѝ не беше кой знае какво — само управление на няколко места за къмпингуване и бунгала, но не се чувстваше неудачница, не мислеше, че животът ѝ е разочарование.

Освен в минутите, когато говореше със сестра си.

ГЛАВА 3

Двайсет и четири часа по-късно Клеър беше готова да тръгне на почивка. Тя реши да обиколи за последен път малката къща, търсейки нещо забравено и несвършено, но всичко беше наред. Прозорците бяха затворени, съдомиялната машина — празна и всичко малотрайно беше извадено от хладилника. Тъкмо оправяше завесите в банята, когато чу стъпки в хола.

— Какво, по дяволите, правите още тук?

Тя се усмихна и излезе от малката баня.

Баща ѝ стоеше в хола. Както винаги, той доминираше в малкото помещение. Едър и широк в раменете, караше всяка стая да изглежда малка. Това си беше негова отличителна черта.

Тя се срещна за пръв път с него, когато беше на девет години. Беше дребничка за възрастта си и толкова срамежлива, че разговаряше само с Меган. Когато татко ѝ влезе в тяхната каравана, той ѝ се стори огромен. „Е, беше казал той, когато погледна към нея, ти трябва да си моята дъщеря, Клеър. Ти си най-хубавото момиче, което някога съм виждал. Хайде да си ходим вкъщи.“ Вкъщи.

За тази дума тя беше мечтала, тази дума беше очаквала. Беше ѝ нужно доста време — повече от няколко години — докато осъзнае, че той не беше приел така радушно Меган. Докато Клеър разбра грешката, измина доста време и беше безсмислено да се опитват да я оправят.

— Ей, тате, тъкмо гледах дали всичко е готово за твоето преместване тук.

Той се усмихна широко и оголи редица бели изкуствени зъби:

— Ти знаеш много добре, че няма да се местя тук. Харесвам подвижната си къщичка. На един мъж не му е необходима такава голяма стая. Аз имам един хладилник и един телевизор на сателит. Това ми е достатъчно.

Те водеха този спор, откакто Клеър се беше върнала и баща ѝ беше отстъпил къщата на нея. Той се кълнеше наляво и надясно, че

подвижният му дом, скрит сред дърветата, беше достатъчен за самотен петдесет и шест годишен мъж.

— Но, тате...

— Недей да споменаваш задника ми. Знам, че става все по-голям. Сега се размърдай и ела да прегърнеш твоя старец.

Клеър се подчини. Големите му, силни ръце я обгърнаха и накараха да се почувства обожавана и в безопасност. Днес той миришеше леко на дезинфектант. Това ѝ припомни, че банята има нужда от ремонт.

— Тръгвам след един час — каза тя. — Тоалетната в бунгало...

Той я завъртя и побутна леко към вратата.

— Заминавай. Това място няма да се разпадне без теб. Ще оправя проклетата тоалетна. Помня, че трябва да взема PVC тръбата, която ти поръча, и да наредя дървата под навеса. Ако още веднъж ми напомниш какво трябва да правя, ще се наложи да те нараня. Съжалявам, но нещата стоят така.

Клеър не можа да се сдържи и се усмихна. Беше му напомняла за тръбата поне шест пъти.

— Добре.

Той я докосна по раменете, накара я да спре и да го погледне.

— Почивай толкова дълго, колкото искаш. Наистина. Остани три седмици. Мога и сам да се грижа за това място. Ти си заслужи почивката.

— Ти никога не почиваш.

— Аз съм в края на живота си и не искам да губя време в почивки. Ти си само на трийсет и пет години. Вие с Алисън трябва да поспирате от време на време. Прекалено отговорна си.

— Аз съм трийсет и пет годишна самотна майка, която никога не се е женила. Това не е много отговорно. Сега в Чилън ще поспра за малко. Но ще се върна след една седмица. Навреме, за да настаня семейство Джеферсън по бунгалата.

Той я потупа по рамото:

— Винаги си правила каквото искаш, но не можеш да ме виниш, че се опитвам да те убедя да направиш и нещо друго. Забавлявай се.

— И ти, тате. И покани Телма на вечеря, докато ме няма. Стига сте се спотайвали тук.

Той я погледна искрено изненадан:

— Какво...

Тя се засмя:

— Хайде, хайде, целият град знае, че се срещате.

— Не се срещаме.

— Добре, спите.

В настъпилата след това тишина Клеър излезе от къщата и се озова в стоманеносив ден. Ръмеше и дъждът ѝ заприлича на завеса от мъниста на фона на дърветата. По тарабите на оградата и телефонните стълбове бяха накацали врани, които грачеха силно.

— Хайде, мамо! — Малкото личице на Алисън се показа през отворения прозорец на колата.

Сам забърза пред нея и отиде да целуне внучката си по бузката. Клеър погледна всичко ли е в багажника — още веднъж — после влезе в колата и запали.

— Готови ли сме, Али Кат? Всичко ли взе?

Алисън се завъртя на седалката си и стисна своята кутия за обяд „Мери-Кейт — и — Ашли“.

— Готова съм. — Нейната Блубел беше завързана на седалката до нея.

— Тогава отиваме да видим магьосника — каза Клеър, като подкара колата и извика последно „Чао“ на баща си.

Алисън веднага започна да пее песничката на Барни: „Аз те обичам, ти ме обичаш“. Гласът ѝ беше висок и силен, толкова силен, че пуделите в цялата долина вероятно се търкаляха по земята и виеха жално:

— Хайде, мамо, пей и ти!

Докато стигнаха върха на прохода Стивънс, те изпяха четирийсет и две песнички за Барни и седемнайсет — за жабчето. Когато Алисън отвори кутията за обяд, Клеър постави аудиокасата на Дисни в касетофона. Започна музиката към „Малката русалка“.

— Искам да съм като Ариел. Искам да имам перки — каза Алисън.

— А как ще играеш балет след това?

Алисън я погледна явно ядосана:

— Когато е на сушата, тя има крака, мамо. — После се облегна назад и затвори очи, за да слуша историята за русалката принцеса.

Разстоянието до крайната точка на пътуването им се топеше. Без да усетят, бяха стигнали до равната безводна земя в източната страна на щата.

— Ние май почти стигнахме, а, мамо? — попита Алисън, която подскачаше на седалката и смучеше захарно бастунче. Устата ѝ беше изцапана в черно. — Искаше ми се вече да сме стигнали.

И Клеър се чувстваше така. Харесваше ѝ къмпингът „Блу скайс“. Тя и приятелките ѝ бяха почивали тук за пръв път няколко години след завършването на гимназия. В началото те бяха пет; времето и смъртта на една от тях бяха намалили броя им до четири. Случваше се да пропуснат някоя и друга година, но като цяло се срещаха редовно. Първо момичетата бяха млади и диви, решени да се омъжат за местни момчета. Постепенно започнаха да мъкнат бебешки кошчета и седалки за кола и духовете се поуспокоиха. Сега децата бяха достатъчно големи да плуват и играят на площадката сами, момичетата — жените — бяха преоткрили предишната си свобода.

— Мамо, ти не ме слушаш.

— О, извинявай, скъпа.

— Казах, че тази година ще бъдем в бунгалото за прекарване на меден месец, нали помниш? — Тя подскочи още по-високо на седалката. — Урааа. Ще имаме голяма вана. И тази година ще скачам от дока, не забравяй. Ти ми обеща. Бони можеше да скача, когато беше на пет. — Алисън въздъхна драматично и скръсти ръце. — Може ли да скачам от дока или не?

Клеър искаше да избяга от прекалено загрижената си природа на майка, но когато си израснал в къща, където мама е позволявала всичко, бързо се научаваш колко лесно можеш да бъдеш наранен. Лесно се плашиш:

— Нека първо видим дока, какво ще кажеш? Ще видим и как плуваш, тогава ще преценя.

— „Ще видим“ винаги означава „Не“. А ти обеща.

— Не съм обещавала. Спомням си много ясно Алисън Катерин. Бяхме във водата, ти беше на гърба ми, крачетата ти около кръста ми, и гледаше как Уили и Бони скачат във водата. Ти каза: „Догодина ще съм на пет“, а аз казах: „Да, така е“. Ти отбеляза, че Бони е на пет години. А аз ти казах, че е почти на шест.

— И аз съм почти на шест. — Алисън скръсти ръце. — Ще скачам.

— Ще видим.

— Не си ми началник.

Клеър винаги се смееше на тази реплика. Напоследък това беше любимият отговор на дъщеря ѝ.

— Началник съм ти.

Алисън обърна лице към прозореца. Тя мълча известно време — цели две минути. Накрая каза:

— Мерибет хвърли глинения отпечатък от ръката на Ейми в тоалетната миналата седмица.

— Наистина ли? Това е било малко грубичко.

— Знам. Мисис Шмит я отстрани за доста време. Взе ли ми скейтборда?

— Не, много си малка да го караш.

— Стиви Уейн кара своя скейтборд през цялото време.

— Това не е ли момчето, което падна и си счупи носа и два предни зъба?

— Те бяха млечни зъби, мамо. Той каза, че те така и така са се клатели. Защо леля Мег никога не ни идва на гости?

— Обяснявала съм ти и преди, че леля Мег е толкова заета, че едва има време да диша.

— Елиът Зейн посиня, когато не можеше да диша. Извикаха линейка да го прибере.

— Нямах това предвид. Искях само да кажа, че леля Мег е твърде заета да помага на хората.

— Ааа!

Клеър застана нащрек за следващия въпрос. Алисън винаги имаше следващ въпрос и той винаги беше непредвидим.

— Вече в пустинята ли сме?

Клеър кимна. Алисън все наричаше Източен Вашингтон пустиня. Не беше трудно да се досетиш защо. След пицната зеленина на Хейдън, този жълто-кафяв пейзаж изглеждаше изоставен и обгорял. Черната лента на асфалта се простираше далеч напред из прерията.

— Ето я водната пързалка — каза Алисън накрая. Тя се наведе напред и започна да брои на глас. Когато стигна до четирийсет и седем, извика: — Ето го и езерото.

Езерото Чилън изпълваше пейзажа от лявата им страна — едно огромно, кристалносиньо езеро, сгушено в златистия хълм. Те минаха по моста, водещ към града. Преди две десетилетия този град се простираше на дължина по-малко от три пресечки, беше градче без избиращо право. Но с времето славата на климата му се беше разпространила на запад, до онези прогизнали от влага крайбрежни градове, чиито жители толкова ценяха неговите големи като табели рододендрони и огромни като автомобили папрати. Постепенно жителите на Сиатъл обърнаха поглед на изток. И пътешествията през планините към обширните, горещи равнини се превърнаха в лятна традиция. С туристите дойде и развитието. Покрай водата изникнаха множество комплекси. Когато един комплекс се построи, до него веднага се появява друг и т.н., и т.н., докато в края на века градът беше вече процъфтяващ курорт с всички удобства за децата — басейни, крайречни паркове и офиси за наемане на джетски.

Пътят лъкатушеше покрай брега на езерото. Те минаха покрай няколко комплекса. После брегът стана по-рядко населен. Продължиха нататък. Половин миля по-нагоре видяха табела: Къмпинг „Блу скайс“, наляво.

— Гледай, мамо, гледай!

На табелата бяха изобразени две стилизирани дървета, между тях имаше палатка, а пред нея — кану.

— Това е нашето място, Али Кат.

Клеър зави наляво по чакълестата настилка. Колелата попадаха в огромни дупки, а колата се мяташе наляво и надясно.

След една миля пътят правеше остър завой наляво и навлизаше в тревиста площ, осеяна с каравани и домове на колела. Те минаха през полето към дърветата, където няколко удобни бунгала бяха разположени на групи по брега. Паркираха на чакълестия паркинг.

Клеър помогна на Алисън да излезе от колата, после затвори вратата и се обърна към езерото.

За част от секундата, Клеър се превърна отново в осемгодишно момиченце, живеещо край езерото Уайноби, което стои на брега, облечено в хубав розов бански. Спомни си как се цамбуркаше в студената вода и пищеше, когато влизаше по-надълбоко и по-надълбоко.

„Не влизай по-навътре, само до коленете, Клеър“, викаше Меган, седнала на кея.

„За бога, Меги, не бъди такъв цербер“. Гласът на Мама. „Давай, влизай, сладурче“, викаше тя на Клеър, като се смееше гръмко и размахваше ментолова цигара „Вирджиния Слимс“. „Защо трябва да си страхлива като зайче?“

После Меган отиваше при Клеър, хващаше я за ръка и й казваше, че няма нищо лошо в това да се страхуваш. „Това само показва, че си разумна, Клеър-Беър“.

Клеър си спомняше как се обръща назад и вижда Мама в нейните двестагодишни бански да държи пластмасова чаша с водка.

„Хайде, влизай, сладка. Скачай в студената вода и плувай. Какво ще ти помогне, ако се страхуваш? Наслаждавай се на авантюрата, докато можеш“.

Клеър беше попитала: „Какво е авантюра?“

„Онова, което актрисите търсят след твърде много водка. Не се тревожи.“

Горката Мег. Толкова се стараяше да покаже, че животът им е като на всички други.

Но как би могъл да бъде? Понякога господ ти праща майка, с която не може да се живее нормално. Хубавото беше, че имаше забави и партита, толкова шумни и лудешки, че не можеш да ги забравиш никога... тъжното, че се случваха и лоши неща, защото нямаше кой да отговаря.

— Мамо. — Гласът на Алисън върна Клеър в настоящето. — Побързай!

Клеър се отправи към старомодната фермерска къща, която служеше за хотел.

Дългата веранда беше прясно боядисана тази година в гористозелено, което допълваше орехово сивия чакъл. Първият етаж беше опасан с големи двукрили прозорци, на втория етаж живееха собствениците, прозорците бяха по-малки, оригинални.

Между къщата и езерото имаше ивица трева, широка колкото футболно игрище. Там се намираще зоната за игри, постоянно поле за крикет, корт за бадминтон, плувен басейн, навес за лодки. Отляво на него имаше четири бунгала, всяко с веранда, която го опасва от край до край, и прозорци от пода до тавана.

Алисън бягаше напред. Малките ѝ крачета издаваха лек шум по стъпалата нагоре. Тя отвори стъклената врата, която се затвори с трясък след нея.

Клеър се усмихна и ускори ход. Хепи Паркс тъкмо казваше:

— ... не може да е малката Али Кат Кавено. Ти си твърде голяма, не може да си...

Алисън се засмя:

— Аз ще бъда в първи клас. Мога да броя до хиляда. Искаш ли да чуеш? — И тя започна незабавно. — Едно, две, три...

Развеселена, красивата сивокоса жена, която управляваше къмпинга от повече от три десетилетия, се усмихна на Клеър над главата на Алисън.

— 101, 102...

Весело ръкопляскане.

— Чудесно, Али. Радвам се пак да те видя отново, Клеър. Как е животът в „Речен бряг“?

— Имаме ново бунгало. Станаха осем вече. Надявам се само кризата да не ни засегне. Говори се, че цената на бензина ще се покачва рязко.

— Със сигурност не сме забелязвали тук никакъв спад — каза Хепи. — И ние сме като вас — имаме постоянни гости. Всяка година идват едни и същи хора. И това ми напомня, че Джина вече е тук. А също и Шарлот. Само Карън липсва. Тази година бунгалото за младоженци е ваше.

— Да. Последния път, когато Алисън спа в голямото бунгало, беше в преносима чанта за бебета.

— Ще имаме телевизор — каза Алисън и заподскача нагоре-надолу. За миг броенето беше забравено. — Донесох тонове филмчета.

— Само по един час на ден — напомни Клеър на дъщеря си, давайки си сметка, че ще трябва да повтаря това правило поне по десет пъти на ден следващата седмица. Дъщеря ѝ можеше да гледа „Малката русалка“ буквално двайсет и четири часа, седем дни в седмицата. Зад тях стъклената врата изскърца и се отвори. Група деца влетяха през вратата, като се смееха, последвани от шестима възрастни.

Хепи плъзна един ключ по плота.

— Може да попълните формулярите после. Имам чувството, че това е група ловци на забележителности. Ще искат снимка на всяко

ъгълче тук, преди да се регистрират.

Клеър прояви разбиране. Курортът „Речен бряг“ имаше минимален брой места за къмпингуване — деветнайсет — и тя внимателно ги разпределяше. Ако гостите ѝ допаднеха, ги настаняваше до тоалетните и реката. Ако не... е, щеше да им се наложи да изминават по-дълъг път до тоалетните в дъждовните нощи. Тя шляпна с ръка износения плот от борово дърво:

— Ела някоя нощ да пийнем нещо.

— С вас, лудетини? — Хепи се ухили. — Не бих го пропуснала за нищо на света.

Клеър подаде ключа на Алисън.

— Вземай ключа, Али Кат. Ти водиш. Показвай ни пътя.

Али подскочи с радостен вик, заизвива между хората в претъпканото фоайе и изхвърча навън. Този път крачетата ѝ изтрополиха силно по стъпалата на верандата. Клеър забърза след нея. Веднага след като свалиха багажа от колата, те хукнаха през ливадата, минаха покрай навеса за лодки и се скриха сред дърветата. Земята тук представляваше утъпкана кал, покрита с борови иглички, трупани години наред.

Накрая излязоха на една полянка. Сребрист дървен плаващ док се носеше по вълните на синята река, като се поклащаше леко ту на една, ту на друга страна. В далечината, от другата страна на езерото, група бели къщички се гушеха сред златистите гърбици на далечните хълмове.

— Клара Бела.

Клеър засенчи очите си с ръка и се огледа. На брега стоеше Джина и махаше с ръка. Дори и от тук, Клеър можеше да види колко е голямо питието в ръката на приятелката ѝ.

Това щеше да е седмицата за релакс на Джина. Обикновено тя беше най-консервативната, шамандурата, която държеше всички други на повърхността, но беше приключила процедурата по развода си преди няколко месеца и сега се носеше по течението. Сама жена в свят за двама. Миналата седмица бившият ѝ съпруг се беше преместил да живее с по-млада жена.

— Побързай, Али! — Това беше шестгодишната дъщеря на Джина, Бони.

Алисън пусна на земята раничката мече и съблече дрехите си.

— Алисън...

Тя гордо показва жълтия си бански:

— Готова съм, мамо.

— Ела тук, скъпа — каза Джина, като извади крем против слънце в огромна пластмасова туба. След минута тя беше намазала Алисън от главата до петите, след което я пусна.

— Влизай само до пъпа — каза Клеър и пусна куфарите направо там, на пясъка.

Алисън се нацупи:

— О, мамо — изхленчи тя, а после хукна към водата, като пляскаше и бързаше да стигне до Бони.

Клеър седна до Джина на златистия пясък.

— Кога пристигнахте?

— Навреме, разбира се. Това поне научих тази година. Животът ти може да се разпада, да заплашва да експлодира, но ти си оставаш верен на себе си. Даже нещо повече. А аз съм човек, който винаги пристига навреме.

— Няма нищо лошо в това.

— Рекс би възразил. Той все ме упрекваше, че не съм достатъчно спонтанна. Мислех си, че това означава, че той би искал секс рано следобед. Показа се, че искал да скача с парашут. — Тя поклати глава и се усмихна кисело. — Бих се радвала да го бутна от самолета сега.

— Аз бих предложила да му стъкмя парашута. — Двете се засмяха, въпреки че не беше смешно. — Как е Бони сега?

— Това е най-тъжното. Тя сякаш почти не забелязва промените. Рекс рядко се прибираше и без това. Впрочем не съм й казвала, че той отива да живее с друга жена. Как да кажеш на детето си такова нещо? — Джина се наведе към Клеър, която обгърна с ръка пълничкото тяло на приятелката си. — Господи, как ми трябваше тази седмица!

Двете замълчаха за момент. Единствените звуци идваха от пляска на водата по дока и от високия смях на момичетата.

Джина се обърна към приятелката си:

— Как се справяше през всичките тези години? Сама, искам да кажа.

Клеър не беше мислила за самотата си от раждането на Алисън насам. Да, тя беше сама, в смисъл, че никога не беше се женила или живяла с мъж, но рядко се чувстваше самотна. О, тя го забелязваше,

страдаше от това, че няма някой, с когото да споделя живота си, но беше направила избора си преди доста време. Тя не бе като майка си.

— Предимството на този живот е, че винаги можеш да си намериш дистанционното и никой не те кара да миеш колата или да паркираш на точното място.

— Сериозно, Клеър, нужен ми е съветът ти.

Клеър погледна към Алисън, която стоеше до кръста във водата, пляскаше и пееше песничката с азбуката. От тази гледка сърцето на Клеър се сви. Сякаш вчера Али се събираше на едната ѝ сгъната ръка. Съвсем скоро тя ще иска разрешение да си пробие веждата. Клеър знаеше, че обича дъщеря си прекалено много; опасно е да се нуждаеш от друго човешко същество толкова отчаяно, но Клеър не познаваше друг начин да обича. Може би затова не се беше омъжвала. Мъжете, които обичат съпругите си безусловно, са голяма рядкост. Казано честно, Клеър се чудеше дали такава истинска любов въобще съществува. Това съмнение беше едно от нещата, предавани от майка на дъщеря като инфекциозна болест. За майка ѝ разводът беше разрешение, за Клеър — никога да не казва „Да“ в ритуалната зала.

— Самотата може да се преодолее. Живееш само заради децата си — каза тя тихо, учудена от нотката на съжаление в гласа си. Имаше толкова неща, за които не смееше дори и да помечтае.

— Али не трябва да е целият ти свят, Клеър.

— Не че не съм опитвала да се влюбя. Срещала съм се с всички мъже в Хейдън.

— Ама с никого от тях не си повтаряла — ухили се Джина. — А Берт Шуберт още е влюбен в теб. Мис Хозър мисли, че си луда да го изтървеш.

— Много е тъжно, когато петдесет и три годишен водопроводчик с очила като бутилки от кока-кола и червена козя брадичка е считан за подходящ ерген кандидат само защото притежава магазин за бяла техника.

Джина се засмя:

— Да. Ако някога ти кажа, че излизам с Берт, моля те, застреляй ме. — Постепенно смехът ѝ премина в сълзи. — О, по дяволите — каза тя и потъна в прегръдката на Клеър.

— Всичко ще е наред, Джина — прошепна Клеър и потупа приятелката си по гърба. — Обещавам ти, че ще се справиш.

— Не знам — каза Джина тихо и нещо в начина, по който го каза, може би мекотата в гласа, обикновено твърд като стомана, накара Клеър да се чувства празна отвътре. Сама.

Странно, тя си помисли за деня, когато животът ѝ се промени. Тогава разбра, че в любовта има и подводни камъни, срок на годност, който веднага изтича и разваля всичко.

„Напускам те“, беше казала сестра ѝ. До този момент Мег беше най-добрата приятелка на Клеър, целият ѝ свят. Тя ѝ беше повече майка от истинската ѝ майка.

Клеър също заплака.

Джина подсмръкна:

— Нищо чудно, че никой не иска да е с мен вече. Аз съм принцесата на мрака. Десет минути с мен и съвсем щастливи хора започват да реват.

Клеър избърса очите си. Нямахме смисъл да плаче за минали работи. Тя даже се учуди, че въобще са ѝ останали сълзи. Помисли си, че отдавна се е примирила със заминаването на Мег.

— Помниш ли как Чар падна от дока, защото беше плакала твърде много и не можеше да вижда?

— Ставаше въпрос за кризата на средната възраст на Боб. Тя беше решила, че той има връзка с икономката им.

— А се оказа, че той тайно е ходил на процедури за присаждане на коса.

Джина прегърна приятелката си по-силно:

— Благодаря на бога за Блусарките. Не съм имала по-голяма нужда от вас от раждането на дъщеря ми насам.

ГЛАВА 4

Интеркомът иззвъня:

— Джил Самървил е тук.

— Пусни я да влезе.

Меган взе новия си жълт адвокатски бележник и един химикал от секцията над главата ѝ. Докато секретарката въведе Джил в конферентната зала, Меган се беше върнала на стола си и вече се усмихваше учтиво. Тя стана:

— Здравей, Джил. Аз съм Меган Донтес.

Джил стоеше до вратата и изглеждаше притеснена. Тя беше хубава жена, слаба; на около петдесет години. Носеше скъп сив костюм с кремава копринена блузка.

— Ела, седни тук — каза Меган и посочи празния стол от лявата ѝ страна.

— Не съм сигурна дали искам развод.

Меган чуваше това през цялото време.

— Можем да поговорим за това, ако искаш. Би ли ми разказала какво става с брака ти?

Джил седна вдървено на празния стол. Постави ръцете си на масата, разпери пръсти, като че ли се боеше, че плота ще полети нагоре.

— Не върви — каза тя тихо. — Женена съм от двацет и шест години, но не мога повече. Ние въобще не си говорим. Превърнали сме се в една от ония двойки, които излизат на вечеря и седят мълчаливо един до друг през цялото време. Виждала съм моите родители да го правят. Заклех се никога да не стигам дотам. Следващата година ще стана на петдесет. Време е да живея както искам.

Ето една често срещана причина за развод — *искам втори шанс в живота*. Тази беше номер две, превъзходна каза Мег, чувство честота само от постоянното и любимо на повечето: *Той ме мам*.

— Всеки заслужава да бъде щастлив — каза Мег, чувствайки се странно далеч от разговора. Като на автопилот, тя изстреля на един дъх

серия въпроси и изказвания, за да извлече информация, а също така и да провокира доверие. Мег би казала, че се справя добре и на двата фронта. Джил беше започнала да се отпуска. От време на време тя дори се усмихваше.

— А активите ти? Имаш ли представа на колко възлиза нетният ти доход?

— Беатрис ДеМил ми каза, че ще ме питаш за това. — Тя отвори куфарчето си „Фенди“, извади пакет документи, прикрепени с телбод, и ги побутна към Меган през масата. — Аз и съпругът ми основахме Интернет компанията Имблейзън. Продадохме я на AOL, когато беше на най-висока цена. Това, заедно с по-малките компании и домове, прави нетен доход от около седемдесет и два милиона.

Седемдесет и два милиона!

Меган запази дежурната си усмивка с усилие на волята, страхувайки се, че може неволно да зяпне от изненада. Това е най-големият случай, на който бе попадала досега. Цял живот беше се надявала на такъв случай. Това ще е отплата за всичките безсънни нощи, които беше прекарала в тревога за клиенти, които не можеха да си платят сметките. Любимият ѝ професор по право обичаше да казва, че законът е един и същ, независимо от нулите. Мег обаче знаеше по-добре, че законът беше по-благосклонен към жени като Джил. Ще трябва да наемат и медиен консултант. Случай като този, сигурно ще има голяма публичност.

Тя би трябвало да е въодушевена от тези перспективи, да се изпълни с енергия. Но, учудващо, усещаше се незаинтересована. Дори малко тъжна.

Виждаше, че въпреки всичките си милиони, Джил беше жена на ръба на отчаянието.

Мег се пресегна за телефона и натисна бутона на интеркома:

— Рона, донеси ми списъците с адвокатите от Сиатъл, Лос Анджелис, Сан Франциско, Ню Йорк и Чикаго.

Джил се намръщи:

— Но... — Тя млъкна, когато секретарката влезе в стаята с лист хартия в ръка.

— Благодаря. — Меган подаде листа на Джил. — Това са двайсет най-добри адвокати в страната.

— Не разбирам.

— Ако говориш с всеки от тях, те няма да могат да представляват съпруга ти. Това се нарича конфликт на интереси.

Джил хвърли бърз поглед на листа и после го взе.

— Разбирам. Това е стратегия, прилагана при разводи.

— Просто планиране за в бъдеще. За всеки случай.

— Етично ли е?

— Разбира се. Като клиент, имаш право и на второ мнение. Ще имам нужда от аванс — да кажем дващест и пет хиляди долара — и аз ще използвам около десет хиляди от тях, за да наема най-добрите съдебни счетоводители в Сиатъл.

Джил я изгледа продължително и не каза нищо. Накрая тя кимна и се изправи.

— Ще се срещна с всеки от твоя списък, но допускам, че ако избира теб, ти ще ме представляваш.

— Разбира се — каза Мег и си спомни в последната минута да добави, — но се надявам, че няма да имаш нужда от мен.

— Да — каза Джил. — Виждам, че си оптимистично настроен човек.

Меган въздъхна:

— Знам, че хората в тази страна са все щастливо женени. Те просто не идват при мен; и аз се надявам, честно, че няма да се срещнем отново.

Джил я погледна тъжно, разбиращо, и Меган знаеше: решението може и да е деликатно и изпълнено със съжаление, но вече е взето.

— Тогава давай смело напред и се надявай — каза Джил тихо — заради нас.

— Не изглеждаш добре.

Излегнала се в черния кожен стол, Меган не се помръдна.

— Значи затова ти плащам двеста долара на час. За да ме обиждаш. Кажи ми и, че воня. Тогава ще разбера наистина за какво точно си давам парите.

— За какво ми плащаш?

— Считам, че е вид благотворителност.

Доктор Блум не се усмихна. Тя седеше — както винаги неподвижна като хамелеон — и наблюдаваше. Ако не беше

съчувствието, което се четеше в тъмните ѝ кафяви очи, тя можеше лесно да бъде объркана със статуя. Точно това съчувствие — емоция, граничеща със съжаление — укротяваше Меган. През последните двадесет години Мег беше видяла непрекъснат поток от психиатри. Винаги — психиатри, никога — съветници или психолози. Първо, тя вярваше в по-голямото образование. Второ, и по-важно, искаше да разговаря с някого, който може да приготвя и предписва лекарства.

До трийсетгодишна възраст Мег беше имала нов психиатър на всеки две години. Тя никога не им беше казвала нещо съществено и те винаги ѝ връщаха услугата. После се натъкна на Хариет Блум, каменната кралица, която можеше да седи тихо в продължение на цял час, да вземе чека и да каже на Меган, че парите ѝ са си нейни и тя може или да ги харчи разумно, или да ги хвърли.

Хариет, която беше открила няколко артефакта от миналото с висока стойност и имаше предположения за някои от останалите. Много пъти миналата година Меган беше решавала да прекрати взаимоотношенията им, но всеки път, когато започваше да прави постъпки в това отношение, се паникьосваше и променяше мнението си.

Тишината започваше да тежи.

— Добре, приличам на парцал. Признавам си. Не спя добре напоследък. Имам нужда от още хапчета впрочем.

— Лекарствата от онази рецепта трябваше да ти стигнат за още две седмици.

Меган не можеше да я погледне в очите:

— Няколко пъти тази седмица се нуждаех от две таблетки. Безсънието... наистина ме омаломощава. Понякога не мога да издържам.

— Защо не можеш да спиш, как мислиш?

— Защо не мога, ти как мислиш? Това е относително, нали?

Доктор Блум я изучаваше. Тя беше толкова тиха, сякаш белите ѝ дробове не функционираха.

— Така ли мислиш?

— Понякога имам проблеми със съня. Това е всичко. Голяма работа.

— И ти използваш лекарства и непознати, за да ти помогнат да изкараш нощта.

— Вече не сменям толкова често мъжете както по-рано. Но понякога... — Тя вдигна поглед и забеляза тъжно разбиране в очите на Хариет. Вече й писна. — Не ме гледай по този начин.

Хариет се наведе напред, облегна лакти на масата. Острите й пръсти търкаха долната част на брадичката.

— Ти използваш секса, за да разпръснеш самотата. Но има ли нещо по-самотно от анонимния секс?

— Поне когато мъжете напускат леглото ми не ми пука.

— Пак за Ерик.

— Ерик.

Хариет се облегна назад отново.

— Беше женена по-малко от година.

— Не омаловажавай нещата, Хариет. Той ми разби сърцето.

— Да, разбира се. И ти смучеш тази бонбона всеки ден в работата си, докато жените ти разказват своите тъжни, подобни на твоята, истории. Но ароматът отдавна е свършил. Вече не се тревожиш дали някой ще разбие сърцето ти отново. Тревожиш се, че нямаш сърце за разбиване. Основното тук е, че се страхуваш, а страхът не е емоция, която пасва на желанието ти да контролираш.

Това беше вярно. Мег се беше уморила да бъде сама и се страхуваше, че животът ѝ ще си остане едно празно шосе. Част от нея искаше тя да кимне с глава, да каже „Да“ и да помоли за съвет как да покори страха си. Но това беше слаб, несигурен глас, който потъна в крещящия изблик на самосъхранение. Най-важният урок, който животът ѝ беше преподавал досега, беше, че няма вечна любов. По-добре е да си самотен и силен, отколкото с разбито сърце и слаб.

При това откритие гласът ѝ зазвуча равно и напрегнато:

— Имах тежка седмица в офиса. Започвам да губя търпение, когато съм с клиенти. Не мога да се поставям на тяхно място, както правех по-рано.

Хариет беше твърде добър професионалист, за да покаже разочарованието си чрез нещо явно като въздишка или гримаса. Единствената ѝ реакция беше да събере пръсти.

Впрочем в очите ѝ отново проблесна онова неприятно състрадание. Оня поглед, който казваше. „Горката Меган, толкова се бои от интимност“.

— Твоите емоции изглеждат толкова далечни и недостижими. Защо така?

— Като адвокат, аз съм свикнала да гледам безпристрастно на нещата.

— Обаче и двете знаем, че най-добрите адвокати са състрадателни. А ти, Меган, си изключително добър адвокат.

Те стъпиха на твърда земя отново, въпреки че след секунда тя пак можеше да стане хлъзгава.

— Това се опитвам да ти обясня — не съм толкова добра както преди. По-рано помагах на хората. Беше ме грижа за тях.

— А сега?

— Сега съм машина за балансови отчети, чийто ден минава сред звън на пари и бълване на сметки. Виждам се как повтарям и преповтарям едни и същи изтъркани неща на жени, чийто живот се разпада. По-рано съпрузите им ме вбесяваха. Сега просто съм уморена. Това не е игра — приемам нещата твърде навътре, затова... но това не е... истинският живот. Не и за мен.

— Може да си помислиш за отпуска.

— За какво? — Меган се усмихна. И на двете им беше ясно, че няма да е лесно да си почине напълно.

— За отпуска. Нормалните хора прекарват седмица-две на Хаваите или в Аспен.

— Неудовлетвореността не е нещо, от което може да избягаш. Това не е ли Психология 101?

— Не ти предлагам да бягаш. Предлагам ти да си починеш за малко. Да направиш малко тен, евентуално. Може да отидеш за няколко дни при сестра си в планината.

— Клеър и аз не обичаме да почиваме заедно.

— Страхуваш се да разговаряш с нея.

— Не се страхувам от нищо. Клеър е управител на къмпинг в Подънк. Ние нямаме нищо общо.

— Имате общо минало.

— Лошо минало. Повярвай ми, шофьорът на автобуса на живота на Клеър ще натисне газта и ще отпраши, когато стигне до детството ни.

— Но ти обичаш Клеър. Това сигурно има значение.

— Да — каза Мег бавно. — Аз я обичам. Затова стоя настрана.
— Тя погледна часовника си — О, по дяволите, времето изтече. Ще се видим другата седмица.

ГЛАВА 5

Джо стоеше на ъгъла на Първа и Главната улица и гледаше града, чието име не можеше да си спомни. Той свали раницата си и я премести на другото рамо. Под ремъка ризата му беше прогизнала от пот, а кожата му беше лепкава. Сред безветрения, нагорещен въздух той усещаше собствената си миризма. Това никак не беше добре. Тази сутрин беше извървял поне седем мили. Никой не беше предложил да го качи на стоп. Нищо необичайно за този край. Колкото по-дълга и по-сива ставаше косата му, толкова по-рядко му предлагаша да го закарат. Само на тежкотоварните камиони можеше да разчита вече, но и те бяха малко тази неделна утрин. Далеч пред себе си той мярна написан на ръка надпис „Кафене Събуди се“.

Той бръкна в джоба и извади портфейла си — мек, гладък артефакт от агнешка кожа, спомен от живота му по-рано. Той го отвори и бързо погледна единствената снимка в пластмасовия квадрат от едната страна.

Дванайсет долара и седемдесет и два цента. Още днес ще трябва да си намери работа. Парите, спечелени в Якима, бяха на свършване.

Той свърна към кафенето. На входа една камбанка дрънна над главата му.

Всички извърнаха глави към него.

Глъчката от разговорите секна веднага. Единствено звуците от кухнята достигаха до залата — дрънчене, стържене.

Той си даваше сметка как изглежда: брадясал скитник с посивяла, дълга до раменете, коса и дрехи, отчаяно нуждаещи се от изпиране. Дънките му бяха избелели и изглеждаха синьо-бели, а ризата му беше на петна от пот. Въпреки че следващата седмица навършваше четирийсет и три години, той изглеждаше на шейсет. Освен това понамиришваше...

Той измъкна ламинираното меню от поставката до касата и тръгна през залата с наведена глава към най-крайния висок стол до бара вляво. Беше се научил да не сяда близо до „свестните хора“ в

който и да е от градовете, където спираше. Понякога присъствието на мъж, изпаднал в тежко положение, се приемаше за обида. В такива градове беше дяволски лесно да се окажеш на нарочете в някоя затворническа килия.

Вече беше прекарал достатъчно време по затворите.

Сервитьорката, облечена в изпоцапана розова найлонова престилка, стоеше до скарата. Като всички останали в кафенето и тя го зяпаше.

Той седеше тихо, леко напрегнат.

После, сякаш някой завъртя копчето на някакво радио, шумът се върна. Сервитьорката измъкна химикал иззад ухото си и тръгна към него. Когато приближи, той видя, че е по-млада, отколкото му се беше сторила първоначално. Може би е още в гимназията. Дългата ѝ кестенява коса, пристегната в небрежна конска опашка, беше на лилави кичури, а една малка златна халка висеше опасно над напълно оскубаната ѝ вежда. Тя имаше повече грим от Бой Джордж.

— Кво да донисъ? — Тя сбърчи нос и отстъпи.

— Май имам нужда от душ, а?

— Би могъл да вземеш един, да. — Тя се усмихна, после се наведе един инч по-близо до него. — Къмпингът КОА е най-добър за целта. Те имат баня — убиец. Разбира се, тя е само за гости, но никой не пази толкова зорко. — Тя изплю дъвката си и прошепна: — Кодът на вратата е 2100. Всички местни го знаят.

— Благодаря — той погледна табелката с името ѝ — Бранди.

Тя сложи химикала в малък бележник.

— Сига, кво искъш?

Той не си направи труда да гледа менюто:

— Кифла, пресен плод — какъвто имате — и паница с овесена каша. О-о. И чаша портокалов сок.

— Не искаш бекон с яйца?

— Не.

Тя вдигна рамене и понечи да тръгне. Той я спря с думите:

— Бранди?

— Да?

— Къде момче като мене може да си намери работа?

Тя го погледна:

— Момче като теб? — Тонът ѝ беше красноречив. Тя си беше помислила, че той не работи, само проси и скита. — Аз бих пробвала във фермата за ябълки „Тип-Топ“. На тях винаги им трябва хора. И „Ярдбърдс“ — те косят ливади през ваканцията.

— Благодаря.

Джо седеше там, на този учудващо удобен бар стол, много след като трябваше да си е тръгнал. Изяде закуската си колкото се може побавно, дъвчейки всяка хапка безкрайно дълго, но накрая, все пак, и лицата, и чинията бяха опразнени. Знаеше, че е време да си тръгва, но не можеше да се реши да стане. Снощи беше спал до един паднал дънер на някакво пасище. Между виещия вятър и внезапната буря, нощта беше наистина неприятна. Цялото тяло го болеше днес. В момента, за първи път му беше топло, ама не горещо; стомахът му беше пълен и той седеше удобно настанен — блажен момент.

— Тряба да си одиш — прошепна Бранди, когато профуча край него. — Шефът каза, че шъ извика ченгетата, ако продължавъш да висиш тука.

Джо би могъл да поспори, да посочи, че си е платил за закуската и може с пълно право да седи тук. Един обикновен човек със сигурност имаше това право.

Обаче вместо това той каза:

— Окей — и сложи шест долара на розовия плот. Бавно се изправи на крака. За миг се почувства замаян. Когато пристъпът отмина, той грабна раницата си и я метна на рамо.

Отвън го посрещна страшна горещина и го изтласка назад. Трябваше му неимоверна воля, за да се насили да тръгне.

Той вдигаше пръст упорито, но никой не спираше. Горещината бе изсмукала силите му и той се влачеше към мястото, което Бранди му беше посочила. Докато стигна до къмпинг КОА, главата му беше започнала да бучи, а гърлото да го боли.

Най-много му се искаше да мине по чакълестия път, да се мушне в банята, да вземе един горещ душ и да наеме бунгало, за да си почине — една толкова нужна му почивка.

— Невъзможно — каза на глас, като си мислеше за шестте долара в портфейла си. Напоследък беше добил този навик: да си говори сам. Иначе минаваха дни, без да чуе човешки глас.

Ще трябва да се промъкне в банята, но ако има хора наоколо, не би могъл да го направи.

Той се плъзна в гъсталака от борови дървета зад хотела. Сянката му дойде добре. Навлезе много навътре в гората, докато се скри от вероятните любопитни погледи; тогава седна с гръб, опрян на един бор. Главата му бучеше, болеше го и той затвори очи.

След няколко часа го събуди нечий смях. Няколко деца бягаха из къмпинга и се заливаха от смях. Във въздуха се носеше силна миризма на пушек — огън на открито.

Време беше за вечеря.

Той се разсъни и премига, учуден, че е спал толкова дълго. Изчака, докато слънцето залезе и районът опустя, тогава се изправи. Като държеше раницата си в ръка, тръгна внимателно към сградата с тоалетните и пералните.

Тъкмо се пресягаше да натисне бутоните и да набере кода, когато една жена се появи зад него. Просто... се появи.

Той замръзна и бавно се обърна.

Тя стоеше там, облечена в яркосиньо горнище на бански и шорти; в ръка държеше куп розови хавлиени кърпи. Пясъчножълтата ѝ коса падаше на къдрици. Беше се смяла, докато приближаваше банята, но при вида му усмивката ѝ замръзна.

Проклятие. Колко близо беше до горещия душ — първия му от седмици насам. И сега, всеки миг, тази красива жена ще извика управителя.

Много тихо, тя каза:

— Кодът е 2100. Ето тук. — Тя му подаде хавлия, после влезе в дамската тоалетна и затвори вратата.

Измина една минута, преди да се мръдне — толкова много го беше трогнало нейното внимание. Най-последно, като държеше хавлията под мишница, той набра кода и влезе в банята.

Тя беше празна.

Той си взе един дълъг горещ душ, после облече най-чистите си дрехи и изпра мръсните в мивката. Изми си зъбите и се огледа в огледалото. Косата му беше прекалено дълга и рошава и напълно посивяла. Тази сутрин не можа да се обръсне, така че хлътналите му бузи бяха покрити с гъста, едва набола брада. Торбичките под очите му

бяха огромни. Беше като плод, който постепенно започва да се разваля отвътре навън.

Той среса косата си с пръсти, опъна я назад и се извърна от огледалото. Наистина, по-добре беше да не гледа. Защото всичко му напомняше за старото време, когато беше млад и суетен, когато се грижеше много за външния си вид. Тогава си мислеше, че доста от маловажните неща имат значение.

Отиде до вратата, отвори я леко и се взря навън. Никой не се виждаше наоколо, така че той се плъзна в мрака. Вече беше съвършено тъмно. Пълна луна висеше над езерото и пръскаше къдрава светлина над вълните и бунгалата покрай брега. Три от тях бяха ярко осветени и отвътре. В едното се виждаха хора, които се движеха из него, сякаш танцуваха. И внезапно му се прииска да е там, вътре, в това бунгало, да бъде част от този кръг хора, грижещи се един за друг.

— Полудяваш, Джо — каза той и му се прииска да се засмее, както правеше по-рано. Но сега в гърлото му беше заседнала буца и му беше невъзможно да се усмихне дори.

Той навлезе в прикритието на дърветата и продължи да върви. Когато минаваше зад едно от бунгалата, чу музика. „Сталин е жив“ от Би Джийс. После чу детски смях:

— Танцувай с мен, тате — високо каза малко момиченце.

Насили се да продължи нататък. С всяка стъпка смехът се чуваше все по-слабо, докато, когато стигна края на гората, трябваше да се напъва, за да чуе някакъв звук. Намери меко легло от борови иглички и седна. Лунната светлина падаше около него и превръщаше света в синкавобяло-черно петно. Разкопча раницата си и зарови ръце в мокрите, смачкани дрехи, търсейки нещо, което можеше да влезе в работа.

Когато избяга преди три години, той носеше скъп куфар. Спомни си как стоеше наред спалнята и опаковаше багаж за пътуване без дестинация и определено време, като се чудеше от какво може да има нужда човек в изгнание. Беше си приготвил панталони в цвят каки и вълнени пуловери и дори един черен костюм на Джоузеф Абауд.

До края на първата си зима извън дома беше установил, че тези дрехи са археологически останки от един забравен вече живот. Безполезни. Всичко, от което се нуждаеше в новия си живот, бяха чифт

джинси, няколко тениски, пуловер и дъждобран. Всичко останало беше дал за благотворителност.

Единствената скъпа дреха, която си беше запазил, беше розов кашмирен пуловер с малки облечени копченца. В някои хубави нощи дори усещаше парфюма ѝ върху меката тъкан.

Измъкна от раницата малък фотоалбум с кожени корици. С треперещи пръсти го разтвори. Първата снимка му беше една от любимите. На нея Даяна седеше на тревна полянка, облечена с бели шорти и тениска на „Йейл“. До нея имаше купчина отворени книги и снопчета цъфнали черешови клонки върху тях, покриващи страниците. Усмивваше се толкова лъчезарно, че той се просълзи. „Хей, бейби, прошепна той и погали лъскавите страници. Тази вечер си взех горещ душ“.

Затвори очи. Тя дойде при него в тъмното. Напоследък това се случваше все по-често и по-често — усещането, че не го е напуснала, че все още е с него. Той съзнаваше, че това си е лудост, умствен проблем. Но не му пукаше.

„Уморих се“, — каза ѝ, като дишаше тежко и поглъщаше аромата на парфюма ѝ „Ред“ от „Джорджио“.

„Не е хубаво това, което правиш.“

— Не знам какво друго да правя.

„Иди си вкъщи.“

— Не мога.

„Късаш ми сърцето, Джо.“

И тя изчезна.

Той въздъхна и се облегна на един голям пън.

Върви си вкъщи, беше казала тя. Винаги това му повтаряше. Това си повтаряше и той.

Може би утре, помисли си, ще събере малко смелост и ще го направи. Бог му беше свидетел, че след три години по пътищата, се беше уморил от самотата.

Може би утре той най-после, най-после ще се реши да поеме на запад.

На Даяна би ѝ харесало.

ГЛАВА 6

Ноцта, също като залеза, показваше най-доброто от Сиатъл.

Магистралата — истински кошмар от коли, броня до броня, в сутрешните часове пик — се превръщаше през ноцта в червено-златист китайски дракон, който се извиваше покрай тъмните брегове на езерото Юнион. Букетите от небостъргачи в сърцето на града, толкова невзрачни в сивата мараня на юнския ден, се превръщаха в калейдоскоп от ярки цветове при падането на ноцта.

Меган стоеше пред прозореца в офиса си. Гледката никога не я хипнотизираше. Водата беше черно петно, което поглъщаше близкия остров Брейнбридж. Въпреки, че не можеше да види улиците долу, знаеше, че са задръстени. Натовареното движение беше проклетие, което Сиатъл пренесе в новото хилядолетие. Милиони хора се бяха заселили в по-рано заспалия град, привлечени от стандарта на живот и разнообразните места за развлечения. За съжаление, след като си построиха скъпи домове в предградията, те си намериха и работа в града. Пътищата, построени за малък пристанищен град, сега не можеха да издържат на новото движение. Прогрес.

Меган погледна часовника си. Беше осем и трийсет. Време беше да си ходи. Щеше да вземе и документите на Уенъмейкър със себе си, за да си помогне за утре.

Вратата зад нея се отвори. Ана, чистачката, вкара количката с препарати и четки в стаята, мъкнейки и прахосмукачката подире си.

— Здравейте, мис Донтес.

Меган се усмихна. Колко пъти беше казвала на Ана да я нарича Меган, но тя не го правеше.

— Добър вечер, Ана. Как е Раул?

— Утре виждаме дали ще вземат него в МакКорд. Стискаме палци него, си?

— Хубаво би било синът ти да е толкова близо до теб — каза Меган, докато събираше папките си.

Ана промълви тихичко. Нещо от рода на: „И вие ще трябва да си имате син скоро. Вместо всичката тази работа, работа и пак работа.“

— Пак ли мърмориш по мой адрес, Ана?

— Не знам какво „мърморя“, но вие работи твърде много. Всяка нощ вие тук. Кога смята срещне мистър Подходящ, ако все работи?

Това беше много стар спор, започнал поне преди десет години, когато беше се заела с делото за застраховка pro bono на Ана. Спокойствието ѝ приключи, когато връчи на Ана зелена карта и я нае на работа. Оттогава Ана се стараше с всички сили да се отплати на Меган. Тази отплата представляваше безкраен поток от касероли и постоянни тиради за вредата от толкова много работа.

— Права си, Ана. Мисля, че ще трябва да пийна нещо и да се отпусна.

— Нямах предвид да пиете — измърмори Ана и се наведе да включи прахосмукачката.

— Чао, Ана.

Меган беше почти до асансьора, когато мобилният ѝ телефон звънна. Тя бръкна в черната си чанта „Кейт Спейд“ и извади телефона.

— Меган Донтес — каза тя.

— Меган? — Гласът звучеше пискливо, в него се усещаше паника. — Обажда се Мей Монро.

Меган застана нащрек. Един развод може да се влоши по-бързо и от отворена рана в тропиците.

— Какво има?

— Дейл. Дойде при мен тази нощ.

Меган си отбеляза наум да вземе ограничителна заповед още утре рано сутринта.

— Аха, и какво се случи?

— Каза нещо за документите, които получи днес. Беше откачил. Какво му изпрати?

— Нали говорихме за това, Мей? По телефона, миналата седмица, не помниш ли? Предупредих адвоката на Дейл и съда, че ще оспорваме нелегалното прехвърляне на бизнеса и ще искаме отчет за банковата сметка на Каймановите острови. Казах на адвоката му, че знаем и за връзката му с учителката по пиано на детето ви и че такава връзка може да застраши родителските му права.

— Не сме обсъждали това. Заплашила си да му отнемеш децата.

— Повярвай ми, Мей, цялата дандания е заради парите. Както винаги. Децата са само заложници в играта на мъже като твоя съпруг. Претендирай за попечителство и получаваш повече пари. Това е обичайната тактика.

— Мислиш си, че познаваш съпруга ми по-добре от мен.

Меган беше чувала тези думи безброй пъти. И те винаги я забавляваха. Жени, не забелязали любовните афери на мъжете си, лъжите им, финансовите им еквилибристики, твърдяха, че познават съпрузите си. Ето още една причина да не се омъжва. Не мастурбацията те заслепява, а любовта.

— Не ми трябва да го познавам — отговори Меган и продължи с реч, отдавна шлифована: — Моята работа е да те защитавам. Ако съм разстроила твоя — *лъжлив* — съпруг междувременно, това е неприятно, но необходимо. Той ще се успокои. Всички се успокояват накрая.

— Ти не познаваш Дейл — каза Мей отново.

Сетивата на Меган доловиха нещо различно. Нещо не беше наред.

— Страх ли те е от него, Мей? — Нова бръчка се появи по лицето на Мег.

— Уплашена? — Мей се опитваше да звучи изненадана от въпроса, но Меган разбра истината. По дяволите. Винаги се изненадваше от насилието между съпрузи; и винаги се случваше в семейства, в които не го очакваш.

— Той бие ли те, Мей?

— Понякога, ако е пьян и аз кажа нещо неуместно...

А, да, вината е на Мей. Отвратително е колко често жените си мислят, че вината е тяхна.

— Сега добре ли си?

— Той не ме би. И никога не удря децата.

Меган не каза това, което й мина през ума. Само вметна:

— Добре, това е добре.

Ако сега беше до Мей, щеше да погледне в очите ѝ и да прецени колко крехка е. Ако можеше, би ѝ предложила статистика — ужасяващи истории, разказващи за грозни сцени на домашно насилие. Често мъж, който бие жена си, посяга и на децата. Побойниците са си

побойници; тяхна отличителна черта е, че се нуждаят да изливат гнева си върху по-слабите. А кой е по-слаб от децата?

Но нищо такова не може да стане по телефона. Понякога клиентите звучаха като силни и контролиращи се личности, докато в действителност бяха на ръба на рухването. Меган беше посещавала твърде много клиенти в психиатрии и болници. През годините се беше научила да подхожда много внимателно към всеки случай.

— Трябва да се уверим, че той е разбрал, че целта ми не е да му отнемам децата. В противен случай ще откачи — каза Мей. Гласът ѝ беше станал леко дрезгав.

— Нека да те попитам нещо, Мей. Да кажем, че са минали три месеца от развода ви и Дейл е изгубил половината от всичко, което сте притежавали. Той живее с танцуващата Барби и една вечер те се прибират вкъщи пияни. Барби кара, защото е изпила само три „Маргарити“. Когато влизат вкъщи, виждат, че гледачката е оставила децата да разгромят къщата, а малкият Били е счупил прозореца в офиса на Дейл. Децата в безопасност ли са?

— В този случай има много условия и нещата може да се объркат наистина.

— Нещата винаги се объркват, Мей. Ти знаеш това. Считам, че ти винаги си била буфер между съпруга и децата си. Човешки абсорбатор на шок. Вероятно си се научила как да го успокояваш и да отклоняваш вниманието му от децата. Барби ще може ли да ги предпази?

— Толкова ли съм предсказуема?

— Да, за съжаление. Добрата новина е, че даваш на себе си и на децата възможност за нов старт. Не омеквай точно сега, Мей. Не му позволявай да те тормози.

— И какво да правя?

— Заклучи вратата и изключи телефона. Не разговаряй с него. Ако не се чувстваш в безопасност, иди при роднини или приятели, или на мотел за една нощ. Утре ще се видим и ще измислим нов план за действие. Аз ще предприема действия за ограничителна заповед.

— Можеш ли да ни осигуриш безопасност?

— Ще бъдете добре, Мей. Повярвай ми. Побойниците са страхливци. Като види колко сте силни, ще се отдръпне.

— Добре, кога ще се видим?

Меган бръкна в чантата си за бележника и провери програмата си.

— Какво ще кажеш за един късен обяд — да кажем около два часа — в кафенето на юристите „Анекс“, до съда? Ще си определя среща с адвокатата на Дейл за по-късно следобед.

— Добре.

— Мей, знам, че това е деликатен въпрос, но случайно да имаш своя снимка... нали се сещаш... когато си била ударена?

От другата страна на линията последва мълчание, после Мей каза:

— Ще си проверя албумите.

— Това е просто доказателство — каза Мей.

— За теб, може би.

— Съжалявам, Мей. Искаше ми се да не се налагаше да задавам такива въпроси.

— Не, аз съжалявам — каза Мей.

Мег се изненада:

— За какво?

— Че никога не си срещала по-различни мъже. Баща ми би убил Дейл за това, което ни е сторил.

Меган прие тези думи като удар под кръста. Това беше ахилесовата ѝ пета. Тя не вярваше в любовта, но още мечтаеше за нея. Може би Мей е права. Може би, ако Меган беше имала любящ баща, всичко щеше да е по-различно. Но сега знаеше, че любовта е въжен мост, направен от най-тънки нишки. Може да издържи тежестта ти за известно време, но рано или късно се скъсва.

Е, имаше и щастливи бракове. Този на най-добрата ѝ приятелка, Елизабет, бе доказателство за това.

Имаше и спечелили четирийсет и осем милиона долара от лотарията, четирилистни детелини, сиамски близнаци и пълни слънчеви затъмнения.

— И така, ще се видим утре в „Анекс“ в два.

— Да, ще се видим там.

— Добре. — Меган затвори телефона и го пусна в дамската си чантичка, после натисна копчето на асансьора. Когато вратата се отвори, тя пристъпи вътре. Както винаги, огледалните стени ѝ създадоха усещането, че тя влиза в себе си. Наведе се напред, не можа

да се удържи; когато огледалото беше толкова близо, тя трябваше да се огледа. През последните няколко години беше започнала вманиачено да търси признаци на остаряване. Бръчки, торбички, гънки.

Беше на четирийсет и две години, и тъй като ѝ се струваше, че е била на трийсет само преди година-две, трябваше да допусне, че съвсем незабелязано ще стане и на петдесет. Това я депресираще. Представяше си се на шейсет. Сама, работеща от сутрин до мрак, разговаряща с котките на съседите и участваща в круизи за ергени.

Тя слезе от асансьора и закрачи през фоайето, като кимна на нощния пазач, докато минаваше край него.

Навън беше красива нощ; аметистовото небе хвърляше розов и перлен блясък на всичко наоколо. Светещите прозорци на огромните небостъргачи бяха доказателство, че Меган не беше единствената работохоличка в града.

Тя тръгна бързо надолу по улицата, като минаваше покрай хората, без да ги погледне. Като стигна до своята сграда, се поспря и погледна нагоре. Нейната тераса беше единствената без саксии с дръвчета или балконни мебели. Прозорците бяха тъмни; останалата част от сградата беше обляна в светлина. В онези осветени стаи приятели и роднини се бяха събрали, вечеряха, гледаха телевизия, разговаряха, любеха се. Общуваха.

„Съжалявам, беше казала Мей, че не си срещала и други мъже. Съжалявам“.

Меган подмина сградата. Не ѝ се искаше да се качва горе, да облича един от старите си пуловери, да яде кифли със стафиди за вечеря и да гледа отново „Третия пост“.

Отиде до градския пазар. В този час почти всичко беше затворено. Продавачите на риба си бяха отишли, росните, красиви зеленчуци бяха поставени в кутии до утре. Сергиите — обикновено обсипани със сухи цветя, ръчно направени произведения, домашна храна — бяха празни сега.

Тя свърна към „Атиняните“, старомодната таверна, станала известна след „Безсъници в Сиатъл“. Точно на този лъскав дървен барплот Роб Рейнър беше разказвал на Том Ханкс за срещите през деветдесетте години.

Вътре пушекът беше толкова гъст, че можеше да играеш морски шах върху него. Имаше известно удобство в липсата на политическа

коректност в таверната. Можеш да си поръчаш някакво тежко питие, но техният специалитет беше леденостудена бира.

Меган беше усъвършенствала изкуството да се навърта около бара и да остава незабележима. Така беше и сега.

На бара имаше пет или шест по-възрастни мъже. Тя предположи, че са рибари, готови да се отправят към Аляска за сезона. Няколко по-млади мъже от Уолстрийт пиеха мартини и несъмнено говореха за пазаруване. Тя беше виждала в съда десетки такива.

— Здравсти, Меган — подвижна Фреди, барманът. — Както обикновено ли?

— Разбира се. — Все още усмихната, тя мина покрай бара и зави наляво, където няколко лакирани дървени маси се гушеха до стената. На повечето имаше по двама и четирима души, само две-три бяха празни.

Меган си намери местенце някъде отзад. Тя дръпна лъскавия дървен стол и седна. От ляво на нея имаше голям прозорец. Той гледаше към залива Елиот и пристана.

— Ету къде си билъ — каза Фреди и постави чаша за мартини пред нея. Той разтърси стоманения шейкър, след което й наля питието. — Искаш ли дъ поръчаш стриди и цаца?

— Направо ми четеш мислите.

Фреди се ухили:

— Хич не е трудно, адвокатке. — Той се наведе към нея. — „Орлите“ ще идват тук тази вечер. Трябва да пристигнат всяка минута.

— „Орлите“!

— Отбор от малката лига, от Еверет — намигна й той. — Късмет.

Меган въздъхна. Вече не е добре, когато барманите започват да ти препоръчват цял отбор. *Съжбялявам.*

Меган започна да отпива. Когато първото питие беше изпито, тя поръча второ. Докато стигна до дъното на чашата отново, почти беше забравила изминалия ден.

— Може ли да седна?

Меган вдигна глава, стресната, и видя две тъмни очи, вперени в нея.

Той стоеше пред нея с крак върху отсрещния стол. По външния му вид — млад, рус, изключително секси — личеше, че е свикнал да получава това, което иска. А тази вечер той искаше нея.

Само мисълта за това беше тонизираща.

— Разбира се. — Тя не се усмихна, не премига с очи. Не ѝ допадаха нито преструвките, нито игричките. — Аз съм Меган Донтес. Приятелите ме наричат Мег.

Той се плъзна на стола. Коленете му допряха нейните и при допира той се усмихна:

— Аз съм Дони МакМилан. Харесваш ли бейзбол?

— Харесвам много неща — тя даде знак на Фреди, който ѝ кимна. След минута той донесе друго питие.

— Аз ще пия светла „Коорс“ — каза Дони, като се облегна назад и сложи ръце на облегалката на стола.

Те се гледаха мълчаливо. В бара ставаше все по-шумно, после сякаш утихна, докато накрая Меган можеше да чуе само неговото дишане и биенето на собственото си сърце.

Фреди донесе една бира и се оттегли.

— Предполагам, ти си бейзболист.

Той се усмихна и, дявол го взел, беше много секси. Тя почувства първите симптоми на желание. Сексът с него би бил разкошен; знаеше го със сигурност. И щеше да я накара да забрави. „Съжалявам“... за лошия си ден.

— Нали знаеш. Все някога ще успея. Само гледай. Един ден ще бъда известен.

Ето защо Меган гравитираше около млади мъже. Те все още вярваха в себе си и в света. Все още не знаеха какъв наистина е животът, как бавно си заминават мечтите, как правилното и грешното стават абстрактни понятия. Тези истини се появяват около трийсет и петата година, когато осъзнаваш, че животът ти не е това, което си очаквал.

Заради това, и поради факта, че те никога не искаха повече от това, което тя обещаваше. Мъжете на нейната възраст си мислеха, че сексът означава нещо. Младите мъже разбираха по-добре.

В следващия един час Меган кимаше и се усмихваше, докато Дони говореше за себе си. Докато приключи четвъртото си питие, тя вече знаеше, че той е завършил Университета във Вашингтон, че е най-малкият от трима братя и родителите му все още живеят в същата ферма, която дядо му е получил като заселник. Но всичко влизаше в едното ѝ ухо и излизаше от другото. Това, което наистина я

занимаваше, беше как коляното му докосваше нейното, че палецът му почукваше мократа чаша с бира в равномерен, чувствен ритъм.

Той ѝ разказваше за някакво парти в колежа, когато тя внезапно попита:

— Искаш ли да дойдеш у нас?

— За едно кафе?

— И за това, предполагам — усмихна се тя.

— Не си губиш времето, а?

— Мисля, че това е очевидно. Просто обичам да съм пряма в това отношение. Аз съм... на трийсет и пет години. Времето ми за игрички отмина.

Той я погледна, усмихна се бавно и чувствеността в погледа му накара двигателя ѝ да прегрее. Много обещаващо.

— Далеч ли живееш?

— За щастие, не много.

Той се изправи и протегна ръка, за да ѝ помогне да стане.

Тя си помисли, че е много галантен, а не просто помага на по-възрастните. Сложи ръката си в неговата и при този допир през цялото ѝ тяло премина вълнуваща тръпка.

Те не си говореха, докато минаваха през тъмния и пуст пазар. Нямахме за какво да си говорят. Бяха си разменили вече любезности, бяха започнали любовната игра. Оттук нататък голите тела, а не разголващите въпроси щяха да имат значение.

Портиерът в блока на Меган си вършеше работата безмълвно. Дори и да бе забелязал, че това е вторият млад мъж, когото тя мъкне вкъщи през последния месец, не го показва.

— Добър вечер, мис Донтес — каза той и кимна.

— Ханс — отвърна на поздрава тя, като вървеше напред. „О, господи, как се казваше той? Дони. Като в Озмънд“.

Искаше ѝ се да не беше започвала тази връзка.

Влязоха в асансьора. В мига, когато вратата се затвори, той се обърна към нея. Тя усети леко секване в дишането си, когато се наведе към нея. Устните му бяха точно толкова меки и сладки, колкото си мислеше.

Асансьорът звънна на последния етаж. Той понечи да се отдръпне, но тя не го пускаше.

— Моят апартамент е единствен на етаж — прошепна право в устата му.

Бръкна в чантата си за ключовете, като продължаваше да го целува.

— Оттук. — Гласът ѝ беше дрезгав, прегракнал, докато го водеше към спалнята. Като стигнаха, тя започна да разкопчава блузката си. Той се пресегна към нея, но тя избута ръката му.

Когато беше вече гола, го погледна. Стаята беше тъмна, както ѝ харесваше.

Лицето му беше размазано. Тя отвори чекмеджето на нощното си шкафче и извади един кондом.

— Ела тук — каза той и се протегна към нея.

— О, да, смятам да дойда. Тук. — Тя се приближи към него бавно, като си гълташе корема, за да изглежда по-стегнат.

Той докосна лявата ѝ гърда. Зърното ѝ незабавно отговори на милувката. Болката между краката ѝ нарасна, задълбочи се. Тя плъзна ръка надолу, хвана го и започна да го гали.

След това всичко стана много бързо. Нахвърлиха се един на друг като животни, драскаха, извиваха се, ръмжаха. Зад тях таблата на леглото се удряше в стената. Оргазмът ѝ, когато дойде най-последно, беше рязък и болезнен и отшумя твърде бързо.

Тя се чувстваше леко неудовлетворена. В последно време това се случваше все по-често и по-често. Легна пак на възглавниците, той беше до нея толкова близо, че усещаше топлината на голото му тяло до бедрото си.

Той беше до нея, а тя пак се чувстваше самотна. Те бяха тук, заедно в леглото, с мириса от техния секс във въздуха, а тя не знаеше какво да му каже.

Извъртя се и преди да осъзнае какво точно прави, се гушна в него. Това беше първият толкова интимен жест от години, който правеше.

— Каж ми нещо за себе си, което никой друг не знае — каза тя и плъзна голия си крак върху неговия.

Той се засмя тихо:

— Мисля, че живееш в един свят, където всичко е наопаки, прав ли съм? Първо ме подлудяваш, после искаш да знаеш нещо за мен. В

бара ти практически се прозяваше, докато ти разказвах за семейството си.

Тя се отдръпна от него.

— Не искам да съм като всички. — Тя се чудеше колко добре звучи гласът ѝ сега.

— Не си, повярвай ми.

Той отмести крака ѝ и я целуна по рамото. Сбогуване. Честно казано, Мег го предпочиташе без целувка.

— Трябва да вървя.

— Ами, тръгвай.

Той се намръщи:

— Недей да го казваш с такова отегчение. Нали не сме се влюбили тази вечер.

Тя се пресегна и вдигна от пода нощницата си, после я облече. Облечена се чувстваше по-малко уязвима.

— Не ме познаваш достатъчно, за да знаеш дали съм отегчена. И, честно казано, не мога да си представя да се влюбя в човек, който използва термина „хващане на топката“ толкова често като теб.

— Исусе! — Той стана от леглото и започна да се облича.

Тя седеше на леглото неподвижно и го наблюдаваше. Така ѝ се искаше да има книга на нощното си шкафче. Щеше да е хубаво да започне да чете веднага.

— Ако вървиш все наляво, ще стигнеш до входната врата.

Той се намръщи още повече.

— Ти на лекарства ли си?

Тя се засмя.

— Защото трябва да си — каза той и тръгна — почти хукна, както ѝ се стори, но до вратата се спря и се обърна: — Харесваш ми, знаеш ли?

После си тръгна.

Мег чу как входната врата се отваря и после се затваря с щракване. Най-после успя да въздъхне дълбоко.

По-рано минаваха седмици, дори месеци, преди мъжете да я попитат дали е на лекарства. Сега беше успяла да отврати Дани — *Дони* — само за една нощ.

Вече не беше толкова силна. Светът около нея изглеждаше необясним. По дяволите, не можеше да си спомни кога за последен път

беше целунала мъж и беше почувствала нещо повече от желание.

„А самотата, беше я попитала доктор Блум. И нея ли харесваш?“

Мег се наведе настрана и щракна ноцната лампа. Тя освети снимката, на която бяха двете със сестра ѝ, правена преди много време и сложена в рамка.

Меган се зачуди какво прави сестра ѝ точно сега; дали е будна в този късен час, дали се чувства самотна и уязвима. Но тя знаеше отговора.

Клеър имаше Алисън. И Сам. *Сам.*

На Меган ѝ се искаше да може да забрави няколкото спомена, които имаше от бащата на сестра си. Но такава амнезия никога не я обхващаше. Вместо това тя си спомняше всичко, всяка подробност. И най-вече, спомняше си колко ѝ се искаше Сам да е и неин баща, също. Когато беше млада и наивна, си мечтаеше: „Тримата можем да бъдем семейство.“

Красиви мечти на дете. Красиви, но все още болезнени след толкова години.

Сам беше баща на Клеър. Той беше влязъл в семейството им и беше променил всичко. Мег и Клеър нямаха нищо общо вече. Клеър живееше в къща, пълна със смях и любов. Сигурно се срещаше само с високопоставени лидери от обществото. За нея нямаше анонимен, неудовлетворяващ секс.

Меган затвори очи и се опита да си напомни сама на себе си, че точно това беше животът, който тя искаше. Беше имала и брак. Той приключи точно както се страхуваше — с неговото предателство и разбитото ѝ сърце. Не искаше да преживее същото отново. Ако понякога прекарваше някой и друг час посред нощ, изгаряща от желание, което отминава бавно, това беше цената на независимостта.

Тя се пресегна през леглото и вдигна телефона. Имаше пет номера за бързо набиране: на офиса, на три ресторанта с храна за вкъщи, на най-добрата ѝ приятелка, Елизабет Шор.

Тя натисна номер три.

— Какво има? — попита изтощен мъжки глас. — Джейми?

Меган погледна бързо към часовника до себе си. Проклятие. Беше почти полунощ; това правеше три сутринта в Ню Йорк.

— Съжалявам, Джак. Не забелязах колко е часът.

— За умна жена като теб, грешиш твърде често. Чакай малко.

На Меган ѝ се искаше да беше затворила. Почувства се зле заради грешката си. Тя показваше колко ограничен беше животът ѝ.

— Добре ли си? — каза Елизабет разтревожена.

— Добре съм. Просто се обърках. Кажу ми на Джак, че съжалявам. Можем да поговорим и утре. Ще се обадя, преди да тръгна за работа.

— Хайде да приключваме.

Меган чу как Елизабет прошепна нещо на съпруга си. След минута тя каза:

— Нека да отгатна. Ти току-що си се върнала от „Атиняните“.

От това на Меган ѝ стана още по-зле.

— Не, не и тази нощ.

— Добре ли си, Мег?

— Добре съм, наистина. Само загубих представа за времето. Работех... върху едни объркани показания. Утре ще поговорим.

— Аз и Джак заминаваме за Париж, не помниш ли?

— О, да. Приятно прекарване.

— Бих могла да го отложам...

— И да изпуснеш онова страхотно парти в „Риц“? Няма начин. Забавлявай се.

От другата страна на слушалката последва пауза, после Елизабет каза тихо:

— Обичам те, Мег.

Тя почувства как в очите ѝ напират сълзи. Точно от тези думи се нуждаеше сега, нищо че идваха толкова отдалеч; те я караха да се чувства по-малко самотна, по-малко уязвима:

— И аз те обичам, пиле. Лека нощ.

— Лека нощ, Мег. Приятни сънища.

Тя затвори бавно телефона. Стаята изглеждаше тиха сега и прекалено тъмна. Тя придърпа завивките и затвори очи с пълното съзнание, че ще минат часове, преди да заспи.

ГЛАВА 7

На първото си събиране до езерото Чилън те празнуваха. Беше 1989 година. Годината, когато Мадона призова хората да се открият, Джак Никълсън изигра ролята на Шегаджията и първите части от Берлинската стена паднаха. Най-важното, това беше годината, когато те всички навършиха двайсет и една години. Бяха пет момичета по това време. Най-добри приятелки от училище.

Онова първо събиране стана случайно. Момичетата бяха събрали пари, за да осигурят на Клеър един уикенд в бунгалото за младоженци по случай рождения ѝ ден. Преди това — през март — тя беше влюбена до уши в Карл Елдридж. *(Първото от многото влюбвания, които се оказваха едно голямо главоболие.)*

До средата на юли, през споменатата седмица, Клеър вече не беше влюбена, беше сама и повече от депресирана. Не беше човек с широки пръсти, но реши да дойде на езерото сама, възнамерявайки само да седи на верандата и да чете.

Първата вечер точно преди вечеря един раздрънкан жълт „Форд Пинто“ спря на двора. Най-добрите ѝ приятелки се изсипаха от колата на ливадата, като се смееха и държаха две големи кани с коктейл „Маргарита“. Те бяха нарекли визитата си намеса в любовта, която се оказа успешна. До понеделник Клеър вече си беше спомнила коя е и какво искаше от живота. Карл Елдридж определено не беше „Той“.

Оттогава всяка година те се събираха за седмица. Сега, разбира се, нещата бяха различни. Джина и Клеър имаха дъщери; Карън имаше четири деца на възраст от единайсет до четиринайсет; а Шарлот се опитваше отчаяно да забременее.

През последните няколко години партитата бяха станали по-умерени; по-малко текила и цигари се вадеха от куфарите. Вместо да се наконтят и отидат до „Западната кошара на каубоя Боб“ и да обърнат по една текила, да потанцуват, те слагаха децата да си легнат рано, изпиваха по чаша бяло вино и играеха на карти около кръглата дървена маса на верандата. Събираха точките от цялата седмица. Победителят

получаваше ключовете от бунгалото за меден месец за следващата година.

Ваканцията им преминаваше с бавния ритъм на мързелива въртележка. Те прекарваха времето си край езерото, опънати върху плажни хавлии на червени и бели райета или седнали на очукани стари шезлонги; слушаха музика от транзистори, поставени на масата за пикник. Винаги слушаха станции с музика от едно време и когато пуснеха песен от осемдесетте години, те скачаха, танцуваха и припяваха заедно с радиото. В горещите дни — като този например — прекарваха по-голямата част от времето си на езерото, застанали до гуша в студената вода; големи шапки и слънчеви очила предпазваха лицата им.

Сега, най-после, времето беше чудесно. Небето — ясно и светлосиньо, а езерото — като стъкло. По-големите деца бяха в къщата и лудуваха, слушаха оглушителна музика и говореха за последния касов филм, който майките на другите деца, но не и техните, позволяваха да се гледа. Алисън и Бони караха водно колело в оградената зона на езерото. Техният смях кънтеше над гласовете на всички останали.

Карън се беше отпуснала на стола си и си вееше с една рекламна листовка от парка с водната пързалка. Шарлот, изцяло скрита под голямата си бяла шапка и прозрачната, с три четвърти ръкав блузка, четеше последната книга, избрана от клуба на Кели Рипа, и отпиваше лимонада.

Джина се наведе на една страна и отвори хладилната чанта, порови шумно из нея, търсейки диетична кола. Когато намери една, тя я измъкна и я отвори, после отпи една дълга глътка и чак след това затвори чантата.

— Моят брак се разпада, а ние прием диетична кола и лимонада. Когато първият смотан съпруг на Карън я напусна, ние нагъвахме текила и танцувахме макарена при Боб каубоя.

— Това беше след втория ми съпруг, Стан — каза Карън. — Когато Аарон си тръгна, ядохме онези пържени филийки и се къпахме голи в езерото.

— Но смисълът е същият — каза Джина. — Моята криза заприличва на „Улица Сезам“? Ти получи „Къщата на Животните“.

— При Боб каубоя — каза Шарлот, почти усмихната. — Не сме ходили там от години.

— Не и откакто започнахме да мъкнем със себе си тези маломерни човечета — отбеляза Карън. — Трудно е да танцуваш рок-енд-рол с дете на гърба.

Шарлот погледна към езерото, където малките момиченца караха водното си колело. Усмивката ѝ бавно се скри. Познатата тъга се върна в очите ѝ. Несъмнено, тя си мислеше за бебето, което толкова желаше.

Клеър погледна приятелките си. Много често по време на тези събирания, както и сега, тя гледаше разтревожена трийсет и пет годишните жени. Тази година те бяха по-тихи от всякога. Дори и по-стари. Жени на брега на блестящото езеро, които имаха толкова грижи.

Тая няма да я бъде. Те бяха дошли на езерото Чилън, за да се почувстват отново млади и свободни. Неприятностите бяха за други географски ширини.

Клеър се изправи на лакти. Грубият памук на плажната ѝ хавлия сякаш хапеше изгорелите ѝ от слънцето ръце.

— Уили става на четиринайсет тази година, нали?

Карън кимна:

— През септември ще учи в гимназия. Можеш ли да повярваш? Той все още спи с плюшена играчка и забравя да си измие зъбите. Деветокласничките приличат на Златните Танцьорки до него.

— Защо не погледа малките за час-два?

Джина се изправи рязко.

— Дяволска горещина, Клеър. Защо не се сетихме за това по-рано? Той е на четиринайсет.

Карън се намръщи.

— Зрял като червей.

— Ние всички сме гледали по-малките на тази възраст — каза Шарлот. — По дяволите, аз бях бавачка през лятото, преди да отида в гимназията.

— Той е отговорно дете, Карън. Ще се справи — каза Клеър любезно.

— Не знам. Миналия месец рибката му умря... поради липса на храна.

— За два часа те няма да умрат от глад.

Карън погледна назад към бунгалото. Клеър знаеше какво точно си мислеше приятелката ѝ. Ако Уили беше достатъчно голям да се грижи за малки деца, значи вече не е малкото ѝ момченце.

— Да — каза Карън накрая. — Разбира се. Защо не? Ще му оставим мобилен телефон...

— И списък с телефонни номера...

— И ще им кажем да не излизат от бунгалото.

Джина се усмихна за пръв път този ден:

— Дами, Блусарките смятат да напуснат сградата.

Отне им два часа да се изкъпят, да се преоблекат и да приготвят вечеря за децата. Макарони, сирене, хотдог, сандвичи. После им отне още един час да убедят децата, че планът им е осъществим.

Накрая Клеър хвана Карън здраво под ръка и я изведе навън. Докато вървяха по дългия, лъкатушещ път, Карън спираше и поглеждаше назад на всеки няколко крачки.

— Сигурни ли сте? — питаше ги тя всеки път.

— Сигурни сме. Отговорността ще му се отрази добре.

Карън се намуси:

— Аз все още мисля за онези бедни малки златни рибки, които плаваха с обърнати кореми в мръсната вода.

— Просто не се спирай — каза Джина и се наведе към Клеър. — Тя е като кола на лед. Ако сега спре никога няма да можем да я подкараме отново.

Те вече бяха на улицата срещу бара на Боб, когато се сетиха. Клеър проговори първа:

— Ами то дори не е тъмно.

— Загубили сме навиците си като пируващи животни — каза Шарлот.

— Мамка му. — Това беше Джина.

Клеър отказа да бъде разубедена. Какво, като приличаха на колежанки сред професионални пиячи, обитаващи такива места рано вечер? Те бяха тук да се забавляват и барът на „Каубоя Боб“ беше единственият им избор.

— Хайде, дами — каза тя и се втурна напред.

Приятелките ѝ се наредиха в редица след нея. Те вървяха с високо вдигнати глави и маршируваха към „Каубоя Боб“ така, сякаш бяха собственички на бара.

Гъста сивкава мараня се стелеше по тавана и се разделяше на тънки линии от лампите високо над главите им. Няколко редовни посетители висяха на бара, прегърбените им тела бяха забити като мокри гъби на черните бар столчета. Многоцветни неоновии реклами на бира просветваха в тежкия мрак.

Клеър ги поведе към кръгла одраскана маса близо до празния дансинг. От тук имаха добър изглед към оркестъра, който обаче в момента липсваше. От джубокса се носеше протяжна песен от Запада.

Едва бяха седнали, когато висока, слаба сервитьорка с кадифени бузи изникна до тях.

— К'во искъте да ви донисъ? — попита тя и избърса масата със сив парцал.

Джина поръча „Маргарити“ за всички, а също и лук на кръгчета — всичко беше незабавно сервирано.

— Господи, колко е хубаво да излезеш навън — каза Карън и се пресегна към своето питие. — Не мога да си спомня кога за последен път съм излизала, без да правя предварителна подготовка и планиране като за въздушно нападение.

— Амин — съгласи се Джина. — Рекс никога не е можел да уреди гледачка. Дори и за да ме изненада с вечеря. Изненадата винаги е нещо такова: ще ходим на вечеря. Можеш ли да организираш вечерта? Сякаш кой знае какво му коства да вдигне телефона. — При тези думи усмивката ѝ се скри. — Това винаги ме е вбесявало. Но не е повод за оплакване, нали? Защо не съм го забелязала по-рано?

Клеър знаеше, че Джина си мисли за промените, настъпващи в новия ѝ самотен живот. За леглото, което щеше да е наполовина празно нощ след нощ. Искаше ѝ се да ѝ каже нещо, да я успокои, но Клеър не знаеше нищо за брака. Беше се срещала с много мъже през последните двайсет години, беше имала няколко псевдолюбовни афери; но никога не беше имала истинска връзка. Досега си беше мислила, че е изпуснала нещо, но като видя мъката в очите на Джина, започна да се чуди дали по-скоро не е късметлийка.

Клеър вдигна чашата:

— За нас — каза тя уверено. — За Блусарките. Ние минахме заедно през основното училище с мистър Крутцер, през гимназията с мис Бас — големия задник; през работа и операции, сватби и разводи. Две от нас не успяха да задържат браковете си, една не можа да

забременее, друга — никога не се е влюбвала, а преди няколко години една от нашите приятелки почина. Но ние сме все още тук. И винаги ще бъдем тук една за друга. Това ни прави щастливки.

Те се чукнаха.

Карън се обърна към Джина:

— Знам как се чувстваш — сякаш се разпадаш. Но нещата ще се оправят. Животът продължава. Това мога да ти кажа.

Шарлот стисна ръката на Джина, но не каза нищо. Тя знаеше по-добре от всички, че понякога думите не помагат.

Джина опита да се усмихне:

— Стига. Мога да си страдам и вкъщи. Хайде да говорим за нещо друго.

Клеър смени темата. Първо разговорът не вървеше, трудно им беше да сменят посоката му, но постепенно влязоха в ритъм. Върнаха се назад в миналото и спомените ги разсмяха. По някое време поръчаха начос. Докато дойде втората поръчка, бендът беше започнал да свири. Първата песен беше оглушителна интерпретация на „Приятели от долните етажи“.

— Звучи, сякаш Гарт Брукс е паднал върху телената ограда — каза Клеър през смях.

Докато бендът стигна до „Тук в истинския свят“ на Алън Джаксън, барът се пръскаше по шевовете от хора. Почти всички носеха якета от изкуствена кожа. Една група танцуваше в редица кълка до кълка.

— Чухте ли това? — Клеър се наведе напред и сложи ръце на масата. — Това е „Китари и Кадилаци“. На това може да се танцува.

— Да танцуваме ли? — Джина се засмя. — Последния път, когато танцувах с вас двете, ударих един старец и той полетя. Я ми дайте още едно-две питиета.

Карън поклати шава:

— Съжалявам, Чарли. Аз танцувах, докато станах шестнайсети размер. Сега смятам, че е по-целомъдрено да не си движа много задника.

Клеър се изправи:

— Хайде, Шарлот. Ти не си толкова стара като тези двете. Не искаш ли да танцуваш?

— Шегуваш ли се? Обожавам танците.

Тя шляпна чантичката на стола си и тръгна след Клеър към дансинга. Около тях всички двойки бяха облечени в дънкови дрехи и танцуваха по определен модел. Една жена правеше някакви пируети до тях и си броеше едно-две-три. Тя определено се нуждаеше от концентрация, за да следва движенията на партньора си.

Клеър остави музиката да се излива върху нея като студен душ в горещ летен ден. Тя я освежаваше и подмладяваше. Когато започна да се движи в такт с нея, да извива бедра, да тропва с крака, да пляска с ръце, тя си спомни колко обичаше да танцува. Не можеше да повярва, че е пропуснала толкова много неща и е живяла в тишина доста години.

Музиката я отнесе надалеч и смъкна от нея целия слой години на майчинство. Тя и Шарлот се върнаха отново в юношеството си — смееха се, удряха си бедрата, пееха високо. Следващата песен беше „Алабама — мой сладък дом“ и те трябваше да останат на дансинга. После свириха „Маргаритавил“.

Докато бендът излезе в почивка, Клеър беше мокра от пот и останала без дъх. Около лявото ѝ око просветна лека болка, тя пхна ръка в джоба си и напипа един екседрин.

Шарлот отмести кичур коса от очите си:

— Чудесно беше. Аз и Джони не сме танцували от... — тя се намръщи. — Боже, може би от сватбата ни. Ето какво става, като се опитваш неистово да забременееш. Романтиката загива...

Клеър се засмя:

— Вярвай ми, скъпа, след като те поочука животът, романтиката сменя пощенските кодове. Аз не съм имала прилична среща от години. Хайде. Дехидратирана съм вече и се чувствам като парче телешка пастърма.

Чар кимна към задната част на бара:

— Трябва да отида до тоалетната първо. Поръчайте ми още една „Маргарита“. И кажете на Карън, че последните питиета са от мен.

— Добре. — Клеър тръгна към масата, после си спомни, че първо трябва да си изпие хапчето. Отиде до бара и помоли за чаша чешмяна вода. Глътна единственото си хапче и се отдалечи. На път към тяхната маса мярна един мъж да минава през сцената. Той носеше китара — класическа, старомодна китара, която не се включва в

мрежата и мощността ѝ не може да се увеличава. Останалите от бенда бяха напуснали сцената, но инструментите им бяха още там.

Той седна леко на един разклатен бар стол. Единият му каубойски ботуш беше здраво стъпил на пода, другият беше поставен на първото стъпало на бар столчето. Той носеше избелели дънки и черна тениска. Косата му беше руса и стигаше почти до раменете; блестеше на флуоресцентното осветление. Мъжът гледаше китарата си и въпреки че черна шапка скриваше по-голямата част от лицето му, Клеър можа да различи очертани високи скули, които изпъкваха на лицето му.

„Уха“. Тя не помнеше кога за последен път беше виждала толкова добре изглеждащ мъж. Поне не и в Хейдън.

Мъже като него не идваха в крайречните градове. Тя беше осъзнала този факт отдавна. Разните Томовци, Брадовци, Джорджовци от този вид живееха в Холивуд или Манхатън и когато пътуваха, те стояха зад бодигардове с безизразни очи, облечени в грозни черни костюми. Те говореха за срещите си с обикновените хора, но никога не се срещаха с тях. Тя беше сигурна в това, защото преди време бяха снимали един екшън в Снохомиш. Клеър беше помолила баща си да я заведе да види как се снима филм. Нито една от филмовите звезди не разговаря с местните хора тогава.

Мъжът се наведе към микрофона:

— Смятам да запълня паузата, докато бендът си почива. Надявам се, нямате нищо против.

Вяли аплодисменти последваха думите му. Клеър си запробива път през тълпата, като бутна с лакът един млад мъж в тесни дънки „Вранглер“ и шапка, голяма като вана. Тя спря в края на дансинга.

Музикантът дрънна няколко пъти на китарата и започна да пее. В началото гласът му беше несигурен, прекалено тих, за да се чуе сред силната пиянска глъчка.

— Тихо. — Клеър се изненада, че произнесе на глас думата, която си беше помислила.

Тя почувства, че изглежда нелепо, застанала там, пред тълпата, само на няколко крачки от него, но не помръдваше, не отклоняваше поглед. Той вдигна глава. В задименото и тъмно помещение, с дузина посетители, които я притискаха от двете страни, Клеър помисли, че той гледа право към нея.

Мъжът бавно се усмихна.

Преди много години Клеър бягаше след сестра си по дока на езеро Кресънт. В един момент тя бягаше и се смееше, в следващия беше в леденостудената вода, опитваща да си поеме въздух и да стигне до повърхността. Точно така се чувстваше и сега.

— Аз съм Боби Остин — каза той тихо, като продължаваше да я гледа. — Тази песен е за Нея. Вие всички знаете кого имам предвид. Тази, която съм търсил цял живот.

Дългите му, тъмни пръсти дръпнаха струните на китарата. После той запя. Гласът му беше нисък и тих, дяволски сладен, а песента беше толкова тъжна и задушевна, че накара Клеър да си мисли за всички ония пътища, по които не беше пътувала досега. Тя се усети, че се поклаща в такт с музиката, че танцува сама.

Когато песента свърши, той остави китарата и се изправи. Тълпата изръкопляска учтиво, после всички се обърнаха отново към своите халби с бира и коктейли. Той се приближи към Клеър — тя дори не помръдна — и спря точно пред нея. Едва се удържа да не се обърне назад и да провери дали мъжът не гледа към друго. Понеже той не каза нищо, тя се представи:

— Казвам се Клеър Кавено.

В края на устните му се появи усмивка, странно тъжна усмивка:

— Не знам как да се изразя, без да прозвуча като идиот.

Сърцето на Клеър биеше лудо, тя беше като замаяна:

— Какво имате предвид?

Той се приближи още. Сега беше толкова близо, че тя можеше да види жълтите петънца в зелените му очи и малкия белег във формата на мъничък полумесец върху горната му устна. Тя забеляза, че той сам се подстригва, защото краищата на косата му бяха неравни и скосени.

— Аз съм Онова — каза той тихо.

— Онова, какво? — Клеър опита да се усмихне. — Пътят? Светлината? Няма друг път към Рая, освен през теб?

— Шегуваш ли се? Аз съм онова, Оня, когото търсиш.

Тя би трябвало да му се изсмее, да му каже, че не е чувала поизтърган опит за свалка от времето, когато си оформяше веждите с „Лейди Бик“.

Тя беше на трийсет и пет години. Отдавна бе отминало времето, когато вярваше в любовта от пръв поглед. Ето, това имаше намерение

да каже, отговорът беше в главата ѝ. Но когато отвори уста, чу сърцето си да казва:

— Откъде знаеш?

— Защото аз пък търся теб.

Клеър отстъпи леко назад, колкото да може да диша свободно. Искаше ѝ се да се засмее. И се засмя.

— Хайде, Клеър Кавено — каза той нежно. — Танцувай с мен.

ГЛАВА 8

Някои бракове приключват с горчиви думи и грозни епитети, други — с обилни сълзи и прошепнати извинения; всеки процес е различен. Постоянна е само тъгата. Печели ли, губи ли, пледира ли, когато съдията удареше с чукчето по дървената банка, Меган винаги се вцепеняваше. Умирането на една женска мечта беше нещо студено и в Семейния съд се знаеше със сигурност, че жена, преминала веднъж през развод, никога не гледа на света или на любовта по стария начин.

— Добре ли си? — Меган попита Мей.

Клиентката ѝ седеше вдървено с ръце, скръстени в скута си. Един външен наблюдател би казал, че тя изглежда много спокойна, даже безразлична към сърцераздирателната драма, разиграваша се в съдебната зала.

Меган знаеше по-добре. Знаеше, че Мей беше на ръба на душевния срив. Само неимоверно усилие на волята я спираше да изпищи.

— Добре съм — каза Мей, която дишаше учестено. Всъщност нямаше нищо чудно в това.

Меган докосна ръката на Мей:

— Хайде да отидем да хапнем нещо.

— Храна — беше отговорът на Мей: нито съгласие, нито отхвърляне на идеята.

Съдийката се изправи сред залата; усмихна се на Меган, после на Джордж Гатърсън, адвоката на опонента; после напусна залата.

Меган помогна на Мей да стане. Хвана я под ръка, за да не залита, и двете тръгнаха към вратата.

— Кучка.

Меган чу как Мей си пое рязко въздух и я усети как се напрегна. Мей се олюля и спря.

Дейл Монро бързаше към тях. Лицето му беше тъмночервено, дори лилаво. Една изпъкнала синя вена пулсираше на челото му.

— Дейл — каза Джордж, като се протегна към клиента си. — Не ставай глупав...

Дейл блъсна ръката на адвокатата си и продължи да напъва напред. Меган пристъпи бързо и застана между Дейл и Мей.

— Стойте настрана, мистър Монро.

— Аз съм, доктор Монро, алчна кучко.

— Чудесен изказ. Трябвало е да завършите един добър колеж по изкуствата. А сега, моля, отдръпнете се. — Тя усещаше, че Мей трепери зад нея, диша тежко. — Дръж клиента си далеч от мен, Джордж.

Джордж вдигна ръце:

— Той не ме слуша.

— Ти ми отне децата — каза Дейл, като гледаше право към Меган.

— Имате предвид, че аз съм измамила и прехвърлила сметките, без знанието на съпругата ми... или че аз съм откраднала парите и ценните книжа от семейството си? — Тя пристъпи към него. — О, я, чакай! Искате да кажете, че аз съм чукала учителката по пиано на дъщеря си всеки вторник следобед.

Той пребледня. Вената на челото му изпъкна още повече. Отстъпи настрана и се опита да улови погледа на съпругата си. На бившата си съпруга.

— Хайде, Мей — каза той. — Ти ме познаваш най-добре. Не съм правил нищо такова. Ще ти дам всичко, което поискаш. Но децата... не мога да ги виждам само през уикендите и за две седмици през лятото.

Той наистина звучеше искрено. Ако Меган не беше видяла грозната истина в черно и бяло, тя би повярвала, че той е истински разстроен за децата.

Тя заговори бързо, за да предпази Мей:

— Подялбата на авоарите беше справедлива и равностойна, доктор Монро. Настойничеството беше справедливо разпределено и когато се успокоите, сигурна съм, че ще се съгласите с мен. Ние всички изчетохме показанията относно начина ви на живот. Ставате и излизате в шест сутринта, преди да се събудят децата, рядко се връщате вкъщи преди десет вечерта, след като те са си легнали. Уикендите прекарвате с приятели, играейки голф или покер. Дявол да го вземе, вие, вероятно ще виждате децата си сега по-често отколкото

когато сте живели с тях в една къща — Меган се усмихна, доволна от себе си. Това беше умен, добре обмислен аргумент. Той не би могъл да не се съгласи. Тя погледна Джордж, който стоеше мълчаливо до клиента си. Адвокатът изглеждаше много зле.

— Ти за коя се мислиш? — прошепна Дейл дрезгаво, като пристъпи към нея; ръцете му бяха свити в юмруци.

— Смятате да ме ударите ли, Дейл? Хайде, давайте. Изгубете и малкото настойничество, което имате.

Той се поколеба. Тя пак пристъпи към него:

— И ако ударите Мей още веднъж, или просто я докоснете по-грубо, ще се окажете отново в съдебната зала, само че тогава няма само парите ви да са застрашени. Това ще бъде пълното Ви освобождаване...

— Заплашваш ли ме?

— Аз ли? — Погледите им се срещнаха. — Да. Вече изяснихме ли го? Стойте далеч от клиентката ми или аз ще направя така, че животът ви да се превърне в истинска сцена от Оз. И нямам предвид Манчкинленд. През петък можете да паркирате пред къщата и ще чакате децата да излязат. Ще ги връщате навреме, както е определено, това е договорката ви с Мей. Всички заедно ще изясним подробностите, ясно ли е?

Мей я хвана за ръката, наведе се към нея и прошепна:

— Хайде да си вървим.

Меган усети нотки на изтощение и умора в гласа на Мей. Това напомни на Меган за собствения ѝ развод. Беше се опитала да бъде силна, но в момента, в който излезе от залата, тя рухна като стар мост, направо се разпадна. Една част от нея си замина безвъзвратно.

Тя грабна куфарчето си от дъбовата библиотечна маса, а с другата си ръка прегърна Мей през кръста. Двете заедно излязоха от съдебната зала.

— Ще си платиш за това, кучко — крещеше Дейл зад гърба им. После нещо се сгромоляса на пода.

Меган реши, че това е другата дъбова маса и не се обърна. Продължи да върви с ръка около кръста на Мей и да я води към асансьора. Двете застанаха една до друга в тясната кабинка. В момента, когато вратата се затвори, Мей избухна в сълзи. Меган хвана ръката ѝ и я стисна лекичко.

— Знам, че сега ти се струва невъзможно, но животът ти ще се оправи. Обещавам ти. Не веднага, не и толкова бързо, но ще се оправи.

Тя поведе Мей към стъпалата на съдебната палата. Небето беше тъмно и посивяло от натрупаните облаци. Силен дъжд се изливаше върху задръстените от коли улици. Слънцето не се виждаше изобщо. Явно и то беше тръгнало с гъските на юг, към Флорида и Калифорния. Нямаше да се върне в Западен Вашингтон преди четвърти юли.

Те тръгнаха по Трета улица към кафенето на юристите „Анекс“ — любимото място за обяд за всички юристи от съда.

Докато стигнаха до входа му, костюмът на Меган беше станал вир-вода. Сиви ивици се стичаха по яката на бялата ѝ копринена блузка. Ако имаше аксесоар, който никой от местните хора тук не притежава, то това е чадърът.

— Здравей, Мег — казаха няколко нейни колеги, докато минаваше през ресторанта към една празна маса в дъното. Тя дръпна един стол да седне Мей и после седна срещу нея.

След минутка една забързана сервитьорка спря до тяхната маса. Тя извади молив от конската си опашка.

— Какъв ден е днес за вас — за шампанско или за мартини? — попита тя Меган.

— Определено за шампанско. Благодаря.

Мей погледна през масата към нея.

— Ние няма да пием шампанско всъщност, нали?

— Мей, ти сега си милионерка. Децата ти могат да завършат Харвард, ако искат. Имаш красив дом на брега в Медина и нямаш да плащаш ипотеки. Дейл, от друга страна, живее в къща от хиляда и триста квадрата в Къркленд. Имаш пълно попечителство над децата. Дявол да го вземе, ще празнуваме.

— Какво се е случило с тебе?

— Какво имаш предвид?

— Моят живот беше поразен от ракета „Скъд“. Мъжът, когото обичам, си замина. Сега разбирам, че той може би е съществувал само в съзнанието ми. Трябва да живея с факта, че не само съм сама сега, но очевидно съм и глупачка. Децата ми ще трябва да живеят с мисълта, че семействата се случва и да се разпаднат, че любовта не е вечна и преди всичко, че обещанията може и да не се спазват. Те, естествено, ще продължат нататък. Това е, което децата и жените правят —

продължават напред. Никога няма да сме едно цяло отново. Аз ще имам пари. Голяма работа! Предполагам, че и ти имаш пари. С тях ли спиш нощем? Те ли ти държат ръката, когато нощем имаш кошмари?

— Дейл държеше ли ти я?

— Преди години — да. За съжаление, аз го пазя в сърцето си точно от онова време. — Мей погледна ръцете си. Към годежния пръстен. — Имам чувството, че кървя. А ти си седиш и пиеш шампанско. — Тя погледна отново нагоре: — Какво не е наред с теб?

— Работата ми е тежка — отговори Мег искрено. — Понякога единственият начин да се справя...

В ресторанта настана суматоха. Чу се звън от счупена чаша, трясък от преобърнатата маса, женски писък.

— О, не! — Мей дишаше тежко. Беше пребледняла.

Меган се намръщи:

— Какво по...? — Тя се завъртя на стола си.

Дейл стоеше на входа с оръжие в лявата си ръка. Когато Меган го погледна, той се ухили и прекрачи падналия стол. В усмивката му нямаше веселост, той плачеше. А може и да беше от дъжда.

— Остави оръжието, Дейл! — Тя се учуди на спокойствието в гласа си.

— Ти вече нямаш думата, адвокатке.

Една жена в черен костюм на райета запълзя по пода. Тя се придвижваше бавно и накрая се добра до вратата. После се изправи и хукна.

Дейл или не я забеляза, или му беше все едно. Той имаше очи само за Меган.

— Ти разруши живота ми.

— Остави оръжието, Дейл. Не искаш да направиш някоя глупост.

— Аз вече направих нещо глупаво. — Гласът му пресекна и Меган видя, че той плаче. — Имах любовна връзка, бях алчен и забравих колко обичам съпругата си.

Мей понечи да се изправи. Меган я хвана, натисна я да седне и след това самата тя се изправи.

Вдигна ръце. Сърцето ѝ усилено се опитваше да изхвъркне през гръдния ѝ кош:

— Хайде, Дейл. Остави пистолета. Ние ще ти помогнем.

— Къде ти беше помощта, когато се опитвах да кажа на жена си колко съжалявам.

— Сгреших, съжалявам. Този път ние ще седнем всички заедно и ще поговорим.

— Мислиш си, че не знам как съм се издънил? Повярвай ми, лейди, знам. — Гласът му пресекна пак. По бузите му се стичаха сълзи. — Исусе, Мей, как стигнахме дотук?

— Дейл — произнесе името му Меган със спокоен равен глас. — Знам как...

— Млъквай. За всичко си виновна ти, кучко. Ти натвори тази бъркотия. — Той вдигна пистолета, прицели се и натисна спусъка.

Джо се събуди с треска и болки в гърлото. Суха, дразнеща кашлица го накара да се изправи, преди да е отворил напълно очите си. Когато му поотмина, той седна със замъглени от сълзи очи, отчаяно нуждаещ се от вода.

Блестящ слой скреж покриваше спалния му чувал и свидетелстваше за надморската височина на мястото. Въпреки че дните в тази част на щата бяха горещи като пъкъл, нощите бяха студени.

Той се закашля отново, после изпълзя от спалния чувал. Пръстите му трепереха, докато навиваше чувала и го връзваше за раницата си. Измъкна се от все още тъмната гора и се показа като къртица на слънцето, мигайки. Слънцето вече се сърдеше, докато се издигаше на безоблачното небе.

Джо изрови четката за зъби, сапун и паста за зъби от раницата си и като клекна до бързея на заливчето Айсикъл, се приготви за предстоящия ден.

Когато свърши, той дишаше тежко, сякаш не си беше измил зъбите, а беше участвал в Бостънския маратон.

Огледа се във водата на реката. Въпреки че отражението му се размазваше от вълните, бистрата вода показваше образа му с изненадващи подробности. Косата му беше прекалено дълга и разбъркана, също като храсталака, който му служеше за легло през последните две нощи. Гъста брада покриваше долната половина на

лицето му; приличаше на сиво-черен юрган. Клепачите на очите му тежаха като от силна умора.

Джо имаше рожден ден днес. Четирийсет и третият.

В друго време — друг живот — това би бил празничен ден, семеен празник. Даяна винаги бе обичала партитата; лесно ги организираше. В годината, когато той навърши трийсет и осем години, тя беше запазила Спейс Нийдъл и беше наела имитатор на Брус Спрингстийн да пее песни от тяхната младост. Мястото беше пълно с техни приятели. Всички искаха да споделят празника с него. Тогава!

Той въздъхна и се изправи на крака. Бърза проверка на портфейла и джобовете му показа, че отново е почти фалирал. Парите, които беше спечелил миналата седмица с косене на ливади, почти се бяха стопили.

Нарамил раницата си, той тръгна покрай лъкатушещата река извън Нешънъл Форест. Докато стигна до магистралата, Джо се беше изпотил толкова много, че се налагаше непрекъснато да си трие очите. Челото му гореше; знаеше, че има треска. Поне сто градуса. Той гледаше черната река от асфалт, която водеше до малкия градец Лийвънуърт.

От двете страни високи зелени борови дървета стояха като стражи.

Градчето беше само на миля и нещо напред. Можеше да види сградите в баварски стил, стоповете на колите и билбордовете. Сигурен беше, че това е градче, където се продават целогодишно ръчно изработени коледни украси и има странни хотелчета на всеки ъгъл. Градче, което приветства туристите и посетителите с отворени обятия.

Освен ако не изглеждаш и миришеш като Джо.

Беше много изморен да се катери по хълма, така че свърна към града. Краката го боляха, а стомахът го прививаше. Не беше се хранил нормално от няколко дена. Вчера беше оцелял благодарение на неузрели ябълки и остатъка от телешката пастърма.

До града болката беше станала непоносима. Около два часа обикаля от врата на врата да търси работа. Нямаше.

Накрая, на гара Шеврон, влезе в една дрогерия и изхарчи последните си два долара за аспириин, който глътна с вода от ръждясалата мивка на обществената тоалетна. След това застана до

щанда с бонбоните, като съзерцаваше сладкишите там. Малко ядки щяха да му се отразят добре. Или картофен барбекю чипс. Или...

— Тряба да са отместите, мистър — каза младежът на касата. Той носеше широка кафява тениска с надпис: „Прекъсваме този брак, за да открием ловния сезон“ — Освен ако нямате намерение да си купите още нещо.

Джо погледна към часовника, изненадан, че е бил там повече от час. Той кимна на момчето и взе манерката си, отнесе я до тоалетната, където я напълни с вода, после използва тоалетната и излезе. Спря на касата. Като внимаваше да не го гледа в очите, попита момчето дали може да намери някъде почасова работа.

— Във фермата на Дарингтън наемат приходящи понякога. Обикновено по жътва и прибиране на реколтата. Не знам за сега. И Уиски Крийк Лодж се нуждаят от помощ по време на лова на съомга.

Да бере ябълки или да изкормва риба. През последните две години беше се занимавал и с двете неща.

— Благодаря.

— Ей, не изглеждаш добре — намръщи се момчето. — Познавам ли те?

— Добре съм. Благодаря. — Джо продължи да върви, страхувайки се, че ако спре за по-дълго време, ще се олюлее и ще падне. Тогава щеше да се събуди в болнично легло или на затворнически нар. Не знаеше кое е по-лошо. Всяко от тези преживявания му навяваше лоши спомени.

Излезе навън пред магазина, като едва се държеше на краката си, надявайки се аспириинът да започне вече да действа. Тогава започна да вали. Първите капки бяха големи, тежки и плъснаха право в очите му. Вдигна глава и забеляза колко е почерняло небето.

— Мамка му.

Още преди да свърши ругатнята, и бурята се разрази: барабанец дъжд, който го прикова на място. Той наведе глава и затвори очи. Сега вече грипът му можеше да премине в пневмония. Още една нощ под открито небе с мокри дрехи и болестта беше сигурна. Внезапно осъзна, че не би могъл да живее повече така. Беше се поболял и уморил да бъде уморен и болен.

Вкъщи.

Тази идея го върхлетя като приятен бриз и го отнесе далеч от това място с проливния дъжд. Затвори очи и си представи малкия град, където беше израснал, където беше играл за местния футболен отбор, беше работил в един гараж след училище и всяко лято, докато отиде в колеж. Ако някой град го приеме, това ще бъде неговият град. Може би.

Той вървеше бавно, а чувствата му бяха сложна смесица от страх и очакване. Стигна до телефонната кабина и влезе. Вътре беше тихо; единственият шум идваше от дъжда — забързан и безшумен, също като ударите на сърцето му.

Той изпусна дълга въздишка, после вдигна слушалката, набра нулата и поиска разговор за тяхна сметка.

— Здравсти, сестричке — каза той, когато тя се обади. — Как си?

— О, боже мой! Не съм те чувала от сто години. Толкова се тревожех за теб, Джоуи. Не си се обаждал от — колко? Осем месеца? А тогава звучеше много зле.

Той си спомни този разговор. Беше в Седона. Целият град сякаш беше украсен с кристали и в очакване на връзка с други светове. Мислеше си, че сестра му го е търсила там, но тя, разбира се, не беше. Още един град, през който преминаваше. Обади се на сестра си, защото тя имаше рожден ден. Тогава си помисли, че един ден отново ще се прибере вкъщи.

— Да, знам. Съжалявам.

Тя въздъхна дълбоко и той си я представи как стои до кухненския плот и съставя списък на нещата, които трябва да свърши — да напазарува, да отиде до автобазата, да посети уроците по плуване. Съмняваше се да се е променила много през последните три години, но предпочиташе сам да се увери в това. Тя му липсваше до болка и точно затова никога не ѝ се обаждаше.

— Как е красивата ми племенница?

— Много е добре.

Той долови нещо в гласа ѝ.

— Какво има?

— Нищо — каза тя по-тихо. — Ако големият ми брат е тук сега, много би ми помогнал, това е. Не се ли наскита?

Това беше въпросът, около който всичко се въртеше:

— Не знам. Уморих се вече. Хората забравиха ли?

— Вече не ме питат много.

Така че, някои са забравили, но не всички. Ако се върне, и спомените ще се завърнат. Не знаеше дали ще има достатъчно сили да се изправи пред миналото си. Когато то беше все още негово настояще, нямаше нужната сила.

— Ела си, Джоуи. Крайно време е. Не може да се криеш вечно. И... аз се нуждаю от теб.

Той чу шум от плач — тих и дрезгав. Нещо в него се пречупи:

— Не плачи, моля те.

— Не плача. Режа лук за вечеря — подсмръкна тя. — Племенницата ти минава през фазата „спагети“, не иска да яде нищо друго. — Тя опита да се засмее.

Джо оцени желанието ѝ да върне разговора в нормално русло, макар и насила.

— Направи ѝ от мамините спагети. И това ще е краят.

— Господи, бях забравила. Нейните бяха ужасни — засмя се тя.

— Но по-добри от рулото ѝ „Стефани“. След това на линията настъпи тишина.

— Трябва да си простим сами на себе си, Джоуи — каза тя тихо накрая.

— Някои неща са непростими.

— Тогава поне си ела вкъщи. Има хора, които се тревожат за теб тук.

— Искам. Не мога... да живея повече така.

— Надявам се, че това е смисълът на този разговор.

— И аз се надявам.

Беше необикновен ден в центъра на Сиатъл. Горещ и влажен. Тежък смог беше надвиснал над града и напомняше на всички, че твърде много коли се движеха нагоре-надолу по многобройните магистрали — в това, по-рано девствено, угълче на страната. Нямаше бриз. „Пъджет Саунд“ беше равна като езеро през лятото. Даже планините изглеждаха по-малки, като че ли и те бяха поразени от неочакваната жега.

Ако навън беше горещо, в залата на съда беше непоносимо. Стар климатик беше разположен на един отворен прозорец и издаваше тихи,

приглушени звуци. Бяла панделка, завързана за предната част, се развяваше от време на време.

Меган погледна надолу към жълтия си адвокатски бележник. Няколко черни молива бяха подредени в права линия от едната ѝ страна. Банката, одраскана от десетки поколения клиенти и адвокати, се клатеше на разнебитените си крака.

Тя не беше написала и дума. Това я изненада. Обикновено химикалът ѝ беше единственото нещо, което работеше бързо като мозъка ѝ.

— Мис Донтес. Ммм. Мис Донтес.

Съдията говореше на нея.

Тя бавно премигна:

— Извинявам се. — Тя стана и автоматично приглади косата си, но тази сутрин я беше вързала на кок.

Съдията, слаба като чапла жена, без яка, която да се подава от черната ѝ роба във формата на буква V, се мръщеше:

— Какво мислите по този въпрос?

Меган усети признаци на тревога, почти паника. Отново погледна жълтия си адвокатски бележник. Дясната ѝ ръка затрепери. Скъпият химикал падна от пръстите ѝ и изтрака на масата.

— Приближете се — каза съдията.

Меган не погледна наляво. Не искаше погледът ѝ да се кръстосва с този на опониращия адвокат. В момента беше слаба — трепереше, по дяволите — и всички го знаеха.

Опита се да изглежда самоуверена; може би щеше да успее да ги заблуди. Докато пресичаше дървения под, чуваше как токчетата ѝ чаткаха при всяка стъпка. Този звук беше като удивителен знак в края на изречението на всяко нейно вдишване.

Тя спря до високата дъбова банка и погледна нагоре. Коства ѝ известно усилие да държи ръцете си с отворени длани, отстрани на тялото си.

— Да, ваша чест? — Гласът ѝ, слава богу, звучеше нормално, силно.

Съдията се наведе напред и каза тихо:

— Знаем какво се случи миналата седмица, Меган. Оня куршум мина на милиметри от теб. Сигурна ли си, че си готова да работиш отново?

— Да. — Гласът на Меган сега беше по-тих. Дясната ѝ прочисти гласа си и кимна:

Меган тръгна към своята банка. Джон Хейнрейд застана до нея. Те бяха участвали в десетки процеси като съперници. Често споделяха по чаша вино и чиния стриди след някой дълъг ден в съда.

— Сигурна ли си, че си добре? Бих могъл да отложам процеса с няколко дена.

Тя не го погледна.

— Благодаря, Джон. Добре съм. — Върна се на мястото си и седна на стола.

Клиентката ѝ, домакиня от остров Мърсър, която явно не можеше да живее с деветнайсет хиляди долара на месец, я гледаше вторачено.

— Какво става? — попита тя, като въртеше в ръце златната верижка на дамската си чантичка „Шанел“.

— Не се притеснявай! — Завъртя глава Мег.

— Аз ще пледирам по различен начин, ваша чест — каза Джон. — Моят клиент би желал да задържи съдебния процес за известно време, така че той и мисис Милър да могат да посетят семейна консултация. В края на краищата, става въпрос за съдбата на малки деца. Той би желал да даде още един шанс на брака си.

Меган чу как клиентката ѝ прошепна:

— Няма начин — каза тя, подпря се на банката и бавно се изправи.

Главата ѝ сякаш се изпразни. Не можеше да измисли никакъв аргумент. Когато затвори очи и се опита да се концентрира, чу друг глас — мрачен и отчаян. *Твоя е вината, кучко.* После видя дулото на пистолета, насочен към нея, и чу отекващ изстрел. Когато отвори очи, всички я гледаха. Дали се беше стреснала, или извикала на глас. *Мамка му.* Не знаеше.

— Моята клиентка смята, че с брака ѝ е окончателно свършено, ваша чест. Тя не вижда необходимост от повече консултации.

— Не е необходимо? — възпротиви се Джон. — След петнайсет години съвместен живот, със сигурност няма да навреди да прекарат няколко часа с психотерапевт. Клиентът ми смята, че интересите на децата са най-важни. Той просто моли за възможност да запази семейството си.

Меган се обърна към клиентката си:

— Това е разумна молба, Селин — прошепна тя. — Няма да изглежда много добре, ако водим тази битка пред съдията.

— О, разбирам... — Селин са намръщи.

Меган отново насочи вниманието си към банката.

— Бихме искали ограничение на времето и друга дата за съдебен процес.

— Това е приемливо за нас, ваша чест.

Меган стоеше там, малко нестабилна, олюляваща се, докато се уточнят подробностите. Лявата ѝ ръка още трепереше, а един тик беше се появил на левия ѝ клепач. Тя автоматично вдигна куфарчето си, беше се оставила на автопилот.

— Чакай. Какво стана току-що? — шепнеше ѝ Селин.

— Съгласихме се на семейна консултация. За няколко месеца. Не повече. Може би...

— Консултация? Ние пробвахме да посещаваме консултации. Да не си забравила? Пробвахме и хипноза, и романтична ваканция, и дори седмичен семинар за семейни двойки. Нищо не помогна. И знаеш ли защо?

Меган беше забравила всичко това. Информацията, с която разполагаше, се беше изпарила.

— О — беше единственото нещо, което успя да каже.

— Не се получи, защото той не ме обича. — Гласът на Селин пресекна. — Мистър Компютър Софтуер обича мъжките проститутки, нали помниш? Мръсни занимания под виадукта и в X — класа театри.

— Съжалявам, Селин.

— Съжалявам, съжалявам. Децата и аз искаме да започнем отначало, а не да живеем по стария гаден начин.

— Права си. Ще оправя това. Обещавам ти.

Тя можеше. Едно телефонно обаждане до Джон Хейнрейд със заплаха да разкрие предпочитанието на мистър Милър за секспартньори и нещата веднага ще си дойдат на мястото. Тихомълком.

Селин въздъхна.

— Виж, знам за случилото се миналата седмица. Давах го по всички канали. Съжалявам за онази дама и за теб. Знам, че съпругът опитал да те застреля. Но аз искам сега да се тревожа за себе си. Поне веднъж. Можеш ли да ме разбереш?

За един ужасен миг, Меган помисли, че случаят ѝ се изплъзва. Как, боже мой, беше погледнала Селин Милър и беше видяла една разглежена, капризна домакиня?

— Ти би трябвало да се грижиш първо за себе си. Аз ти направих лоша услуга преди малко. Издъних се. Но ще оправя нещата и ти няма да платиш и петаче за този развод. Чу ли? Можеш ли да ми се довериш отново?

Селин се поотпусна.

— Винаги ми е било лесно да вярвам на хората. Това е и една от причините сега да съм тук.

— Сега веднага ще хвана Джон да поговорим. Утре ще ти кажа какво сме решили.

Селин се усмихна насила.

— Добре.

Меган се подпря на банката, за да се успокои. Тя проследи с поглед как клиентката ѝ излиза от съдебната зала.

Когато се скри от погледа ѝ, Меган тежко изпусна въздуха от гърдите си. Не беше забелязала, че го е задържала. Пресегна се за жълтия бележник, забеляза треперещите си пръсти и помисли: „Какво ми става?“ Една ръка докосна рамото ѝ и тя подскочи:

— Мег?

Беше Джули Горсит, партньорката ѝ.

— Здравей, Джули. Кажи ми, че не си била в залата днес.

Джули я погледна тъжно:

— Бях. И мисля, че трябва да поговорим.

През слънчев летен ден общественият пазар „Пайк Плейс“ гъмжеше от хора. Сега, през нощта, беше тихо. Потни амбулантни търговци в леки дрехи бързаха да опаковат домашно направените си предмети и да ги натоварят на камионите си, паркирани навън на паважа. Нощта се озвучи от повтарящото се пинг-пинг-пинг на камионите за доставка, даващи на заден ход.

Меган стоеше пред отворената врата на „Атиняните“. В бара беше замъглено от цигарения дим; просторната Пъджет Саунд проблясваше в няколкото открити пространства между редовните посетители. На бара имаше поне десетина човека, несъмнено ядейки

стриди — те ги пиеха сурови от стъклена чаша. Това беше традиция в бара. Тя огледа масите една по една. Имаше голям избор. Самотни мъже в скъпи костюми и колежани с къси панталонки, които излагаха на показ слабите им тела и шарените им боксерки.

Тя би могла да влезе, да постави на лицето си онази целуни ме усмивка и да намери с кого да прекара времето си. За няколко блажени часа би могла да бъде част от двойка, без значение колко фалшива и крехка е тази връзка. Поне нямаше да е длъжна да мисли. Или да чувства.

Тя понечи да пристъпи напред. Докосна прага с пръстите на краката си и се олюля, като хвърли бърз поглед на вратата. Внезапно я осени мисъл. Вдигна чантичката си и извади мобилния си телефон. Вече беше оставила отчаяно съобщение (*Обади ми се*) на Елизабетиния телефонен секретар, когато си спомни, че приятелката ѝ е в Париж...

Нямаше на кого друго да се обади. Освен...

Не го прави!

Тя набра номера, като същевременно хапеше долната си устна. Телефонът звънна и тя тъкмо смяташе да затвори, когато един глас отговори:

— Ало. Ало. Меган. Видях телефонния ти номер изписан.

— Ще съдя този, който е изобретил опцията разпознаване на номер. Това разрушава старата традиция да затвориш телефона на някого, който ти звъни.

— Сега е осем и трийсет вечерта. Защо ми се обаждаш? — попита Хариет.

— Левият ми клепач играе като флаг на четвърти юли. Искам рецепта за нещо, което ще отпусне мускула.

— Ние говорихме за закъснялата реакция, помниш ли?

— Да. Посттравматичен стрес. Мислех, че имаш предвид, че ще се чувствам депресирана; не че клепачът ми ще се опита да излети. А ръцете ми... треперят. Явно тази седмица не е подходяща да започна да бродирам.

— Къде си?

Меган помисли дали да не излъже, но Хариет имаше уши на хрътка; сигурно щеше да долови шума от бара.

— Пред „Атиняните“.

— Разбира се. Ще съм в офиса си след трийсет минути.

— Не си длъжна да правиш това. Ако можеш само да се обадиш за рецептата ми...

— В офиса. След трийсет минути. Ако не дойдеш, аз ще дойда да те търся там. А нищо не плаши така пияните колежанчета, както ядосана психиатърка на име Хариет. Разбра ли ме?

Честно казано, Меган беше доволна. Хариет може и да е като трън в петата, но поне беше някой, с когото можеше да поговори.

— Ще дойда.

Меган затвори телефона и го върна в чантата си. Отне ѝ по-малко от петнайсет минути да стигне до офиса на Хариет. Портиерът я пусна да влезе и след кратък разпит ѝ посочи асансьора. Тя се качи с него до четвъртия етаж и застана пред стъклената врата на офиса.

Точно в девет часа Хариет дойде. Изглеждаше задъхана и с доста небрежен външен вид. Обикновено подредената ѝ черна коса беше прибрана с тясна панделка, а лицето ѝ розовееше, беше без грим.

— Ако се измайтапиш с панделката ми, ще ти взема двойна такса.

— Аз? Да съдя хората? Сигурно се шегуваш.

Хариет се усмихна. Те често обсъждаха ненаситната жажда на Меган да съди като един от многото ѝ недостатъци.

— Трябваше да избирам между това да дойда навреме или да изглеждам прилично.

— Очевидно ти си навреме.

— Я влизай вътре! — Хариет отключи вратата и я отвори.

Дори и сега, късно вечерта, офисът миришеше на свежи цветя и износена кожа. Познатите аромати накараха веднага Меган да се отпусне. Тя мина през чакалнята и влезе в големия ъглов офис на Хариет, застана до прозореца. Под нея градът представляваше мозайка от движещи се коли и светлини на стопове.

Хариет седна на стола си.

— И така, ти си мислиш, че рецептата ще ти помогне.

Меган бавно се обърна. Клепачът ѝ чаткаше като метроном.

— Или това, или куче водач. Ако и другият се раздрънка, ще ослепея.

— Сядай, Меган.

— Трябва ли?

— Ами, не. Бих могла да си отида и да си довърша гледането на „Приятели“.

— Ти гледаш „Приятели“? Предполагах, че предпочиташ PBS. Може би канал Дискавъри.

— Сядай.

Меган се подчини. Удобният стол я обгърна.

— Помня, че по-рано мразех този стол. Сега ми се струва направен за мен.

Хариет разпери пръсти и се взря към Меган през късите си, красиво лакирани нокти.

— Това беше преди седмица, нали? Когато съпругът на клиентката ти се опита да те застреля.

Меган започна да потропва с левия си крак. Плюшеният сив килим поглъщаше звука.

— Да. Най-интересното е, че публичността ми докара много клиенти. Изглежда, жените харесват адвокатка, която може да подлуди един мъж — каза тя и опита да се усмихне.

— Казах ти, че трябва да се справиш.

— Да, каза ми. Напомни ми да сложа златна звезда до името ти на вратата.

— Спиш ли?

— Не, всеки път, когато затворя очи, виждам всичко отначало. Как куршумът изсвистява край ухото ми... как той отпуска пистолета след това и пада на колене... как Мей се втурва към него и му казва, че всичко ще е наред, че тя ще застане зад него... как полицията го закопчава и го отвежда. Днес си припомних и отново преживях всичко това в съда. — Тя погледна нагоре. — Впрочем беше чудесно.

— Вината не е твоя. Той трябва да бъде обвинен.

— Знам. Знам и това, че водих делото им зле. Загубила съм способността си да усещам хората. — Тя въздъхна. — Не знам... дали ще мога да продължа да работя. Днес направо провалих една клиентка. Партньорката ми ме помоли — нареди ми, по-точно — да си взема отпуска.

— Това не е лоша идея. Няма да ти навреди да се потопиш в реалния живот.

— По-добре ли ще се чувствам в Лондон или Рим... сама?

— Защо не се обадиш на Клеър? Може да отидеш и да постоиш в курорта ѝ за малко. Може би ще се поотпуснеш. И ще се опознаете.

— Има една подробност при посещение на роднини. Трябва да те поканят.

— Искаш да кажеш, че Клеър няма да иска да те види.

— Това искам да кажа. Не можем да говорим повече от пет минути с нея, без да се скараме.

— Може да отидеш на гости на майка си.

— По-добре да гостувам на западнонилския вирус.

— А Елизабет?

— Тя и Джак са в Европа да празнуват годишнина. Не мисля, че много ще ми се зарадват.

— Значи, с една дума, ти ми казваш, че няма къде и при кого да отидеш.

— Казах само, че не знам къде да отида.

Грешка беше да идва тук. Хариет я накара да се почувства още по-зле.

— Виж, Хариет. — Гласът ѝ беше по-тих от обикновено и гъгнещ. — Аз се разпадам. Имам чувството, че губя сама себе си. И всичко, което искам от теб, е едно хапче, за да се отпусна. Познаваш ме, след ден-два отново ще съм във форма.

— Кралицата на отричането.

— Когато нещо е в моя полза, аз се залепвам за него.

— Само че отричането вече не е в твоя полза, нали? Затова клепащът ти играе и не можеш да спиш. Наистина се разпадаш.

— Няма да се прекърша. Вярвай ми.

— Меган, ти си една от най-умните жени, които познавам. Може би — прекалено умна. Имала си толкова травми и все пак си успяла. Но не можеш все да бягаш от миналото си. Някой ден ще си оправиш отношенията с Клеър.

— Съпруг на моя клиентка се опитва да ми извади мозъка, а ти отново приписваш нервната ми криза на семейството ми. Сигурна ли си, че си лекар?

— Само да спомена Клеър и ти веднага издигаш стени. Защо?

— Защото Клеър няма нищо общо, по дяволите.

— Рано или късно, Мег, нещата все опират до семейството. Миналото има дразнещото свойство да се превръща в настояще.

— Веднъж ми се падна курабийка с късметче, на което пишеше същото нещо.

— Пак се отклоняваш.

— Не, отхвърлям. — Меган се изправи. — Това означава ли, че няма да ми предпишеш хапче за отпускане на мускула.

— Това няма да оправи тика ти.

— Чудесно, ще си купя превръзка за око.

Хариет се изправи бавно. Те се погледнаха една друга над бюрото.

— Защо не ми позволиш да ти помогна?

Меган преглътна. Тя си беше задавала този въпрос стотици пъти.

— Какво искаш? — попита Хариет накрая.

— Не знам.

— Знаеш.

— Хм, щом знаеш отговора, защо задаваш въпроси?

— Искаш да спреш да се чувстваш толкова самотна.

През тялото на Меган премина тръпка и тя се смрази.

— Винаги съм била сама. Свикнала съм.

— Не, невинаги.

Мислите на Меган се плъзнаха назад към годините, когато тя и Клеър бяха неразделни, бяха най-добри приятелки. Тогава Меган знаеше как се обича.

Стига толкова! Това нямаше да я доведе доникъде. Хариет грешеше. Миналото нямаше нищо общо. Меган се чувстваше виновна за начина, по който беше изоставила сестра си, и беше наранена, че Клеър беше отхвърлила нея и бе избрала Сам.

Е, какво? Тази вода беше текла под моста трийсет и шест години. Нямахте да се удави точно сега, я!

— Добре, сега съм сама, нали така? И със сигурност, знам как да си оправям бакиите. Все пак, благодаря за помощта.

Тя грабна чантичката си от пода и се отпрати към вратата.

— Изпрати сметката за тазвечерния сеанс на секретарката ми. Пиши каквото искаш. Довиждане, Хариет.

Тя каза довиждане, а не лека нощ, защото нямаше намерение да се връща тук повече.

Беше на вратата, когато гласът на Хариет я спря.

— Бъди внимателна, Меган. Особено сега. Не позволявай самотата да те погълне.

Меган продължи да върви, излезе през вратата, влезе в асансьора и после премина през фоайето.

Навън погледна часовника си. 9:40.

Още имаше време да отиде до „Атиняните“.

ГЛАВА 9

На пътническата седалка на осемнайсетколесния влекач, Джо седеше свит до прозореца. Климатикът в камиона беше спрял преди четирийсет мили и в кабината беше горещо като в ада.

Шофьорът на влекача, на име Ърв, натисна съединителя и смени скоростите. Камионът изрева, разтресе се и започна да намалява скорост.

— Ето го изхода за Хейдън.

Джо видя познатия надпис и не знаеше какво да мисли. Толкова отдавна не беше си идвал...

Вкъщи.

Не. Само беше отраснал тук; домът е нещо друго — или точно някой друг — а тя не би го чакала да се върне.

Рампата направи лупинг на магистралата и легна на шосето, обградено с дървета от двете страни. Отляво се намираще малка, покрита с плочки, бензиностанция над минимаркет.

Ърв отби към една от помпите и натисна спирачки. Те изсвистяха високо и после утихнаха.

— Тук, в магазина, правят страхотни салати с яйца, ако си гладен.

Ърв отвори вратата си и излезе.

Джо натисна дръжката и бутна силно вратата. Тя изскърца и бавно се отвори. За пръв път от три години той стъпи на територията на Западен Вашингтон. Обля го студена пот — дали от треската, или от пристигането вкъщи, не знаеше.

Погледна към Ърв, който пълнеше бензин до колонката.

— Благодаря за возенето.

Ърв кимна:

— Не говориш много, но си добра компания. Пътят може да те накара да се чувстваш самотен.

— Да — каза Джо. — Може.

— Сигурен ли си, че не искаш да отидеш в Сиатъл? Само на час и половина път е. Тук няма много интересни неща.

Джо погледна към дългия път с дървета от двете страни. Въпреки че не познаваше града, той пазеше някои други спомени:

— Ще се изненадаш — каза той тихо.

Сестра му живееше надолу по улицата и го чакаше, независимо от всичко, надявайки се той да почука на вратата. Ако почукаше, ако събереше смелост, тя щеше да го прегърне силно, толкова силно, че щеше да си спомни какво е да си обичан.

Тази мисъл го оживи.

— Чао, Ърв.

Той метна раницата си на рамо и тръгна. След малко стигна до малката зелена табела, на която пишеше: Хейдън, население 872. Родно място на Лори Адамс, 1974 щатски шампион по правопис.

Градът, в който бе роден, в който израсна и от който тръгна, не беше се променил изобщо. Беше точно такъв, какъвто го помнеше: малка група къщички в стил уестърн, дремеци спокойно под топлото юнско слънце. Всички сгради имаха изкуствени фасади, имаше места за стопаджии тук-там по дървения тротоар. Магазините си приличаха като две капки вода — ресторантът „Уайтуотър“, цветарският магазин „Баскет Кейс“, таверната на Мо и магазинът за хранителни стоки. Всяка табела извикваше някакви спомени, беше приеман във всеки дом, беше влизал във всеки магазин. Едно лято беше опаковал стока при стария Бил Търман в хранителния магазин, а при Мо си беше поръчал първата легална бира.

Навсякъде го посрещаха добре в града, по-рано. Сега... кой знае?

Въздъхна дълбоко и се опита да разбере как точно се чувства в момента. От три години мечтаеше за това завръщане и се страхуваше от него, а сега, когато се завърна вече, се усещаше странно скован. Може да е от грипа. Или от глада. Наистина, завръщането вкъщи трябва да е по-емоционално. Завръщане у дома след дълго отсъствие, след всичко, което беше натворил...

Положи огромно усилие да чувства.

Но нищо не го трогна и той отново тръгна, мина покрай стопа на кръстовището, който сочеше и началото на града, покрай железарския магазин и хлебарницата — нечия фамилна собственост.

Усещаше, че хората го гледаха; това го притесняваше, защото погледите преминаваха в гримаси, щом го познаеха. Чуваше шушукане зад гърба си, то го преследваше:

Господи, това Уайът ли е?

Видя ли това, Миртъл? Това беше Джо Уайът.

Той има смелост...

Колко време мина?

Всичко това го караше да се прегърбва все повече и повече. Заби брадичка в гърдите си, пъкна ръце в джобовете и продължи да върви.

На улица „Азалия“ свърна наляво, после тръгна по „Каскада“ и зави надясно.

Най-после успя да поеме дъх. Тук, само на няколко пресечки от главната улица, беше тихо и спокойно. Необикновени къщи с дървени рамки бяха разположени сред безупречно окосени ливади, една до друга на протежение на няколко пресечки, и после оредяваха.

Докато стигна до уличка „Рододендрон“, улиците опустяха. Мина покрай фермата „Крейвън“, притихнала по това време на годината преди есенното прибиране на реколтата, и сви към алеята. На пощенската кутия пишеше Трейнър. Години наред на нея пишеше Уайът.

Къщата представляваше дълга постройка във формата на буквата „А“ и беше разположена сред прекрасен двор. Покрита с мъх метална ограда ограждаше имота. Навсякъде имаше цветя, ярки и пъстри, лъскав зелен чемшир беше оформен като заоблен плет, разположен успоредно с оградата. Баща му беше построил къщата на ръка, греда по греда. Едно от последните неща, които баща му им каза на смъртното си легло в болницата, беше: „Грижете се за къщата. Майка ви толкова я обичаше...“

Джо усети как нещо заседна в гърлото му — тъга, прекалено голяма, за да я преглътне. Сестра му изпълни заръката. Беше запазила къщата в същия вид. Мама и татко биха били доволни.

Нещо привлече погледа му. Той погледна нагоре и съзря млада жена на верандата, облечена в ефирна бяла рокля. Тя се изсмя и избяга. Образът ѝ беше неясен, мъгляв и вълнуващ. *Даяна.*

Това беше спомен. Само спомен.

Хелуин. 1997 година. Бяха дошли тук да вземат племенницата си за първата ѝ обиколка на къщите за сладкиши. В своя костюм на

Галадриел, Даяна изглеждаше на двайсет и пет години.

„Един ден, съвсем скоро, беше прошепнала тя същата нощ, залепила се за ръката му, ще заведем собственото си дете да обикаля на Хелуин.“

Само след няколко месеца разбраха защо не можеха да имат дете...

Той се олюля, после спря до стъпалата на верандата, погледна назад към пътя и си помисли: „Може би трябва да се върна“.

Спомените тук могат да разрушат и онова крехко спокойствие, което си извоюва напоследък... Не. Не беше намерил никакво спокойствие.

Тръгна по стъпалата и чу познатото скърцане на дъските под краката. Постоя доста пред вратата, заслушан в бързите удари на сърцето си, и чак тогава почука.

За известно време отвътре не се чуваше нищо, после долови тропота на обувки с твърди подметки и глас, викащ: *Идвам*.

Вратата се отвори. Джина стоеше там, облечена в широк черен пуловер и зелен панталон, и дишаше тежко. Бузите ѝ бяха яркорозови, кестенявата ѝ коса беше разбъркана като птиче гнездо. Погледна го, промълви:

— О-о — и се обля в сълзи: — Джоуи...

Тя го прегърна силно. За момент той стоеше замаян, прекалено объркан да проговори. Отдавна никой не го беше докосвал и се чувстваше неловко.

— Джоуи — каза тя отново и зарови лицето си във врата му.

Усети топлите ѝ сълзи по кожата си и нещо в него се пречупи. Той я прегърна и задържа в ръцете си. Цялото му детство изплува пред очите му, понесе се с мириса на печен хляб откъм къщата и сладкия цитрусов аромат на шампоана ѝ. Спомни си как ѝ построи крепост от пръчки до езерото с рибките, след като беше поизраснал, как се грижеше за нея всяка събота сутрин, как я вземаше от училище. Имаха седем години разлика, но се разбираха чудесно.

Тя се отдръпна, като хлипаше, избърса зачервените си очи:

— Не вярвах, че наистина ще се върнеш — каза тя и пипна косата си, после направи физиономия. — О, мамка му, приличам на зомби. Садях цветя в задния двор.

— Красива си — каза той, защото наистина го мислеше.

— Преструвай се, че не съм наследила задника на баба Хестер.
— Тя се пресегна, хвана го за ръка и го помъкна към обляната в слънце стая.

— Трябва да си взема един душ, преди да...

— Забрави. — Джина седна на красиво жълтеникаво диванче и го дръпна да седне до нея.

Той внезапно се почувства неудобно, не на място. Усещаше собствената си миризма, лепкавата влага на кожата си.

— Не изглеждаш добре.

— И не съм. Главата ми ще се пръсне.

Джина подскочи и бързо излезе от стаята. През цялото време, докато беше в другата стая, му говореше. Няма съмнение, страхуваше се да не би той да изчезне отново.

— ... малко вода — извика тя — и аспирин.

Той понечи да каже нещо — не помнеше точно какво — когато забеляза снимката на полицата над камината. Изправи се бавно и се приближи. На снимката имаше пет жени, сгущени една в друга; четири от тях бяха облечени в розови рокли. Всички се усмихваха широко и държаха чаши с вино, повечето от тях, както забеляза, празни. Джина беше отпред в средата, единствената жена в бяло. До нея беше застанала Даяна и се смееше.

— Здравей, Ди — прошепна той. — Аз се върнах.

— Това е една от любимите ми снимки — каза Джина, внезапно появила се зад гърба му.

— Накрая — каза той тихо — тя говореше за вас — Блусарките. Трябва да ми е разказала сто истории от езерото Чилън.

Джина сви рамене:

— Тя липсва на всички ни.

— Знам.

— Намери ли това, което търсеше... каквото и да е то?

Той се замисли:

— Не — каза накрая. — Но след като съм тук, искам пак да тръгна нанякъде. Накъдето и да погледна, все нея виждам.

— Кажи ми, че там беше по-различно.

Той въздъхна. Сестра му беше права. Нямаше значение къде е. Даяна изпълваше мислите му, сънищата му. Накрая той се обърна и погледна сестра си:

— А сега какво?

— Ти си си у дома. Това е най-важното.

— Аз съм свършен човек, Джини. Имам чувството, че съм скован в леден блок. Не мога да се движа. Не знам и как да започна всичко отначало.

Тя докосна бузата му:

— Не разбираш ли? Ти вече си започнал. Ти си тук.

Той сложи ръка върху нейната и я погледна продължително, като се чудеше какво да ѝ отговори. И понеже нищо не му дойде наум, реши да се усмихне:

— Къде е красивата ми племенница? И зет ми?

— Бони е на „Речния бряг“ и си играе с Али.

Джо се намръщи и отстъпи назад.

— А Рекс? Той не работи в неделите.

— Той ме напусна, Джоуи. Разведохме се.

Тя не каза „Докато те нямаше“, но би могла. Малката му сестричка се е нуждаела от него, а той не е бил тук. Прегърна я. Тя избухна в плач. Джо я погали по главата и ѝ каза, че сега е тук и няма намерение да ходи никъде.

Казваше истината за първи път от три години.

Бюрото на Меган беше чисто за първи път от повече от десет години. Всичките ѝ висящи дела бяха разделени между другите адвокати. Беше обещала на Джули да си вземе поне три седмици отпуска, но вече беше започнала да размисля. Какво, по дяволите, ще прави през всичките тези часове на обикновените, неработни дни.

Снощи и по-миналата вечер беше излизала на вечеря с колеги адвокати. За съжаление, личеше им, че са разтревожени за нея. Никой не споменаваше драмата с пистолета и когато Меган се пошегува със своето „почти убийство“, се получи неловко. Тези две вечери само я накараха да се почувства по-самотна.

Тя си помисли дали да не се обади на Хариет, но после отхвърли идеята. Упорито избягваше психотерапевта си през последните няколко дни; и отиде дотам, че отмени редовния им час. Среднощният им разговор оня ден беше депресиращ и притесняващ, а, честно

казано, Меган и сама се депресираше твърде успешно. Не ѝ трябваше професионалист за това, още повече, срещу заплащане.

Тя измъкна куфарчето и ръчната си чанта от долното чекмедже на бюрото и се отправи към вратата. Позволи си да хвърли последен поглед на стаята, която ѝ беше повече дом от апартамента ѝ, и затвори леко вратата.

Докато минаваше през широкото мраморно фоайе, забеляза, че колегите ѝ я избягват. Успехът беше вирус, който всички мечтаеха да пипнат. Виж, с провалите не беше така. През последните седмици избуяха хладните шушукания зад гърба ѝ. „Донтес ще го загуби... проваля се... само показва какво се получава, като нямаш собствен живот.“

Коментарите се правеха тихо, разбира се, съскащо и набързо. Тя беше старши партньор, в края на краищата, второто име на вратата на един бизнес, където обществената йерархия беше всичко. И въпреки това, за първи път в кариерата ѝ те я одумваха, чудеха се дали „кучката от Белтаун“ губи силата си. Усещаше същото любопитство и от приятелите си — адвокати.

Тя се спря пред затворената врата на офиса на Джулия и леко почука.

— Влезте.

Меган отвори вратата и влезе в просторния, залят от слънце, офис.

— Здравей, Джули.

Джули вдигна глава от бюрото:

— Здравсти, Мег. Искаш ли да излезем и да пийнем нещо? Може би ще отпразнуваме първата ти отпуска от едно десетилетие насам.

— А какво ще кажеш да празнуваме решението ми да се навъртам наоколо, в случай че имат нужда от мен.

— Съжалявам, Чарли. През последните десетина години аз съм излизала в отпуск по за месец веднъж в годината. Твоята почивка основно идва с новокаина. — Тя се изправи. — Уморена си, Мег, но си прекалено упорита, за да си го признаеш. Това, което се случи миналата седмица, би объркало всеки. Не се самообвинявай. Просто се нуждаеш от почивка. Препоръчвам ти да е поне един месец.

— Някога виждала ли си ме да почивам?

— Не. Това потвърждава моето становище, не твое, съветник. Къде смяташ да отидеш?

— В Бангладеш, вероятно. Чувала съм, че хотелите са невероятно евтини.

— Много смешно. Защо не използваш моята къща на Хаваите? Една седмица край басейна е лекарството, което лекарите препоръчват.

— Не, благодаря. Не мога да пия нищо, сервирано с чадърче. Може би само ще гледам „Съдебна телевизия“ по CNN и ще слушам гласа си по „Лари Кинг на живо“.

— Няма да променя мнението си, независимо колко трогателно звучиш. Сега, тръгвай. Отпуската ти не може да започне, ако не си тръгнеш.

— Случаят О'Конър...

— Продължаваш да...

— Джил Самървил...

— Конференция в петък. Аз лично ще отговарям за нея и ще водя даването на показания следващата сряда. Всичко е под контрол, Мег. Тръгвай.

— Къде? — попита тя тихо; мразеше плахостта на гласа си.

Джули се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ:

— Ти си на четирийсет и две години, Мег. Ако нямаш къде да отидеш, ако няма при кого да отидеш, крайно време е да направиш преоценка на живота си. Това е работа. Дяволски добра работа, но само работа. Превърнала си я в свой живот — признавам, че аз съм ти го позволила — но е време да промениш живота си. Върви и намери нещо.

Меган прегърна Джули и силно я притисна. След това, притеснена от необичайната проява на чувства, тя отстъпи назад, обърна се и излезе от офиса.

Навън падаше нощ, която носеше приятна топлина след необикновено горещия ден. Колкото повече приближаваше обществения пазар, толкова по-голяма ставаше навалицата от хора. Туристите стояха пред цветарските магазини и витрините на хлебарниците. Тя тръгна напърно през Поуст Али към своето жилище. Това не беше обичайният ѝ маршрут, но днес не ѝ се искаше да минава покрай „Атиняните“. Не и сега, когато беше толкова уязвима. Нощта беше от ония нощи, когато е много лесно да тръгнеш по наклонената

плоскост, а, откровено казано, тя се бе уморила да пада. Толкова болеше, като се приземяваше.

Във фоайето на сградата тя помахна на портиера и се качи в апартамента си.

Беше забравила да остави радиото да свири и мястото беше шокиращо тихо.

Хвърли ключовете на масичката в антрето. Те издрънчаха, удряйки се в инкрустираната с цветя купа.

Апартаментът ѝ беше красив и подреден, всичко беше на мястото си. Чистачката беше идвала днес и беше премахнала всякакви доказателства за естествения безпорядък на Меган. Без книгите, папките, документите, закупчени навсякъде, той приличаше на скъпа хотелска стая. Място, което хората посещават, а не където живеят. Две синьо-черни канапета, тапицирани с бродат, бяха разположени едно срещу друго, а помежду им имаше черна масичка. Стените от западната страна бяха стъклени. През тях се разкриваше прекрасна синя гледка към небето и река Саунд.

Меган отвори античния черно-златист лакиран шкаф с телевизора и грабна дистанционното. Когато се появи звук, тя се настани в любимото си кресло и вдигна крака на дивана. Отне ѝ по-малко от пет секунди да разпознае музиката. О, мамка му.

Това беше повторение на старото телевизионно шоу на майка ѝ — „Звездна база 4“.

Позна и епизода. Наричаше се „Хаос-Бъркотия“ в него екипаж от биодоми случайно се превръщаше в буболечки. Мъжете комари завземаха лабораториите.

Майка ѝ се носеше по екрана в смешен лимоненозелен костюм от стреч и високи черни ботуши. Тя изглеждаше жизнена и енергична. Красива. Дори и Мег трудно откъсваше поглед от нея.

— Капитан Уед — каза майка ѝ; прекалено оскубаните ѝ вежди се свъсиха, за да покажат емоция, но не толкова, че да образуват бръчки. — Получихме спешно съобщение от момчетата в отсека за дехидратиране. Пишат *нещ* за комари.

Дехидратиране.

Сякаш един микроботаник на Марсианска космическа станция трябва да е от Алабама. Мег ненавиждаше фалшивия акцент. А майка ѝ го използваше непрекъснато след това. Казваше, че феновете ѝ

очакват от нея да говори по този начин. За съжаление, те сигурно го очакваха.

— Не мисли за това — каза на глас Меган.

Но, разбира се, беше невъзможно. Когато се чувстваше силна, Мег се опитваше да забрави миналото, да се дистанцира от него. Но когато беше слаба, спомените я завладяваха. Тя затвори очи и си припомни живота преди много време. Живееха в Бейкърсфийлд тогава...

— „Здравейте, момичета, мама е вкъщи...”

Меган се притискаше до Клеър, като държеше сестричката си здраво за ръка. Мама влизаше в малката, задръстена с мебели, всекидневна на караваната, облечена в прилепнала червена рокля с пайети със сребърни ресни и прозрачни обувки от изкуствена кожа.

— Доведох и мистър Мейзън. Срегнах го в «Дивия бобър». Момичета, бъдете мили с него — казваше тя с оня пиански, весел глас, който означаваше, че ще се събуди зла.

Меган знаеше, че трябва да действа много бързо. След като имаше мъж в караваната, мама нямаше да мисли за нищо друго, а наемът трябваше отдавна да се плати. Тя се пресегна към смачкан брой на списание «Варайъти», което беше откраднала от местната библиотека:

— Мамо?

Майка ѝ запали ментолова цигара и дръпна дълбоко.

— Какво е това?

Меган хвърли списанието. Тя беше подчертала една обява с червен химикал: «Търси се зряла актриса за малка роля в сериен филм — научна фантастика. Чакаме телефонни обаждания.» После следваше и адрес в Лос Анджелис.

Майка ѝ прочете обявата на глас. Усмивката ѝ замръзна на думите зряла актриса. След един дълъг, мъчителен момент тя се засмя и побутна мистър Мейзън към спалнята. Когато той влезе в стаята и затвори вратата зад себе си, майка ѝ коленичи и разтвори ръце:

— Прегърнете мама.

Меган и Клеър потънаха в прегръдките ѝ. Те чакаха дни наред такъв момент, понякога чакаха седмици. Мама можеше да бъде студена и разсеяна, но когато обръщаше топлата страница от своята любов, тя можеше да ги изгори от обич.

— Благодаря ти, мис Меги. Не знам какво бих правила без теб. Аз, със сигурност, ще се пробвам за ролята. Сега, вие двете бягайте да полудувате и не правете бели. Аз ще се позабавлявам.“

Майка ѝ се беше подготвила чудесно за прослушването. За нейно и на останалите удоволствие, тя беше завладяла журито. И вместо да спечели малката роля, беше грабнала звездната роля на Тара Зин, микроботаник на космическа станция.

Това беше началото на края.

Меган въздъхна. Не искаше да си спомня за седмицата, когато мама беше заминала за Лос Анджелис и бе оставила дъщерите си сами в онази мръсна каравана... нито за промените, настъпили след това. Оттогава Меган и Клеър сякаш не бяха вече сестри.

Телефонът до нея звънна. Прозвуча пронизително силно в тишината. Меган се хвърли към него, жадна да поговори с някого.

— Ало?

— Здравей, Меги. Аз съм, майка ти. Как си, мила?

Мег завъртя очи, като чу акцента. Трябваше да остави телефонния секретар да се включи.

— Добре съм, мамо. А ти?

— Не може да съм по-добре. Тази седмица имахме среща с фенове. Останаха ми няколко снимки. Мислех, чи можи да искъш да ти подпиша една за колекцията ти.

— Не, благодаря, мамо.

— Ще накарам прислужника си да ти прати една. Господи, дадъх толкоз многу автографи, чи чак ръцете мъ болят.

Меган беше ходила на една пресконференция с фенове на „Звездна база“. И това ѝ беше достатъчно. Стоици опулени фенове в евтени полиестерни костюми, които напираха на ята за снимки от били

и никога не били звезди. Майка ѝ беше единственият член на екипа, който имаше кариера, след като шоуто беше отменено, а това не беше много. Няколко слаби филма, снимани по поръчка на телевизията през 80-те и класически филм на ужасите в края на 90-те. Повторението на шоуто я направи богата и известна. Цяло поколение поклонници се лепна за старото шоу.

— Добре, твоите фенове те обичат.

— Благодаря на господ за малките чудеса. Наистина е приятно да се говори с теб, Мегги. Трябва по-често да го правим. Всички трябва да ми додете на гости.

Мама винаги казваше това. То си беше част от сценария. Начин да се престори, че са нещо, което в действителност не са — семейство. Ясно беше, че не го мислеше сериозно. Освен...

Меган пое дълбоко дъх. *Не го прави. Не си чак толкова отчаяна.*

Но не би могла да седи сама в този апартамент цели три седмици:

— Взех си отпуска — каза тя бързо. — Може и да дойда да те видя.

— О, това ще е... чудесно. — Мама издиша шумно; Меган можеше да се закълне, че усеща мириса на пушек в телефонната слушалка. — Може би по Коледа...

— Утре.

— Утре? — Мама се засмя. — Миличка, фотограф от „Пийпъл“ ще идва към три часа да ме снима, а на тази възраст, когато се събуждам, приличам на онези неокосмени кучита. Десет жени се грижат цял ден да изглеждам красива.

Акцентът ѝ се усили. Винаги ставаше така, когато емоциите вземаха връх. Меган искаше да затвори, да ѝ каже да забрави, но когато се огледа в празния си апартамент, без снимки по стените и шкафовете, се почувства зле.

— Какво ще кажеш за понеделник, тогава? Само за няколко дни. Може да отидем до някакъв спа център.

— Не гледаш ли канал Е? В понеделник тръгвам за Кливланд. Ще снимам Шекспир в някакъв парк с Памела Андерсън и Чарли Шийн. „Хамлет“.

— Ти? Ти ще се снимаш в Шекспир?

Последва нова драматична пауза:

— Ша забравя тона, който долових в гласа ти.

— Остави този акцент, мамо. Това съм аз. Знам, че си родена в Детройт. На акта ти за раждане пише Джоан Джоджович.

— Много си груба. Винаги си била едно докачливо дете.

Меган не знаеше какво да каже. Последното място, където искаше да отиде, беше домът на майка ѝ, а това, че беше упорито неканена, я обиждаше неимоверно.

— Добре, желая ти късмет.

— Това е една голяма ваканция за мен.

За мен. Любимите думи на мама.

— Наспи се добре преди снимките за списанието.

— Да, дяволски си права. — Мама изпусна дим отново. — Можи всички вий да додете по-нататък таз година. Като не съм толкоз заета. И Клеър, също.

— Добре. Чао, мамо.

Меган затвори телефона и остана да седи в тихата стая. Обади се на Елизабет, попадна на телефонния секретар и остави кратко съобщение. После затвори.

А сега какво? Нямах си идея. В следващия един час тя обикаляше апартамента и се опитваше да състави смислен план.

Тогаво телефонът звънна. Тя се хвърли към него с надеждата, че е Елизабет.

— Ало?

— Здравсти, Мег.

— Клеър? Това е голяма изненада — каза тя и това си беше чистата истина; после седна на дивана. — Говорих с мама днес. Няма да повярваш. Тя ще...

— Аз ще се женя.

— ... снима Шекспир... жениш?

— Никога не съм била толкова щастлива, Мег. Знам, че е лудост, но това е любов, предполагам.

— *За кого се жениш?*

— За Боби Джак Остин.

— Дори не съм чувала това име преди.

— Срегнах го преди десет дена на Чилън. Знам какво ще кажеш, но...

— Преди десет дена. Знам, че спиш с мъже, с които току-що си се запознала, Клеър. Понякога просто се изплъзваш за един див уикенд. Но ти не се жениш за тях.

— Влюбена съм, Мег. Моля те, не ми разваляй удоволствието.

На Мег така ѝ се искаше да ѝ даде съвет, че чак сви ръце в юмруци:

— Какво работи?

— Певец и автор на песни. Трябва да го чуеш, Мег. Пее като ангел. Пееше в заведението „Каубоя Боб“, когато го видях за пръв път. Сърцето ми спря за миг. Чувствала ли си се така някога?

Преди Меган да отговори, Клеър продължи:

— Той е ски инструктор в Аспен през зимата и пътува през лятото, свири и пее. С две години е по-голям от мен и е толкова хубав, чак няма да повярваш. По-хубав е от Брад Пит, не се майтапя. Ще стане звезда.

Мег я остави да си излее душата. Сестра ѝ щеше да се жени за трийсет и седем годишен ски — нехранимайко, който мечтае да стане кънтри и уестърн певец. И най-големият ангажимент, който можеше да има, е в заведението на Боб в Наухиърсвил.

— Не се дръж както обикновено, Мег — каза Клеър накрая, защото паузата се проточи твърде дълго.

— Знае ли колко струва къмпингът? Ще подпише ли предбрачен договор?

— По дяволите, Мег. Не можеш ли да се радваш за мен?

— Искам и мога — каза Меган и това беше самата истина. — Ти заслужаваш най-доброто, Клеър.

— Боби е най-добрият. Не ме попита за сватбата.

— И кога е?

— В събота. Двайсет и трети.

— Този месец?

— Помислихме си: защо да чакаме? Няма да стана по-млада. И така, вече запазихме час в църквата.

— Църква? — Това е много набързо. Лудост. — Искам да се запозная с него.

— Разбира се. На вечерята — репетиция...

— В никакъв случай. Искам да го видя веднага. Утре вечер съм у вас. Ще ви изведа на вечеря.

— Наистина, Мег, не си длъжна да го правиш.

Меган се престори, че не чува нежеланието на Клеър да се видят веднага.

— Трябва. Длъжна съм да видя мъжа, откраднал сърцето на сестра ми, нали?

— Добре. Ще се видим утре. — Клеър замълча и после каза: — Ще се радвам да те видя.

— Добре. Чао. — Мег затвори, после набра номера на офиса си и остави съобщение за секретарката:

— Намери ми всичко, което имаме за предбрачните споразумения. Формуляри, дела, дори и споразумението Ортега. Изпрати ми го у дома утре до десет сутринта. — И като помисли, добави: — Благодаря.

После тръгна към компютъра си, за да провери няма ли нещо за Боби Джак Остин.

Ето какво щеше да прави през идиотската си ваканция. Щеше да пази Клеър да не направи най-голямата грешка в живота си.

ГЛАВА 10

Клеър затвори телефона в офиса. В настъпилата тишина се промъкна съмнението. Тя и Боби действаха много прибързано...

— По дяволите, Мег.

Но макар че проклинаше сестра си, Клеър знаеше, че съмнението вече се е настанило за дълго, малко семенце вътре в нея, което чака да изникне и порасне. Беше твърде стара да се поддава на страстта.

Имаше и дъщеря, за която да мисли, в края на краищата. Алисън не познаваше биологичния си баща. Досега беше лесно да увива Али в пашкул, така че никоя от острите страни на живота да не може да я нарани. Бракът щеше да промени нещата. Последното нещо, което Клеър искаше, беше да се омъжи за човек, на когото му миришат краката.

Тя знаеше, че такива мъже, които се усмихват красиво и дават големи обещания, изчезват някоя нощ, докато си миеш зъбите.

Клеър беше имала четирима втори бащи, преди да навърши девет години. Тези четиримата не включваха мъжете, които тя трябваше да нарича чичо, мъжете, които преминаваха през живота на майка ѝ като глътка текила. Идваха и си отиваха, а след себе си оставяха само горчив вкус.

Клеър имаше толкова големи очаквания за всеки от вторите си бащи. „Това е вече ТОЙ, мислеше си тя всеки път. ТОЙ ще ми купи ролкови кънки и ще ме научи да карам колело“. И, разбира се, Мег беше тази, която вършеше всички тези неща; Мег, която никога не нарече никой от мамините съпрузи тате и не хранеше никакви надежди за тях. Нищо чудно, че Меган беше подозрителна. Миналото им я караше да бъде подозрителна.

Клеър мина през главното фоайе на сградата за регистриране. Приближавайки прозореца, тя вдигна от земята парче хартия, явно изтървано от някой от гостите, и го хвърли в студената камина. Навън слънцето беше започнало да залязва. Къмпингът беше окъпан в розово-златиста светлина, на която всеки лист изглеждаше с по-

заострени очертания, всяка зеленинка — по-ярка. Слънчевата светлина блестеше върху синята вода в плувния басейн, който в момента беше празен, тъй като гостите палеха вече туристическите си печки и скарите за барбекю. Както си стоеше там, уязвима и несигурна, една сянка падна върху тревата.

Пред погледа ѝ изникнаха баща ѝ и Боби. Баща ѝ носеше лятната си униформа: синя престилка и черна тениска. Овехтяла бейзболна шапка с надпис „Речен бряг“ закриваше очите му; под нея кестенявата му коса представляваше маса от безразборни къдрици. А Боби...

Той носеше избелели дънки и синя тениска с надпис „Каубоят е готов“. На слабата светлина дългата му коса имаше цвят на осемнайсет каратово злато, топла и гъста. Той носеше косачката в една ръка и туба с бензин в другата. Откакто беше при тях, Боби помагаше във всичко. Справяше се добре, въпреки че тя знаеше, че той няма да е щастлив тук вечно. Вече беше споменал, че няма да е лошо да заминат за няколко седмици това лято. Тримата. Беше го нарекъл: „Пътешествието на семейство Остин“. На Клеър ѝ се стори чудесно да пътуват от град на град известно време и да слушат как новият ѝ съпруг пее. Не беше споделила идеята с баща си още, но знаеше, че той изцяло ще я подкрепи. Що се отнася до това, какво ще стане с къмпинга следващия сезон, трябваше да седнат заедно и да го обсъдят, когато му дойде времето.

Баща ѝ и Боби спряха пред пето бунгало. Баща ѝ посочи стряхата и Боби кимна. След минута и двамата се заливаха от смях. Баща ѝ сложи ръка на рамото на Боб. Двамата се отпавиха към пералното помещение.

— Мамо, кво гледаш, а?

Клеър се обърна. Али стоеше в началото на стъпалата с кукла в ръка.

— Здравей, Али Кат. Ела за минутка, моля те.

Тя седна на голямото кресло на синьо-бели ивици до камината. Вдигна краката си на табуретката до него. Али седна в скута ѝ и се настани удобно. Те седяха сърце до сърце както винаги.

— Гледах как дядо ти и Боби си говорят.

— Боби ша ма учи да ловя риба. Каза, че съм достатъчно голяма и ще ходим във фермата за пъстърва в Скайкомиш. — Алисън се наведе и прошепна: — Има начин да се хващат по-големи риби. Той

ша ма научи. И каза, че можем да плаваме по реката с вътрешни гуми, докъм август. Даже и аз. Слагала ли си някога червей на кукичка? Йеее. Ма аз ще мога. Ша видиш. Боби каза, че ще ми помогне, ако той е много хлъзгав или се гърчи.

— Радвам се, че го харесваш — каза Клеър тихо, като се опитваше да не се усмихва.

— Той е супер. — Али се изви, докато застана лице в лице с Клеър. — Какво има, мамо? Изглеждаш, сякаш искаш да плачеш. Червеите не усещат нищо, честна дума.

Тя погали меката бузка на Али.

— Ти си целият ми свят, Али Кат, нали знаеш? Никой никога няма да заеме твоето място в сърцето ми.

Алисън и Елмо, куклата ѝ, целунаха Клеър:

— Знам — засмя се Али и се смъкна от скута на майка си. — Тряба да ходя. Дядо ша ма води в гаража на Смити. Тряба да оправим камиона.

Дъщеря ѝ излетя през входната врата с викове:

— Дядо! Боби! Тук съм.

Клеър отново почувства бремето на отговорността. Как да разбере дали се държи егоистично и дали това, което иска да направи, е лошо? Мъжете са егоисти по природа, а са построили мултимиллиардни корпорации и летяха до луната.

Но пък какво ще стане, ако бракът се окаже несполучлив?

Това беше — глината под повърхността.

Имаше нужда да поговори с някого за това. Е, не със сестра си, разбира се. С приятелка. И тя набра номера на Джина. Джина вдигна още при първото позвъняване:

— Ало?

Клеър се облегна в огромното кресло и вдигна краката си, за да ѝ е по-удобно:

— Аз съм — Инста — кралица Мери.

— Да, Клеър. Това си ти.

— Меган мисли, че съм идиотка.

— И откога ни пука какво мисли ТЯ? Ами че тя е адвокат, дявол го взел. Те са подклас безгръбначни в еволюционната верига.

Клеър се поотпусна и се усмихна:

— Знаех си, че ти ще поставиш нещата на местата им.

— Нали затова са приятелите. Искаш ли и да ти го изпея?

— Не, благодаря. Чувала съм те как пееш. Само ми кажи, че не съм егоистична кучка, която се кани да разруши живота на дъщеря си, като се омъжи за непознат.

— Ама ние за майка ти ли говорим сега?

— Не искам да съм като нея — каза тя с тих глас.

— Познавам те от оня ден, когато и петте се появихме в училище за първи път, облечени в сини блузки. Помня и как си купи крем, за да мажеш гърдите си да пораснат, а пък още вярваше в морската майmunка. Скъпа, ти никога не си била егоистка. А аз никога не съм те виждала толкова щастлива. Все едно ми е, че го познаваш едва от две седмици. Бог най-после ти изпрати подарък от любов и страст. Не му го връщай неотворен.

— Страх ме е. Трябваше да го направя, когато бях млада и оптимистично настроена.

— Ти си млада и оптимистка, и, разбира се, си уплашена. Ако си спомняш, аз трябваше да изпия две текили на екс, за да се реша да се омъжа за Рекс — и ние живяхме четири години. — Тя замълча за миг. — Май не трябваше да давам точно нашата двойка за пример. Но смисълът е същият. Умният човек се бои от брака. Ти си преживяла това и знаеш какво е да се жениш заради самия брак, обаче не стигна до лечение в частна клиника. Срецна един мъж и се влюби. Всичко се случи много бързо, да. Но, голяма работа. Ако не си готова да се омъжиш, в края на краищата, изчакай. Но не го прави, ако сестра ти те е накарала да си задаваш въпроси. Следвай сърцето си.

Стомахът на Клеър беше на топка, съзнанието ѝ — замъглено, но сърцето ѝ усещаше всичко с кристална яснота.

— Какво щях да правя без теб?

— Същото, което аз правя без теб — да се напиваш и да хленчиш пред непознати.

Клеър усети лек намек за депресия в гласа на Джина. Тя сякаш заобича приятелката си още повече, тъй като тя изслуша проблемите ѝ, а в същото време нейният собствен свят се беше сгромолясал.

— Ти как си?

— Днес или тази седмица? Сменям си настроението по-често от тийнейджърка, а задникът ми е заприличал на Буик.

— Без майтап, Джиджи. Как си?

— Гадно. Рекс намина снощи. Кучият син беше загубил десет паунда и си боядисал косата. Съвсем скоро ще ме помоли да го наричам пак Рекстър. — Тя замълча. — Иска да се жени за онази жена.

— Ооох.

— Ох-мох, това е. Спомням си как ми предложи. Много боли. Но ти не си чула най-важното: Джо се върна.

— Шегуваш се. Къде е бил?

Настъпи пауза, чу се шум от стъпки, после Джина сниши глас:

— Не знам. Той казва — навсякъде. Изглежда зле. Остарял е. Вчера се върна. Спи вече тринайсет часа. Да ти кажа откровено, надявам се никога да не обичам някого толкова, колкото той обичаше Даяна.

— Какво смята да прави?

— Не знам. Казах му, че може да остане тук, но няма да го направи. Прилича на животно, което е било твърде дълго на свобода. А нашата къща му навява много спомени. Гледа снимката от сватбата ми цял час. Кълна ти се, доплака ми се.

— Поздрави го от мен.

— Обезателно, благодаря.

Те поговориха още няколко минути за обикновени, ежедневни неща. Преди да затворят, Клеър вече се чувстваше по-добре. Отново усещаше твърда почва под краката си. Мисълта за Джо и Даяна също ѝ помогна. След всички неприятности, които имаха тези двамата, те бяха доказателство, че истинската любов съществува.

Тя погледна лявата си ръка, на която имаше годежен пръстен. Представляваше сребърна ивица фолио, красиво извита и оформена около пръста ѝ.

Не искаше да мисли какво би казала сестра ѝ за това, и си спомни как се почувства, когато Боби го постави там.

„Омъжи се за мен“, беше казал той, паднал на колене. Тя знаеше, че трябва да се усмихне любезно и да каже: „О, Боби, разбира се, че няма да се омъжа за теб. Ние едва се познаваме“.

Но не можа да отговори по този начин. Тъмните му очи бяха пълни с любов, за която само си беше мечтала, и тя капитулира. Рационалната част от нея — част, в която беше живяла от почти три десетилетия като самотна майка — я предупреди да не се прави на глупачка.

Но сърцето ѝ... Този нежен орган не бива да се игнорира. Тя беше влюбена. Толкова много, че ѝ се струваше, сякаш се дави.

Джина беше права. Тази любов ѝ беше дар от бога; нещо, което тя беше спряла да търси и в което почти беше престанала да вярва. Нямаше да се откаже от нея, само защото се страхува. Майчинството я научи на едно нещо — любовта изисква смелост. А страхът се появява с дезертирането.

Тя взе пуловера си от облегалката на дивана, наметна го и излезе навън.

Нощта вече беше почти паднала; тъмнината обгръщаше гранитните върхове с цвят на съомга. На туристите, насядали около огньовете да пекат пържоли и хотдог сандвичи, им се струваше, че е изключително тихо по това време и на това зелено местенце, сгушило се до високите вертикални склонове на планините.

Местните знаеха обаче по-добре. Наблизо имаше цял свят, невидим за обикновения наблюдател, невъзможно да бъде чуто от хора, прекарващи живота си, като слушат телефони и гледат телевизия.

По близките върхове, с имена като Страшен, Ужас, Отчаяние, ледниците никога не бяха спокойни. Те се плъзгаха напред, трещяха, пращяха, премазваха всеки камък по пътя си. Дори и горещината на августовското слънце не можеше да ги разтопи и по бреговете на могъщата Скайкомиш, където хората обичаха да се разхождат; това беше място за ловуване на хиляди животински видове.

Нощта беше тиха и спокойна; въздухът беше изпълнен с мирис на борови иглички и суха трева. По това време на годината моравата в града ставаше крехка и кафеникава. Това беше най-рядко срещаното време на североизток — изключително сухо.

До нея достигна приглушеният шум от разговорите на вечерящите туристи, прекъсвани от време на време от лай на кучета и висок детски смях. На фона на всичко това, равномерно и познато като биенето на собственото ѝ сърце, бърбореше реката. Тези звуци бяха музиката на нейната младост и те отдавна бяха изместили пъстрата какофония от хаотична музика, която представляваше саунд трака на мамините изпълнения.

Не си направи труда да си обува обувки. Боса (стъпалата ѝ бяха загрубели от ходене боса по речните брегове), тя тръгна покрай празния басейн. В малкото дървено помещение към басейна,

филтриращите мотори боботеха, бръмчаха. Две вътрешни тръби — една в яркорозово и друга — в зелено — се носеха върху тъмната вода.

Тя правеше вечерната си обиколка бавно, спираше се да поговори с някои от гостите, дори изпи чаша вино с Уенди и Джеф Голдстейн пред тринадесетото бунгало.

Когато стигна до късата редица от бунгала в източната част на къмпинга, беше съвсем тъмно. От всички прозорци се лееше неясна златиста светлина.

В началото тя помисли, че чува песен на щурци, събрали се на нощен концерт. После дочу сладки звуци от нечий струни.

Четвърто бунгало имаше хубава малка веранда, която гледаше към реката. Не го даваха под наем това лято, понеже покривът беше повреден от дъжда. Свободното бунгало беше дадено на Боби да отседне до сватбата. Съдба, беше казал баща ѝ, когато даде ключовете на Клеър.

В момента съдбата седеше в края на верандата с кръстосани крака, тялото му беше скрито в сенките, а китарата му лежеше в скута. Той гледаше към реката и изсвирваше от време на време някой бавен и несигурен тон.

Клеър се поспря в тъмното под гигантската ела. Тя го наблюдаваше, скрита там. От музиката я полазиха тръпки.

Тя запя тихичко: „Цял живот вървя... по път, водещ за никъде. После завих зад ъгъла, скъпа... и ти беше там“.

Гърлото на Клеър се сви от вълнение, толкова сладко и силно, че тя усети как сълзи напират в очите ѝ. Излезе от сенките. Боби вдигна поглед и я видя. Усмивка набразди почернялото му от слънцето лице.

Тя пристъпи към него, босите ѝ крака издаваха тих, тупкащ звук по твърдата, суха трева.

Той отново засвири, като не спираше да пее: „За пръв път в моя живот... вярвам в божията мощ... в господата, който дядо ми ми обеща... защото, мила, виждам рая в твоите очи“. Той изсвири още няколко акорда, после тупна с ръка по китарата и се усмихна:

— Засега съм написал само това. Знаем, че има още работа по него. — Той остави китарата и тръгна към нея.

С всяка стъпка тя усещаше как дишането ѝ се учестява, и когато той беше точно до нея, тя сякаш вече не дишаше. Почти я беше срам, че се чувства по този начин.

Той взе лявата ѝ ръка, погледна надолу към сребрилата линия, която трябваше да бъде венчалният пръстен. Когато отново вдигна глава към нея, вече не се усмихваше.

— Патетично — прошепна той, а Клеър почувства силна болка в сърцето си заради срама, който видя в тъмните му очи. — Не всяка жена би приела такова нещо.

— Аз те обичам, Боби. Само това е от значение. Знам, че е лудост, дори невъзможно, но те обичам.

Думите ѝ дадоха сили и тя отново задиша свободно.

— Аз не съм награда, Клеър. Ти знаеш това. Правил съм доста грешки през живота си. Три, да бъде точен.

Практически, Клеър чуваше гласа на Мег сред лекия бриз.

Но този глас нямаше значение, когато Боби я гледаше по този начин. Никой не я беше гледал така преди — сякаш е най-ценната жена на земята.

— Аз съм самотна майка, която никога не се е женила. Знам какво значи грешка, Боби.

— Никога преди не съм се чувствал по този начин — каза той тихо, с треперещ глас. — Кълна се в бога.

— По какъв начин?

— Като че ли сърцето ми не ми принадлежи вече, като че ли не може да бие без теб. Ти си вътре в мен, Клеър, държиш ме здраво. Караш ме да искам да бъда повече от това, което съм.

— Искам да остареем заедно — прошепна тя. Това беше голямата ѝ мечта, съкровената ѝ надежда. Цял живот си се беше представяла сама, вече остаряла, но сама, една от ония белокози жени, които седят на верандата и чакат телефонът да звънне или кола да се приближи. Сега си позволи да си помечтае за по-добро бъдеще, пълно с любов, смях и семейство.

— Искам да слушам как децата ни се карат кой кого е докоснал на задната седалка на вмирисания миниван.

Клеър се засмя. Беше толкова хубаво да мечтае с някой друг.

Той я придърпа към себе си и двамата затанцуваха на фона на песента на щурците, носеща се откъм реката.

Накрая Клеър проговори:

— Сестра ми, Меган, идва утре да се запознае с теб.

Той се отдръпна. Хвана я за ръката и двамата тръгнаха към верандата. Седнаха в скърцащата люлка от дъбово дърво и се залюляха леко.

— Мисля, ти каза, че тя ще бойкотира сватбата.

— Клеър погледна към него.

— Тя беше притеснена от решението ни да се оженим, както предполагам.

— Това е сестрата, която Джина нарича Круела де Вил?

— „Челюсти“ е за предпочитане.

— Нейното мнение има ли значение за теб?

— Не би трябвало.

— Но има.

Клеър се почувства идиотски:

— Но има, да.

— Тогава аз ще я покоря. Може би ще напиша песен за нея.

— Най-добре да е платинена плоча. Мег не обича да е втора.

Трябва да пристигне до утре рано вечерта.

— Да отида ли в оръжейния магазин да потърся някой „Кевлар“ за бронезилетка?

— Поне това.

Усмивката на Боби се скри за миг.

— Тя няма да те накара да промениш мнението си за мен, нали?

Клеър се трогна от неговата уязвимост:

— Мег никога не е можела да диктува мнението ми за каквото и да било. Затова ѝ се появява чак пяна на устата.

— Щом ме обичаш, мога да понеса всичко.

— Добре, Боби Остин. — Тя сложи ръце на врата му и се наведе да го целуне. Точно преди устните им да се докоснат, тя прошепна:

— Тогава може да вземеш всичко. Дори и сестра ми.

ГЛАВА 11

Клеър стоеше до мивката в кухнята и миеше чиниите от закуска. Беше сив, не много дъждовен ден, от ония, когато небето е толкова ниско, че ти се струва, че всеки миг ще те чукне по челото, ако се осмелиш да излезеш навън. Чудесно време Меган да дойде на гости.

От тази мисъл главата я заболя. Тя избърса ръцете си и се пресегна за шишенцето с екседрин на перваза.

— Мери Кей Ейксън закусва с бонбони Кап енд Крънч.

Това беше редовната разправия всяка сутрин:

— В осми клас тя вече ще има изкуствени зъби, по всяка вероятност. Мисля, че не искаш да си сваляш зъбите вечер преди лягане, нали?

Али удряше ритмично с крачета по напречните пречки на стола си.

— Уили има всички зъби и ще бъде в девети клас. Практически, той вече е пораснал.

— Това е, защото Карън го храни с „Рейзин Бран“ (каша от овесени трици и стафида) за закуска. Ако ядеше бонбони, щеше да е различно.

Али се замисли и свъси чело. Клеър изпи хапчето.

— Главата ли те боли пак, мамо?

— Леля Мег идва тази вечер. Искане да се запознае с Боби.

Али се намръщи още повече. Тя очевидно се опитваше да направи връзката между главоболието на мама и посещението на леля Мег.

— Мислех, че е прекалено заета и няма време дори да диша.

Клеър отиде до масата и седна до дъщеря си:

— Знаеш ли защо Меган иска да се запознае с Боби?

Алисън завъртя очи:

— Тц!

— Тц? — Усмивката на Клеър се скри. Някога ще трябва да си поговорят как трябва да се отговаря по-уважително, но по-добре да

изчака, докато могат да го направят без особени сътресения. Вместо това тя хвана ръката на малката:

— Знаеш ли какво означава този пръстен?

— Това не е пръстен. Това е станиол.

— Този пръстен е символ. Няма значение самият пръстен. Значение имат думите, които го придружават. А Боби иска да се ожени за мен.

— Знам, мамо. Може ли да си взема малко сирене „Голдфиш“?

— Хайде да ядем след малко. Искам да си поговорим. Няма по-важен човек от теб за мен. Няма. Винаги ще те обичам, дори и когато се омъжа.

— Дааа, мамо, знам. Сега моа ли...

— Забрави за сиренето. — Нищо чудно, че думите „Сякаш говоря с петгодишно дете“ са станали обичаен израз за безизходица. — Имаш ли нещо против да се омъжа за Боби?

— О! — Малкото личице на Али се изкриви в гримаса. Тя се подпря на лявата си буза, после — на дясната. После погледна Клеър. — Може ли да му викам татко?

— Той би се радвал.

— И в училище, на деня на семейството, ще дойде за състезанията с чували и после ще помогне на бащата на Британи да приготви хотдог на скарата?

Клеър въздъхна. Не й беше лесно да дава празни обещания от името на друг човек. Такова доверие живееше в сърцата на жени, израснали в спокойна семейна среда, където на мама и татко може да се разчита. Но тя вярваше на Боби, доколкото дъщерите на майка й можеха да вярват на един мъж.

— Да, можем да разчитаме на него.

Алисън се усмихна:

— Добре. Искам той да ми е баща. Татко!

Тя явно проверяваше как звучи тази дума, претегляше как ще е да я произнеса на глас. Удивително колко много момичешки мечти са заключени в тези няколко букви. Впрочем, мечтите и на по-големите момичета.

Алисън целуна Клеър бързо, после се измъкна, влачейки мръсния Елмо по пода. Тя се качи в стаята си на втория етаж. След секунда се чу музиката към „Малката Русалка“.

Клеър гледаше годежния си пръстен. Въпреки че беше семпла импровизация, той ѝ даваше топлота и надежда.

— Един е превзет — каза тя на глас. Всъщност бяха двама. И баща ѝ, и дъщеря ѝ поставиха печат „Одобрено“ на плановете за сватба.

Оставаха още две пречки по роднинска линия за преодоляване. Меган, която определено не звучеше благосклонно по телефона, и мама, на която вероятно ще ѝ е все едно. Клеър отлагаше разговора с нея. Никога нищо добро не идваше от разговорите с мама. Но тя ѝ беше майка и трябваше да ѝ се обади. Интересно, когато Клеър мислеше за „мама“, лицето, което изникваше пред очите ѝ, беше това на Меган. Сестра ѝ присъстваше във всеки спомен от детството ѝ, разбира се, до деня, когато реши, че не иска да се грижи повече за Клеър.

А майка ѝ? Добре. Да сме откровени, спомените от майка ѝ бяха откъслечни. Клеър беше късметлийка, че тежестта от майчината ѝ неуравновесеност беше паднала върху Мег.

Обаче, те все още се преструваха, че са семейство. Клеър вдигна слушалката и набра номера. Телефонът звънеше и звънеше. Накрая се включи телефонният секретар. Гъстият като мед и два пъти по-сладък южняшки провлечен говор беше придружен от музика:

„Благодаря многооо, че се обаждате на личния ми телефо-он. За съжааление съм твърде заета и не мога да отговоооря, но ми оставете съобщение и ще ви се обадя, когато мога. Прочетете интервюто мии в списание «Пийпъл», по вестникарските павилиони в края на юни. Чаооо, на всиички!“

Само мама можеше да се саморекламира чрез телефонния секретар.

— Здравей, мамо — каза тя след сигнала. — Аз съм, Клеър. Дъщеря ти. Имам страхотни новини и искам да поговорим за това. Обади ми се. — Тя остави номера си за всеки случай и затвори.

Все още държеше телефона и слушаше сигнала свободно, когато разбра грешката си. Щеше да се омъжва след по-малко от две седмици.

Ако трябваше да чака майка ѝ да се обади, трябваше да отложи сватбата. Целта беше да покани майка си, а не да я информира. Длъжни сте да поканите майка си на сватбата си, дори и жената, която ви е родила, да има родителски инстинкт на комар и да има нищожен шанс тя да дойде.

Докато майка ѝ се направи да прелети от Лос Анджелис до Сиатъл, за да види единствената си внучка, Алисън беше успяла да навърши четири години.

Клеър още си спомняше този ден. Срећнаха се в зоопарка „Уудленд“ в центъра на града. Майка ѝ беше по средата на промоционалната обиколка на „Старбейз 4“, която включваше и техния регион.

Клеър и Алисън седяха на дървената пейка до входа на зоопарка и я чакаха повече от час.

Клеър почти се беше отказала, когато чу познатия писклив остър глас. Погледна нагоре тъкмо навреме да види майка си, облечена в бронзова копринена туника, да се носи към тях като платформа по време на парад за Деня на Благодарността.

„Гоосподи, чудесно е, че виждам моето момиче отново“, беше извикала тя толкова високо, че всички се обърнаха. Дочу се съскане и сред тълпата настъпи суетене, защото хората я разпознаха.

„Това е тя, Тара Зин от Старбейз“, каза някой.

Клеър едва се сдържа да не обърне глава. Тя стоеше там, стиснала здраво ръката на Алисън:

— Здравей, мамо. Радвам се да те видя отново.

Майка ѝ клекна, подпря се на едно коляно, при което движение копринени крила запърхаха от двете ѝ страни:

— Това мило малко същество моята внучка ли е?

— Здравейте, мисис Съливан — беше казала Алисън, наблюдайки несигурно на името, което беше повтаряла от една седмица. Клеър беше сигурна, че майка ѝ няма да одобри обръщението „бабо“. Пред пресата тя твърдеше, че приближава петдесетият ѝ рожден ден.

Майка ѝ огледа Алисън от главата до петите. За един кратък миг, през сините ѝ очи премина сянка на тъга. После отново се усмихна.

— Може да ме наричаш Нана.

Тя протегна покритата си с бижута ръка и погали къдравата главица на Али.

— Одрала си кожата на майка си.

— Не ми е позволено да дера, мисис... Нана.

Мама беше погледнала към Клеър:

— Тя е смело момиче, Клеър-Беър. Също като Меги. Това е добре за теб. Само смелите успяват в живота. Мисля, че тя е най-добре говорещото двегодишно дете, което някога съм имала удоволствието да познавам.

— Сигурно защото е на четири години.

— Четири? — Майка ѝ скочи на крака. — О, мила, не вярвам. Та вие съвсем скоро бяхте в болницата. Сега, хайде да вървим при змиите. Терариумът е любимото ми място тук. И след час трябва да съм в хотела за интервю с „Ивнинг Мегазин“.

Същия ден следобед дойде и Меган и четирите се поразходиха тихо из центъра на Сиатъл, преструвайки се, че имат нещо общо помежду си.

Винаги я болеше, когато си спомняше този ден. Но вече нямаше да е така. Раната беше заздравяла и покрита с по-дебела кожа. Вече беше спряла и да си мечтае за друга майка. Тази надежда я беше осакатила, крайно време беше да я изостави. Също и мечтата за сестра, която ще ѝ бъде и най-добра приятелка. Някои неща не се получават както ги искаме, а едно момиче може само да плаче...

Тя погледна часовника на фурната. Беше почти един часът.

Само след няколко часа Меган ще е тук.

— Чудесно! — промърмори Клеър.

— Сестра ми се обади снощи.

Харriet се облегна назад на стола. При това движение той издаде скърцащ звук.

— Аха. Тогава не се учудвам, че този път не си пропусна часа при мен. Бях започнала да се отчайвам.

— Пропуснах само един час. Това едва ли е голям проблем. Обадих се да го отменя и плюс това си го платих.

— Винаги смяташ, че парите дават отговор на всичко.

— Какво целиш, Харriet? Днес си толкова загадъчна, дори и Фройд не би могъл да те разбере.

— Разбрах, че си разстроена от последния ни разговор.

Меган започна да премигва:

— Не е точно така.

Хариет я погледна:

— Не разбираш ли, че да си притеснена, това е част от оздравяването? Трябва да спреш да бягаш от чувствата си.

— Това се опитвам да направя, ако ме изслушаш, ще разбереш. Както казах, сестра ми се обади снощи.

Хариет въздъхна:

— Това необичайно ли е? Имах впечатлението, че си говорите често, макар и не за важни неща.

— Да, така е. Чуваме се на всеки два-три месеца. И винаги по празници и рождени дни.

— Е, кое е особеното на снощния ви разговор?

Меган запримигва бързо-бързо. Едва можеше да гледа. Неизвестно защо беше ѝ трудно да седи на едно място:

— Тя ще се жени.

— Поеми си дълбоко дъх, Меган — каза Хариет тихо.

— Окоето ми играе като автомобилен двигател.

— Дишай.

Меган се почувства идиотски:

— Какво не ми е наред?

— Уплашена си, това е.

Това, че определиха състоянието ѝ, помогна. Тя беше изплашена. Изпусна въздух бавно и погледна към Хариет:

— Не искам да я наранят.

— Защо мислиш, че бракът ще я нарани.

— О, моля те. Забелязвам, че вече не носиш оня пръстен с брилянт на лявата си ръка. Не мисля, че си го свалила в момент на неистова радост.

Хариет сви лявата си ръка в юмрук.

— Много сестри се радват, когато чуват такива новини.

— Не и онези, които се занимават с бракоразводни дела.

— Ти не можеш ли да се дистанцираш от работата си?

— Не става въпрос за работата ми, Хариет. Сестра ми е в опасност и аз трябва да я спася.

— Тя влюбена ли е?

— Разбира се: — Меган махна с ръка.

— Мислиш, че това няма значение?

— Те винаги са влюбени в началото. То е, като да пуснеш бонбон в морето. Водата го разтваря. След няколко години на носене по водата, ти плуваш, без да има за какво да се хванеш. Тогава приближават акулите.

— Т.е. хора като теб.

— Не ми е до вицове за адвокати. Трябва да спася сестра си, преди да се ожени за неподходящия мъж.

— А защо си сигурна, че е неподходящ?

На Меган много ѝ се искаше да каже: „Защото те всички са неподходящи“, но такова признание само би подхранило нова серия от наблюдения и въпроси.

— Той, практически, е безработен. Познават се от по-малко от месец. Позволява хората да го наричат Боби Джак. Направи си сама изводите.

— Завиждаш ли ѝ?

— Да, много искам да се омъжа за странстващ певец на кънтри и уестърн песни, който не може да пробие даже в кръчмата на „Каубоя Боб“ на езерото Чилън. Да, Хариет, ти уцели в десетката този път. Завиждам ѝ. — Тя кръстоса ръце. — Той сигурно се жени за нея заради така наречения курорт. Вероятно ще я убеди да построят мезонети и зъболекарски кабинети там.

— Това ще покаже, че е инициативен.

— Клеър обича това малко парче земя. Няма да ѝ хареса да го павират.

— Мисля, ти каза, че земята там е необработена и че Клеър си губи времето. Сигурна съм, че спомена, че те смятат да правят спа център в имота.

— Отдалечаваме се от целта.

— А целта е, че ти трябва да отидеш при сестра си на бял кон и да я спасиш.

— Някой все пак трябва да я пази. Нужно е да съм с нея в такъв момент.

— Такъв момент.

Меган рязко погледна нагоре. Естествено, Хариет беше наблегнала на двете най-важни думи.

— Да.

Хариет се наведе напред:

— Кажи ми кога си ходила там за друго, а не заради нея.

Меган замръзна, отдръпна се назад. Столът изскърца:

— Не говорим за това сега.

— Ти си по-умна, Мег. Не е необходимо да ти напомням, че недоразуменията между теб и Клеър са заради миналото ви. Какво се случи?

Меган затвори очи. Очевидно тя беше в по-слаба позиция, защото горчивите спомени бяха там и чакаха, тълпяха се в мозъка ѝ. Тя вдигна рамене, опита се да изглежда спокойна, когато отвори очи и погледна Хариет:

— Ти знаеш всичко, но искаш да го чуеш от мен.

— Така ли?

— Бях на шестнайсет години. Клеър беше на девет. Майка ни отиде в Лос Анджелис заради прослушването за „Старбейз 4“ и така ѝ хареса там, че забрави за децата, които остави в Бейкърсфийлд. За нея това си беше нормално полагане на грижи. Тогава Социалните служби започнаха да се навъртат наоколо. Заплашиха да ни дадат в приемни семейства. Аз бях достатъчно голяма да избягам, но Клеър... — тя потръпна. — Така че наех една Нанси Дру и потърсих Сам Кавено — биологичния ѝ баща. Обадох му се. Сам не можа да се отзове достатъчно бързо. — Мег усети нещо да дращи гърлото ѝ. Дори и сега, след толкова години, спомените от онова лято бяха непоносими. Не искаше да си спомня колко силно желаше Сам да е и неин баща. Меган се изправи. — Нищо от онези минали гадости няма значение вече. Сам беше чудесен баща на Клеър. И всички бяха щастливи.

— Всички? А онова момиче, което загуби майка си, сестра си и нямаше баща, към когото да се обърне?

Забележката я засегна. Меган така и не научи истинското име на баща си; майка ѝ го наричаше само „оня загубеняк“.

— Стига! Кажи ми, Хариет. Умна постъпка ли е това да се омъжиш за човек, когото познаваш от няколко седмици? Би ли одобрила, ако твоя дъщеря направи това, което Клеър прави сега?

— Бих ѝ се доверила поне. Не можем да живеем живота на другите хора. Дори и ако ги обичаме.

— Аз много обичам Клеър.

— Знаем. Не това е проблемът.

— Ние нямаме нищо общо. Но това не означава, че искам да я видя как си захвърля живота на боклука.

— О, мисля, че имате много общо. Живели сте заедно девет години. Имате много общи спомени. Останах с впечатлението, че сте били най-добри приятелки.

— Преди да я оставя на мъж, когото едва познаваше, и да избягам ли? Да. Преди това бяхме най-добри приятелки. Но Клеър искаше татко и след като го намери... е... — Меган погледна часовника със сложни кристални орнаменти на бюрото. Беше четири часът. Ще ми трябват два часа да стигна до Хейдън по това време на деня. Движението тук е ужасно, не мислиш ли? Ако можехме да избираме кмет вместо...

— Мег, не започвай с твоите високопарни пледоарии. Днешният ден е много важен. Клеър може и да пази някаква неприязън към теб.

— Казах ти, че сигурно е така.

— Но ти все пак ще препускаш до Хейдън в прескъпата си кола и ще се намесиш в живота ѝ.

— Бих нарекла намесата ми в живота ѝ спасяване от нея самата. Ще ѝ дам някоя и друга полезна информация.

— Мислиш ли, че тя ще оцени помощта ти?

Меган трепна. Клеър сигурно нямаше да е особено доволна. На някои хора им е трудно да приемат фактите.

— Ще бъда много внимателна.

— Ти внимателно ще ѝ кажеш, че не бива да се омъжва за певец без бъдеще.

— Да, знам, че на моменти съм дразнеща, упорита до инатеста, но този път възнамерявам да подбирам думите си внимателно. Няма да казвам „загубеняк“, „глупав“ или „златотърсач“. Тя ще се почувства наранена, но ще види, че се опитвам да я предпазя.

Хариет изчака необичайно търпеливо дългата тирада, преди да попита:

— Помниш ли какво е да си влюбен?

Меган не можа да разбере точно намека, но се радваше да смени темата и да спре да говори за Клеър:

— Омъжих се за Ерик, нали?

Номер две на хит парада на грешните решения.

— Какво си спомняш за този брак?

— Краят му. Имах главоболие, по-дълго от самия брак.

— Защо се разведохте?

— Нали знаеш? Той ми изневеряваше. С повечето мажоретки на „Сийхокс“ и половината сервитьорки на „Белвю Хутърс“. Беше изключително ревностен в преследването на силикон. Само да беше показал частичка от тази устремност в работата си!

— Помниш ли как ти предложи?

Меган въздъхна. Не ѝ се искаше да си спомня този ден. Случи се преди толкова време. Стаята, осветена от свещи, пътеката от розови листчета, която водеше до огромното легло, музиката, идваща от другата стая — тиха, инструментална версия на „Всичко е от любов“ на Еър Съплай, пусната по радиото.

— Аз му предложих, ако искаш да знаеш. Никога не ме е бивало да чакам, а на Ерик му отнемаше един час да си намери чифт чорапи.

Хариет изглеждаше огорчена:

— Меган.

— Какво?

— Защо не започнеш отначало? Моята памет не е толкова слаба, колкото ти се иска.

Меган погледна надолу към ноктите си. Тя от години разказваше истории за изневерите на Ерик. Забележката за неговото тичане след силиконките винаги бе предизвиквала смях. Така беше по-добре, тя знаеше от личен опит; по-добре е да го мислят за злодей. Истината много повече болеше. Дори и Елизабет не знаеше какво точно е станало в брака на Меган. Но сега Хариет беше измъкнала някак си фактите.

— Не ми се говори за това.

— Естествено, че не искаш — каза Хариет любезно. — И точно затова трябва да говориш.

Меган бавно изпусна въздух.

— Той не ходеше със сервитьорки. Доколкото знам. Беше ми верен, докато срещна Нанси. — Тя затвори очи и си спомни как една вечер той се върна вкъщи и плачеше. „Не мога повече, Мег. Ти ме убиваш. Нищо, което правя, не е достатъчно добро за тебе. А любовта ти е... парче лед.“

После, тъкмо беше започнала да усеща сълзи в своите очи и се канеше да направи отчаяно оправдание, той каза: „Срещнах някого. Тя

ме обича такъв, какъвто съм, а не какъвто бих могъл да бъда, ако бях по-амбициозен. И освен това тя... е бременна“.

Спомените пронизаха чак вътрешностите на Меган, накараха я да се чувства по-слаба и нещастна. Не можеше да го държи повече в себе си.

— Беше толкова романтично — каза тя тихо. — Нощта, когато той ми предложи. Наистина имаше листчета от бели рози. И музика също. Наля ми чаша шампанско и ми каза, че аз съм целият му свят, че иска да ме обича вечно и да бъде баща на децата ми. Заплаках, когато ми каза всичко това. — Тя избърса сълзите, които трябваше отдавна да са пресъхнали. — Трябваше да знам колко крехка е любовта, като имам предвид историята на моето собствено семейство, но бях безразсъдна. Държах стъклено мехурче сякаш е от стомана. Не повярвах колко бързо се счупи то. Напусна ме, защото не знаех как да го обичам. — При тези думи гласът ѝ секна. — Не можем да го виним.

— Значи си го обичала много.

— О, да, обичах го — каза Мег тихо и усети как позабравената болка се обажда отново.

— Интересно с каква готовност си спомни болката от развода си, а трябваше да те принудя да си спомниш любовта си.

— Не и отсега нататък — каза Мег и стана. — Това е като операция на сърце без анестезия. — Тя погледна часовника си.

— Впрочем времето ни изтече. Казах на Клеър, че ще отида тази вечер. Трябва да вървя.

Хариет бавно си свали очилата и погледна към Меган.

— Помисли за това, Мег. Може тази сватба да ви събере с Клеър, ще ви даде почва, на която да стъпите и да започнете отначало.

— Мислиш, че аз просто ще ѝ позволя да се омъжи за този Боби Джак Том Дик, без да кажа нищо?

— Понякога, да обичаш, означава да вярваш на хората и да ги оставиш сами да вземат решения. С други думи, да замълчиш.

— Жените ми дават добри пари, за да им казвам истината.

— Твоята версия на истината. Още повече че Клеър не ти е клиентка. Тя е жена, която възнамерява да се омъжва. Бих добавила, трийсет и пет годишна жена.

— Е, и? Трябва само да се усмихна и да я прегърна и да ѝ кажа, че се радвам, че тя ще се жени за непознат.

— Да.

— А какво ще стане ако той ѝ разбие сърцето?

— Тогава тя ще има нужда от сестра си. Но няма да се обърне към човек, който ще ѝ каже: „Аз ти казах“.

Меган се замисли. Тя беше упорита и раздражителна, но не и глупачка.

— Съжалявам, Хариет — каза тя най-накрая. — Не съм съгласна. Не мога да му позволя да я нарани. Клеър е най-добрият човек, когото познавам.

— Най-добрият човек, когото не познаваш, искаш да кажеш. Явно, искаш да продължаваш постарому. Искаш тя да ти е подръка винаги.

— Както и да е. Довиждане — Меган побърза да излезе от офиса. Хариет грешеше. Решението беше просто и лесно.

Меган беше изоставила Клеър вече веднъж; не би го направила отново.

„Глупаво е да се омъжиш за мъж, когото току-що си срещнала“.

— Глупаво не е най-точната дума.

Не е за препоръчване...

— Ти си ѝ сестра, не адвокат.

Меган водеше този подлудяващ диалог с огледалото за задно виждане от един час.

Как можеше да изтръгва сълзи от съдебните заседатели по време на заключителните си пледоарии, а не можеше да намери простичък начин да предпази сестра си от надвисналата я съдба?

Тя караше през натоварения трафик в центъра на Сиатъл, после по равните зелени земи на долината Снохомиш. Градове, които в нейното детство бяха заспали градчета на млекари, сега имаха лъскави фасади. Големи тухлени къщи от предградията се кипреха на отделни късчета земя, алеите пред тях бяха задръстени от джипове и каравани. Старите ферми отдавна бяха съборени; само тук-там някоя стърчеше иззад билборд или МОЛ.

Но когато се качи на магистралата, този блясък изчезна. Тук, в сянката на лилаво-сивите върхове на Средна Каскейд планина, градовете не бяха докоснати от марша на прогреса. Тези градове, с

имена като Султан, Колдбар и Индекс, бяха твърде далеч от пътя, за да бъдат повредени. Засега.

Последната спирка преди Хейдън не беше град; това беше група сгради около шосето, последна възможност да се зареди бензин, да се купят продукти преди най-високата част на прохода. Порутена таверна — „Къща край шосето“ — се гушеше под мигация на неонов надпис, който рекламираше светла бира „Коорс“.

Честно казано, много ѝ се искаше да спре, да влезе в препълнената таверна и да потъне в опушената тъмнина. Със сигурност би било по-добре, отколкото да отиде и да каже на Клеър след толкова години раздяла: „Правиш голяма грешка“.

Но тя не намали. Вместо това, премина деветте мили до Хейдън, отклони се към изходната лента и излезе от магистралата. Пътят веднага се раздвояваше на две ленти, обградени и от двете страни със зеленина. Планините бяха с назъбени върхове и изглеждаха зловещо. Независимо че беше лято, сняг покриваше непристъпните им върхове.

Малка зелена табела я приветстваше с добре дошла в Хейдън. Население 872. Родно място на Лори Адамс, 1974 година щатски шампион по правопис.

1974 година.

Меган беше видяла за първи път това заспало градче три години след това. Тогава Хейдън не беше нищо повече от махала с няколко порутени сгради. Създателите му не бяха решили все още да го правят туристическа атракция под надслов „Дивия запад“.

Споменът за това първо идване в града беше пресен. Тя, практически, можеше да усети мириса на мухъл на стария пикап на Сам, да почувства слабото телце на Клеър долепено до нея. „Наистина ли ни иска?“, питаше шепнешком сестра ѝ всеки път, щом Сам слезеше да пълни бензин или да ги настани в някой евтин хотел. Пътуваха от Калифорния до Вашингтон два дена; през това време те почти не си говореха. Стомахът на Меган я болеше през цялото време. С всяка изминала миля я обхващаше все по-голям страх дали не сгреша, че се обади на Сам. Докато стигнаха до Хейдън, на Мег ѝ свършиха оптимистичните отговори на въпросите на Клеър и само здраво стискаше ръката ѝ. Сигурно и Сам се е чувствал некомфортно сред това мълчание. Затова по едно време пусна радиото. Елтън Джон

пееше песента „Сбогом, жълт тухлен път“, когато свиха към курорта. Интересно, какви неща си спомня човек.

Тя намали. Хейдън все още приличаше на място, което приема радушно новодошлите, където жените носят касероли с домашно приготвена риба тон на новодомците от другата страна на улицата.

Но Меган не мислеше така.

Тя беше живяла тук достатъчно дълго, за да знае колко жестоки могат да бъдат тези мили на пръв поглед хора с момиче, попаднало в неподходяща компания. Да, един малък град би могъл да накара някого да се чувства добре; може и бързо да охладнее към него. Когато си отгледан от кабаретна артистка и си израснал в каравана в края на града, не може да се преместиш в Мейбъри и да се впишеш в обстановката там.

Поне Меган не можа. Виж, Клеър беше нещо друго.

Меган се приближи до единствения светофар. Когато светна зелено, тя натисна газта и профуча през града. След няколко мили видя табелата:

„Курорт «Речен бряг», следваща пресечка наляво“.

Тя зави по каменистия път. От двете му страни се издигаха гигантски дървета. Папрати с размери на фолксвагени и салали растяха в огромните им сенки. При първата автомобилна алея тя намали. На симпатична пощенска кутия, боядисана да прилича на косатка, пишеше: *Сам Кавено*.

Запуснатият по-рано двор сега беше обработен, разкопан и засят; вече приличаше на английска селска градинка. Къщата беше в типичен стил Марта Стюарт — отстрани беше облицована със светложълти дъски и лъскави бели первази; красива бяла веранда, украсена с висящи саксии с мушката и лобелии заобикаляше цялата къща.

Откакто Али се роди, Меган бе идвала тук само веднъж. От този ден тя си спомняше само как седеше на занемарен диван и се опитваше да завърже разговор със сестра си. После дойдоха Блусарките — приятелките на Клеър — изсипаха се като ято скакалци, бърбрейки и жужейки.

Мег седя там един безкраен час, отпивайки лимонада и мислейки си за едни клетвени показания, с които имаше проблем. Накрая измисли едно идиотско извинение и се измъкна. Оттогава не бе идвала.

Тя паркира и излезе от колата. С подаръците в ръка се приближи до входната врата и почука.

Никой не ѝ отговори.

Почака известно време, после се върна до колата и измина около петстотин ярда до главния офис на къмпинга. Мина покрай плувния басейн, където децата играеха на Марко Поло, и продължи към дългата, тясна дървена сграда, която служеше за офис за регистрация. Когато отвори вратата, над главата ѝ пропя звънче.

Сам Кавено стоеше на регистрацията. Когато Меган влезе, той вдигна глава. Дежурната му усмивка се скри бавно; след малко той се опита да се усмихне отново:

— Здравей, Мег. Радвам се да те видя. Откога не си идвала!

— Да, сигурно много съм ти липсвала. — Както винаги тя се чувстваше неловко в неговата компания; той я ядосваше. Хариет твърдеше, че е, защото Клеър я е отхвърлила и е предпочела Сам, но това не беше истина. Тя още си спомняше как той ѝ каза: „Върви, просто си заминавай“. Той вярваше, че тя влияе зле на *дъщеря му*. Всъщност тя ненавиждаше последвалите му думи, нещо, което никога нямаше да забрави: „също като проклетата си майка“.

Те се гледаха известно време. Слава богу, той не се приближи.

— Добре изглеждаш — каза най-накрая.

— И ти. — Меган погледна часовника си. Последното нещо, за което си мечтаеше, беше да стои тук и да не си говори със Сам.

— Клеър ми каза да те изчакам. Тя ще дойде след малко. Семейство Форд от бунгало седемнайсет имаха малък проблем с печката и тя трябваше да отиде да им помогне; но ще си дойде всеки момент.

— Хубаво, ще изчакам в къщата.

— Тя ще дойде там съвсем след малко.

— Моля те, предай ѝ, че ще съм там.

— Все още си твърда, а, Меган? — каза той тихо, а в гласа му се усети лека умора.

— Трябваше да съм, Сам. Ти знаеш това по-добре от всеки друг.

— Не аз те изритах, Меган. Аз...

Тя се обърна и излезе, като остави вратата да се затръшне зад нея. Беше на половината път до колата си, когато чу този глас отново.

— Тя е щастлива, знаеш ли? С този момък — каза той.

Меган бавно се обърна:

— Ако не греша, и ти беше щастлив с мама. Аз бях щастлива с Ерик, когато се ожених.

Сам се приближи до нея.

— Майка ти е костелив орех, това е истина, и аз ѝ бях бесен дълго време, но се радвам, че бях женен за нея.

— Сигурно си дрогиран.

— Клеър — каза само той.

— О! — Меган усети прилив на ревност. Ето отново — любовта между дъщеря и баща. Писна ѝ вече от тях. Трябваше да го е преодоляла.

— Бъди внимателна с нея — каза той. — Ти си ѝ сестра.

— Знам, че съм ѝ сестра.

— Така ли?

— Да.

Тя отново тръгна. Вървеше през къмпинга и се чудеше колко много гости има. Всички, изглежда, се забавляваха. Мястото беше добре поддържано и разположено в прекрасен район. Всяка една гледка представляваше цветна картичка с планина, дървета и вода. Най-после Мег се върна до колата си и подкара към дома на Клеър.

Този път, след като почука на входната врата, тя чу тропот на стъпки отвътре. Вратата се отвори рязко.

Алисън стоеше там, облечена в цяла престилка от деним на фестони и красива жълта блузка.

— Не може да си Алисън Катерин Кавено. Тя е бебе.

Алисън засия:

— Сега съм голямо момиче.

— Да, вярно.

Алисън се понамръщи:

— Косата ти е по-дълга и имаш сиви косми.

— Благодаря ти, че го забеляза. Ще прегърнеш ли леля Мег?

— Струва ми се, че дишаш добре.

Мег не знаеше какво има предвид детето.

— Да, дишам си добре.

Алисън пристъпи напред и я прегърна горещо. Когато Али се отдръпна, Мег каза:

— Нося ти подарък.

— Нека да позная. — Клеър се появи от тъмното антре. — Мислиш си, че всяко петгодишно дете иска швейцарско ножче.

— Не, пистолет.

— Не може да си купила пистолет.

Меган се засмя.

— Отидох чак на края на света — в магазин за играчки в Нортгейт — и попаднах на най-намусената продавачка. И тя ми препоръча това вместо оръжие. — Мег подаде на Алисън кутия в пъстра опаковка.

Али я разкъса и отвори.

— Това е Грууви Гърл, мамо. Грууви Гърл!

Хвърли се към Меган и този път я прегърна от сърце. После показа куклата на Клеър и хукна нагоре по стъпалата.

Меган подаде бутилка вино на Клеър — „Фар Ниенте 1997“.

— Това е едно от любимите ми.

— Благодаря.

Те се гледаха известно време. За последен път се бяха видели преди година, когато Мама беше в града за среща с фенове. Мама беше завела Али и Клеър в зоопарка, а Меган се беше присъединила към тях по-късно в центъра на Сиатъл. Повечето време те се занимаваха с Али, заведоха я в „Гората на смеха“.

По този начин нямаше нужда да си говорят.

Накрая Клеър се втурна към Меган, прегърна я и бързо я пусна.

Меган отстъпи, учудена от жеста на сестра си. След това ѝ се прииска да беше върнала прегръдката.

— Мирише апетитно, но не трябваше да готвиш. Исках да ви изведа на вечеря.

— Шведският бюфет „Каруцата на Чък“ не е точно твоят стил. Не искам и да слушам за излизане.

— Ох.

— Както и да е, влизай. Отдавна не си ни идвала на гости.

— А вие въобще не сте ми идвали на гости.

Клеър я погледна.

— Това се нарича лек разговор, Мег. Нямах намерение да спорим.

— Ох — въздъхна Мег отново, чувствайки се идиотски.

Тя тръгна след Клеър към дивана и седна до нея. Нямахме как да не забележи смешния годежен пръстен — лента от станиол, за бога. Добре направи, че дойде. Не трябваше да отлага:

— Клеър, мисля...

В този момент той влезе в стаята. Меган веднага разбра защо сестра ѝ е хлътнала до уши. Боби може и да бе некадърен певец, но като външност бе шампион. Беше висок и слаб, но с широки рамене, с руса коса почти до раменете. А когато се усмихваше, цялото му лице греиваше.

От такъв мъж не само ти се подкосяват краката; той те кара да се завъртиш силно във въздуха и да паднеш в краката му.

Той и Клеър размениха погледи, пълни с любов. Меган си спомни „Какви бяхме“ — оня хвалебствен химн за горчиво-сладката истина, че понякога грешният мъж изглежда толкова добре, че чак дъхът ти спира. Но рано или късно на жената ѝ се налага да диша.

— Аз съм Боби Остин — каза той и се усмихна.

Меган се изправи и се здрависа с него:

— Меган Донтес.

— Клеър каза, че ти казват Мег.

— Да, приятелите ми.

Той се усмихна:

— По този поглед на човек, току-що отхапал лимон, съдя, че би искала да се придържам към мис Донтес.

— Предполагам, че момичетата от планината в Арканзас те намират за чаровен.

— Момичетата от Тексас също. — Той прегърна Клеър. — Но тези дни са зад гърба ми. Вече намерих момиче, с което искам да остаря. — Той целуна Клеър леко по бузата и ѝ стисна ръката, после взе бутилката с вино и влезе в кухнята.

Докато го нямаше, Меган стоеше и гледаше сестра си, опитвайки се да подбере най-точните думи, но не ѝ се удаваше.

Боби се върна с две чаши, пълни с вино, и подаде една на Меган.

— Предполагам, че имаш въпроси към мен — каза той и седна.

Неговата прямота обезкуражи Мег. Бавно, чувствайки се несигурна, тя седна на дивана срещу него. Бяха на два лагера в момента: Боби и Клеър срещу Меган.

— Разкажи ми за себе си.

— Аз обичам Клеър.

— Нещо съществено.

— Ти си момиче на фактите и цифрите, а? На трийсет и седем години съм. Завърших музикалното си образование в Оклахома. Със стипендия от родео. Занимавах се с хващане на телета с ласо. Оттогава коленете не ме държат. Бях... женен.

Меган се наведе напред и наостри уши:

— Колко пъти?

— Три — каза той и погледна към Клеър.

— О, мамка му! — Меган погледна към Клеър. — Сигурно се шегувах. Ако женитбите бяха углавно престъпление, той щеше да е в затвора до живот.

Той се стрелна напред:

— Ожених се за Сюелън, когато бяхме на по осемнайсет години. Тя беше бременна, а там, откъдето съм аз...

— Имаш деца?

— Не — каза той тихо. — Спонтанен аборт. След това нямаше смисъл да останем женени. Бяхме заедно по-малко от три месеца. Впрочем, бавно се уча. На двасет и една отново се ожених. За съжаление, оказа се, че тя искала друг живот, а не такъв, какъвто аз мога да й осигуря. Хубави коли, хубави бижута. Арестуваха ме, когато я хванаха да продава кокаин пред къщи. Живях с нея две години, а не забелязах, че е наркоманка. Само си мислех, че често си сменя настроението, защото е такава по характер. Никой не повярва, че аз не съм участвал. Само Лора. Тя беше — е — педиатър, който обича кънтри музика. Бяхме женени десет години. Преди една година се разделихме. Бих могъл да ти кажа защо, но не мисля, че е твоя работа. Впрочем, Клеър знае всичко.

Три пъти се провалял, престъпник... Чудесно!

И сега лошата сестра трябва да сломи сърцето на добрата сестра. Как?

Това беше въпрос за 64000 долара. Как се казват неща, които трябва да бъдат казани в такъв момент? Особено що се отнасят до мистър По-добре — Изглеждащ — от — Господ. Хариет беше права в едно: Меган и Клеър стояха на скалата на учтивостта и преструвката от години.

Една стъпка накриво и те щяха да полетят надолу.

Клеър стана от дивана и се приближи до нея. Седна на резбования китайски скрин, който им служеше за масичка за кафе.

— Знам, че не можеш да се радваш за мен, Мег.

— Искам да мога. — Това беше самата истина. — Само че...

— Знам. Той няма да има платинен рейтинг. Знам това. А разводите са твоята специалност. И това ми е ясно. Преди всичко, знам, че си отраснала в дома на Мама. — Тя се наведе. — Знам това, Мег.

Меган усети как тежат тези думи. Сестра ѝ беше мислила за всички тези причини, беше виждала всички възможни последствия. Каквото и да кажеше Меган, Клеър вече го знаеше.

— Няма да има никакъв смисъл; знам, че е лудост, че е рисковано — и най-лошото — съвсем в стил Мама. Нямам нужда ти да ми казваш тези неща. Това, от което се нуждая, е да ми вярваш.

Да вярва. Това беше предвидила и Хариет. Но Меган отдавна беше забравила как да вярва на хората. Само ако можеше...

— Трудно ти е, знам. Водачът на глутницата трудно се примирява да бъде отзад на редицата. Но за мен ще означава много, ако го направиш. Мег, прегърни ме и кажи, че се радваш за мен. Дори и да е лъжа.

Меган погледна светлозелените очи на сестра си. Точно сега Клеър се чувстваше изплашена и изпълнена с очакване едновременно. Тя очевидно се беше приготвила да бъде наранена от отговора на Меган, но една малка частица от нея се надяваше все пак.

Това напомни на Меган за детството им. Колкото пъти Мама доведеше нов „приятел“ вкъщи, Клеър вярваше, че най-послед те ще имат „татко“. Меган се опитваше да предпази Клеър от собствения ѝ оптимизъм, но все не успяваше и така всеки нов втори баща отчупваше по едно парче от сърцето на Клеър. И пак, когато се появеше нов мъж, сестра ѝ намираще начин да вярва.

Разбира се, Клеър вярваше на Боби Остин.

Нямаше начин Меган да промени мнението на сестра си или — което е по-важно — сърцето ѝ. И така, тя имаше две възможности: да се престори, че дава благословията си или да се придържа към своето мнение. Първият избор позволяваше на нея и Клеър да си останат почти сестри, каквито си бяха. Вторият избор излагаше на риск дори и тази тънка роднинска нишка.

— Аз ти вярвам, Клеър — каза Меган най-последно. Беше наградена с лека и неуверена усмивка. — Щом казваш, че Боби Остин е мъжът, в когото си влюбена, това е добре и за мен.

Клеър въздъхна дълбоко.

— Благодаря. Знам, че не ти беше лесно.

Тя се наведе и прегърна Меган, която беше прекалено изненадана да отвърне на прегръдката. Клеър се отдръпна и се изправи. Тя се приближи до дивана и седна до Боби, който веднага я придърпа близо до себе си и я прегърна.

Меган се замисли какво да каже в настъпилата неловка тишина.

— И какви са плановете ви за сватбата? Мирови съдия? Имам приятел, който е съдия...

— Не, не, в никакъв случай — засмя се Клеър. — Чаках трийсет и пет години този ден. Ще имам всичко за един традиционен празник. Бяла рокля; официална църковна сватба; торта; обяд с танци. Всичко.

Меган беше изненадана неизвестно защо. Клеър беше от ония деца, които в детството си играеха на булки нонстоп.

— Има един консултант в моята сграда. Мисля, че тя планира сватбата на Бил Гейтс.

— Това е Хейдън, не Сиатъл. Ще наема залата в местния ресторант и всички ще дойдат да хапнат с нас. В Бон Марше имат отдел за младоженци сега. Ще бъде чудесно. Ще видиш.

— Хапване. Хапване? — Меган се изправи. Очевидно имаше нещо от майка им в нея. Не можеше да позволи на сестра си да направи някаква селска сватба.

— Аз ще организирам сватбата и приема — каза тя импулсивно. След като предложи, се успокои. Всичко е под контрол.

Усмивката на Клеър се скри.

— Ти?

— Да не съм умствено изостанала. Мога да го направя.

— Но... но... ти си толкова заета с работа. Не мога да те моля да отнемаш време от натоварената си програма заради това.

— Ти не ме помоли; аз предложих. Пък и така се случи, че не съм ангажирана с дело в момента... — Идеята я завладя напълно. Може би това щеше да ги сближи. — Ще стане идеално. Наистина. Ще бъде удоволствие за мен да го направя, Клеър.

— О! — Клеър изглеждаше съкрушена. Меган знаеше какво си мислеше сестра ѝ — Меган ще е като слон в стъklarски магазин на малко градче.

— Ще те слушам и ще правя каквото искаш. Това ще е твоята сватба. Обещавам.

— Звучи прекрасно — каза Боби и се усмихна широко. — Много си щедра, Меган.

Клеър се намръщи:

— Защо чувам в главата си „Бащата на булката“? Ти нищо не правиш леко и скромно, Меган.

Меган веднага се почувства неловко, уязвима. Не ѝ беше ясно защо толкова много желаше това.

— Този път ще бъде умерена. Честна дума.

— Добре — каза Клеър накрая. — Може да ми помогнеш да планирам сватбата.

Меган се засмя и плесна с ръце:

— Добре. Сега, аз по-добре да започвам. Къде е местният телефонен указател? Коя беше датата? Двайсет и трети? Следващата събота? Няма много време да организираме нещата. — Тя се отправи към кухнята, където намери листче хартия и започна да прави списък с нещата, които трябваше да се свършат.

— О, боже — чу гласа на сестра си. — Създаде съм чудовище.

ГЛАВА 12

На втората нощ в къщата на сестра си Джо вече чувстваше, че се задушава. Накъдето и да погледнеше, виждаше отблясъци от стария си живот. Не знаеше как ще върви напред, но знаеше едно — не можеше да стои повече тук.

Изчака, докато Джина отиде до хранителния магазин да пазарува, натъпка нещата си — включително няколко снимки на Даяна в рамки, които беше взел от къщата — в старата раница и се отправи към вратата. Остави бележка на кухненския плот:

„Не мога да остана тук. Съжалявам. Много боли. Знам, че и на теб не ти е лесно, затова няма да ходя надалеч. Скоро ще се обадя. Обичам те. Благодаря. Джо“

Измина няколко мили до града. Когато стигна до Хейдън, чувстваше се, сякаш беше газил в кал. Беше уморен, изтощен.

Не искаше да бяга, да се въргаля в някоя мръсна малка хотелска стая и да се измъчва от старата вина.

Той погледна нагоре и видя табела за гробището „Маунтин вю“. През тялото му премина тръпка. Последния път, когато беше тук, валеше проливен дъжд. Имаше двама полицаи до него, следващи го като сянка. Опечалените стояха настрана. Той усещаше презрението им, чуваше шушуканията.

По време на церемонията опита да се поотдалечи, но полицаите го върнаха в редицата. Той им прошепна съкровено: „Не мога да гледам.“ Един от полицаите отвърна: „Толкова по-зле за тебе“ и го върна на мястото му.

Трябваше да отиде там сега, на гробището. Но не можа да го направи, не можеше да коленичи на свежата зелена трева пред надгробния й камък.

Освен това, не би могъл да я намери на гробището. В сърцето му имаше повече от нея, отколкото под всеки сив камък.

Той заобиколи града и тръгна през едно пусто поле към реката. Тихите, клокочещи звуци извикаха множество спомени от тяхната младост. Дните, когато излизаха на пикник до реката, и нощите, когато паркираха там и правеха любов в тъмното купе на тогавашната му кола — „Додж Чарджър“.

Той коленичи.

— Здравей, Ди — затвори очи и се опита да пребори приближаващата вълна на вина.

— Върнах се у дома. Сега какво?

Летният вятър не му донесе отговор, никакъв аромат не долетя до него и все пак той знаеше, че тя се радва на завръщането му.

Отново отвори очи, погледна сребристия гребен на потока. „Не мога да отида до къщата“. Само при тази мисъл се почувства зле. Преди три години беше излязъл от дома им на остров Бейнбридж и не погледна назад. Дрехите й все още висяха в дрешника; четката й за зъби още лежеше до мивката.

Нямаше начин да се върне отново там. Единствената му надежда — ако въобще имаше някаква надежда — беше да намали темпото. Не трябваше да се връща и към стария си живот; просто трябваше да спре да бяга.

— Мога да си намеря работа в Хейдън — каза той след дълго мълчание.

Знаеше, че ако остане в града, ще му бъде трудно. Толкова много хора знаеха какво беше направил. Ще му се наложи да понася погледите... слуховете.

— Мога поне да пробвам.

След това решение той откри, че може отново да диша.

Прекара още един час там, коленичил в тревата, припомняйки си миналото. Най-накрая се изправи на крака и тръгна към града.

Малко хора се шляеха по улиците, а един-двама се възряха в него с гримаса на лице, но никой не го приближи. Разбираше, когато го разпознаваха, виждаше и как стари приятели се отдръпваха, когато го забележеха. Вървеше с наведена глава, но продължаваше да върви. Вече се канеше да изостави тъпата идея да си намери работа тук, когато стигна до края на града. Стоеше на улицата срещу парка

„Ривърфронт“, гледаше множеството коли, всички паркирани на чакълестия паркинг зад ограда, овързана с увиснала верига. Това беше сглобяема военна барака, окичена с табела „При Смит — Най-Добрия Автомагазин в Хейдън“.

На оградата имаше надпис: *Търсят се работници. Необходим е опит, ама кого заблуждавам?*

Джо пресече улицата и се отправи към входа. Залая куче. Той мярна надписа *Зло куче*. След секунда един миниатюрен бял пудел се показва иззад ъгъла.

— Майко мила, спри да зееш. — От сянката на военната барака се показва един възрастен мъж. Носеше престилка, изцапана с масло, и бейзболна шапка. Дълга бяла брада покриваше долната част на лицето му.

— Не се плашете от кучето. С какво мога да съм полезен?

— Видях табелата и разбрах, че търсите работници.

— Без майтап! — Старецът се шляпна по бедрата. — Тази табела стои там, откакто Джеръми Форман отиде в колеж. По дяволите, оттогава трябва да има две години. Аз... — Той млъкна, пристъпи напред, бавно свъси вежди. — Джо Уайът?

Той се стегна:

— Да, Смити.

Смити изпусна шумно въздух.

— Дявол да ме вземе.

— Върнах се. Имам нужда от работа. Но ако да ме наемеш, означава да загубиш клиенти, ще те разбере. Не е трудно... няма да се обидя.

— Искаш да работиш като монтьор? Но ти си лекар...

— С оня живот е свършено.

Смити го гледа известно време, после каза:

— Помниш ли сина ми, Фил?

— Малко по-голям е от мен, но, да. Караше оня стар червен „Камаро“.

— Виетнам го превърна в развалина. Вина, струва ми се. Вършил разни работи там... И преди съм виждал човек да бяга. Това не е хубаво. Разбира се, че ще те наема, Джо. Можеш да ползваш и бунгало, то върви с работата. Искаш ли го?

— Да.

Смити кимна, после го поведе през военната барака и излязоха от другата страна. Задният двор беше голям и добре поддържан. Цветя бяха нацъфтели на безразборни туфи покрай пътеката. Високи и гъсти вечнозелени храсти растяха зад малкото бунгало. По покрива му беше плъзнал мъх; верандата отпред беше се огънала опасно.

— Последния път, когато живях тук, ти беше тийнейджър. Не можах да хвана края на момичетата, с които се срещаше.

— Мина много време оттогава.

— Да. — Смити въздъхна. — Хелга още го поддържа чисто и подредено. Тя ще се радва да те види отново.

Джо последва Смит до бунгалото. То беше чисто вътре, както винаги. Вълнено одеяло на райета покриваше стар кожен диван, а люлеещ се стол стоеше до камината от речен камък. Кухнята, облицована с жълта материя Формика, изглеждаше добре оборудвана с уреди, прибори и съдове, а гордостта на единствената спалня беше огромно четири персони легло.

Джо се протегна и разтърси ръката с мечешки нокти на Смити.

— Благодаря ти, Смити — каза той, изненадан колко дълбоко благодарен се почувства. Нещо го стегна за гърлото.

— Има доста хора в града, които се тревожат за теб, Джо. Ти май си забравил това.

— Радвам се да го чуя. Но ще бъда още по-щастлив, ако никой не разбере, че съм тук, поне известно време. Не се... чувствам много комфортно в компания на други хора вече.

— Предполагам, че пътят назад, след такова изпитание, е дълъг.

— Много дълъг.

След като Смити си тръгна, Джо порови в раницата си и извади една от снимките с рамки, които беше взел от къщата на сестра си. Взря се в усмихнатото лице на Даяна.

— Това е началото — каза ѝ той.

Мег се събуди дезориентирана. Първо на първо, стаята беше тъмна. Второ, тя беше тиха. Нямаше пищящи клаксони и сирени, бипкания на камиони, даващи на заден ход. Първоначално си помисли, че на долния етаж свири радио. После осъзна, че това е птича песен. По дяволите, птича песен. Къщата на Клеър.

Тя седна в леглото. Подходящо украсената стая за гости беше странно успокояваща. Навсякъде имаше дреболийки, правени на ръка — доказателство за време, отдадено на малките неща — и рисунки на Али. Снимки в рамки покриваха всяко празно местенце. По друго време и на друго място, Меган би се изсмяла на грубо боядисаната и покрита с макарони кутия от яйца, която играеше ролята на кутия за бижута. Тук, в дома на сестра ѝ, тя само можа да се усмихне. Когато погледна кутията, си представи Али с нейните пълнички пръстчета как лепи, как намества, как боядисва. И Клеър — как пляска с ръце от радост, когато работата е свършена, и как гордо показва готовото произведение на изкуството. Все неща, за които тяхната майка нямаше време.

Някой почука на вратата и колебливо извика:

— Мег?

Тя погледна часовника на нощното шкафче, десет и петнайсет.

О, боже мой. Тя разтърка очи, които сякаш бяха пълни с пясък, поради липсата на сън. Както обикновено, тя се беше мятала цяла нощ.

— Будна съм — каза тя, отхвърляйки завивките.

— Закуската е сервирана — каза Клеър през затворената врата.

— Смятам да отида да изчистя плувния басейн. Ще тръгнем към единайсет часа, ако е възможно.

На Меган ѝ отне секунда да си спомни. Беше обещала да излезе с Клеър и приятелките ѝ из града. Купуване на булчинска рокля в Хейдън с възрастни жени, които наричат сами себе си Блусарките. Меган измънка:

— Сега ще се приготвя.

— Тогава до скоро.

Меган се заслуша в отдалечаващите се стъпки на Клеър. Колко ли дълго ще поддържат тази игра на думи: *Аз съм твоя сестра, подкрепям сватбата ти*. Рано или късно, главата ѝ ще гръмне или — още по-лошо — устата ѝ ще се отвори и мнението ѝ ще излезе наяве като бомба. *Не можеш да се омъжиш за него. Не го познаваш. Бъди разумна*.

Нито едно от тези изявления нямаше да се приеме.

И още: понеже Меган не можеше да се върне на работа, нямаше приятели, на които да се обади, нямаше определени планове за отпуската си, тя се оказа в положение да подготвя сватбата на сестра

си. Честно казано, нямаше по-неподходящ от нея за тази работа. Дори не можеше да си спомни последната сватба, на която бе присъствала. О, не, можеше. Своята собствена.

Разбира се, не сватбеното тържество провали брака им, липсата на сходство в характерите бе свършило тази работа.

Тя стана от леглото и се приближи до вратата. Отвори я леко и надзърна навън. Наоколо беше тихо. Тя забърза надолу по коридора към малката баня на втория етаж. Една неразопакована туристическа четка за зъби лежеше на едната страна на мивката — несъмнено, набързо извадена от мини склада на „курорта“. Мег изми зъбите си и после си взе бърз и много горещ душ.

След трийсет минути беше готова да върви, облечена във вчерашните си дрехи — бяла блуза „Долче и Габана“, дънки „МаркДжакобс“ с ниска талия и широк кафяв колан със сребриста кръгла катарاما.

Оправи набързо леглото си и напусна къщата.

Навън слънцето светеше ярко над добре поддържания двор. Беше краят на юни, най-хубавото време от годината на северозапад. Почти всичко беше обсипано с цветове. Имаше цвят навсякъде из двора, обграден от всички страни с лъскави зелени храсти и гъсти дървета. В далечината гранитният триъгълник на величествен връх се изправяше към слой облаци и изглеждаше толкова близък, че ти се струваше, че можеш да го докоснеш.

Меган хвърли чантичката си на седалката на поршето и влезе в колата. Двигателят изръмжа и запали. Тя подкара бавно към курорта, като внимаваше да не вдига много прах по пътя. Разстоянието между къщата и регистрационния офис не беше голямо, някъде около петстотин ярда, но сандалите на висок ток не бяха подходящи за ходене по редките камъни.

Най-после тя спря пред сградата за регистрация и паркира. Като избираше внимателно пътя през роената трева, тя влезе в сградата. Вътре нямаше никой. Тя приближи рецепцията, намери телефонния указател на Хейдън и отвори на „Сватбени консултанти“. Там имаше само една фирма: „Роял Евент Планинг“. С големи печатни букви пишеше: *Представете си, че сватбата е само веднъж в живота.*

Като прочете това, Меган не можа да се сдържи да се усмихне. Циник с чувство за хумор. Кой по-добре ще помогне на Меган да

планира сватба? Тя записа номера на едно листче и го прибра в чантичката.

Мег откри Клеър в тоалетните на къмпинга, наведена над една от тях. Като видя ужасеното изражение на Меган, Клеър се засмя:

— Излизай навън, принцесо. След малко идвам.

Меган излезе и застана до тревата.

В интерес на истината, Клеър излезе след няколко минути.

— Ще се измия и тръгваме. — Тя погледна към „Бокстера“. — Ти си дошла с кола дотук? — И като се засмя, отиде да си довърши работата.

Меган влезе в колата и я запали. Стереото веднага се включи. „Хотел Калифорния“ гръмна с пълна сила. Тя смъкна гюрука и зачака.

Най-накрая Клеър се появи отново, облечена в дънки и фирмена тениска на курорта „Речен бряг“. Тя хвърли платнената си чанта на задната седалка и влезе в колата.

— Ето, това е да отидеш до града със стил.

Меган не знаеше дали Клеър имаше намерение забележката ѝ да прозвучи иронично или не, така че замълча. Всъщност това беше новата ѝ мантра: „Мълчи и се усмихвай“.

— Ти наистина доста си поспа — каза Клеър и намаля музиката. — Мислех, че винаги си в офиса преди седем.

— Имах проблем със съня снощи.

— Моля те, не се тревожи за мен, Мег. Моля те.

Меган беше обезкуражена от това тихо моля те. Не можеше да позволи сестра ѝ да мисля, че безсънието ѝ е причинено от сватбата ѝ.

— Не е заради сватбата. Аз не мога да спя.

— Откога?

— Мисля, че започна в колежа. Зубрех по цели нощи за изпити. Знаеш как е.

— Не, не знам.

Меган се опита да предпази Клеър, да скрие факта, че безсънието ѝ започна с разпадането на семейството, но това с колежа беше грешен ход. Според Клеър, това беше още едно напомняне за разликата между тях, още един пример за превъзходството на сестра ѝ. През годините Клеър беше направила доста забележки относно умната си сестра, която отиде в колеж много рано. Темата беше много деликатна.

— Доколкото съм чувала, майчинството също е свързано с чести будувания.

— Ти знаеш някои неща за бебетата. Мама казваше, че съм имала колики. Истински ужас.

— Да, бе, сякаш мама знае. Ти нямаше колики. Имаше инфекция в ухото. Когато те болеше, виеше като хиена. Когато пицеше, аз те отнасях в пералното помещение. Едва когато седнех на сушилнята с тебе на ръце, ти заспиваше. Мама винаги се чудеше какво става.

Меган усещаше погледа на Клеър върху себе си. Тя опита да каже нещо друго, да смени темата, но не успя.

Накрая Клеър се засмя, но звучеше леко напрегната.

— Нищо чудно, че обичам да пера. Завий тук.

Излязоха от неловката ситуация — тя и Клеър; всяка на своя бряг.

— Тук е. — Клеър посочи една стара викторианска къща, боядисана в розово, с лилави первази. Каменна пътека минаваше през перфектно окосена ливада. От двете страни имаше разцъфнали яркочервени рози. На дървената бяла ограда имаше надпис, направен на ръка: „Чекмеджетата на мис Абигейл. Заповядайте“.

Меган огледа смешната сладка къща.

— Можем да мръднем до Ескада или Нордсторм...

— Не се дръж както винаги, Мег.

— Добре — въздъхна тя. — Ще се държа като Тами Фей. Или по-добре като Сали от малкия град. Води. Няма да кажа и дума повече.

Те се изкачиха по разклатените стълби и влязоха в магазина. Имаше стоки навсякъде — изкуствени цветя и рамки за картини от мидени черупки, коледни украси от боядисано тесто. Камината беше украсена със сватбени свещи.

— Ало — извика Клеър.

Веднага ѝ отговори глъч от женски гласове и шум от бързо приближаващи стъпки.

Една едра, възрастна жена се появи иззад ъгъла, сивата ѝ, накъдрена коса беше късо подстригана като на Синди в „Брейди бънч“. Тя носеше халат на цветя и бели чехли с пискюли.

— Клеър Кавено. Толкова се радвам най-после да ти покажа втория етаж.

— На втория етаж са сватбените рокли — каза Клеър на Меган.
— Аби ме беше отписала.

Преди Меган да успее да отговори, две други жени влязоха бързо в стаята. Едната беше ниска и носеше широка рокля без талия и бели тенис обувки. Другата беше висока, може би прекалено слаба, и облечена безупречно в бежови копринени дрехи. Две от Блусарките. Меган разпозна жените, но не би могла да каже коя как се казва за всичкото злато на света.

Както разбра после, жената без талия беше Джина, а бежовата коприна беше Шарлот.

— Карън няма да дойде днес — каза Джина, като хвърли пълен с подозрение поглед на Меган. — Уили имал сбирка в православната църква, а Доти седнала на очилата си.

— С други думи — каза Шарлот, — един обикновен ден за Карън.

Те всички започнаха да говорят едновременно. Меган наблюдаваше Клеър, застанала до Шарлот и Абигейл. Те говореха за дантела, мъниста и воали.

Меган си мислеше: „Най-добрият аксесоар е свободата“. Това я накара да се чувства с десетилетия по-стара от тези жени и доста по-различна.

— Е, Меган, последния път, когато те видях, Алисън беше току-що родена. — Джина стоеше до една чугунена статуя на жерав. — И сега си тук за сватбата.

Приятелките на Джина бяха майсторки на недотам финото напомняне, че на Меган не ѝ е тук мястото.

— Здравей, Джина, радвам се да те видя отново.

Джина я погледна.

— Чудя се как си могла да оставиш офиса си. Разбрах, че си най-добрият адвокат по разводите в Сиатъл.

— Не бих пропуснала сватбата на Клеър.

— Познавам една адвокатка по бракоразводните дела. Много е добра да разваля семейства.

— Това ни е работата.

Джина погледна особено. Гласът ѝ омекна.

— Някога събирате ли ги заедно?

— Не много често.

Лицето на Джина сякаш се смали; сбръчка се като стара хартиена кесия и Меган разбра:

— Предстои ти развод.

Джина се насили да се усмихне:

— Тъкмо го приключих, впрочем. Кажи ми, че нещата ще се оправят.

— Ще се оправят — каза Мег тихо. — Но може да отнеме известно време. Има няколко групи за подкрепа, които може да са ти полезни. — Тя посегна към чангичката си.

— Аз си имам Блусарките да им плача на рамото, но все пак ти благодаря. Оценявам честността. Сега хайде да се качваме горе и да намерим идеалната рокля за сестра ти.

— В Хейдън?

Джина се засмя и поведе Меган нагоре. Когато се изкачиха на горния етаж, видяха, че Клеър вече пробваше първата рокля. Тя имаше огромни буфон ръкави, сърцевидно деколте и пола, която приличаше на обърната чаша. Мег седна в един бял плетен стол, а Джина застана зад нея.

— О, господи! Чудесна си — каза Абигейл — и има трийсет и три процента намаление.

Клеър стоеше пред голямото огледало в три части и се въртеше.

— Като принцеса си — каза Шарлот.

Клеър погледна към Меган:

— Ти какво мислиш?

Меган не беше сигурна какво се иска от нея. Откровеност или подкрепа. Тя погледна отново роклята и разбра, че не може да осигури подкрепа в случая.

— Разбира се, роклята трябва да се продаде. Грозна е.

Клеър слезе от подиума и отиде да търси друга рокля.

След като излезе, Шарлот и Абигейл погледнаха Меган.

Нито една от двете не се усмихваше.

Мег беше прекалено пряма — обичайната ѝ грешка — и сега беше под подозрение. Аутсайдерката.

Нямаше да коментира другите рокли. Реши го категорично.

— Какво мислиш? — попита Клеър след няколко минути.

Мег се размърда на стола си. Това шега ли беше? Роклята приличаше на нещо, което би носила на някое селско тържество.

Например награда за най-добра кьнтри музика. Липсваше само украсена с мъниста паница за мляко. Роклята беше грозна. Точка. И освен това изглеждаше много евтина.

Клеър се огледа, завъртя се. После се обърна към Меган.

— Ти си ужасяващо тиха.

— Опитвам се да се сдържа да не повърна. Затова не мога да говоря.

Усмивката на Клеър помръкна:

— Приемам го за отрицателен отговор.

— Евтина рокля от Бон Марше е отрицателен отговор при всяко положение. Този парцал с дантелки казва: „Вземи ме, по дяволите, отведи ме от тук, ти, откачалко“.

— Мисля, че си малко груба — каза Абигейл, дишайки тежко като пъстра риба на сухо.

— Това е нейната сватба — каза Меган, — а не репетиция за „Малка къща в прерията“.

— Сестра ми винаги е груба — каза Клеър тихо и отново влезе в пробната.

Меган въздъхна. Отново се беше издънила, стовари мнението си като тъп инструмент върху тила ѝ. Тя се сгуши на стола си и стисна здраво устни.

Останалата част от следобеда беше подлудяващ парад на евтини рокли. Клеър ги обличаше една след друга, проверяваше мнението на другите и ги събличаше. Не поиска вече мнението на Меган и тя не го наложи. Седеше облежната назад на стола си с глава, опряна на стената.

Едно сръгване в ребрата я събуди. Тя премигна и се изправи. Шарлот, Абигейл и Клеър се отдалечаваха, разговаряйки оживено, и изчезнаха в стая с надпис: „Шапки и Воали“.

Джина я гледаше с широко отворени очи:

— Чувала съм, че можеш да бъдеш кучка, но да заспиш, когато сестра ти пробва сватбени рокли, е много грубо.

Меган разтърка очи:

— Само така можеш да се сдържа и да не говоря. Виждала съм по-хубави дрехи на сервитьорките на Дени. Повярвай ми, правех ѝ услуга. Тя намери ли си рокля?

— Не.

— Иска ми се да кажа: „Слава богу“, но се опасявам, че има още един магазин в града. — Меган се намръщи мигновено. — Защо мислиш, че съм кучка? Клеър ли ти каза?

— Не. Да. Понякога. Знаеш как е, когато имаш лош ден и прекалиш с „Маргаритите“. Карън нарича сестра си Сюзан „Бездушната психопатка“. Клеър те нарича „Челюстите“.

Меган се насили да се усмихне, но не можа:

— Ооо!

— Помня, когато дойде да живее тук — каза Джина тихо. — Беше тиха като мишле и плачеше само ако я погледнеш накриво. През цялото време говореше само за това, колко ѝ липсва сестра ѝ. Така и не разбрах до завършването на училище какво е преживяла.

— Какво съм ѝ сторила аз, искаш да кажеш.

— Не съм тази, която ще те съди. Дявол да го вземе, и аз нагазих в едни големи лайна през живота си, а майчинството е най-тежкото бреме на света, дори и да си пораснала и готова за него. Моето мнение е: Клеър беше силно наранена и понякога, когато е много обидена, се превръща в „Поли Учтивата“. Тя е наистина много мил човек, но температурата в стаите пада до около двайсет и пет градуса.

— Да, цял ден ми трябва палто.

— Съобразявай се с това. Признава ли си или не, но за нея е много важно, че си тук.

— Казах ѝ, че ще организирам сватбата.

— Изглеждаш напълно подходяща за това.

— О, да. Много съм романтична — въздъхна тя.

— Просто слушай Клеър. Наистина се вслушвай в нея, а после прави каквото знаеш и осъществи мечтата ѝ.

— Може би ти ще получаваш информацията и после ще ми я предаваш. Нещо като мисия на ЦРУ.

— Кога за последен път просто седна да поговориш със сестра си?

— Да кажем така: не си била достатъчно голяма да пиеш вино с вечерята си.

— Така си и мислех. Върви при нея сега.

— Но Алисън...

— Сам може да се грижи за Али. Ще му кажа. — Тя отвори чантичката си и порови в нея, накрая извади парче хартия; написа

нещо и го даде на Меган. — Ето ми телефонния номер. Обади ми се след час и ще ти кажа програмата на Али.

— Клеър няма да иска да дойде с мен. Особено след като оплюх роклите.

— И заспа. Хъркането беше особено обидно. Както и да е, останах с впечатлението, от думите на Клеър, че мнението на другите хора не е особено важно за теб.

— Не си от най-деликатните, нали?

— Да, от развода е. Изведи Клеър на вечеря. Идете на кино. Вижте сватбените цветя. Направете нещо по сестрински. Крайно време е.

ГЛАВА 13

Клеър знаеше, че устните ѝ са здраво стиснати, безмълвни и показваха неудоволствие. Тя беше усъвършенствала това умение; способността да показва гняв без думи, които биха я накарали да съжалява по-късно. Баща ѝ често обръщаше внимание на тази ѝ особеност. „Боже, Клеър, казваше той, никой друг не може да ме наругае, без да обели и дума. Един ден целият този гняв ще се върне в гърлото ти и ще те задуши“.

Погледна сестра си, която беше зад кормилото и караше толкова бързо, че косата ѝ се вееше зад нея като на някоя известна звезда. Слънчеви очила, които вероятно струваха повече от нетната заплата на Клеър, скриваха очите ѝ.

— Къде отиваме? — беше попитала тя за четвърти път.

— Ще видиш — пак същият отговор. Кратък и прост. Като че ли Меган се страхуваше да каже повече.

Тя беше заспала.

Клеър не беше поискала от сестра си твърде много. По дяволите, нищо, освен истината. Не очакваше сестра ѝ да се включи в забавата, наречена купуване на сватбена рокля. Боже мой, не. Меган да хареса един ден с приятелките ѝ. Едва ли. Гадното беше, че Клеър беше помолила първо за мнението на Меган, въпреки че Джина и Шарлот бяха там. Клеър беше поставила решението си на масата. *Какво мислиш ти, Меган?*

Беше ѝ задавала този въпрос два пъти, след втория път беше разбрала грешката си и беше игнорирала Мег напълно. После чу и хъркането. Тогава усети сълзи в очите си.

Нямаше значение, че всички рокли бяха неподходящи и че дори и грозните рокли бяха скъпи в наши дни или че до края на следобедта беше започнала да мисли, че една лятна рокличка без ръкави би била далеч по-практична. От това още повече ѝ се доплака. Но сега Клеър беше бясна. Меган можеше да провали сватбата; нямаше и съмнение.

Сестра й беше като въздушен вирус. Десет секунди с нея в стаята и се чувстваш зле.

— Трябва да се върна заради Али — каза Клеър пак, за четвърти път.

— Ще се върнеш.

Клеър пое дълбоко дъх. Достатъчно!

— Виж, Мег, относно планирането на сватбата ми. Честно, ти...

— Пристигнахме. — Мег паркира поршето на празния паркинг на улицата. Преди Клеър да свари да отговори, Меган излезе от колата и застана до брояча:

— Хайде.

Бяха в центъра на Сиатъл. Територията на сестра й. Сигурно Меган искаше да се похвали с изключително скъпото си жилище.

Клеър се намръщи. Бяха спрели в подножието на дълъг, постепенно издигащ се хълм. Точно отпред, през няколко пресечки, се виждаше големият обществен пазар. Зад тях, пак през няколко пресечки, беше пристанът на ферибота. Уличен музикант свиреше нещо тъжно на саксофон; музиката се носеше над автомобилната врява. Отляво, водопад от бетонни стъпала, се спускаше от двора на жилищен комплекс. От другата страна на улицата беше паркингът „Диамант“, а сергиите бяха предимно празни в този неработен ден.

— Тук ли живееш? — попита Клеър, като грабна чантата си и излезе от спортната кола. — Винаги съм мислила, че си в някакъв лъскав небостъргач.

— Канила съм те на гости хиляди пъти.

— Два пъти. Покани ме, когато Мама беше в града за еl сгееро споразумението и веднъж за Коледа. После отложи коледната вечеря, защото имаше грип, а Мама ни покани на вечеря в Канлис, вместо вечеря у вас.

Меган я погледна учудено:

— Наистина ли? Мислех, че непрекъснато съм те канила на гости.

— Правеше го. Но никога не определяше точно време и ден. Предполагаше се, че просто ще се отбия, когато идвам в града. Ето ти новина: никога не идвам тук.

— Днес си малко враждебна.

— Така ли? Интересно защо? — Клеър праметна дръжката на чантата през рамо и тръгна до Меган, която крачеше нагоре по хълма като Патон. — Трябва да поговорим за сватбата. Твоето изпълнение днес...

— Тук — каза Меган и пристъпи пред тясна бяла врата с прозорци от двете страни. На малка метална табелка пишеше: *По поръчка*. Мъж в строг черен костюм събличаше манекен зад стъклото. Той забеляза Меган и ѝ махна.

— Какво е това място?

— Нали каза, че мога да организирам сватбата ти?

— Всъщност, точно за това исках да поговорим. За съжаление, твоите умения за слушане са особено недоразвити.

Меган отвори вратата и влезе. Клеър се поколеба.

— Хайде! — Меган чакаше пред асансьора.

Клеър я последва.

След една секунда асансьорът звънна и вратите се отвориха с плъзгане; те влязоха и вратите се затвориха.

Накрая Меган каза:

— Съжалявам за тази сутрин. Знам, че се издъних.

— Едно нещо е да спиш. Друго е да хъркаш.

— Знам. Съжалявам.

Клеър въздъхна:

— Това е историята на нашия живот, Мег. Не се ли умори вече? Една от нас все съжалява, но ние никога...

Вратите на асансьора се отвориха. Клеър изпъшка.

Мег трябваше да сложи ръка на рамото на Клеър и да я побутне лекичко напред. Тя се препъна в неизправния праг и влезе вътре.

Само че това не беше магазин. Това беше като карнавал в Дисниленд.

Навсякъде имаше манекени, разположени перфектно и облечени в най-красивите сватбени дрехи, които Клеър беше виждала някога.

— О, господи! — Тя пое дъх и пристъпи напред. Роклята пред нея беше с голи рамене и рязана в кръста. Кремавата коприна падаше на меки гънки до пода. Клеър опипа материята — беше по-мека от всичко, което беше докосвала някога — и погледна етикета с цената. Там пишеше: *Ескада 4200 долара*.

Тя веднага я пусна и се обърна към Меган:

— Хайде да си ходим.

Нещо я стегна за гърлото. Тя отново беше малко момиченце, стои пред къщата на една приятелка и гледа как цялото семейство вечеря.

Мег я хвана за китката и не ѝ позволи да тръгне.

— Искам да пробваш тези рокли.

— Не мога. Знам, че ти си си ти, Мег; че това е твоят живот. Но малко боли. Аз работя в къмпинг.

— Не искам да повтарям, Клеър, така че, моля те, слушай и ми повярвай. Работя по осемдесет и пет часа на седмица и клиентите ми плащат около четиристотин долара на час. Не се фукам. Това си е факт: парите са нещо, което притежавам. И ще значи много за мен, ако ми позволиш да ти я купя. Ти не си за онези рокли, които видяхме днес. Съжалявам, ако си мислиш, че съм кучка и снобарка, но аз така усещам нещата. Моля те, нека да направя това за теб.

Преди Клеър да реши как да отговори, една жена извика:

— Меган Донтес. В сватбен магазин. Кой би повярвал?

Висока, тънка като летва жена в морскосиня права рокля пристъпи напред, невероятно високите ѝ токчета чаткаха по мраморния под. Косата ѝ, перфектна комбинация от бяло-русо и сребристо, беше подстригана като косата на Мег Райън.

— Здравей, Райза — каза Мег и протегна ръка. Двете се здрависаха, после Райза погледна към Клеър.

— Тази красавица е сестра ти, нали?

Клеър долови лек източноевропейски акцент. Може би руски.

— Аз съм Клеър.

— И Меган ти разрешава да се омъжиш?

— Всъщност тя се опита да ме разубеди.

Райза отметна глава и се засмя.

— Разбира се, че ще се опита. Чувала съм два пъти такива съвети от нея. И двата пъти трябваше да я послушам, но любовта си има своя логика. — Тя отстъпи назад и огледа Клеър от главата до петите.

Клеър сви ръце в юмруци, опитвайки да скрие пръстена от фолио.

Райза потупа предните си зъби с дълъг, тъмен нокът:

— Не е това, което очаквах — каза тя и погледна многозначително Меган. — Ти ми каза, че сестра ти е селско момиче и

ще се жени на края на света.

Клеър не знаеше дали да се усмихне, или да тупне Мег по главата.

— Аз съм момиче от малък град, както и Мег.

— А, сигурно там е оставила сърцето си. — Райза потупа отново зъбите си. — Ти си красавица — каза тя накрая. — Размер десет или дванайсет, предполагам. Няма да е необходимо да слагаме подплънки на сутиена ти. — Тя се обърна към Меган. — Ще може ли да отиде при Реналдо? Косата й...

— Мога да опитам.

— Бихме могли да подчертаем тези красиви очи. Толкова са сини. Кара ме да мисля за жената на Брад Пит. Онази нервната от „Приятели“. Да. Ето на кого прилича сестра ти. За нея, мисля, най-доброто е класиката. „Прада“. „Валентино“. „Армани“. „Уенг“. Може и изключителният „Азаро“. Елате. — Тя се обърна и тръгна напред. Вдигна ръка и извади една рокля.

Клеър погледна Меган:

— „Армани“? „Вера Уенг“? — Тя поклати глава, неспособна да каже: не можеш да го направиш. Това бяха думите, това трябваше да каже, но отказът заседна в гърлото й. Кое малко момиченце не е мечтало за това? Особено момиче, което е вярвало в любовта дори и след толкова нарушени обещания.

— Може да си тръгнем и без да купим нещо — каза Мег. — Пробвай ги. Само да се позабавяваме.

— Да се позабавяваме.

— Ей, вие двете. Нямам цял ден — извиси се гласът на Райза и стресна Клеър, която се разбърза.

Меган вървеше след Райза, която минаваше от рафт на рафт и смъкваше рокли, а после ги трупаше в ръцете на Меган.

След няколко минути Клеър влезе в пробна — по-голяма от нейната спалня. Трипанелни огледала до тавана светеха насреща й. На средата имаше малка дървена платформа.

— Хайде. Роклите са тук. Пробвай ги. — Райза я побутна лекичко.

Клеър влезе в пробната, където няколко рокли висяха и я чакаха. Първата беше от зашеметяваща бяла коприна на „Ралф Лорън“ с корсаж със сложни орнаменти от дантела и мъниста. Другата беше

романтична рокля на „Прада“ в цвят праскова с надиплени ръкави с копчета и леко асиметрична долна част. Имаше и една права рокля на „Армани“ от бяла коприна; простотата беше красива сама по себе си, тя беше с дълбоко V-деколте и надиплен, секси гръб.

Клеър не си позволи да погледне цените. Това беше нейният момент на осъществени мечти. Можеше да си позволи всичко. Смъкна намачканите си дънки и работната тениска и ги хвърли на пода. — Тя дори не погледна избелелия си, орфан от пране сутиен и старо бельо.

Роклята на Ралф Лорън заплава по раменете ѝ като облак и падна върху почти голото ѝ тяло. От врата надолу тя приличаше на Ким Бейсинджър в „Л. А. Строго секретно“.

— Хайде, скъпа. Дай да те видим — каза Райза.

Тя отвори вратата и влезе в пробната. Веднага се чу възклицание. После Райза извика: „Обувки“ — и хукна нанякъде.

Мег стоеше там с цял куп рокли в ръце. Устните ѝ се разтвориха в тиха въздишка.

Клеър не се сдържа и се усмихна. Прииска ѝ се да извика нещо и каза най-странното, което ѝ дойде наум:

— Този Ралф Лорън съвсем не е мърльо. Естествено, колата ми е по-евтина от тази рокля. — Тя стъпи на подиума и се огледа в огледалото. Ясно защо Меган ненавиждаше роклите тази сутрин.

Райза се върна, размахвайки чифт сандали с каишки и високи токове.

Клеър се засмя:

— За кого ме мислите? За Кари Брадшоу? Носът ми ще прокърви, ако нося такива сандали. Ще си счупя хълбока, като падна.

— Шшшт. Обуй ги.

Клеър се подчини, после застана мирно. Всяко вдишване заплашваше да я прекатури.

— Ааах. Твоята лоша майка. Как не те е научила да ходиш на токчета? Това е престъпление. Аз ще те науча. — Устата ѝ се изкриви леко при последните думи.

Когато Райза изчезна, Меган се засмя.

— Единственото нещо, на което ни научи мама, беше как да вървим с обувки, които са ни умалели.

— А тя винаги имаше нов чифт.

— Интересно, нали?

Те си размениха погледи — това беше миг на пълно разбиране; когато отмина и те се върнаха в настоящето, Клеър изпита тръпка на съжаление.

— Мисля, че материята е твърде тънка, нали? — каза Клеър. Нейната работа беше да намери дефект на всяка дреха, една причина сестра ѝ да не си харчи парите.

Меган се намръщи.

— Твърде тънка ли? Ти изглеждаш великолепно.

— Закача се на всяка издатина. Ще трябва да нося бельо, направено от „Боинг“.

— Клеър, това е размер десет. Още един такъв коментар и ще те запиша в Лигата на холивудските съпруги със свръх апетит.

След това Клеър пробва много рокли, една от друга по-хубави. Чувстваше се като принцеса и въобще не сметна деня за провален, когато отказа всяка една.

Все намираше нещо, в което роклята да е несъвършена: „Ръкавите са твърде къси, много е широка, много надиплена... Деколтетото е твърде сладко, твърде секси, твърде традиционно... В тази не се чувствам комфортно“.

Би казала, че Меган ще се разстрои, но тя продължаваше да носи нови дрехи:

— Ето, пробвай тези — казваше всеки път. Мег и търпение бяха две несъвместими неща.

Райза отдавна беше отишла при други клиенти.

Накрая Клеър стигна до последната рокля за деня. Меган я беше избрала. Елегантна бяла рокля с корсаж, обсипан с мъниста, и ефирна пола от тафта.

Клеър разкопча сутиена си и нахлузи роклята. Тя още я закопчаваше на гърба, когато излезе от пробната.

Меган беше потънала в мълчание.

Клеър се намуси. Тя чу как Райза разговаря шумно с друг клиент на другия край на магазина.

Клеър погледна сестра си.

— Ти си необикновено мълчалива. Да не си се задавила? Да ти направя ли Хаймлих?

— Погледни се.

Клеър повдигна тежката рокля и се качи на подиума. Бавно се обърна към трипанелното огледало. Жената, която я гледаше от там, не беше Клеър Кавено. Не. Тази жена не е напуснала колежа, не е решила, че козметологията е правилният избор само за да остави и нея; не е раждала извънбрачно дете, защото любовникът ѝ е отказал да се ожени за нея... и със сигурност, не е управлявала къмпинг с претенциите да е курорт.

Тази жена е пристигнала в лимузина, пие шампанско от високи чаши, спи в копринени чаршафи и винаги е имала международен паспорт.

Това бе жената, която тя би била, ако беше отишла в колежа в Ню Йорк и да завърши магистратура в Париж. Може би това бе жената, която би могла все още да стане.

Как може една рокля да подчертае всичко, което не ти се е случило в живота, и леко да подчертае едно по-различно бъдеще. Тя си представи лицето на Боби, когато я види да идва по пътеката. Боби, който беше застанал на едно коляно и я беше помолил — моля, моля, много моля — да бъде негова съпруга. Ако я види в тази рокля...

Меган се приближи и се качи на подиума. Стояха там една до друга. Дъщерите на мама, които по-рано бяха по-близки от сестри, а сега си бяха толкова чужди.

Меган докосна голото рамо на Клеър:

— Дори не се опитвай да търсиш недостатъци на тази рокля.

— Не погледнах етикета с цената, но...

Меган скъса етикета на две:

— И няма да го видиш. — Тя се обърна, вдигна ръка. — Райза, ела тук.

Клеър погледна сестра си:

— Ти знаеше, нали? Ти я избра.

Мег се опита да скрие усмивката си:

— Тя е на „Вера Уенг“, скъпа. Разбира се, че знаех. Знаех и това, че отхвърлянето на роклите беше преувеличено от самото начало. Не искаш АЗ да ти купя роклята.

— Не че не искам ти да я платиш...

— Всичко е наред, Клеър. За мен означава много това, че пожела да ме включиш в приготовленията за сватбеното тържество.

— Ние сме едно семейство — отговори Клеър след дълга пауза. Разговорът тръгна неловко и в леко опасна посока. Сякаш се пързалиха по замръзнало езеро и ледът можеше и да не издържи на тежестта им.

— Благодаря за роклята. Тя е това, за което... — гласът ѝ секна за миг — винаги съм мечтала.

Мег най-после се усмихна:

— Само защото не вярвам в брака, не означава, че не мога да планирам страхотна сватба.

Райза влезе в пробната, лицето ѝ пламтеше, носеше куп рокли:

— На „Уенг“ — каза тя тихо, гледайки към Мег. — Ти каза, че сестра ти ще хареса точно това.

— Познала съм.

— Тя е олицетворение на любовта, нали? — Райза закачи ненужните вече рокли и се приближи до Клеър. — Ще трябва да свием малко тук, на бюста — само до това място, не мислиш ли? И ще отпуснем в талията. Ще трябва да изберем и воал. Нещо елегантно, да? Не прекалено натруфен. Какви обувки ще носиш? — И тя започна да забожда и свива.

— Тези обувки с деколте са чудесни.

Райза коленичи, за да забодее подгъва.

— Ще оставя полата дълга. В случай, че си промениш мнението; а ти трябва да го промениш. Ще я приготвя навреме — обеща тя, когато приключи, после си тръгна.

След като тя излезе, Клеър каза:

— Как позна, че ще харесам тази рокля?

— Чух на моята сватба да разговаряш с Елизабет. Каза, че сватбената рокля трябва да е семпла. Права беше. Моята приличаше на циркаджийско облекло. — Меган се почувства длъжна да се усмихне. — Сигурно Ерик затова ме напусна.

Клеър усети болката в гласа на сестра си. Беше висок, тих, треперещ. Това я изненада. Клеър винаги бе смятала сестра си за твърда като гранит:

— Той те нарани, нали?

— Да, разбира се. Разби сърцето ми, а после пожела парите ми. Щеше да ми е много по-лесно, ако имахме предбрачен договор. Или още по-добре, ако само бях живяла с него, вместо да се женя за него.

Клеър се засмя при този не толкова деликатен намек. Този път беше на място.

— Ако да се ожения за Боби е грешка, то аз искам да я направя.

— Дааа. Това си е любов. Това е вроден оптимизъм. Нищо чудно, че аз се придържам само към секса. Сега какво ще кажеш да вземем малко храна за вкъщи от „Уайлд Джинджър“ и да хапнем у нас?

— Алисън...

— ... вечеря в авторесторанта на Зийк и после има среща с Боб и Сам в боулинг залата. Обадох се на Джина от Еверет.

Клеър се усмихна:

— Боби има среща на боулинг пътеката? И не вярваш в истинската любов? Помогни ми сега да се измъкна от тази рокля.

Клеър повдигна краищата на дългата рокля и тръгна бавно към пробната. Малко преди да затвори вратата, се сети:

— Твоята сватбена рокля беше красива, Меган, и ти също беше красива. Надявам се, че не съм те наранила, когато казах онова на Елизабет. Бяхме пийнали няколко чаши преди това.

— Ръкавите ми бяха като отворени чадъри. Един бог знае защо я избрах. Не, това не е така. За съжаление, наследила съм усета за стил на мама. Веднага след като започнах да печеля пари, наех личен купувач-консултант. Както и да е, благодаря за извинението.

Клеър затвори вратата на пробната и облече своите дрехи. Прекараха още един час, пробвайки воали и обувки. Когато избраха всичко, Меган хвана Клеър под ръка и двете излязоха от бутика.

Пред „Уайлд Джинджър“ Меган паркира отново, изтича до ресторанта и след три минути излезе с хартиен плик в ръка. Хвърли го в скута на Клеър, седна на седалката на шофьора и натисна газта.

Свиха по улица „Пайк“ и после завиха рязко наляво към един подземен паркинг.

Клеър тръгна след сестра си, двете влязоха в асансьора и се качиха до последния етаж, после влязоха в апартамента на Меган.

Гледката спираше дъха. Аметистовото нощно небе изпълваше всички прозорци. На север спящият квартал „Куин Ан“ блестеше с многоцветни светлини. Спейс Нийдъл, потънал в летни цветове, изпълваше един от прозорците. Останалата част от картината се допълваше от среднощния син Саунд, тъмната му повърхност се нарушаваше само от снопове светлина, падаща по бреговете на реката.

— Уау — възкликна Клеър.

— Да, гледката си я бива — съгласи се Меган и пусна хартиената торба на кухненския плот от черен гранит.

Накъдето и да погледнеше Клеър, тя виждаше съвършенство. Нито една картина не висеше накриво върху покритите с коприна стени, нито едно парче хартия не се въргаляше по масата. Разбира се, нямаше и прах. Тя се приближи до малко бюро в ъгъла. Върху лъскавата му повърхност имаше една-единствена снимка в рамка. Доколкото виждаше, други снимки в стаята нямаше.

На снимката бяха Клеър и Меган, снимани преди години. Там те бяха още деца — може би на седем и на четиринайсет — седяха прегърнати в края на дока. В ъгъла на снимката се виждаше горящ фас и това подсказваше, че фотографът е била мама.

За нейна изненада, Клеър изпита някаква болка при вида на снимката. Тя хвърли бърз поглед на Меган, която разделяше храната.

Върна снимката на мястото ѝ и продължи обиколката си из жилището на сестра си. Видя изключително бяла спалня с бели мебели, които само жена без домашни любимци и деца би избрала, и баня с повече козметични продукти от бутика на Райт Ейд. Въпреки всичко Клеър се замисли, че има нещо не наред в цялата тази обстановка.

Отправи се обратно към кухнята.

Мег ѝ подаде „Маргарита“ в замразена чаша.

— С лед. Без сол. Така добре ли е?

— Чудесно. И домът ти е чудесен.

— Дом ли? — Мег се засмя. — Интересно. Никога не съм го наричала така, но е дом, да. Благодаря.

Ето, това беше. Това не е дом. Това е разкошен хотел. Определено, четиризвезден, но студен. Безличен.

— Сама ли го обзаведе?

— Шегуваш се. Последното нещо, което избрах сама, беше сватбената рокля с парашутните ръкави. Наех декоратор. Една германка, която не говореше английски. — Тя извади чиниите. — Ето. Хайде да вечеряме на терасата. — Тя изнесе чинията и питието си навън. — Ще трябва обаче да седнем на пода. Декораторката избра най-неудобните външни мебели на света. Върнах ги всичките и така и не намерих време да купя нови.

— От колко време живееш тук?

— От седем години.

Клеър излезе след сестра си навън. Нощта беше красива — небето беше осеяно със звезди.

Те се хранеха мълчаливо. Клеър каза няколко странни неща, не на място, очевидно за да наруши мълчанието, но също като приливна вълна, тишината все се връщаше.

— Благодарих ли ти за роклята?

— Да. Но няма за какво. — Мег остави чинията на пода и се облегна назад.

— Интересно — каза Клеър. — Тук е толкова шумно нощем — между уличното движение, сирените на ферибота, железопътните линии, и въпреки всичко е някак си... празно. Като самота.

— В града е така.

Клеър погледна към Меган и за първи път тя не видя суровата, съдеща по-голяма сестра. Нито пък по-голямата сестра, която толкова я обичаше по-рано. Сега видя бледа, почти неусмихваща се жена, която явно нямаше живот извън работата. Една самотна жена с отдавна разбито сърце и вече невярваща в любовта.

Тя си спомни старото време, когато бяха най-добри приятелки. За първи път от толкова години се замисли дали това би могло да се случи отново. Ако е възможно, едната трябва да направи първата крачка.

Клеър използва тази възможност:

— Може би ще искаш да дойдеш у нас за няколко ноци, докато планираш сватбата.

— Наистина ли? — Меган вдигна поглед, искрено изненадана.

— Сигурно си много заета?

— Всъщност, не... В момента нямам дела. И имам нужда да прекарам известно време в Хейдън. Нали знаеш, да подготвя нещата. Утре имам среща там. Със сватбения консултант. Но не искам да се натрапвам.

„Голяма грешка, Клеър. Невероятно голяма“.

— Тогава се договорихме. Ще ми бъдеш няколко дни на гости.

ГЛАВА 14

Меган паркира колата и слезе. Провери си указанията още веднъж, после погледна нагоре по улицата.

Хейдън блестеше на топлата лимоненожълта слънчева светлина. Хората пресичаха улицата, забързани, или вървяха по крайбрежната алея, като се събираха от време на време на групи да поклокарстват, махаха си за довиждане при раздяла.

Отсреща на улицата, съвсем сама, стоеше тийнейджърка с пурпурночервена коса и панталони, които щяха да са големи и на Шакил О'Нийл.

Меган знаеше как се чувства това момиче — аутсайдер в един толкова малък град. Момичето, което не пасваше на обстановката. Паркингите за каравани, Меган беше научила отдавна, винаги са на неподходящото място на пътя, независимо къде точно са разположени. И когато дрехите ти не са подходящи, когато адресът ти е странен, хората винаги те смятат за мърла, независимо от това дали наистина си такава или не. Рано или късно — при Меган това беше по-скоро рано — се предаваш и започваш да се държиш като такъв, за какъвто те смятат.

Нищо чудно, че Мама никога не е стъпвала в градове като Хейдън. „Една кръчма и четири църкви? Мисля, че този град ще го прескоча“. Тя предпочиташе места, където никой не ти знае името... където никой не знае как да те намери, когато се измъкнеш посред нощ, без да си платил наема за последните три месеца.

Меган извървя две пресечки и зави надясно по улица „Азалия“.

Крайната точка на разходката ѝ из града се забелязваше отдалеч: тясна викторианска къща, боядисана в канарено-жълто с лилави первази. На бялата дървена ограда висеше накриво табела: *Организиране на кралски тържества*. Около розовите букви имаше лъскави рози.

Меган се поколеба дали да продължи. Нямаше начин човек, боядисал къщата си с лъскава боя, да може да организира съвършена

сватба.

Но това беше сватбата на Клеър и тя искаше малка, обикновена сватба.

„Чуваш ли какво ти говоря, Мег? Наистина“.

Клеър го беше казала три пъти снощи и два пъти тази сутрин.

„Какво? Без банди, свирещи суинг, и ледени скулптури?“, беше я подразнила Мег.

„Ледени скулптури ли? Надявам се, че се шегуваш. Наистина, Мег. Простота е съществителното, което ще трябва да запомниш. Не се нуждаем и от фирма за кетъринг. Всеки ще донесе по нещо за ядене“.

Меган беше дръпнала чертата на това място. „Това е сватба, а не погребение и ако видя прилика в двете събития, няма — повтарям — няма да ти позволя сватбата ти да се превърне в помен“.

„Но...“

„Хотдог със сирене и розови кексчета във формата на сватбени пръстени. Тя потръпна. Не мисля така.“

„Мег, беше казала Клеър, ти пак си същата, вярна на себе си“.

„Да, аз съм адвокат. Мога да правя компромиси. Храната ще бъде обикновена“.

„Обядът ще бъде навън“.

„Навън? Под дъжда? При буболечките? Там ли?“

До този момент Клеър се усмихваше.

„Навън, в Хейдън“, добави тя.

„Добре, че го спомена. Може и да съм запазила случайно Блоудел Резърв на остров Брейнбридж. Там е красиво. И движението не е толкова ужасно“, добавя тя с надежда.

„Хейдън“.

„Окей. Но някое птиче може и да ти се изцвъка на главата по време на церемонията“.

Клеър се засмя, а после спря.

„Нали знаеш, че не си длъжна да го правиш. Наистина. Това е много работа — да организират сватба за девет дни“.

Мег знаеше, че Клеър не искаше тя да планира всичко, и от това я болеше. Като всяко противопоставяне и това засили решимостта ѝ да свърши чудесна работа.

„Имам среща в града, така че по-добре да бягам“. Когато Мег тръгна, Клеър каза: „Не забравяй за булчинския душ. Утре вечер в

дома на Джина“.

Меган се насили да продължи да се усмихва. Душ за двойката. Несъмнено тя ще е единствената жена без партньор, освен Джина, в стаята. Много забавно.

Тя отвори дъсчената врата и пристъпи в нереалния двор на Канди ленд, като очакваше отнякъде да изскочат Пиуи Херман и приятелите му. Зелена тревна пътека я отведе до стъпалата на веранда, която се огъна под тежестта ѝ. Тя почука на вратата с розов цвят на съомга.

Вратата започна да се отваря, после се запъна. Един плътен глас изруга:

— Проклетата врата.

Този път вратата се отвори изцяло. Жена с розова коса седеше в моторизирана инвалидна количка, до нея имаше бутилка с кислород. Прозрачни тръбички влизаха във всяка ноздра, минаваха през високите ѝ хлътнали скули и стигаха до ушите ѝ.

— Трябва ли да позная защо сте тук? — каза тя и се намръщи.

— Моля?

— Какво искате, за бога? Нали вий чукахти на проклетата врата?

— О, тук съм, за да се срещна с уредника на тържества.

— Туй съм аз. Сватба ша искаш, а? Стриптизьори?

— Бабо — чу се тънък мъжки глас откъм другата стая. — Нали знаеш, че ти се пенсионира преди двайсет години.

Жената се обърна, завъртя количката и се отправи нататък.

— Ерика има проблеми. По-добре да вървя.

— Простете на баба ми — каза високият мъж, който се приближи. Той имаше къдрава руса коса и тъмен калифорнийски тен. Очилата му бяха тежки, с черни рамки. Носеше тесни черни кожени панталони и патешко зелена тениска, която разкриваше тънки като на плашило ръце.

— Тя губи паметта си от време на време. Вие трябва да сте Меган Донтес. Аз съм Рой Роял.

Тя едва се сдържа да не се усмихне.

— Хайде, давай, засмей се. Щастлив съм само, че средното ми име не е Ал. — Той сложи ръка на хълбока си. — Дрехите ви са разкошни, мис Донтес. Не виждаме много често „МаркЯкобс“ в

Хейдън. Ние избираме между „Ливайс“ и „Вранглер“. Не знам какво търсите тук.

— Сестра съм на Клеър Кавено. Тук съм, за да планирам сватбата ѝ.

Той направо подскочи и извика:

— Клеър! Добре, момиче. Хайде да започваме. За Клеър само най-доброто. — Той я поведе към всекидневната и ѝ предложи да седне на розово кадифено канапе. — Сватба в епископалната църква, разбира се. Обяд в „Мууз Лодж“ с доставка от Чък Уегън. Можем да осигурим тонове изкуствени цветя от Таргет. После може пак да се използват.

Мег си мислеше: „Просто и обикновено, просто и обикновено“.

Тя не можеше да го направи:

— Почакай.

Рой спря по средата на екзалтираното си изявление:

— Да?

— Това е сватба в Хейдън, нали така?

— Ще бъде най-добрата. Само тази на Миси Хеншоу беше по-добра; тя избра клуба на голф игрището в Монро. — Той се наведе напред. — Те имаха и шампанско, не само бира.

— И колко излиза една сватба тук?

— Не като на Миси, но хубава, солидна сватба? Да речем... Две хиляди долара. — Той я погледна. — Може би малко по-малко, ако някой колежанин прави снимките.

Сега Мег се наведе напред:

— Четеш ли списание „Пийпъл“, Рой? Или „Стил“?

Той се засмя:

— Шегувате ли се? От кора до кора.

— Значи знаеш как изглежда сватбата на някоя знаменитост. Особено това, което те наричат семпло и елегантно.

Той размаха ръка във въздуха, щракна с пръсти.

— Шегуваш ли се, скъпа? Сватбата на Денис Ричард се предполагаше, че е семпла, а имаха достатъчно свежи цветя, за да покрият платформата за „Парада на розите“. Семпло в Холивуд означава просто, наистина, но скъпо, без шаферки и обед на открито.

— Можеш ли да пазиш тайна, Рой?

— Бях в екипа на шивачите по времето на Рейгън. Вярвай ми, скъпа, тези устни могат да стоят затворени.

— Искам сватба, каквато този град не е виждал. Но — и това е най-важното — никой, освен мен и теб не трябва да знае, че ще е голяма работа. Ще трябва да поупражняваш фразата „Продаваше се“. Разбрано?

— Без майтап? — Той се ухили и плесна с ръце. — С какъв бюджет разполагаш?

— Съвършенство. Мечтата на всяко момиче.

— С други думи...

— Не трябва да се тревожиш за парите.

Той поклати глава и продължи да се усмихва.

— Скъпа, това изречение не съм го чувал досега. Смятам, че си най-хубавата жена, която някога съм виждал. — Той се пресегна към масичката и взе копие на списание „Булка“. — Да започнем с роклята. Тази е...

— Тя вече има такава.

Той я погледна.

— „Вера Уенг“.

— „Вера Уенг“ — повтори той с благоговение и затвори списанието. — Добре, да се хващаме за работа.

— Трябва да е на открито.

— А, тента. Чудесно. Да започнем с осветлението...

Меган почти не слушаше монотонното му нареждане и милионите подробности. Осветление, цветя. Подреждане на масите. Сватбената торта и хиляди други...

Тя определено беше направила правилния избор, като дойде тук. Всичко, което щеше да направи, е да подпише чековете.

Джо беше заровил ръце до лактите в шасито на стар трактор „Кубота“ и сменяше маслото, когато чу да приближава кола. Той се заслуша в боботеция глас на Смити, който винаги посрещаше посетителите на гаража шумно, но сега се чуваха само тънките, дрезгави трели на стария Ханк Уилямс по радиото.

— Има ли някой? — извика някой. — Смити?

Джо се изгърколи изпод трактора и се изправи. Той си слагаше шапката, дърпаше козирката над очите си, когато червендалест, набит мъж влезе в гаража. Джо позна мъжа. Това беше Реб Трибс, дървар в миналото, загубил едната си ръка по време на работа.

Джо нахлупи шапката си още по-ниско и не го погледна в очите:

— Какво да направя за вас?

— Камионът ми отново не пали. Скоро карах проклетата таратайка при Смити. Той каза, че я оправил. Да, нещо е свършил, но няма да платя, докато не тръгне.

— Трябва да се разберете със Смити. Но ако искате да я докарате в гаража, аз ще...

— Познавам ли те? — Реб се намръщи, килна каубойската си шапка на тила и приближи. — Никога не забравям гласове. Не виждам като хората, но имам слух на вълк.

Познавам ли те? Той беше чувал този въпрос във всеки град на щата Вашингтон.

— Имам такова обикновено лице и хората винаги си мислят, че ме познават. Сега, ако докарате камиона дотук...

— Джо Уайът. По д-дяво-олите — Реб подсвири. — Ти си, нали?

Джо въздъхна и се предаде:

— Здравей, Реб.

Последва дълга пауза, през която Реб изучаваше Джо; той наклони глава на една страна, сякаш слушаше нещо:

— Имаш здрави нерви, щом си се върнал тук, момче. Хората в града помнят какво направи. Мамка му, аз мислех, че си в затвора.

— Не. — Джо се бореше с желанието да си тръгне. Но стоеше там, слушаше. Заслужаваше всяка дума, казана по негов адрес.

— По-добре се махни. Баща й не трябва да разбере, че си отново в града.

— Не съм виждал баща й.

— Разбира се, че не си. Страхливо копеле като тебе няма очи да го направи. По-добре се махни, Джо Уайът. Градът няма нужда от хора като теб.

— Стига, Реб. — Това беше гласът на Смити. Той стоеше на отворената врата на гаража и държеше наполовина изяден сандвич в една ръка и метална кутия с кока-кола в другата.

— Не мога да повярвам, че си наел този боклук — каза Реб.

— Стига, казах.

— Няма да си оставям камиона тук, докато този работи при теб.

— Струва ми се, че мога да се лиша от твоите поръчки и да оцелея въпреки това — каза Смити.

Реб измърмори нещо неразбираемо, после се завъртя на пета и замарширува нататък. Когато се качи на камиона си, извика:

— Ще съжаляваш, Зеб Смит. Отрепки като него нямат място в нашия град.

След като си тръгна, Смити сложи ръка на рамото на Джо:

— Той е боклук, Джо. Винаги е бил. Подъл е като язовец.

Джо погледна през прозореца, видя един очукан червен камион да подскача по пътя:

— Ще загубиш клиенти, когато новината, че съм тук, се разпространи.

— Няма значение. Къщата ми е изплатена. Земята ми е изплатена. Притежавам къща в града, давам я под наем и тя ми носи петстотин на месец. И двамата с Хелга имаме застраховки. Нямам нужда от никакви клиенти. Въобще.

— Въпреки това репутацията ти е важна.

Смити сви рамене:

— Последният път, когато аз и Хелга чухме за нашия Фили, ни казаха, че живее в Сиатъл. Под моста. Хероин. Всеки ден се моля някой да му предложи помощ.

Джо кимна; не знаеше какво да каже.

Накрая Смити каза:

— Трябва да обиколя магазините. Мислиш ли, че ще се справиш сам с гаража за два часа?

— Не и ако Реб ми се пречка.

— Няма да се пречка. — Смити му хвърли ключовете. — Затвори, когато искаш. — После си тръгна.

Работният ден на Джо приключи, но той не забрави инцидента с Реб. Думите на стареца сякаш висяха в гаража и отравяха въздуха.

„Градът няма нужда от хора като теб“.

Докаато дойде време да затвори гаража, той се чувстваше празен отвътре. Изтърбушен от истинността в наблюденията на Реб.

После си спомни Джина. Той имаше семейство тук, не трябваше да е сам.

Влезе в офиса и ѝ се обади. Включи се телефонният секретар. Той затвори, без да остави съобщение. Отиде и заключи за през нощта. Тъкмо щеше да се обърне и да тръгне към бунгалото си, когато погледна надолу към улицата. Неоновата табела „Редхоук“ на прозореца на Мо привлече вниманието му.

И внезапно той се почувства жаден. Искаше му се да се промъкне в опушеното тъмно помещение и да пие, докато болката в гърдите му премине.

Нахлупи бейзболната си шапка ниско на челото и пресече улицата. Пред кръчмата се спря, за да се увери, че няма познати вътре, и бутна надрасканата дървена врата.

Огледа се, не видя познати лица и най-сетне задиша нормално. Отправи се към една маса в дъното, онази, която беше забутана в най-отдалечения от лампите ъгъл. След минути се появи уморена на вид сервитьорка. Прие поръчката му за бира и се оттегли, за да се върне с една кана.

Той си наля една чаша. За съжаление, трите празни стола до масата му напомниха за други времена, за друг живот. Тогава той никога не пиеше сам.

Меган не беше присъствала на булчинси душ повече от десетилетие. Приятелките и колежките ѝ живееха с приятелите си години наред и после — понякога — тихомълком се женеха. Тя нямаше идея как да се смеси с тълпата на този малък град, как да се адаптира към колорита му. По следното нещо, което и се искаше, беше да се мотае тук.

Вчера, след четиричасовата си среща с Рой, Меган прекара още един час в „Твърде Много Готвачи“, въпреки че не беше кой знае каква готвачка, тя познаваше всички прибори и съдове. Понякога, като не можеше да спи, гледаше готварски предавания по телевизията. Затова знаеше от какво се нуждае всяка кухня. Тя купи на Клеър и Боби, кухненски робот.

Измори се, докато се върна в дома на Клеър, и вечерята не оправи настроението ѝ. Към края на вечерята тя се почувства самотна:

една жена твърде различна и самотна, въпреки че се намираше сред така нареченото си семейство.

Беше пробвала да поведе разговор по време на вечерята, но той вървеше трудно. Клеър и Боби почти не откъсваха очи един от друг, а Алисън говореше непрекъснато — предимно с майка си и Боби. През няколкото пъти, когато Меган успяваше да вклини по някоя дума в монолога на детето, тя откри колко огромно е мълчанието.

„Какво?“, беше попитал Боби два пъти, като премига и отлепи поглед от Клеър. Меган не помнеше какво беше казала. Спомняше си само, че беше нещо не на място. Знаеше, че не биваше да споменава работата си. Една лека забележка за баща — нехранимайко и Алисън попита на висок глас:

— Ти и Боби ще се разведете ли един ден, мамо?

Клеър не беше във възторг:

— Не, скъпа. Не слушай леля Мег. Тя е антихрист, щом стане дума за брак.

— Тя е какво?

Боби се разсмя толкова силно, че си разля млякото. Това пък накара Алисън да се засмее и после Клеър. Забележително е как смехът на другите може да те накара да се отчуждиш.

Меган единствена не се смееше, докато попиваха млякото. Тя бързо се извини и стана от масата — каза, че има главоболие — и хукна по стъпалата нагоре.

Сега, след един час, се чувстваше по-добре. Бърз поглед към часовника на нощното шкафче я увери, че е шест и четирийсет.

„Хайде, Мег, време е да празнуваме — отново — решението на сестра ти да се омъжи за три пъти провалял се мъж. Почакай! Дай им подаръците!“ Тя мина по коридора и се шумгуна в банята, където събра буйната си коса на кок и нанесе достатъчно грим, за да скрие тъмните кръгове под очите си. После се върна в спалнята си и отвори гардероба. Отне ѝ известно време да реши какво да облече. За щастие, беше взела доста неща и имаше богат избор.

Накрая избра една семпла черна рокля. „Армани“ нямаше грешка. Добави фини черни чорапи и обувки с деколте, после слезе долу.

Къщата беше тиха.

— Клеър?

Никакъв отговор. Тогава забеляза бележката на кухненската маса: „Скъпа, Мег. Съжалявам, че се чувстваш зле. Остани вкъщи и си почивай. К“.

Бяха излезли без нея. Тя погледна часовника си. Беше седем часът. Разбира се, че ще тръгнат. Нали партито е в тяхна чест. Не биваше да закъсняват.

— Мамка му.

Тя обмисляше как да остане там.

Съжалявам, Клеър... изгубих указанията за пътя...

... почувствах се зле след вечеря.

... не можах да запала колата.

Което и да е извинение щеше да мине. В действителност, Клеър би предпочела Мег да стои настрана. Това би била още една тухла в стената, която ги разделяше. Имаше достатъчно тухли вече.

Тя порови в чантичката си за светлолилавата покана. Там пишеше *Вземане на душ за Клеър и Боб*. На гърба имаше указания.

Не помнеше откога не е вървяла толкова бавно към колата си и не е спазвала пътните знаци толкова стриктно. Въпреки всичко Хейдън беше малък град и указанията на поканата бяха много подробни и точни. Намери къщата на Джина само за десет минути. Паркира зад един очукан червен пикап с поставка за пушка на прозореца на кабината и стикер с надпис: „Майната му на петнистия бухал“.

Очевидно собственикът беше „привърженик“ на Грийнпийс.

Тя излезе от колата и тръгна по наклонената бетонна пътека, водеща към дървената къща с веранда, която опасваше от всички страни. Ярки червени мушката и лилави лобелии висяха от окачени саксии. Рододендрони с цветове, големи като чинии, бяха навсякъде. Тя дочу бръмчене на разговори през отворените прозорци. Отнякъде се носеше ритъмът на стара песен на „Куин“ — „Another One Bites the Dust“. — Меган се усмихна на избора. Като държеше подаръка здраво под ръка, тя изкачи стъпалата на верандата и почука на входната врата. Можеш да го направиш. Можеш да се разбереш с приятелите й. Само се усмихвай и кимай и искай още една чаша „Маргарита“.

Чуха се забързани стъпки, после вратата се отвори. Джина стоеше там, а лицето й беше набраздено от смях. Докато видя Меган.

— О! — Тя отстъпи и я пусна да влезе. — Радвам се, че се чувстваш по-добре.

Меган погледна Джина, която беше облечена в дънкови панталони и широка черна тениска, без обувки. Чудесно.

— Аз съм се престарала в обличането.

— Шегуваш ли се? Ако не печелех петнайсет паунда, откакто Рекс ме напусна, и аз щях да съм облечена добре. Хайде. Ти си моят партньор за вечерта. — Джина се усмихна. — Мислех, че ще съм самотна.

Тя хвана Меган под ръка и я поведе по широк коридор към шума. Накрая стигнаха до въпросната стая — комбинация от хол и трапезария — която гледаше към красив и поддържан двор.

— Клеър, виж кого вода — каза тя достатъчно високо, за да надвика врявата.

Всички млъкнаха и се обърнаха към тях. Тълпата беше море от тениски и дънки.

Освен Меган, разбира се, която изглеждаше готова за танци в „Спейс Нийдъл“.

Клеър се откъсна от момчето с пипалата и забърза към нея. Тя беше великолепна в леденосините памучни панталони и памучен бял пуловер с лодка — деколте. Дългата ѝ руса коса беше сресана назад и събрана с бяла панделка. Тя се усмихна лъчезарно.

— Толкова се радвам, че успя. Мислех, че имаш мигрена. Когато мен ме боли глава, не мога да мръдна часове наред.

Меган се чувстваше като риба на сухо.

— Не трябваше изобщо да идвам. Ще си ходя.

— Моля те, недей — каза сестра ѝ. — Радвам се, че си тук. Наистина.

Боби си проправи път през тълпата и се приближи към Клеър, като я прегърна през кръста. Меган трябваше да признае, че той изглежда добре. Дяволски добре. Той щеше да разбие сърцето на сестра ѝ и да потъпче мечтите ѝ.

— Здравсти, Меган — каза той и се усмихна широко. — Радвам се, че успя да дойдеш.

Тя не можеше да приеме да бъде канена на партито на сестра си от един селянин. Насили се да се усмихне.

— Благодаря, Боби.

Те стояха там сред неловко мълчание. Накрая Джина каза:

— Обзалагам се, че искаш едно питие.

Меган кимна:

— О, да.

— Ела в кухнята с мен — каза Джина. — Ще ти направим гигантска „Маргарита“.

— Връщай се бързо — каза Клеър. — Ще започваме игрите.

Меган направо се олюля. *Игрите!*

Меган наистина имаше главоболие в момента.

Тя седна в края на дивана, коленете ѝ бяха здраво стиснати, в скута си държеше картонена чиния с домашни курабийки. Останалите гости седяха, облежнати един на друг, в кръг върху дървения под. Те всички говореха едновременно, възкресявайки спомени и моменти от живот, непознат за Меган.

Припомнях си как Клеър паднала от трамплина на къмпинга на Айлънд Лейк...

Или как скрила любимата линийка на мисис Тестърн...

Когато извикала токсиколозите, защото хванала Али да яде дезодорант за тоалетна.

Годините в началното и средното училище, моминството, раждането на Али. Всичко това беше свършено непознато на Меган. И тя имаше какво да разкаже, разбира се, например за онова момиче, което си подстрига косата до дъно, за да прилича на Бъфи от „Семейни истории“, което плачеше всяка нощ, че мама е забравила да се върне вкъщи, което заспиваше в ръцете на по-голямата си сестра на твърде малкото детско легло.

— Ти си по-голямата сестра на Клеър — каза жена с кестенява коса в избелели дънки и стара синя тениска. Годажният ѝ пръстен имаше диамант с размерите на гумичка за моливи. Тя застана до Меган. — Впрочем, аз съм Карън. Запознахме се преди няколко години. Имаш красива рокля.

— Благодаря.

— Чух, че си карала Клеър да подпише предбрачен договор.

— Смяташ, че това е нещо излишно, а?

— Ние се грижим една за друга.

Всъщност Меган се радваше на това. Бог ѝ бе свидетел, че тя се беше провалила в грижите. Ето защо сега седеше тук, наконтена и изолирана, и се преструваше, че харесва курабийките.

— Прекрасно. Тя е щастливка, че има такива приятелки.

— Ние всички сме щастливи. Тя няма да подпише нищо. Нали знаеш? И аз ѝ дадох такъв съвет, като твоя.

— Така ли?

Тя щракна с пръстите на лявата си ръка.

— Оцеляла след война на развеждащи се. Онзи младеж там — дето гризе като катерица — това е Харолд.

— Може би ще се опиташ да говориш с Клеър. Не е много умно от нейна страна да се впуска в тази авантюра незащитена.

— Тази авантюра е нейният брак и всичко опира до доверието. Сестра ти е един доверчив човек. Не ѝ отнемай това.

— В юридическия факултет доверчивостта е хирургически отстранена.

— Аз мисля, че твоята са я оперирали много преди университета. Не гледай толкова шокирана. Не съм психолог или нещо подобно. Ние си казваме всичко. Вие двете сте преживели страшни неща в детството си.

Меган се размърда неспокойно. Не беше свикнала хората да знаят толкова много за нея. Нито приятели, нито, още по-малко, непознати. Тя никога не беше споделяла неща от детството им с приятелки, дори и с Елизабет. Помнеше как хората я гледаха, когато беше дете, сякаш беше бял боклук; не искаше такава преценка да я преследва и като възрастна.

Карън явно чакаше отговор. Между тях легна дълго мълчание. Сърцето на Мег заби лудо. Не искаше да продължава разговора. Тези Блусарки бяха прекалено тъпи.

— Окей, всички, време е за игрите — извика Джина внезапно и скочи на крака.

Меган въздъхна облекчено.

— Джина обича игрите — каза Карън. — Само се надявам, че няма да се самоунижаваме. Много ми беше приятно. Трябва да бягам. Харолд започна да се хипервентилира. — И тя мигновено изхвърча при съпруга си.

— Навън — каза Джина, плесна с ръце отново и поведе гостите навън, където посипани с пудра захар понички висяха на разстояние една от друга на простира. Всеки си избра поничка и застана пред нея.

Гостите се наредиха в редица. Меган висеше сама до вратата.

— Хайде, Мег — извика Джина. — Тук има място и за теб.

Всички се обърнаха.

Тя бързо мина по верандата и излезе на двора. Сладката миризма на пчелно млечице и рози изпълваше нощния въздух. Някъде тук имаше езеро, защото се чуваше крякане на жаби. То придаваше на вечерта странен, нереален характер — а може той да се дължеше на люлеещите се понички.

— Когато включа секундомера, започвайте да ближете захарта от поничките. Това ще ни покаже кой се целува най-добре.

Един мъж се засмя. Меган помисли, че това е съпругът на Шарлот.

— Ако искате да разберете кой има най-хубав език, трябва да ближете...

— Да не си посмял да довършиш изречението — каза Шарлот и се засмя.

— Хайде, и правилото е да не се използват ръце.

Групата започна играта. След секунда всички се смееха.

Меган се опита да се включи, наистина опита, но при първия опит поничката я удари по носа и бялата захар се разпиля по черната рокля на „Армани“.

— Готово — извика Боби и размаха ръце във въздуха, сякаш току-що беше отбелязал победен геймрън.

Клеър го прегърна.

— Ето, най-сетне съм разкрита. Това е истинската причина да се омъжа за него.

Меган се отдръпна от поклащащата се поничка. И пак тя беше единствената, която не се смееше, и това мълчание тежеше на гърдите ѝ като алената буква на Хестер Прин.

Джина подаде на Боби едно CD.

— Печелиш. И трябва да ти кажа, че оттук нататък никой от нас няма да те гледа както преди. — Тя се втурна обратно в къщата, после излезе с голяма бяла порцеланова купа. — Следващата игра се нарича

Истината в М&М. Всеки си взема колкото иска, после си намира къде да седне. — Тя мина покрай всички и им раздаде бонбони.

Меган би казала, че не е единствената, изпълнена с подозрение. Никой не си взе пълна шепа. Меган избра два бонбона, после седна на стъпалото на верандата. Останалите си избраха място на тревата и седнаха.

— За всеки М&М трябва да кажете по нещо за булката или младоженеца и да направите предсказание за бъдещето.

Някакво ръмжене премина сред мъжете.

Харолд завъртя очи; Карън го сръга.

— Аз започвам — каза Шарлот. — Имам три бонбона. Клеър има красива усмивка и аз предричам, че благодарение на Боби тя ще остане на лицето ѝ. Освен това тя е страхотна готвачка, така че аз предричам, че до четирийсет години той ще бъде дебел. И, накрая, тя мрази да пере и предричам, че Боби ще се научи да ходи с омачкани дрехи на петна.

Клеър се смееше най-високо от всички.

— Мой ред е — каза Карън. — Аз съм на диета — както винаги — и си взех само един бонбон. Клеър е развила... предпочитание към електрическите уреди. Предричам, че тя няма да има нужда от такива повече.

— Карън — извика Клеър. Тя се беше изчервила, но се засмя.

Продължиха да се редуват по кръга, всеки коментираше, Меган започна да се чувства неловко. Дори и съпрузите на приятелките ѝ тук знаеха повече за живота на Клеър от нея и тя се притесни, че когато дойде нейният ред за предсказания, ще се изцепи: „Предричам, че той ще ѝ разбие сърцето Тя доизпи питието си на бавни глътки.“

— Мег, Мег, твой ред е! — Това беше гласът на Джина.

Меган погледна дланите си. Потта беше превърнала бонбоните в червени петна.

— Имам два. — Тя опита да се усмихне. — Клеър е най-добрата майка, която познавам, аз предричам, че ще има и друго дете.

Клеър ѝ се усмихна, после се наведе мило към Боби, който ѝ прошепна нещо в ухото.

— Още веднъж, Мег.

Тя кимна:

— Клеър умее да обича, но не на всяка цена, така че предсказвам — тя направи малка пауза, — че сега тя ще има истинска любов.

Когато вдигна поглед, Клеър леко се мръщеше.

Меган не разбра къде е сгрешила. Изглеждаше ѝ весело и оптимистично предсказание, дори романтично. Но Клеър се канеше да заплаче.

— Аз съм последна — каза Джина в настъпилата тишина. — Имам само един. Клеър е музикален инвалид. Предсказвам, че Боби никога няма да ѝ позволи да пее в дует с него.

Това ги накара да се смеят и говорят отново. Станаха прави и наобиколиха Клеър и Боби.

Беше абсурдно, но Меган усети напирани сълзи. Тя неуверено се изправи и разбра, че онези „Маргарити“ са били по-силни, отколкото беше мислила. Обърна се с гръб към другите. Да се напие, би била последната капка, която да прелее чашата. Когато никой не я гледаше, тя влезе в къщата и после се втурна към колата си.

Имаше намерение да се прибере вкъщи, да изчака Клеър, да ѝ се извини за нещата, които наприказва.

В този момент видя кръчмата.

ГЛАВА 15

Меган вдигна крака си от педала на газта, поршето намали, почти запълзя.

През опушеносивия прозорец на кръчмата тя зърна призрачните фигури вътре, притиснати една до друга покрай бара.

Беше лесно да се скрие в такава тълпа, където никой не те пита как се казваш или пък защо си там. Знаеше, че ако влезе вътре и поръча едно или две, или три питиета, ще се почувства по-добре.

Може да срещне някого... той ще я заведе у дома си и ще ѝ помогне да забрави. Ще ѝ помогне да заспи.

Опитът я беше научил, че в нощи като тази, когато неадекватното ѝ поведение я боцкаше като парченца стъкло, забити в кожата ѝ, тя щеше да лежи в празното си легло, да гледа в тавана и да не може да заспи. Сутринта ще се събуди и ще види в огледалото лице с бръчки и уморени, тъжни очи.

Меган натисна газта. Колата изрева. Тя измина две пресечки, намери паркинг и спря там. Когато изгаси двигателя и излезе от колата, забеляза колко е тиха нощта. Голямата мечка сочеше реката.

Повечето магазини бяха затворени. Само на някои от тях рекламните табели светеха. На всеки дващестина крачки зелена улична лампа от ковано желязо хвърляше светлина и създаваше дантелоподобни и фестоноподобни шарки по тъмния тротоар.

Меган сложи чантата си на рамо, подпря я здраво с лакът и се отправи към кръчмата. Тя не се поколеба пред отворената врата, просто свърна и влезе.

Това беше кръчма като стотици други, в които беше пила. По акустичния таван се беше наслоил пушек, който се носеше на прозрачни ръкави под светещите лампи. Барът беше разположен по цялата дясна страна на помещението. Той беше от махагоново дърво, поне стогодишен. Огледалото зад него беше около шест фута дълго със златни нишки и потъмняло сребро. В него клиентите изглеждаха по-

високи, по-слаби, огледало от „Залата на смеха“, поставено пред хора, твърде пияни, за да го забележат.

Хората седяха на високи дървени столчета, скупчени около бара. Халбите бяха по-многобройни от хората, във всяка ръка имаше запалена цигара.

Това бяха заклетите алкохолици, които идваха още в десет сутринта.

В лявата страна бяха разположени кръгли маси; повечето — заети. В дъното, в тъмния и опушен ъгъл, тя забеляза неясните очертания на билиардна маса и чу шум от игра, явно, в разгара си. От джубокса се носеше стара песен на Спрингстийн — „Славни дни“.

Идеално. Сигурно момчето с червено-бялото яке, което седеше на бара, я беше избрало. То отдавна бе оплешивяло напълно.

Тя се придвижи в маранята. Сърцето ѝ заби по-бързо. От пушека очите ѝ се насълзиха. Тя отиде до най-близкото място на бара, където мъж с уморено лице енергично чистеше нещо разлято. Той я погледна и въздъхна. Може и да е бил изненадан от появата ѝ — в края на краищата жени като нея не ходят сами в долнопробни кръчми всеки ден — но го прикри добре.

— Кво ша искате? — Той хвърли парцала и взе цигарата си от пепелника.

Тя се усмихна:

— Мръсно мартини.

— Това е кръчма, лейди. Нямаме четири звезди.

— Пошегувах се. Дайте ми чаша бяло вино „Вувре“, ако имате.

— Имаме „Инглнук“ и „Гало“.

— „Инглнук“.

Той се обърна и тръгна в другата посока. След минута се върна с чаша вино.

Тя шляпна платинената си карта на бара.

— Пуснете някаква музика.

Джубоксът щракна, после забръмча. Тръгна стара песен на „Аеросмит“. Меган си спомни младостта — стои в центъра на Кингдом, крещи и показва любовта си към Стивън Тайлър.

Тя си взе картата, пушна я в чантата си и се отправи към най-близката маса, където седяха трима мъже и разговаряха високо.

Друг път щеше да потърси празна маса, да седне, да чака някой да седне при нея, но тази вечер се чувстваше нервна, паникьосана. Беше се уморила да бъде сама.

— Здравейте, момчета — каза тя, като се плъзна в празното пространство между двама от мъжете.

Разговорът им секна. Освен това забеляза, че всички имаха халки на пръстите си.

Тя не спря да се усмихва, но никак не ѝ беше лесно.

— Здравей — каза един от мъжете, като се размърда неспокойно на мястото си.

— Здравсти.

— Здравсти — включиха се и останалите. Никой от тях не я погледна.

— Трябва да бягам, момчета — каза първият и се изправи.

— И аз.

— И аз.

И те си тръгнаха просто така. Меган им махна за довиждане и каза бодро:

— До скоро. Карайте внимателно — каза в случай, че някой е забелязал унижението ѝ.

Преброи до пет и се огледа. Имаше още една маса недалеч от нейната. На нея седеше само един мъж. Той пишеше в жълт бележник и явно си водеше бележки от един отворен учебник. Толкова беше вгълбен в работата си, че не беше видял пълния ѝ провал.

Тя отиде при него:

— Може ли да седна при вас?

Когато той вдигна глава, тя видя, че е на около двайсет и една или двайсет и две години. Погледът му беше открит, изпълнен с безкрайна надежда, като на всеки млад човек. Този оптимизъм я впечатли и стопли. Мамо мила.

— Казвай ми Мег.

Той се намръщи:

— Изглеждаш ми позната. Да не си приятелка на майка ми? Сейда Калайл.

Тя се почувства като старата дама, оцеляла на „Титаник“.

— Не, не я познавам. И аз... помислих, че ви познавам, но съм се припознала. Извинете.

Тя стисна чашата още по-здраво. Налегна я отчаяние. Раменете ѝ увиснаха от безнадеждност. Вземи се в ръце.

Тя се отправи към друга маса. Когато приближи, една жена се плъзна на празния стол и се наведе да целуне мъжа.

Меган се завъртя и се обърна наляво. Натъкна се на брадясал мъж с вид на просяк, който очевидно се връщаше от бара.

— Съжалявам — каза тя. — Трябваше да подам мигач, преди да завия.

— Няма нищо.

Той се върна на масата си и седна. Тя усети, че е леко нестабилна.

Стоеше там, сама наред претъпкания бар. До билиярда имаше трима мъже. Двамата изглеждаха опасни, бяха облечени в черни кожени дрехи, опасани с вериги. Третият мъж имаше толкова много татуировки по плешивата си глава, че гледана отгоре, тя приличаше на макет на Земята.

Мег беше отчаяна. Тази явно нямаше да е нейната нощ. Трябваше да се върне в дома на Клеър, в удобната стая за гости, да си легне и да прекара нощта, като се хвърля и мята в леглото, изпълнена с желания. Страстни желания.

Тя погледна скитника. Той имаше широки рамене, черната му тениска беше прилепнала на гърба му. Избелелите му дънки бяха се отпуснали на талията във формата на буквата V, сякаш беше отслабнал и не се беше погрижил да си купи нови, които да му стават.

Това е той... или самотата.

Тя се приближи до масата му и застана до нея:

— Може ли да седна?

Той не вдигна поглед от бирата си:

— Аз кой съм? Вашият щастлив пети опит?

— Броили сте ги?

— Не беше трудно. Прочистихте района по-бързо от полиция на нелегално събиране.

Тя дръпна един стол и седна срещу него.

От джубокса се разнесе песента „Гърся любов“. *На най-неподходящите места...*

Накрая той вдигна глава. Изпод сребристия бретон, вероятно подстриган с джобно ножче, я гледаха две сини очи. Тя веднага

прецени, че той не е много по-възрастен от нея самата, беше почти красив като непознатия в града на Сам Елиът. Приличаше на мъж, имал няколко мрачни събития в живота си.

— Каквото и да търсите, няма да го намерите тук.

Тя започна да флиртува, искаше да каже нещо забавно и неангажиращо, но преди да произнесе първата дума, се спря. В него имаше нещо...

— Среждали ли сме се преди? — попита, като бърчеше чело. Тя се гордееше с паметта си. Рядко забравяше физиономии. Освен ако не принадлежаха на мъже, които забърсваше случайно; виж, тях ги забравяше веднага. *Моля те, господи, кажи, че вече не съм го минавала.*

— Хората все това ми повтарят — въздъхна той. — Просто едно обикновено лице, предполагам.

Не, не беше това. Тя беше сигурна, че го е виждала преди, но, наистина, нямаше значение. Освен това, нейната цел тук беше да остане анонимна, а не да се сприятелява. — Въобще не е обикновено. Оттук ли сте?

— Сега, да.

— С какво се занимавате?

— Приличам ли ви на човек, който се занимава с нещо? Преживявам някак си, това е.

— Ние всички това правим, фактически.

— Вижте, лейди...

— Меган. За приятелите съм Мег.

— Меган, нямам намерение да те водя у дома. Достатъчно ясен ли съм?

Това я накара да се усмихне:

— Не съм очаквала да ме каниш. Помолих само да седна. Правиш си прибързани заключения.

Той се облегна назад, изглеждаше смутен.

— Съжалявам. Сам съм от известно време, не съм добра компания.

Лоша компания. В това имаше голяма доза истина.

Тя се наведе, като го изучаваше. Въпреки че светлината тук беше слаба, а въздухът — изпълнен с цигарен дим, хареса лицето му. Поне достатъчно го хареса, като за една нощ.

— А какво щеше да стане, ако исках да си тръгна с теб?

Когато той я погледна, Меган можеше да се закълне, че е пребледнял. Очите му бяха сини като водата в плувен басейн.

Измина цяла вечност преди той да отговори:

— Щях да ти кажа, че това не ме интересува. — Гласът му беше напрегнат, а той изглеждаше изплашен.

Тя се намръщи:

— Кое, сексът?

Той кимна.

Тя веднага усети тръпката от преследването — препускането на сърцето си. Протегна ръка и притисна пръст до дланта му.

— А какво, ако ти бях казала, че всичко е наред, че за мен това не означава нищо?

— Бих казал, че това е тъжно.

Тя дръпна ръката си, поразена от заключението. Внезапно се почувства прозрачна, сякаш тези сини очи виждаха през нея.

— Искаш ли да си легнем или не? Без обвързване. Без приказки за бъдещето. Само за тази нощ. Малко споделено време. — Гласът ѝ беше писклив — лек, отчаян звук; а настъпилата тишина я накара да се засрами.

Отново мина цяла вечност. Накрая той проговори:

— Не знам дали ставам за това.

— Аз ставам. — Тя стисна здраво устни, за да не каже нещо глупаво. Абсурдно, наистина, но беше нервна. Тя желаше той да я пожелае, желаше го повече, отколкото го съзнаваше. Той беше нищо, само още едно звено във веригата от несвободни, в крайна сметка, мъже, които ще бъдат забравени, мъже, с които е спала след развода си. Доколкото можеше да прецени, той нямаше с какво да се гордее, нищо, което да събуди старите трепети на сърцето ѝ. Но се страхуваше, че може да я разстрои.

— Може би само ще си правим компания тази нощ.

Той скочи толкова рязко, че столът се заклати и едва не падна.

— Живея на тази улица, малко по-надолу.

Тя не го докосна, не взе ръката му в своята, никакви други ласки. Нищо от обичайните знаци на привличане.

— Идвам с теб — каза само тя.

Джо усещаше присъствието ѝ до себе си, топлината на тялото ѝ, начина, по който ръката ѝ докосваше случайно неговата от време на време.

Спри веднага, помисли си той. Просто се обърни към нея и кажи: Сгреших, съжалявам. Но той продължи да върви бавно, стъпка по стъпка.

Усещаше парфюма ѝ. Нещо слабо, сладниково и секси; напомни му за пролетта на юг; на уханните цветя и горещите, тъмни нощи.

Увереността му намаля. Сигурно бе по-пиян, отколкото си мислеше.

Не можеше да го направи. Не помнеше даже как става — не онази част със секса — това помнеше; останалото му се губеше: разговорите, милувките, общуването с друг човек.

Те вече стояха пред неговото бунгало. Бяха изминали три пресечки, а той не успя да измисли и една дума, за да започне разговор. Тя също не пророни дума и той не знаеше дали ѝ е благодарен за това, или не. Ако тя беше бърбила за несъществени неща, може би той щеше да има сили да се отдалечи от нея, да се извини. Но мълчанието ѝ го обезкуражаваше.

— Тук живея в момента — каза той, доста глупаво, както си помисли, тъй като стояха пред входната врата.

— Точно сега, а?

Това го изненада. Тя беше взела само една част от изречението, която беше най-съществената. Трябваше да внимава с нея. Отвори вратата и се отдръпна, за да я пусне първа. Тя се намръщи за секунда, после мина покрай него и пристъпи в тъмното.

Той я последва, без да включва осветлението, умишлено. Навсякъде имаше снимки на Даяна. Не му се искаше да обяснява защо живее по този начин, не и на тази жена в дизайнерска рокля и скъпи златни и платинени бижута. Фактически, не му се говореше с никого за това.

Той отиде до кухнята и взе няколко свещи. Имаше няколко дузини, които държеше подръка за зимните бури, когато електричеството спираше. Отнесе ги в спалнята и ги сложи навсякъде, където можа. После ги запали една по една. Когато свърши, се обърна; тя стоеше до леглото и стискаше чантичката си, сякаш се страхуваше, че ще ѝ я открадне.

Той изпусна дълбока въздишка. Тя беше красива: лъскава черна коса, бяла кожа, големи зелени очи, устни, които не се усмихваха. Какво, по дяволите, правеше тук с него? И какво, по дяволите, правеше той с нея? Не е бил с жена от смъртта на Даяна.

Тя бръкна в чантичката си за нещо.

А, кондом. О, господи!

После я пусна на земята. Тръгна към него с леко поклащащи се хълбоци, като разкопчаваше роклята си. Тя се свлече до средата на раменете и разкри дантелен черен сутиен, бели гърди.

Искаше да ѝ каже: „Тръгвай си“, но вместо това се пресегна към нея, придърпа я. Тялото ѝ прилепна към неговото и започна бавно, бавно да се движи.

Когато намери сили да се отдръпне, той усети, че трепери.

— Добре ли си? — попита тя.

Джо не мислеше, не говореше, просто я стискаше в ръце и я придърпваше към леглото. Паднаха върху намачканата завивка заедно. Тялото му лежеше върху нейното, така му беше добре. Бедрата ѝ докоснаха неговите. Той изсумтя и се наведе да я целуне. Меките ѝ устни го разтърсиха и върнаха назад във времето.

Даяна.

— Какво каза?

Той се отдръпна и я погледна. Меган.

Този път, когато я целуна, не затвори очите си. Тя му отвърна с такава страст, че го остави без дъх. Пъхна ръце под тениската му. Пръстите му галеха зърната ѝ.

— Свали си панталоните. — Гласът ѝ беше дрезгав. — Искам да те докосвам.

Отдръпнаха се един от друг. Той слезе от леглото и се съблече; ръцете му трепереха и не можа да се разкопчае от първия път. Вече голи, легнаха отново на леглото. Той отърка еректиралото си тяло в нейното, целуваше отворената ѝ уста, брадичката ѝ, затворените ѝ очи. Усети влажността ѝ по бедрата си.

Тогава тя протегна ръка и го докосна, обви го с пръсти. Нагоре-надолу. Нагоре-надолу. Усети как кондомът отива на мястото си, поставен с отработено движение.

Той изпъшка, когато остана в нея един сладък, болезнен миг, после се отдръпна, преди да е станало късно. Плъзна тялото ѝ отдолу,

целувайки брадичката ѝ, гърлото ѝ, гърдите ѝ. Опита едното зърно, взе го в уста и изсмука сладостта му. Разтвори краката ѝ с ръка, плъзна се надолу, целуна пъпа ѝ, косъмчетата.

Тя се опита да го отблъсне. Той я задържа, забави целувките си, докато беше в нея. Стенейки, тя хвана главата му и разтвори широко крака. Езикът му я изследваше, проучваше, плъзгаше се нагоре-надолу, навън-навътре.

— О, господи — каза тя на пресекулки. — Сега!

Той я придърпа към себе си бързо и влезе в нея.

Тя се залепи за него, изви се. Бяха едно цяло. Кулминацията беше за Джо нещо, което сякаш не беше изпитвал никога преди.

— Ох! — каза тя и отметна мократа коса от лицето си. — Това определено беше прекрасно пътуване.

Той се дръпна назад и се облегна на клатещата се дъска зад главата му. Цялото му тяло беше слабо, трепереше.

Тя го погледна, усмихна се широко, като все още дишаше тежко:

— Как се казваш?

— Джо.

— Е, Джо. Беше чудесно.

След една дълга минута, той се реши да сложи ръка на рамото ѝ и да я придърпа. Държейки я, затвори очи.

За първи път от години заспа с жена до себе си.

Когато се събуди, отново беше сам.

ГЛАВА 16

— Фюуу — Клеър се отпусна отново на възглавницата. — Не мога да си спомня кога за последен път съм се събуджала щастлива сутрин. — Тя отметна косата си назад и се усмихна на Боби. — Ти трябва наистина да ме обичаш, щом ме целуваш, преди да съм си измила зъбите.

Той се обърна на една страна. Красивото му лице беше изпъстрено с малки розови лънички от спането.

— Продължаваш да се чудиш, така ли?

— Не — каза тя твърде бързо.

Той погали бузата ѝ толкова нежно, че тя въздъхна.

— Обичам те, Клеър Кавено. Искан ми се да скрикам задника на оня, който те кара да се страхуваш и да не ми вярваш.

Тя съзнаваше, че усмивката ѝ е малко тъжна. Нищо не можеше да направи обаче.

— Не са виновни само мъжете.

— Но аз не мога да набия майка ти и сестра ти.

Тя се засмя:

— Просто докажи, че Мег не е права. Нищо не може да я подлуди повече.

— Тя се опитва, нали знаеш.

Клеър седна в леглото.

— Да, забелязах. Направи онази неуместна забележка за това, че не обичам хората, после напусна партито рано-рано.

— Купи ти и рокля, по-скъпа от колата ми.

— За нея парите не са проблем. Тя има купища. Попитай я.

Боби се облегна на дървената табла на леглото. Одеятото се плъзна по голите му гърди и се събра в скута му.

— И тя е израснала с майка ти и не е имала татко, който да стегне поводителите. Трябва да ѝ е било трудно да те отгледа и после да види как Сам идва да я измести.

— Не мога да повярвам, че я защитавах. Тя ми каза, че съм глупачка да се омъжа за теб.

Той се усмихна бавно, от тази усмивка коленете ѝ омекваха.

— Скъпа, не можеш да ѝ се сърдиш затова. Тя просто се опитва да те предпази.

— По-скоро да ме контролира.

— Ела тук — прошепна той.

Тя се наведе към него. Голите ѝ гърди опряха неговите, докато се целуваха. Той плъзна ръка под главата ѝ и я задържа там, целуваше я, докато тя забрави целия им разговор. Когато се отдръпна назад, беше замаяна и дишаше тежко.

— Започвам да те опознавам Клеър Кавено — в най-скоро време — Остин — прошепна той. — Имаше главоболие след провала с избора на сватбена рокля и за втори път — снощи. Когато Меган нарани чувствата ти, казваш, че не ти пука, и започваш да търсиш аспириин. Бил съм там, скъпа. Знаем, че ако нещо има значение за теб, то е, че тя ти е сестра. Единствената ти сестра.

Клеър искаше да се противопостави, но знаеше, че няма смисъл. Много искаше да е отново близо до Меган. Все по-често през последните няколко дни си припомняше старата Меган. Как се обичаха в миналото.

— Уморих се от нашите взаимоотношения — призна тя.

— Е, и?

— Никой не може да ми натиска бутона като Меган. Тя има дар да казва винаги неправилното нещо.

— Да. И моят баща беше същият. Така и не намери верния тон между нас. Сега вече го няма и на мен ми се иска да беше опитал по-упорито.

— Добре, Зигмунд Фройд. Ще пробвам да поговоря *отново* с нея.

— Никакъв аспириин вече.

Тя го целуна бавно и продължително, после отиде до банята, както си беше гола. Докато приключи с душа и се преоблече, той беше излязъл.

Тя оправи леглото и мина по коридора към стаята на Али.

Дъщеря ѝ лежеше в леглото, скрита под синьо-зелени чаршафи и юрган с Малката Русалка.

— Здравей, Захарче — каза тя и седна в края на двойното легло.
— Време е да се събуждаш.

Алисън се протегна и се обърна по гръб.

— Котенце ли си ми взела?

— Не, защо?

— Стори ми се, че чух котенце да мяука тази сутрин.

Клеър прехапа долната си устна, за да не се усмихне.

„Запомни: Бъди по-тиха“.

— Не, не е котенце. Сигурно си сънувала.

— Но аз чух шум по стъпалата.

— Аз... ммм... ходих долу да правя кафе.

— О, добре. Може ли да си вземем кученце? Ейми Шмит има кученце, а майка ѝ е алергична към кучета.

— Какво ще кажеш за златна рибка?

— Мааамо. Последната златна рибка замина надолу с водата от тоалетната.

— Ще си помисля. Сега ставай бързо. Ще правя палачинки със сладко от боровинки за закуска.

Клеър слезе долу да включи кафеварката. Докато Али слезе в кухнята, влачейки след себе си куклата си Грууви, палачинките бяха вече готови.

Али се качи на стола си, сложи куклата в скута си и започна да си сипва сироп.

— Стига толкова сироп — каза Клеър и хвърли последната палачинка на тефлоновия тиган.

— Ти, Боби и леля Меган взехте заедно душ снощи. Как се побрахте всички?

Клеър се засмя:

— Това не е душ с вода. Това е парти за хората, които ще се женят. Нещо като рожден ден.

— Имаше ли игри?

— Разбира се.

— Дадоха ли ти подаръци?

— О, да.

— Какви?

Прашки. Шоколадова боя за тяло. Огромна кутия гумички.

— Леля Меги ни подари кухненски робот. — Като видя колко е объркана Али, тя добави: — Това е страхотен блендер.

— О, дядо ще ме води за риба днес. На езерото Тидуел.

— Сигурно ще е забавно.

— Той каза, че имаш майката си трака работа да вършиш.

— Алисън Катерин! Не бива да повтаряш думите на дядо си, нали знаеш?

— Опа! — Али се наведе напред и започна да ближе сиропа от чинията. За броени секунди тя беше перфектно облизана.

— Ти знаеш ли, че ако срежеш червей на две, той пак пораства?

— Да, знам.

Али се отдръпна от масата:

— Но Лили Франс си поряза пръста и той не израсна наново. — Тя се намръщи. — Мисля, че бог обича повече червеите от Лили. Това е, защото тя се прережда на опашката на обед.

— Добре, стига...

— Чао, мамо. — Алисън ѝ изпрати една целувка и се смъкна от стола. Стъклената врата се хлопна след нея. След минута Клеър чу пискливия глас на дъщеря си:

— Тук съм, дядо. Ти търсеше ли ме?

Клеър се усмихна и обърна тигана. После си наля втора чаша кафе и излезе на задната веранда. Дървената люлка я посрещна.

Тя седна, залюля се леко и се загледа в сребърната извивка на водата, която служеше за граница на имота ѝ. Къщата беше разположена на безопасно разстояние от реката, на едно възвишение, но в ден като този, когато небето беше синьо като незабравки, а тревата — пожълтяла от неочаквана седмица на парещо слънце, почти бе невъзможно да си спомниш колко опасна може да е реката.

Порталната врата изскърца и се отвори, после се затръшна. Меган излезе на верандата. Тя носеше черна селска блузка с ресни и клош дънки. Косата ѝ не беше завързана и падаше по гърба ѝ на немирни къдрици. Тя беше красива.

— Добрутро.

Клеър придърпа вълненото одеяло върху краката си, за да прикрие овехтелите панталони, които беше навлякла.

— Искаш ли палачинки?

Мег седна на дървения шезлонг срещу люлката:

— Не, благодаря. Още не мога да смеля снощната торта.

— Много рано си тръгна от партито. — Клеър се надяваше, че звучи небрежно и ненаранена.

— Партито беше хубаво. Приятелката ти Джина има чудесно чувство за хумор.

— Да, така е.

— Сигурно ѝ е било трудно — да гледа твоята сватба след своя скорошен развод.

Клеър кимна:

— Наистина ѝ е трудно в момента.

— Винаги е трудно, когато установиш, че си се оженила за неподходящия мъж.

— Те бяха женени петнайсет години. Само защото сега се развеждат, не означава, че той е бил неподходящ за нея.

Мег я погледна:

— Бих казала, че точно това означава.

— Ерик наистина ти изигра номер, а?

— Така мисля.

Клеър отпи малко кафе. Помисли да остави цялата работа, да направи това, което винаги бе правила с Мег — да замълчи и да се престори, че не я е заболяло. После си спомни разговора с Боби. Тя бавно каза:

— Не отговори на въпроса ми: защо си тръгна рано?

— Не беше чак толкова рано. Как бяха подаръците?

— Чудесни. Благодаря за работа, впрочем. И така: защо си тръгна рано?

Мег затвори очи, после бавно ги отвори. Изглеждаше... изплашена.

Това така шокира Клеър, че тя стана.

— Мег?

— Заради играта M&M — отговори тя. — Опитах да бъда добър играч и да се включа в общото веселие, но се оказа, че едва те познавам, и казах нещо неподходящо. И досега не разбирам какво толкова казах.

— Каза, че умея да обичам, но не ми е лесно...

— Да.

— Не мисля, че е така, това е всичко, и плюс това, нарани чувствата ми.

— Според мен това е истината — каза Мег.

Клеър се наведе напред. Най-последно започнаха разговор, който имаше смисъл.

— Понякога е трудно да те обичам, Мег.

— Знаем, повярвай ми — засмя се тя, но това беше горчив, гърлен смях.

— Ти преценяваш хората — мен — толкова строго. Твоето мнение шибва като конски камшик. Оставяй кървави следи по всички.

— По другите — да, но не и по тебе.

— Напуснах колежа. Напуснах училището по козметология. Така и не напуснах Хейдън. Обличам се зле. Имам извънбрачно дете от женен мъж. Сега се женя за разведен мъж и имам глупостта да не подписвам предбрачен договор. Спри ме, когато ти прозвучи познато.

Мег се намръщи:

— Стоварвала ли съм ти всичко това?

— Като ризница. Не мога да говоря с теб и да не се чувствам като боклук. А ти, разбира се, си богата и перфектна.

— Това е истина. — Мег усети, че опитът ѝ да се пошегува се провали. — Моята терапевтка мисли, че имам склонност да контролирам хората.

— Да, хм. Ти си като мама, нали знаеш. И двете искате да водите шоуто.

— Разликата е в това, че тя е психопат, а аз съм невротик. Но бог ми е свидетел, че тя ни предаде лошия късмет с мъжете. — Мег я погледна. — Ти да не си развалила проклятието?

Вчера Клеър щеше да се ядоса на този въпрос. Днес го разбра. Наследството на Клеър, получено от майка ѝ, беше вярата, че рано или късно, любовта те спхожда. Мег беше наследила нещо друго: тя въобще не вярваше в любовта.

— Да, Мег. Честна дума.

Мег се усмихна, но в очите ѝ имаше тъга.

— Искан ми се да имам твоята вяра.

За първи път Клеър се почувства по-силната сестра.

— Знаем, че любовта е реалност. Аз я споделям всеки ден с Али и татко. Може би... ако и ти имаше баща, щеше да вярваш в любовта.

От начина, по който сестра ѝ пребледня, Клеър разбра, че е отишла твърде далеч.

— Щастливка си, че имаш Сам — каза Мег бавно.

Клеър все си мислеше за лятото, когато баща ѝ се опита да замести Мег. Беше истински кошмар. Мег и Сам си крещяха и се опитваха да докажат, че всеки от тях обича Клеър повече от другия, че знае по-добре кое е най-полезното за нея. Клеър сложи край на най-лошата разправия в живота си. Тя извика на Мег: „Стига си крещяла на баща ми“. Това беше първият път, когато ѝ повиши тон. На следващия ден Меган си тръгна. Чак след години се обади на Клеър. Тогава вече беше в колеж и имаше свой собствен живот.

— Той искаше да се грижи и за теб — каза Клеър любезно.

— Той не ми беше баща.

Те млъкнаха. Тишината притесни Клеър, стори ѝ се, че трябва да я запълни с думи, но не знаеше какво да каже.

Телефонът я спаси. Когато той звънна, тя скочи и влезе в къщата.

— Ало?

— Изчакайте, Елиана Съливан ще ви се обади.

Клеър чу как Мег идва след нея и казва: Мама.

— А така! — възкликна Мег и си наля чаша кафе.

— Ало — каза майка им. — Ало.

— Здравей, мамо, аз съм, Клеър.

Майка им се засмя с оня гърлен, леко секси глас, който си беше изработила през годините.

— Предполагам, че знам на коя от дъщерите си звъня, Клеър.

— Разбира се — отговори Клеър, въпреки че майка им непрекъснато ги бъркаше. Спомените за двете се преплитаха в паметта ѝ. Когато ѝ обърнеха внимание, тя им отвърщаше безгрижно: „Както и да е, ний си бяхми толкоз гъсти тогаз. Как да помня някакви си подробности?“

— Добре, скъпа, говори по-високо. Моят иконом ми каза, че си ми оставила съобщение. Кво става?

Клеър мразеше фалшивия южен акцент. Всяка удължена гласна ѝ напомняше, че тя е просто публика за майка ѝ.

— Звъннах ти, за да ти кажа, че ще се омъжвам.

— Добре, дявол да ме вземе. Мислех си, че ще си умреш стара мома.

— Благодаря, мамо.
— Е, кой е той?
— Ще го харесаш, мамо. Той е прекрасно момче от Тексас.
— Момче? Аз мисля, че сестра ти е по тази част.
Клеър искрено се засмя.
— Мъж е, мамо. На трийсет и седем години.
— Колко пари получава?
— Това не ме интересува.
— Просяк, а? Добре, ще ти дам най-добрия си съвет, скъпа. По-лесно, е когато си омъжена за богат човек, но какво да се прави. Поздравления. Кога е сватбата?
— Събота, двайсет и трети.
— Юни? Имаш предвид идващата събота?
— Това имах предвид. Ако ми се беше обадила, щях да те предупредя по-рано.
— Играх нещо от Шекспир в парка. С Чарли Шийн, трябва да добавя.
— Цяла нощ?
— Скъпа, нали знаеш, че трябва да се грижа и за феновете си. Те са двигателят на живота ми. Впрочем, видя ли снимката ми в „Пийпъл“? Само аз и Жул Аснър — разговор между момичета.
— Изтървала съм го, съжалявам.
— Аз те абонирах. Какво правите всички, само си седите?
— Имах много работа покрай сватбата си.
— О, добре. Виж, събота ми е невъзможно, скъпа. Какво ще кажеш за първия уикенд на август?
Клеър завъртя очи:
— Много бих искала да взема под внимание твоята програма, мамо, но поканите вече са изпратени. Мег организира големия ден. Късно е да променяме датата.
Майка ѝ се засмя:
— Мег организира сватбата ти? Скъпа, това е, като да помолиш папата да организира бар мицва.
— Сватбата е в събота. Надявам се ще успееш да дойдеш. — Тя отново се стегна и стана официална, обичайната ѝ реакция на стреса.
Меган ѝ подаде аспириин. Клеър не се сдържа и се усмихна.

— След разговор с нея, винаги ми се появява мигрена — каза Меган. — Още ли дърдори?

Клеър кимна и прошепна:

— Мисля, че чух името на Ана Никол Смит.

Мег се ухили:

— Още една южнячка с безразборни връзки.

— Клеър — каза майка ѝ рязко. — Слушаш ли ме?

— Разбира се, мамо. Всяка твоя дума е перла.

— Кога в събота? Два пъти ти зададох този въпрос.

— Сватбата е в седем вечерта. След това ще е вечерята.

Мама въздъхна:

— Събота. От три месеца чакам за прическа при Хосе. Може и да ме вземе по-рано.

Клеър не издържаше вече.

— Трябва да бягам, мамо. Тази събота ще бъда в епископалната църква в Хейдън в седем часа. Надявам се да успееш да дойдеш, но ще те разбере, ако си заета.

— Аз съм заета. Но колко често дъщеря ти се жени?

— В нашето семейство не много често.

— Кажи ми направо, скъпа. Мислиш ли, че този брак ще просъществува? Не ми се иска да отлагам часа си за фризьор заради...

— Трябва да вървя, мамо. Чао.

— Добре, скъпа. И аз също. Поздравления. Много се радвам за теб.

— Благодаря, мамо. Чао. Клеър опита да се усмихне и погледна към Меган.

— Събота е неподходящ ден за нея.

— Какво е? Прослушване за „Пирамида за 25000 долара“?

— Час за фризьор при Хосе.

— Трябваше да ѝ изпратим покана, след като всичко е свършило.

— Не знам защо продължавам да очаквам нещо друго от нея.

Мег поклати глава:

— Да, знам. Дори и майката алигатор се навърта около яйцата си.

— Мама би си направила омлет.

Те се засмяха от сърце на това.

Клеър погледна през прозореца. Слънчевата светлина падаше върху двора и караше цветята ѝ да блестят. Гледката я успокои; тя ѝ

напомни за всички онези неща в живота, които си струват. Най-добре да забрави за майка си.

— Хайде да поговорим за сватбата — каза тя най-последно.

— Чудесно, да прегледаме менюто.

Клеър се изправи:

— Разбира се. Мислех за ония дълги сандвичи — подводници. С тях може да нахраниш много хора, наистина. Картофената салата на Джина е чудесна гарнитура.

Меган я гледаше втрещено:

— Картофена салата и сандвичи. Това ще е... — Тя се спря. — Вкусно.

— Ти замълча.

— Така ли? Май само си поех дъх.

— Познавам тези паузи. Правиш преценки.

— Не, не. Само че говорих с една приятелка. Карла. Тя е мизерстващ готвач — току-що дипломирана — и е без работа. Не може да си плаща наема. Предложи да приготви няколко ордъвъра за стойността им плюс малък процент. Трябва й реклама; знаеш как е. Но не се тревожи. Ще се радвам да отида до магистралата за храна, ако това е, което искаш.

Клеър свъси вежди:

— Това наистина ли ще помогне на приятелката ти? Ако осигури храната за приема?

— Да, ще й помогне, но това няма значение. Мисля, че най-важното е да направим сватбата по твой вкус.

— Колко ще ни струва?

— Колкото сандвичите и салатата.

— Без майтап? Добре. Смятам, че ще се получи. При положение че включим онези хотдог сандвичи, увити в тесто. Боби ги обожава.

— Прасенца в одеялца. Разбира се, трябваше да се сетя.

Клеър забеляза, че сестра ѝ замълча пак, но не беше толкова сигурна.

Мег се усмихна леко насила.

— Сега, колкото и да е странно, аз също познавам и безработен пекар, който ще направи торта на четири етажа със свежи цветя. Тя препоръчва теменужки, но, разбира се, ти решаваш.

— Знаеш ли, Мег, ти си като трън в петата.

— Знам: преценяваща и непрощаваща.

— Абсолютно. Но добре си изпълняваш задълженията.

Усмивката на Мег се скри. Клеър знаеше, че тя си мисли за онова лято преди много години, когато Мег беше поела отговорността и бе променила живота им тотално.

— Нямам нищо лошо предвид — каза Клеър тихо. — Това е като проклето минно поле между нас.

— Знам.

— Сега, за тортата...

ГЛАВА 17

— Имам разрешение за парка и тентата е резервирана от магазина за стоки под наем. Ще прегледам последните детайли от поставянето ѝ с тях на път за Костко. — Рой се облегна назад и направи параден жест. — Това е.

— А осветлението? — попита Меган и отметна тентата от списъка си.

— Десет хиляди бели коледни лампички, четирийсет и два китайски фенера и двамазет висящи лампи. Отбележи.

Меган прилежно отметна осветлението в списъка си. Това беше засега. За всичко в списъка ѝ се бяха погрижили. През последните два дена беше работила усилено, проверяваше всеки детайл. Съобрази се с всичко, което Рой поиска. Щеше да се получи, повтаряше си тя поне три пъти на ден, най-хубавата сватба, състояла се някога в Хейдън.

Меган не мислеше, че е правилно, но се учеше да пази циничните мисли за себе си. Дори работеше толкова много, че започна да спи нощем. Основният проблем сега бяха сънищата.

Те всички бяха свързани с Джо. Щом затвореше очи, и си спомняше онази нощ. Спомняше си сините му очи... толкова тъжни; начина, по който беше прошепнал нещо — някакво име може би — докато правеха любов. Правеха любов. Никога не беше мислила по този начин за секса, с никого.

— Меган? Отново гледаш с оня сантиментален поглед. За ордьоврите ли мислиш?

Тя се усмихна на Рой:

— Трябваше да видиш лицето на Карла, когато ѝ каза, че ще трябва да направи и един поднос с прасенца в одеялца.

— Не искам да си призная, но... те са вкусни, нали? Потопени в кетчуп. Или още по-добре — с боб яхния. Сигурно ще изчезнат побързо от сиренето Бри и пастета.

— Няма да ѝ разреши да прави пастет. — Меган провери списъка си отново. Беше ѝ станало навик да проверява и препроверява всичко.

Рой докосна ръката ѝ.

— Скъпа, всичко е готово. Това, което трябва да направиш, е да дойдеш на репетицията тази вечер и после добре да се напиш.

— Благодаря, Рой. Не знам какво щях да правя без теб.

— Повярвай ми, за мен беше огромно удоволствие да работя по подготовката на тази сватба. Следващото ми събитие е тържество с похапване на пасището на семейство Клозънс за отбелязване приемането на малкия Тод в колеж.

След срещата с Рой, тя се отпрати към колата си. Беше минала през няколко пресечки, когато осъзна, че кара в грешната посока. Тъкмо щеше да обърне, когато забеляза гаража. Там, забутано между дърветата, беше бунгалото на Джо.

Тя почувства внезапно желание да тръгне към вратата, да каже: „Здравей, Джо“ и да го последва в спалнята. Сексът беше чудесен. Мамка му, беше повече от чудесен. Толкова хубав, че беше се измъкнала в последния момент. Винаги ѝ беше по-лесно да казва *Довиждане* вместо *Добро утро*.

Някой светна лампата в кухнята. Една сянка премина край прозореца, проблесна сребриста коса.

Тя почти тръгна към него. Почти.

Едно нещо знаеше със сигурност — беше го научила от горчивия си опит — че анонимният секс е единственото нещо, което ѝ се отдаваше.

Тя се обърна и се върна в колата си.

Джо стоеше до кухненската мивка и слушаше как клокочеше водата по ръждясалите тръби. Канеше се да измие чиниите от обяда — в края на краищата за това беше дошъл тук — но не можа да помръдне ръце.

Тя стоеше отсреща на улицата и гледаше към дома му.

Меган. *Приятелите ме наричат Мег.*

Стоеше неподвижно със скръстени ръце, заострената ѝ брадичка беше леко вирната. До нея имаше огромна висяща кошница с цветя и червени цветове покриваха горната част на ръката ѝ. Тя май не ги забелязваше. Май не забелязваше и техния аромат. Не му направи впечатление на романтична жена.

— Меган — произнесе името ѝ тихо, изненадан от внезапно обзелото го желание. От срещата им насам беше мислил за нея твърде често.

Казваше си, че това нищо не значи, че беше излишък на хормони в тяло, останало студено години наред. Но сега, като я гледаше, отново я желяеше и разбираше, че се е самозалъгвал.

От другата страна на улицата, тя направи стъпка към него. Сърцето му заби лудо, той сви ръце в юмруци. После тя се обърна и забърза към колата си.

— Благодаря ти, господи — каза той и му се искаше да е искрен. Затвори крана на мивката и си избърса ръцете. Пристъпи бавно до полицата на камината и застана пред снимката на Даяна. На нея тя стоеше пред Триумфалната арка в Париж и му махаше. Усмиваше се лъчезарно.

— Съжалявам — прошепна той и докосна стъклото.

Телефонът звънна и го стресна.

Знаеше кой звъни, разбира се.

— Здравей, Джина — отговори той и се пресегна за работните си ръкавици.

— Здравей, батко. Знам, че е късно, но ще има репетиция за сватба у дома тази вечер. Мислех си, че ще искаш да дойдеш.

Репетиция за сватба. Прелюдия към сватба.

— Не, благодаря.

— На Клеър Кавено е. Най-после и тя ще се жени.

Той затвори очи и си припомни Клеър.

— Съжалявам, Джиджи — каза той накрая. — Не мога да го направя.

Единственото по-лошо от празнуването на сватба би било да влезеш в болница.

— Разбирам те, Джо. Наистина. Ще ти се обадя следващата седмица.

Клеър седеше в чакалнята на лекаря и четеше последния брой на списание „Пийпъл“. А ето я и нея — снимка на майка ѝ в някаква градска градина, заобиколена от фенове, преоблечени в пищни дрехи на космически пътешественици. Надписът под снимката гласеше:

Елиана Съливан, обградена от фенове на двацет и петата годишнина от първото шоу на „Старбейз 4“.

— О, я стига. Моят костюм за Хелуин във втори клас беше похубав от тези тук.

— Какво каза, мамо?

Клеър се усмихна на дъщеря си, която седеше с кръстосани крака на светлокафявия килим и си играеше с Котката с шапката.

— Нищо, скъпа.

— О, колко още ще чакаме? Гладна съм.

— Още малко. Доктор Ролоф преглежда наистина болни хора. Нали видя Сами Чан да влиза. Ръката му е счупена.

Алисън се намръщи:

— Ти не си болна, нали?

— Не, разбира се. Това е профилактичен преглед; правя си го всяка година. А ти винаги ме придружаваш.

— Да. — Али се зае отново с играта.

След няколко минути рецепционистката, Моника Лъндберг, влезе в чакалнята. Както винаги, тя изглеждаше много добре, този път беше в керевизено зелена лятна рокля.

— Докторът ще ви прегледа след малко.

Клеър погледна Алисън.

— Стой тук, скъпа. След малко се връщам.

— Аз ще я наглеждам — каза Моника. — Влезте в стая номер четири.

— Благодаря. — Клеър тръгна по коридора и зави към последната стая вляво.

— Здравей, Клеър, как вървят приготовленията за сватбата?

Тя се усмихна на Бес, медицинската сестра, която работеше за доктор Ролоф, откакто се помнеше.

— Чудесно. Ще бъде скромна сватба.

— Сигурно. — Бес премери кръвното и температурата на Клеър. — Добро кръвно налягане, детко. Трябва да имаш спокоен живот. — Тя взе кръв за изследване, после отвори шкафа до мивката и извади пластмасова чашка за урина. — Знаеш процедурата. Остави проба на вратата на тоалетната. Докторът ще дойде веднага, след като се освободи.

— Благодаря, Бес.

Бес премига:

— До утре. Чао — и изчезна.

Клеър забърза по коридора, остави урина за изследване в тоалетната, после се върна в стаята, където се преоблече бързо в болнични дрехи и се качи на покритата с тънка хартия кушетка.

След няколко минути доктор Ролоф влезе в стаята. Той беше висок, сивокос мъж с твърд поглед и винаги готов да се усмихне. Беше лекар на Клеър през по-голямата част от живота ѝ. Беше се грижил за Клеър по време на ушните ѝ инфекции, акнето и бременността. Сега беше лекар и на Алисън, а също и на Сам.

Лекарят седна на столчето на колелца и се приближи към нея:

— Как вървят приготовленията за сватбата?

— Ти и Тина ще можете ли да дойдете?

— Не бих я пропуснал за нищо на света. — Той поспря и погледна надолу за миг. Клеър знаеше, че той си мисли за дъщерята, която беше загубил. — На Даяна би ѝ харесала сватбата ти.

Клеър преглътна тежко. Това беше така. Един от най-тежките моменти на тази сватба беше, че ще трябва да мине без Даяна. Блусарките правеха всичко заедно.

— Тя все ми повтаряше, че се пазя за принца.

Той най-после вдигна поглед. Усмивката му беше уморена и даже леко измъчена.

— Чу ли, че Джо се е върнал в града?

— Разбрах. Как е той?

Хенри въздъхна тежко:

— Не знам. Не е идвал у нас. — Очевидно докторът беше обиден от това.

— Сигурно ще дойде.

— Да, сигурно. — Доктор Ролоф намести очилата си на носа и се изправи.

— Добре, достатъчно. — Отвори картоната ѝ и го разгледа.

— Всичко наред ли е?

— Да.

— Трябваше да дойдеш след два месеца. Защо бързаш, Клеър? Обикновено се налага да ти изпратим три покани и да те потърсим по телефона, за да те накараме да дойдеш.

— Заради противозачатъчните хапчета — каза тя и усети как бузите ѝ пламват. Срам и позор, та тя беше на трийсет и пет години. Нямахте защо да се срамува, но тя се срамуваше. — Искаме малко да изчакаме, преди да имаме дете.

Той отново погледна картоната ѝ, после кимна:

— Не искам да ги вземаш много дълго, но засега всичко е наред. Ще започнем с малки дози.

— Много добре.

Доктор Ролоф остави картоната ѝ настрана.

— Дай сега да намажем гърдите ти.

Когато той свърши, Клеър седна.

— Баща ти ми каза, че си имала главоболие миналата седмица — каза той, докато сваляше ръкавиците си. — И че си изкълчила левия си глезен.

Животът в малкия град. Клеър въздъхна. Откакто се помнеше, баща ѝ тичаше при доктора всеки път, щом ѝ паднеше нокът или зъб. Не беше променил поведението си и сега, след като вече беше възрастен човек.

— Миналата година помисли, че съм хванала сериозна болест, след като ми се зави свят от виенското колело.

Той се усмихна.

— Сам, действително, е леко вманиачен на тема здраве. Трябваше да го видиш, когато беше малка. Обаждаше ми се по три пъти на седмица да ме пита дали това или онова е нормално. Три последователни киханета можеха да го извадят от строя. Въпреки това не мисля, че е глупак. Възможно ли е главоболието ти да е свързано с цикъла ти?

— Аз съм на трийсет и пет години — каза тя през смях. — Изглежда, че винаги съм в овулация или в цикъл. Така че, да, може би.

— Някога спортувала ли си?

— Някога? Девети клас беше най-добрата ми година. Тренирах атлетика и волейбол.

Той записа нещо в картоната ѝ. Може би: *заседнал начин на живот*.

— Добре ли спиш?

— Като бебе... откакто срещнах Боби. — Тя почервеня отново. — Добре, нали знаеш. Спя много спокойно.

— Радвам се да го чуя. Някакъв стрес?

— Аз съм самотна майка, на която ѝ предстои да се омъжи за първи път. Сестра ми, която едва познавам, организира сватбата, а майка ми заплашва да дойде. Така че, да. Леко съм стресирана.

— Окей. Кажете на баща си, че всичко е наред. Няма повод за притеснение. Но прави гимнастика. Това е най-добрият лек за стреса. Освен това си малко анемична пак. Това също може да е причина за главоболието ти. И така, приемай малко желязо, моля те.

— Обещавам.

— Сега вземай красивата си дъщеря, води я къщи и се приготвяй за сватбата. Целият град я очаква с нетърпение.

— Така става, когато се омъжваш петнайсет години, след като всички от класа ти са се задомили.

— Беше на косяк да останеш старата мома на града. Не знам за кого ще се тревожат сега Бес и Тина. — Очите му блеснаха зад малките кръгли очила.

— Благодаря, докторе.

Той я потупа по раменете.

— Радвам се за теб, Клеър. Всички се радваме.

ГЛАВА 18

Следобед притъмня и застудя. Дъждът падна на малки стакато капки, почти невидими с просто око.

Клеър прекара остатъка от деня, правейки се, че работи.

— Прибирай се вкъщи, Клеър — казваше баща ѝ всеки път, щом влезеше в офиса и я видеше там.

— Имам работа — беше стандартният ѝ отговор и всеки път щом го кажеше, тя се засмиваше.

— Да, да, от голяма помощ си ми днес. Иди си вземи една вана. Направи си маникюр.

Беше твърде нервна, за да взема вана или да си прави маникюр. Трийсет и пет години беше сериозна възраст човек да се жени за първи път. Как да знае кое е най-правилното нещо в този миг. Всеки път, когато притесненията заплашваха да ѝ се отразят зле, тя отиваше зад ъгъла или отваряше вратата, за да види Боби. Първия път, когато го видя, той боядисваше оградата около пералното помещение, втория — търкаше канутата.

И двата пъти той вдигна глава:

— Здравсти, скъпа — казваше и се усмихваше. — Обичам те.

Само тези няколко, но ценни думи, и Клеър започваше да диша по-леко за около час — час и нещо, докато съмненията се появяваха отново.

Накрая, към три следобед, тя се предаде и се прибра вкъщи. В предния двор навсякъде бяха разпръснати играчки; една наполовина облечена Барби, розова пластмасова кофа и малка лопатка, хамбар играчка и домашни животни. Тя прибра всичко и се отправи към къщата.

— Ето те и теб — каза Меган, когато тя влезе вътре.

— Здравей — отвърна тя, въздъхна и се отправи към кутията за играчки, където изсипа товара си.

— Добре ли си?

— Добре съм. — Тя съвсем не искаше да обсъжда сватбените си трепети с Мис Предбрачен договор.

Меган стана. Клеър не издържа на погледа на сестра си — той беше адвокатски и настоятелен. Въобще не беше сестрински.

— Смятам да изпия един студен чай. Ти искаш ли?

— Бих предпочела една „Маргарита“.

— Имаш я. Сядай.

Клеър потъна в дивана и вдигна крака на покритата със списание масичка.

Мег се върна след малко с две чаши.

— Заповядай.

Клеър взе чашата и опита „Маргаритата“.

— Много добре. Благодаря.

Мег седна на люлеещия се стол до камината.

— Изплашена си — каза тя меко.

Клеър подскочи, сякаш ѝ бяха изкрещели.

— Всеки би бил. — Тя отпи отново, като се стараяше да не гледа към сестра си. Чувстваше се като катерица в присъствието на кобра.

Мег се приближи до дивана и седна до Клеър.

— Това е нормално, повярвай ми. Ако не беше уплашена, щях да ти измеря пулса.

— Смяташ, че трябва да съм изплашена.

— Помня, когато Елизабет и Джак се женеха. Те бяха влюбени като всички мои познати двойки. И все пак на нея ѝ трябваша две мартинита, за да мине по пътеката. Само глупак не би се страхувал. Може би затова сватбите се правят в църкви — всяка сватба е свързана с вярата.

— Аз го обичам.

— Знам, че го обичаш.

— Но смяташ, че трябва да подпиша предбрачен договор, за да запазя авоарите си в случай на развод.

— Аз съм адвокат. Моята работа е да предпазвам хората.

— Ти предпазваш непознати. Членовете на твоето семейство са друго нещо.

Меган погледна питието си, после каза тихо:

— Вероятно.

На Клеър ѝ се прииска да си вземе грубите думи назад. Какво имаше толкова в миналото им, което ги караше да се нараняват взаимно през цялото време?

— Знам, че се опитваш да помогнеш, но ще можеш ли? Не вярваш в любовта. Или в брака.

Измина известно време, преди Меган да каже нещо, и когато заговори, гласът ѝ беше тих:

— Никога не съм виждала врана — бебе.

— Какво?

— На път за работа виждам врани, скупчени на телефонните линии в крайбрежния парк. С една дума, знам, че всяка пролет там някъде има гнезда, пълни с новородени гарджета.

— Мег, да нямаш апоплектичен удар?

— Искам да кажа: знам, че има неща, съществуващи в природата, които никога не съм виждала. Любовта ще да е едно от тях. Заради теб се опитвам да повярвам в нея.

Клеър знаеше колко много коства на сестра ѝ да каже нещо подобно. Никой, израснал в сянката на майка ѝ, не би повярвал в любовта. Това, че Меган беше опитала, заради Клеър, да повярва, означаваше много.

— Благодаря. Благодаря и за усилията ти да организираш сватбата. Въпреки че криеш подробностите.

— Беше ми по-забавно, отколкото предполагах. Нещо като да си в комитет по подготовка на абитуриентски бал — не че някога съм участвала в такова нещо.

— Аз бях кралица на бала — усмихна се Клеър. — Без майтап, и Принцеса на рододендроните в Деня на планинаря.

Меган се засмя. Тя очевидно беше доволна от обрата на разговора.

— И какво прави принцесата на рододендроните?

— Седи на задната седалка на форд, модел 1953, пикап, издокарана, и маха на тълпата. Целият „Гоут Клуб 4-Н“ вървеше след нас на парада. Тогава валеше толкова силно, че накрая приличах на Тим Къри в шоуто „Роки хорор“. Татко направи около три дузини снимки и ги сложи в албум.

Меган отново погледна питието си и проговори чак след минута:

— Хубав спомен.

Клеър веднага съжали за коментара си. С това тя само подчерта липсата на баща при Меган.

— Съжалявам.

— Ти си щастливка, че имаш Сам, а Али е щастливка, че има теб. Ти си страхотна майка.

— Ти съжаляваш ли? — каза Клеър и така изненада и двете с прекалено интимния въпрос. — Искам да кажа, за това, че нямаш деца.

— Професията ми на адвокат по разводите ме направи стерилна.

— Меган — каза Клеър бавно.

Мег най-после я погледна:

— Не мисля, че бих се справила добре с тази задача. Хайде, стига сме говорили за това.

— Ти ми беше добра майка. За известно време.

— Ето, това за *известно време* е много важно.

Клеър се наведе към сестра си:

— Бих искала да се погрижиш за Алисън следващата седмица, докато Боби и аз сме на меден месец.

— Не знаех, че се каните да ходите на меден месец.

— Татко настоява. Неговият сватбен подарък е едноседмична почивка на Хаваите.

— И ти искаш аз да гледам Али?

Клеър се усмихна:

— Това би означавало много за мен. Али трябва да те опознае по-добре.

Меган изпусна въздух на пресекулки. Изглеждаше нервна.

— Би ли ми се доверила?

— Разбира се.

Мег се облегна назад. По устните ѝ заигра несигурна усмивка:

— Добре. Съгласна съм.

Клеър се усмихна широко:

— Без да я водиш на стрелбището обаче, или на бърджи скокове.

— Значи и скачането с парашут отпада. Може ли да я науча да язди пони?

Те се смееха, когато Сам отвори вратата и влезе в хола.

Той се беше преоблякъл за репетицията в черни панталони — току-що изгладени — и светлосиня дънкова риза с логото на „Речен бряг“ на джоба. Кестенявата му коса беше наскоро подстригана и

сресана назад от челото. Ако Клеър не го познаваше толкова добре, би си помислила, че си е сложил гел.

— Здравей, тате, изглеждаш чудесно.

— Благодаря — усмихна се той притеснено и погледна сестра й.
— Мег.

— Сам — каза Мег резервирано и стана. — Трябва да се преоблека. Чао.

Когато Меган изчезна от погледа му, Сам въздъхна и поклати глава:

— Чувствам се около два фута висок, когато ме гледа сестра ти.

— Познавам това чувство. Какво става, тате? Трябва да се обличам вече. — Тя погледна зад гърба му. — Мислех, че играеш на дама с Али.

— Боби се опитва да й сплете косата на плитка.

Клеър се засмя и се заизкачва по стъпалата.

— Аз ще я оправя, преди да тръгнем. Ще ме вземеш ли след четирийсет и пет минути?

— Искам да си поговорим преди това. Само за една минута. Не знам дали не трябва и Боби да присъства...

— Надявам се това да не е разговорът за секса, който отдавна трябваше да се състои — усмихна се тя.

— Ние вече разговаряхме за секса.

— „Не го прави“ не е разговор.

— Много умно. — Той посочи дивана. — Седни. И не ми противоречи. Ще ти отнема само секунда.

Той седна до масичката.

— Вече сте на „Маргарити“? — каза той и погледна чашата на Мег.

— Бях малко нервна.

— Това ми напомни времето, когато се ожених за майка ти.

— Нека отгатна, тя се е наливала цял ден.

— И двамата се наливахме — усмихна се той, но с малко тъга, и сякаш забрави за Клеър за миг.

След кратка пауза, бръкна в джоба си, извади черна кутийка и я отвори.

Вътре имаше пръстен с кръгъл жълт диамант върху широка платинена халка.

— Това е диамантът на баба ти Миртъл. Тя искаше да ти го дам.

Пръстенът донесе някои мили спомени. Винаги, когато баба ѝ раздаваше картите, този диамант хвърляше малки цветни отражения на стената.

Баща ѝ хвана ръката ѝ:

— Не мога да позволя бебчето ми да се омъжи с пръстен от фолио.

Тя го пробва. Пръстенът ѝ пасна, сякаш беше правен за нея. Клеър се наклони и прегърна баща си.

— Благодаря, тате.

Той миришеше на смола и афтършейв с аромат на лаврово дърво и ром, какъвто ползваше цял живот. Сега, както го държеше в прегръдките си, с лице, опряно в бузата му, тя си спомни десетки мигове от детството си. Вечерите, когато заедно играеха боулинг, вечерите в авторесторанта на Зик... начина, по който светлините на верандата проблясваха десет секунди след като тя и гаджетото ѝ приближаваха къщата... приказките, които ѝ разказваше в леглото, когато се страхуваше и сестра ѝ ѝ липсваше.

След утрешния ден тя щеше да е омъжена жена. Друг мъж щеше да е в центъра на живота ѝ, друга ръка щеше да я подкрепя. Отсега нататък ще бъде жената на Боби, а не момичето на Сам Кавено.

Когато баща ѝ се отдръпна, в очите му имаше сълзи и тя знаеше, че и той мисли за същите неща.

— Винаги — прошепна тя.

— Винаги — кимна той с разбиране.

ГЛАВА 19

Меган съжаляваше хиляди пъти, че се съгласи Джина да е домакин на репетицията. Всеки момент беше истински ад.

„Сама ли сте тук?“

„Къде е съпругът ви?“

„Нямате деца? Е, понякога е по-добре така. Искате ми се моите да изпратят нанякъде.“ Следваше доста неприятен смях.

„Нямате съпруг, а? Сигурно е чудесно да си независима.“ Следваше леко намръщване.

Меган разбираше, че приятелките на Клеър се опитват да поведат разговор с нея; просто не знаеха какво да кажат. И как биха могли? Това бяха жени, които водеха безкрайни разговори само за семействата си. Началото на летния сезон в къмпинга беше голяма тема за разговор; също така и курортите, подходящи за деца край езерото Чилън и по бреговете на Орегон. Меган дори не знаеше какво означава курортът да е подходящ за деца. Може би там сервират кетчуп с всяко ястие.

Опитваха се да я включват в разговорите, и най-вече Блусарките, но колкото повече се опитваха да я приобщат, толкова по-отчуждена се чувстваше тя. Би могла да говори за много неща — политика, положението в Средния изток, къде е най-добре да си поръчаш дизайнерски дрехи, търговията с недвижими имоти и Уолстрийт. Единственото, за което не можеше да говори, беше семейството, децата.

Меган стоеше до камината в красиво обзаведената къща на Джина и отпиваше от втората си „Маргарита“. И тази, както и първата, изчезваше твърде бързо. Навсякъде имаше ята от хора — на терасата, в хола, седящи до масата в трапезарията — всички си говореха и се смееха. На другия край на стаята Джина стоеше до кухненския плот, ядеше картофен чипс и се смееше с Клеър. Докато Меган ги наблюдаваше, Боби, се появи иззад Клеър и пошепна нещо в ухото ѝ. Тя веднага се обърна към него, хванаха се за ръце и тръгнаха един до

друг като две части от пъзел, паснали си чудесно. Когато Клеър погледнаше към Боби лицето ѝ светваше.

Любовта. Ето я. В целия ѝ блясък.

„Моля те, господи, хвана се тя да се моли за първи път от години, нека да е истинска.“

— Внимание, всички — каза Джина, влизайки в стаята. — Време е за втората част от вечерта.

Чу се шъткане. Всички погледнаха нагоре.

Джина се усмихна.

— Хектор отваря боулинг залата специално за нас. Тръгваме след петнайсет минути.

Боулинг. Обувки под наем. Найлонови ризи. Разделяне на хората на групи.

Мег се отдалечи от стената. Тя поиска да отпие пак от коктейла си, но осъзна, че той е свършил.

— Проклятие.

— Всъщност ние не сме се запознавали. Аз съм Харолд Бенър. Съпругът на Карън.

Меган се стресна от присъствието на мъжа. Не беше го чула да приближава.

— Здравей, Харолд.

Той беше висок слаб мъж с гъсти черни вежди и усмивка, малко по-широка от приличното, сякаш имаше повече зъби от нормалното.

— Разбрах, че сте адвокат.

— Да.

— Тогава, може ли да попитам...

Тя едва се въздържа да не изръмжи.

Той издаде звук като рев на магаре.

— Шегувам се. Аз съм лекар и на мен ми се случва същото всеки ден. Всеки, когото срещна, ми споменава някаква болка.

Тя кимна и пак погледна празната си чаша.

— Предполагам, че си оставила съпруга си вкъщи, а? Щастливец. Карън ме мъкне навсякъде.

— Не съм омъжена. — Тя опита да не скърца със зъби, но това беше деветият път, когато трябваше да обяснява положението си тази вечер.

— А, необвързана и невлюбена. Щастливка! Деца?

Тя знаеше, че той просто се опитва да бъде любезен, да намери обща тема за разговор, но не ѝ пукаше. Вечерта беше жестока. Още едно напомняне, че е сама жена, и ще започне да крещи. Обикновено се гордееше, че е независима, но тази провинциална тълпа я караше да се чувства, сякаш ѝ липсва нещо съществено.

— Какво ще кажеш за една игра на боулинг?

— Не играя боулинг. — Тя прекоси стаята и приближи Клеър, като сложи леко ръка на рамото ѝ. Клеър се обърна. Изглеждаше толкова щастлива, че дъхът на Меган спря. Сестра ѝ се засмя:

— Чакай да позная, не си падаш по боулинга.

— О, обичам боулинга. Наистина — добави тя, като видя скептичния поглед на сестра си. — Имам си собствена топка — каза тя и веднага се усети, че е прекалила.

— О, така ли? — Клеър се облегна на Боби, който разговаряше усилено със съпруга на Шарлот.

— За съжаление, утре има някои подробности за уточняване. Трябва да ставам рано.

Клеър кимна:

— Разбирам те, Мег, наистина.

— Мислех и пак да се обадя на мама отново.

Щастливото изражение на Клеър се изпари.

— Мислиш ли, че ще дойде?

На Меган ѝ се искаше да може да предпази Клеър от майка им.

— Ще направя всичко възможно да я докарам тук.

Клеър кимна.

— Добре. Чао. Ще кажа на Джина защо си тръгвам.

След петнайсет минути Меган си беше в колата и препускаше по селския път към Хейдън. Беше смъкнала гюрука и студеният нощен въздух развяваше косата ѝ. Тя се опитваше да забрави пробната вечеря, да изхвърли болезнените спомени от съзнанието си, но не успя. Добронамерените приятели на Клеър бяха успели да подчертаят празнотата на живота ѝ.

Тя видя табелата за към таверната на Мо и натисна спирачките. Знаеше, че е лоша идея да влиза вътре. Там можеше само да си навлече неприятности. И все пак...

Паркира на улицата и влезе в задимения бар. Тази вечер той беше претъпкан.

Разбира се, беше петък.

Мъжете седяха на бар столчетата, до масите. Имаше няколко жени тук-там из тълпата, но бяха съвсем малко, за съжаление.

Тя започна да си проправя път през тълпата, като дръзко оглеждаше всеки мъж. Получи достатъчно усмивки, за да е сигурна, че ще може да си намери мъж за през нощта.

Беше обиколила цялата таверна и тръгна обратно към входната врата, когато осъзна защо всъщност е тук.

— Джо — промълви тя изненадана. Откровено казано, не знаеше, че го търси.

Това не беше на добро.

Напусна бара. Вече на улицата, тя вдиша дълбоко свежия планински въздух. Досега не беше спала с един мъж два пъти. Или поне много рядко ѝ се беше случвало. Както приятелката ѝ Елизабет беше отбелязала веднъж, Меган трябваше да даде тържествено новогодишно обещание да спре да спи с колежанчета и да започне да излиза с плешиви мъже за седмица-две, това би било продължение на тъй наречения ѝ любовен живот.

Удивителното в случая беше, че не искаше да подбира измежду възможностите в бара и да забърше непознат. Тя желаше... Джо.

Стоеше до колата си и гледаше надолу по улицата към скромното му бунгало. През прозорците струеше светлина.

— Не — каза тя на глас. Не трябваше да го прави, но тръгна. Пресече улицата, влезе в двора, който ухаеше на орлови нокти и жасмин. Поспря пред вратата, чудейки се какво, по дяволите, прави там.

После почука. Последва тишина. Никой не отвори.

Тя завъртя топката и влезе вътре. Бунгалото беше тъмно и тихо. Една-единствена лампа светеше с мека светлина, в камината пращеше огън.

— Джо? — Тя пристъпи предпазливо напред.

Нищо.

По гърба ѝ премина тръпка. Тя усещаше, че той е тук, наблизо, сврян в тъмното като ранено животно, и я наблюдава.

Поведението ѝ беше абсурдно. Той просто не си беше вкъщи. И тя не трябваше да е там.

Тъкмо щеше да се обърне към вратата, когато видя снимките. Те бяха навсякъде — на малката масичка, на големите маси, по первазите на прозорците, на полицата на камината.

Тя тръгна от място на място, като гледаше снимките и се мръщеше. На тях имаше една и съща жена, мила блондинка с елегантността на Грейс Кели. Имаше нещо познато в нея. Меган вдигна една, прокара пръст по евтината плексигласова рамка. На тази снимка жената се опитваше да прави пай за първи път. Имаше брашно навсякъде. Носеше престилка с надпис: *Целуни готвача*. Имаше заразителна усмивка. Меган не успя да се сдържи и се усмихна заедно с нея.

— Винаги ли се вмъкваш в домовете на хората и ровиш из нещата им?

Меган подскочи. Пръстите ѝ се вдървиха — само за секунда, но беше достатъчно. Снимката падна на пода. Тя се обърна към него и го погледна:

— Джо? Аз съм, Меган.

— Знам, че си ти.

Той се беше сврял в ъгъла подвил единия си крак под другия. Огънят осветяваше сребрилата му коса и половината от лицето му. Не знаеше дали е от слабото осветление, но забеляза бръчки около очите му. Тъга струеше от него и тя се зачуди дали не беше плакал.

— Не трябваше да идвам. Или поне да идвам с тази цел... — каза тя притеснена. — Съжалявам. — Обърна се и тръгна към вратата.

— Искаш ли да пийнеш с мен?

Тя се отпусна, като разбра чак сега колко ѝ се искаше да я помоли да остане. Бавно се обърна към него.

— Какво да ти донеса?

— Мартини.

Той се засмя. Това беше един сух, ръждив звук, който не можеше да се сравни с нищо.

— Имам скоч.

Тя се промъкна покрай масичката за кафе и седна на оръфания кожен диван.

— Ще пия скоч.

Той стана, помъкна се през стаята. Тя разбра защо беше невидим — носеше черни дънки и черна фланелка.

Чу се разливане на течност, после дрънчене на ледени кубчета. Докато той наливаше питието, тя се огледа. Всички снимки на двойничката на Грейс Кели я караха да се чувства некомфортно. Те не бяха украса — бяха мания, гола и безсрамна. Опита се да си спомни откъде познава тази жена, но не успя.

— Ето.

Тя го погледна. Той стоеше пред нея. Горните копчета на дънките му бяха откопчани, а отворената яка на фланелката разкриваше тъмните му окосмени гърди.

— Благодаря — каза тя.

Той пи направо от бутилката, после избърса уста с опакото на ръката си.

— Моля.

Не се премести, просто си стоеше там и я гледаше. Очевидно трудно се държеше на крака.

— Ти си пиан — каза тя, най-накрая схванала ситуацията.

— Двайсет и втори юни е — усмихна се той или поне се опита, но очите му бяха пълни с тъга.

— Имаш нещо против двайсет и втори ли?

Погледът му падна върху снимките на масата до нея, после отново се премести върху нея.

— Оня ден пак беше тук. Не влезе, обаче.

Той я беше видял да стои на улицата оня следобед, да гледа към къщата му. Не знаеше какво да каже и само отпи от скоча.

Той седна до нея. Тя се изви, за да го види, и осъзна, малко късно, че са прекалено близо. Усещаше дъха му върху устните си. Опита да се отдръпне. Той се протегна, сграбчи я за китката.

— Не ми бягай.

— Не бягам, но май трябва.

Той внезапно пусна китката ѝ:

— Май трябва — каза и отпи от бутилката.

— Коя е тя, Джо? — Гласът ѝ беше глух, но в тихата стая прозвуча силно. Тя се сепна и ѝ се прииска да не беше задавала този въпрос, учудваше се, че я интересува.

— Съпругата ми, Даяна.

— Ти си женен?

— Вече не. Тя ме... напусна.

— На два̀йсет и втори юни.

— Откъ̀де знаеш?

— Зна̀м някои неща за разводѝте. Го̀дишнинѝте са ця̀ло прокля̀тие.

Меган гледа̀ше тъжните му очи и опитва̀ше да не чувствва нищо. Така бѐше по-добре, по-безопасно. Но като седѐше тук, до него, доста̀тъчно близо да бѐде прегърната, тя изпитва̀ше... нужда. Може би дори отчая̀ние. Внеза̀пно поиска нѐщо повече от Джо; нѐщо повече от секс.

— Май ще си ходя. Ти иска̀ш да си сам.

— Аз сѐм си сам.

Тя усети болката от самотата в гласа му и се трогна.

— Аз сѐщо.

Той се протегна и докосна лицето ѝ.

— Не мога да ти предло̀жа нищо, Меган.

Начинѐт, по който произнесе името ѝ, тъжно, развълнувано и бавно, я накара да потрепери. Тя иска̀ше да му каже, че не очаква нищо от него, освен една но̀щ в леглото му, но, странно, не мо̀жа да го изрече.

— Няма нищо.

— Би тря̀бвало да иска̀ш повече.

— Ти сѐщо.

Внеза̀пно се почувства уязвима, сяка̀ш този мъж, на̀пълно непознат за нея, можеше да разбие сѐрцето ѝ.

— Говорѝм твърде много, Джо. Целу̀ни ме.

Едно дѐрво тупна глухо в камината. Из стая̀та се разлетяха искри.

Той изпѐшка и я прегърна.

ГЛАВА 20

На следващата сутрин времето в Хейдън беше прекрасно. Ярко слънце грееше на синьото като метличина, безоблачно небе. Лек, хладен бриз шумеше сред кленовите дървета и сякаш свиреше в тъмнозелените им клони.

До пет часа Клеър беше готова да започне обличането. Проблемът беше, че не можеше да помръдне.

Зад гърба ѝ се чу почукване.

— Влез — каза тя, благодарна за прекъсването.

Меган стоеше на вратата с цял куп рокли в найлонови калъфи. Изглеждаше нервна, необичайно несигурна.

— Мислех да се облечем заедно.

Клеър не отговори веднага и Меган каза:

— Сигурно си мислиш, че идеята е тъпа.

Тя тръгна да излиза от стаята.

— Чакай, мисля, че идеята е чудесна.

— Наистина ли?

— Да, искам само да си взема душ преди това.

— Аз също. Да се срещнем пак тук след десет минути.

Вярна на обещанието си, Меган се върна след десет минути, увита с хавлия. След като влезе в стаята, тя си сложи сутиена, бикините, после си изсуши косата и я зави на красив френски кок.

— Изглеждаш прекрасно — каза Клеър.

— Мога да направя и твоята коса, стига да искаш.

— Сериозно?

— Да, напълно. Когато беше малка, само аз се занимавах с прическите ти.

Клеър не осъзна как прекоси стаята и автоматично клекна пред леглото.

Меган се настани зад нея и започна да сресва косата ѝ, като си тананикаше. Клеър затвори очи. Беше ѝ толкова приятно да се занимават с косата ѝ.

Тогава, слушайки приспивната песен на сестра си, внезапно си спомни.

— „Ти ще си най-красивото момиче в детската градина Барстоу, Клеър-Беър. Ще вплета тази розова панделка в плитката ти и тя ще те пази.

— Като магическа панделка ли?

— Да. Точно така. Сега седи мирно и ми дай да довърша.“

— Ти действително ми правеше прически, когато бях малка. Четката спря да се движи за миг, после подхвана работата отново.

— Дааа.

— Иска ми се да си спомням повече от онова време.

— На мен ми се иска да си спомням по-малко.

Клеър не знаеше какво да отговори, затова смени темата:

— Чувала ли си се с мама?

— Не, вчера оставих три съобщения. Икономът ѝ каза, че тя ще ми се обади, когато има възможност.

— Няма смисъл да ѝ се ядосваме. Тя е такава, каквато е.

— Да. Била съм актриса, но не и майка.

— Тя би поспорила с теб за това „била съм актриса“ — засмя се Клеър.

— Това е така. В края на краищата, тя снима Шекспир в Кливланд. Това е. Готова си.

Клеър се изправи и тръгна към банята.

— Чакай. — Меган я дръпна надолу към леглото. — Седни тук. Никой не си слага сам грима.

Мег се изправи, изтича до спалнята си и след минута се върна с кутия, достатъчно голяма да побере рибарски такъми.

Клеър свъси вежди, когато сестра ѝ се настани до нея.

— Не прекалявай. Не искам да приличам на Тами Фей.

— Така ли? Аз пък си мислех, че си мечтаеш точно за това. — Меган отвори кутията. Вътре имаше дузини лъскави черни пудриери и комплекти сенки с емблемата на „Шанел“.

— Мисля, че прекарваш твърде много време в Нордсторм — усмихна се Клеър.

— Затвори си очите.

Клеър се подчини. Четчици, леки като шепот, заиграха по клепачите и бузите ѝ.

„Целувките на феята. Ето как им казвам аз“.

Хелуин. Онази година те живееха в Медфорд, Орегон. Майка им беше сервитьорка денем и танцьорка в стриптийз клуб нощем.

„Може ли да ме направиш като принцеса, Меги?“, беше попитала Клеър, докато гледаше огромната чанта с гримове на мама.

„Разбира се, че мога, глупаче. Сега затвори очи“,

— Хайде, готова си.

Клеър трудно се държеше на крака, докато ставаше. Тя погледна Меган, която седеше там на колене, кутията с гримове беше отворена пред нея и за секунда, Клеър се почувства шестгодишна принцеса, хванала сестра си за ръка в нощта на Хелуин.

— Иди се виж.

Клеър отиде в банята и се огледа. Русата ѝ коса беше прибрана в елегантен кок. Прическата ѝ подчертаваше скулите и правеше очите ѝ по-големи. Никога по-рано не бе била толкова красива. Никога.

— Ооо — успя да каже само тя.

— Не ти харесва. Мога да я променя. Ела тук.

Клеър се върна при сестра си. Ето, все така ставаше, не се разбираха, мислеха най-лошото.

— О, не, страшно ми харесва — каза тя.

— Сериозно? — Усмивката на Меган беше ослепителна. Клеър пристъпи напред.

— Какво стана с нас, Мег?

Усмивката на Меган се скри.

— Ти знаеш какво. Моля те да не говорим за това сега. Не и днес.

— От години си повтаряме „не и днес“. Не мисля, че това е удачна стратегия, а ти?

Меган въздъхна дълбоко:

— За някои неща е трудно да се говори.

Клеър го знаеше. Този принцип беше водещ в техните взаимоотношения. За съжаление, той ги държеше далеч една от друга.

— Понякога тишината тежи най-много.

Мег усети болката в гласа ѝ; тя нямаше как да се маскира.

— Смятам, че ние сме живото доказателство за това.

Те се гледаха известно време.

Внезапно вратата се отвори.

— Мами! — Али влетя в стаята, облечена в красивата си светлосиня копринена рокля на шаферка. — Побързай, мамо. Ела да погледнеш. — Тя хвана Клеър за ръка и я задърпа към вратата.

— Една секунда, скъпа. — Клеър хвърли халата си на Меган, после навлече една нощница и тръгна след Али надолу по стъпалата. Навън, на алеята, баща ѝ, Боби и Алисън стояха до ябълковочервена кола — „Кабрио“. Клеър се приближи, като правеше физиономии, докато гледаше розовата панделка на предния капак.

— Какво, по дяволите...?

Баща ѝ подаде бележка, на която пишеше:

Скъпи Клеър и Боби,
Много радост през най-големия ден в живота ви.
Все още се надявам да успея да дойда.
Прегръдки и целувки,
Мама.

Клеър стоя там известно време, гледайки към колата. Тя знаеше какво означава това: майка ѝ нямаше намерение да идва на сватбата. Вероятно е предпочела да отиде на моден фризьор, за чийто час е чакала дълго време.

Мег се приближи и сложи ръка на рамото ѝ:

— Да позная ли? Сватбеният подарък на мама.

Клеър въздъхна:

— Типично в неин стил, да ми подари двуместна кола. Да оставя Али да бяга отстрани ли?

После тя прихна. Какво ли още ще натвори?

Клеър стоеше в съблекалнята на малката епископална църква на Фронт стрийт. През последния един час тя беше изключително заета.

Двете с Меган не можаха да си поговорят дори за пет минути.

Блусарките влизаха и излизаха от съблекалнята на всеки пет минути, охкаха и ахкаха пред роклята ѝ. Меган проверяваше всички подробности с папка в ръка. Али беше попитала поне двайсет пъти с кой крак да тръгне.

Но в момента в стаята, слава богу, беше тихо. Клеър стоеше пред голямото огледало и не вярваше, че жената в огледалото е самата тя. Роклята ѝ прилепваше идеално и падаше на пода като водопад от бяла коприна, а с воала наистина приличаше на принцеса.

Нейната сватба. Не ѝ се вярваше. Откакто срещна Боби, тя всяка нощ си лягаше с мисълта дали на сутринта няма да е изчезнал. Когато слънцето изгриваше, тя тихо се радваше, че той е все още там.

Още едно наследство от детството, предположи тя. Но съвсем скоро щеше да стане мисис Робърт Джаксън Остин. Някой почука на вратата. Беше Меган.

— Църквата е пълна. Готова ли си?

— Готова съм! — Клеър преглътна трудно.

Меган хвана сестра си за ръка и я поведе към малкото помещение зад затворената врата на църквата. Баща ѝ вече беше там и я чакаше заедно с Али.

— О, Али Кат, приличаш на истинска принцеса — каза Клеър, като коленичи и целуна дъщеря си.

Алисън се засмя и се завъртя:

— Много харесвам роклята си, мамо.

Зад вратата засвири музика. Време беше.

Меган се наведе към Алисън:

— Готова ли си, сладката ми? Ще вървим бавно, както репетирахме, нали?

Али подскочи:

— Готова съм.

Меган отвори вратата леко. Али се плъзна през нея и изчезна.

Бащата се обърна към Клеър. Очите му се изпълниха бавно със сълзи.

— Предполагам, че ти вече не си малкото ми момиченце.

— Пригответи се — каза Меган, след минута органът засвири „Булката идва“ и тя отвори вратата. Клеър хвана баща си под ръка и двамата тръгнаха по пътеката. В самия ѝ край, Боби, облечен в черен

смокинг, ги чакаше. Брат му, Томи Клинтън, стоеше до него. Двамата мъже се усмихваха широко.

Бащата спря, обърна се към Клеър. Повдигна булото и я целуна по бузата, после се отдалечи и Боби се приближи до нея, хвана я за ръка и я поведе към олтара.

Тя го погледна; силната любов, която изпитваше към него, я плашеше. Не бе безопасно да обичаш някого толкова много...

— Не се страхувай — шепнеше той и стискаше ръката ѝ.

Тя се съсредоточи върху усещането на нейната ръка в неговата, на стабилността от присъствието му.

Отец Тим нареждаше и нареждаше, но Клеър не чуваше нищо, освен биенето на собственото си сърце. Когато дойде ред да каже клетвата си, тя така се паникьоса, че не можа нито да чуе нещо, нито да си спомни думите си.

Но се справи. В момента, когато каза: „Да, се чувства, сякаш любовта я изпълва цялата“, както стоеше пред семейството и приятелите си, като гледаше в сините очи на Боби, тя заплака.

Отец Тим се усмихна и на двамата, после обяви:

— Обявявам ви за съпруг и...

Вратата на църквата се отвори с гръм и трясък.

На вратата стоеше една жена с разперени ръце, с цигара в едната. Носеше сребриста рокля от ламе, която излагаше на показ прелестите ѝ. Зад нея имаше поне дузина придружаващи: бодигардове, репортери и фотографи.

— Не мога да повярвам, че сте започнали без мене.

През църквата мина шепот на изненада. Някой каза: *Това е тя.*

Боби се навъси. Клеър въздъхна и избърса очи. Трябваше да го очаква.

— Боби, предстои ти да се запознаеш с Мама.

— Ще я убия! — Меган избърса неочакваните сълзи от очите си и се изправи. Като мърмореше „Извинявайте“ на шокираните гости в съседство, тя се измъкна от пейката и излезе на пътеката.

— Това е другата ми дъщеря. — Майка ѝ разпери ръце. Светкавици зацракаха отново и заслепиха гостите.

Меган хвана майка си за ръка и я поведе обратно към вратата. Папараците тръгнаха след тях, като говореха едновременно. В един ужасен миг майка ѝ се олюля на смешните си токчета и Меган се притесни, че ще падне на пътеката, застлана с червен килим, но затегна хватката си и предотврати нещастиято.

През затворената вече врата, тя чу как отец Тим захвана втори опит да обяви Клеър и Боби за мъж и жена. След минутка, църквата се огласи от аплодисменти.

Меган издърпа майка си в съблекалнята и затвори вратата.

— Какво? — зави майка ѝ, очевидно неспособна да се намръщи, но пък отчаяно се опитваше. Без съмнение беше прекалила с ботокса.

Излая куче. Майка ѝ погледна надолу към малката пътническа кошница „Св. Джон“ с мъниста по нея, която носеше.

— Всичко е наред, миличко. Меги все прави от мухата слон.

— Ти си донесла кучето си?

Мама притисна ръка до пицните си гърди.

— Знаеш, че Елвис мрази да е сам.

— Мамо, ти от години не си сама. С какъвто и глупак да спиш в момента, все е някой, да не забравяме и че си наела трима градинари, двама икономи, личен асистент, домашен помощник. Със сигурност някой от тях можеше да гледа кучето.

— Нямам намерение да обсъждам начина си на живот с теб, мис Меги. Сига, защо, по дяволити ме измъкна от сватбата на собствената ми дъщеря?

Меган усети как в гърдите ѝ се надига леко раздразнение. Имаше чувството, че се занимава с дете. Нямаше как да убеди майка си, че е направила нещо нередно.

— Закъсня.

Майка ѝ махна с ръка.

— Скъпа, аз съм знаменитост. Ние винаги закъсняваме.

— Днес беше денят на Клеър, *тя* трябваше да е звездата. Можеш ли да го схванеш? Нейният ден. Ти влезе в най-съдбовния момент и открадна тържеството ѝ. Какво прави там отвън, чакаше удобния момент да влезеш царствено?

Майка ѝ погледна встрани само за секунда, но достатъчно, за да потвърди подозрението на Меган. Майка ѝ беше изчислила влизането си.

— О, мамо — каза тя и поклати глава. — Това е подло. Дори и за теб. И кои са всички тези хора? Мислиш ли, че се нуждаеш от толкова бодигардове на сватба в Хейдън?

— Ти винаги плюеш кариерата ми, но феновете ми са навсякъде. Те ме плашат понякога.

Меган се засмя.

— Спести си изпълненията за списание „Пийпъл“, мамо.

— Видя ли статията? Изглеждах много добре, нали? — Майка ѝ веднага отиде до огледалото и започна да си оправя грима.

— Веднага след като църквата се опразни, ще говоря с твоя антураж. Те дойдоха тук с коли, нали? Значи могат пак да се натоварят в тях и да изчакат, докато тръгнете. Аз ще те пазя от напирещите фенове.

— Стига, Меги. Кой ще ме снима на сватбата? Жена на моята възраст се нуждае от филтри. — Майка ѝ се пресегна към вечерната си чантичка, инкрустирана с мъниста, и извади черна тубичка с червило. Наведе се над огледалото.

— Мамо — каза Мег бавно, — Клеър отдавна чака този ден.

— Това е така. Бях започнала да си мисля, че тя и тези нейни приятелки са лесбийки — каза майка ѝ, затвори червилото и се усмихна на отражението си в огледалото.

— Искам да кажа, че трябва да обръщаме внимание само на нея днес. Тя има нужда от това.

Майка ѝ се завъртя на пета:

— И така, това ме обиди. Кога съм поставяла моите нужди пред тези на децата ми?

Меган онемя. Най-впечатляващата част от този момент с елемент на научна фантастика беше, че майка ѝ наистина си вярва. Меган се усмихна насила.

— Виж какво, мамо, нямам намерение да споря с теб на този много специален ден. Ние ще трябва да отидем на приема и да кажем на Клеър колко се радваме за нея.

— Но аз се радвам за нея. Да си женен, е най-чудесното нещо на света. Помня, че като се женех за баща ѝ, бях страшно увлечена по него, залята от любов.

„Ти се заливаш по-често и от калния речен бряг“. Меган стисна устни и усмивката ѝ замръзна. Тя не припомни на майка си, че бракът

й със Сам беше продължил по-малко от шест месеца, нито, че майка й беше избягала от него посред нощ, след като го беше изпратила за тампони. Години наред Мег пазеше в съзнанието си спомена как Сам се връща в къмпинга за каравани в Конкрийт, Вашингтон, през онази дъждовна нощ, стои на празното място с кутия тампони в ръка. Цели десет години — докато Мег му се обади — той беше в неведение, че в резултат на брака им се е родила дъщеря.

— Това е начинът, мамо. Кажй го. Но — тя пристъпи по-близо, погледна лицето на майка си (без бръчки, благодарение на операциите) — може да вземеш един от своите фотографии. Един. Без бодигардове и кучета. Тези правила не можеш да пренебрегнеш.

— Ти си трън в петата, Меган — каза майка й. Акцентът й беше толкова слаб; само тренирано ухо би го различил. — Не е чудно, че не можеш да задържиш мъж за дълго време.

— И това ми го казва жена, женена, колко — шест пъти? Скоро ти и Елизабет Тейлър ще трябва да започнете да си разменяте съпрузите или ще останеш на сухо.

— Никаква романтика не таиш в душата си.

— Да се чудиш защо, след като съм расла сред толкова много любов.

Те стояха там на няколко инча една от друга и се гледаха.

После майка й се засмя. Този път от сърце, а не с онзи секси котешки смях, който пускаше в Холивуд; дълбок кръчмарски звук, с който се бе родила.

— Меги, скъпа, ти винаги ми сритваш задника. Когато беше на осем месеца, ти ме ритна — натяквала ли съм ти го някога?

Въпреки всичко Меган се усмихна. Те винаги общуваха така. Как може да се ядосаш на толкова плитък човек? В края на краищата, има случаи, когато не можеш да направиш нищо друго, освен да се засмееш и да отминеш.

— Не мисля така.

Майка й сложи ръка на рамото й и я придърпа. Това напомни на Мег за моменти от детството и юношеството й. Двете все се дърлеха като куче и котка и накрая все се смееха. Вероятно защото и двете предпочитаха да се смеят, вместо да плачат.

— Ти ме погледна, усмихна се и ме ритна. Това беше най-забавното и гадно нещо, което ми се е случвало.

— Оттогава съм го правила няколко пъти.

— Предполагам, че е така. Това е природата на звяра. Щеше да го знаеш, ако имаше деца.

— Не навлизай в тази територия.

— О, дрън-дрън, не ми казвай какво да правя или какво да говоря, миси. Трябва ти здрав гръб да имаш деца. Не е въпросът само да ги имаш. Виж само как се грижиш за сестра си. Няма от какво да се срамуваш.

— Мамо, не мисля, че трябва да ми казваш какво е да си майка. Бих могла да ти припомня няколко неща, които се правиш, че си забравила. Например, че беше твое задължение да отгледаш Клеър, а не мое.

— Е, ще ходим ли на тоз прием или не? Имам полет в полунощ. Но не се тревожи, за звезди като мен не са необходими два часа предварително пристигане и проверка на летището. Трябва да съм в Си Так до единайсет.

— Това означава, че ще си тръгнеш към осем и половина. Тогава да вървим. И пак казвам, дръж се прилично.

— Сега, скъпа, нали знаеш, че етикетът ни е вроден на нас, момичетата от Юга.

— О, моля те. Ти си южнячка колкото Тони Сопрано.

Майка ѝ подсмръкна:

— Кълна се, трябваше да те оставя в канавката на шосето в Уилинг, Западна Вирджиния.

— Ами, ти ме остави там.

— Винаги си била труден и непрощаващ човек. Това е недостатък, Меги. Честна дума. Не съм намерила най-правилния подход към децата си. Случва се. *Грешката* ми беше, че се върнах да ви взема.

Меган въздъхна. Не можеш да имаш последната дума, щом разговаряш с Мама.

— Хайде да вървим. Клеър сигурно мисли, че съм те убила.

ГЛАВА 21

Клеър не искаше и да си помисли за разчупване на ледовете с майка си. Тя се залепи за ръката на Боби и се остави той да я води. Тя беше в центъра на смеха, разговорите, поздравите. Никога преди не се беше чувствала толкова специална, толкова обичана. Повечето хора от града бяха дошли на сватбата ѝ и всички я спираха да ѝ кажат, че не са виждали по-красива булка.

Една жена приема много навътре тези неща. Покрай забързания живот на самотна майка понякога забравяш какво е да си в центъра на вниманието.

Боби плъзна ръка здраво около кръста ѝ, придърпа я по-близо до себе си:

— Казах ли ти, че си много красива днес?

Тя спря и се обърна към него, телата им се допряха плътно. Гостите им минаваха покрай тях, бутаха ги.

— Каза ми.

— Когато тръгна по пътеката, дъхът ми спря. Обичам те, мисис Остин.

Тя отново усети как сълзите ѝ напират. Не се изненада. Цял ден плачеше.

Вървяха прегърнати след останалите, много бавно.

— Защо всички трябваше да паркират в Крайречния парк? Има достатъчно място до църквата. Всички можем да спрем на къмпинга.

Боби вдигна рамене:

— Аз просто вървя след хората. Джина каза, че лимузината ни чака пред парка.

Клеър се засмя:

— Само Меган може да наеме лимузина, за да изминем шест мили.

Но тя не можеше да отрече, че е развълнувана. Никога не се бе возила в лимузина.

Пред тях тълпата спря и като по даден знак се раздели на две, образува тъмна пътека.

— Хайде — извика Джина и ги подкани с ръка да се приближат.

Клеър хвана ръката на Боби и го задържа напред. Гостите около тях заръкопляскаха и ги приветстваха. Сякаш от небето завали дъжд от ориз; падаше по лицата им и хрускаше под краката им. Стигнаха до края на тълпата.

— О, боже мой! — Клеър се обърна и потърси Меган сред хората наоколо, но сестра ѝ не се виждаше.

Тя не вярваше на очите си. Речният бряг, същото това място, където беше прекарала детството си, където счупи крака си, играейки на ред роувър, където беше дала първата си целувка, беше променен до неузнаваемост. В нощната тъмнина гъстата трева изглеждаше почти черна. Отдясно тихата река беше като потъмняла сребърна панделка, която хващаше лунната светлина и я задържаше.

В центъра на парка имаше огромна бяла тента. Хиляди малки коледни лампички я обграждаха от двете страни и се кръстосваха под временните тавани. Дори и от тук Клеър виждаше разположените вътре маси. Сребристи, блестящи покривки покриваха всяка една. Китайски фенери хвърляха светлина с различни форми — звезди, полумесеци лежах по пода и стените.

Тя тръгна. Аромат на рози изпълваше вечерния въздух и го правеше сладък. Клеър видя, че всяка маса има цветен мотив в средата — обикновена стъклена купа, пълна със свежи бели рози. Дълга маса със сребриста покривка стоеше от едната страна; тя беше обсипана с елегантни златни, излъскани чинии и метални подноси с храна. В ъгъла трима мъже в бели смокинги изпълняваха любовна песен от Втората световна война с тихи меки гласове.

— Уау! — възкликна Боби, който се приближи иззад нея.

Бендът започна „Не е ли романтично“?

— Искате ли да танцуваме, мисис Остин?

Клеър се остави да я хване за ръка и да я заведе на дансинга. Там, под погледа на приятелите и семейството си, тя танцуваше със съпруга си.

Когато най-накрая музиката спря, Клеър видя сестра си. Тя се влачеше след майка им, която явно беше във фазата *виж и поздрави*.

— Хайде, Боби — каза тя, хвана го за ръка и го задърпа. Имаха чувството, че им трябваша часове да минат покрай десетките гости, всеки от които им пожелаваше нещо. Но все пак накрая се добраха до бара, където майка ѝ забавляваше царствено тълпата фенове с истории за живота на борда на кораба „Търси се звезда“.

Майка ѝ я видя да приближава и спря по средата на изречението. Искрена усмивка засия на устните ѝ.

— Клеър — каза тя с протегнати ръце. — Съжалявам, че закъснях, скъпа. Животът на звездите не им принадлежи. Но ти си най-хубавата булка, която съм виждала. — Гласът ѝ леко пресекна. — Наистина, Клеър — каза тя, по-тихо този път, за да я чуе само Клеър: — Гордея се с теб.

Погледите им се срещнаха. В тъмните очи на майка си Клеър забеляза неподправена радост и това я трогна.

— Е — каза майка ѝ бързо и пак се усмихна. — Къде е новият ми зет?

— Ето ме, мисис Съливан.

— Наричай ме Ели. Всички роднини ме наричат така. — Тя се доближи до него и свирна тихо. — Ти си достатъчно красив за Холивуд.

Това беше най-големият комплимент на майка ѝ.

— Благодаря, мам.

Леко раздражение мина по лицето на майка ѝ и изчезна след миг.

— Действително, наричай ме Ели. Чувам, че си певец. Меги не можа да ми каже дали си добър.

— Добър съм.

Тя взе ръката му.

— Ако пееш наполовина толкова добре, колкото изглеждаш, ще те чуем по радиото в най-скоро време. Ела. Разкажи ми за кариерата си, докато танцуваме.

— За мен ще е чест да танцувам с бъдещата си тъща. — Той хвърли бърза усмивка на Клеър и тръгна.

Клеър се обърна към Меган, която стоеше мълчаливо наблизо:

— Добре ли си?

— Мама е донесла кучето си. Да не споменавам целия антураж от бодигардове.

— Може да бъде нападната от фенове всеки момент — каза Клеър с най-добрия си псевдоюжняшки акцент.

Меган се засмя и после сякаш изтрезня:

— Тя ще си тръгне към осем и половина.

— Маникюр при Роло.

— Вероятно. Каквото и да е, мисля, че е наред молитва за благодарност.

Бендът смени мелодията със сладка, задушевна версия на „Времето отминава“.

Клеър погледна сестра си и започна да търси думи, които да отразят най-точно емоциите ѝ:

— Тази сватба — започна тя, но гласът ѝ секна. Тя преглътна.

— Нещо не е наред ли?

Клеър изпита болка за цялата им връзка, за загубените години, за нещата, които никога не са се случвали.

— Изхарчила си цяло състояние — каза Клеър.

— Не. — Меган поклати глава. — Почти всичко е от разпродажба. Коледните лампички са мои. Тентата...

Клеър докосна устата на сестра си и я накара да замълчи.

— Опитвам се да ти благодаря.

— О-о.

— Искам... — не знаеше даже как да се изрази, как да каже, че иска да е до нея. Показа се, че е трудно да се осланя на нещо толкова фино като думите.

— Знам — каза Меган тихо. — Може би нещата ще се променят сега. Този път заедно... спомних си какво беше по-рано.

— Ти беше най-добрата ми приятелка — каза Клеър и избърса една сълза, но внимаваше да не размаже грима си. — Толкова ми липсваше, когато ти...

„Тръгна“, искаше да довърши. Но не можа да каже нищо лошо точно сега.

— И ти ми липсваше.

— Мамо. Мамо. Ела да танцуваш с нас.

Клеър се обърна и видя баща си и Алисън на няколко крачки по-нататък.

— Мисля, че е обичай булката да танцува с баща си — каза той, усмихна се и протегна мазолестата си ръка.

— И с дъщеря си. Дядо ще ме носи! — Алисън подскочаше радостно.

Клеър подаде чашата си с шампанско на Меган, която промълви:

— Върви.

Тя се остави да я повлекат към дансинга. Когато стигнаха до средата, баща ѝ прошепна:

— Един ден Али ще се омъжи и ще видиш как се чувства един родител. Много е вълнуващо.

— Дядо, вдигни ме.

Той се наведе и повдигна Али. Тримата залепнаха един за друг, като се поклащаха леко под звуците на „Само мисълта за теб“.

Клеър бързо погледна встрани — преди Али да попита защо мама плаче. От лявата ѝ страна майка ѝ въртеше бедния Боби, сякаш беше пумпал. Клеър се засмя силно и знаеше точно какво искаше да каже баща ѝ. Много вълнуващо.

Това беше тази нощ. Тя си спомни живота си досега, спомни си колко хубав е бил той, колко любов е дала и колко е получила.

Ето, това ѝ беше дала Меган.

Меган погледна черната кадифена трева на Речния бряг „Едгар Пийбоди“. Оттатък улицата бунгалото „Куонсет“ се къпеше в лунна светлина. До нея бендът прибираше инструментите си. Само няколко упорити гости бяха останали. Майка ѝ си беше тръгнала преди часове, също Сам и Али. Всички си бяха тръгнали около полунощ, включително булката и младоженецът. Меган беше останала да наблюдава почистването, но и тази работа беше свършена.

Мег си сипа шампанско и пак погледна отвъд улицата. Колата ѝ беше паркирана пред дома на Джо. Сега тя се питаше дали не беше избрала съзнателно това място. Той вероятно спеше.

Тя знаеше, че е абсурдно да ходи при него сега, може би дори и опасно, но във въздуха се носеше нещо особено. Опияняваща комбинация от романтика и магия. Миришеше на рози и накара жената да допусне, че в такъв миг всичко е възможно. Поне тази нощ.

Тя не си позволи да мисли за това. Ако го беше направила, щеше да се самонарече глупачка, затова се застави да не мърда от мястото си.

И така, тананикайки си, заедно с музиката, тя тръгна по чакълестата пътека. Когато стигна черната асфалтова лента, зави надясно.

Когато наближи вратата му спря. Вътре светеше. Това беше толкова непривично за нея.

Отхвърли мисълта и приближи вратата му. Там се поколеба минута или две, после почука.

След минута Джо отвори. Косата му беше разбъркана, сякаш беше спал; беше облечен само с черни дънки. Той я чакаше да каже нещо, но гласът ѝ я предаде. Тя просто си стоеше там като идиот и зяпаше голите му гърди.

— Колко смяташ да стоиш там?

Меган вдигна дясната си ръка и му показа бутилката с шампанско, която носеше.

Той я гледаше и мълчеше. Когато тишината стана неловка, взе една тениска от дивана и я навлече, после се върна до вратата.

— Предполагам, искаш да си легнем. За това си дошла, а?

Тя трепна при тези думи. Замисли се дали да не се вземе в ръце, да го зашлеви, но това би било показност. Жена, която забърсва непознати, отдавна е загубила достойнството си. Тя беше откровена, но имаше и нещо друго. Усещаше, че той ѝ е ядосан. Нямаше представа защо. Всъщност точно това откритие я впечатли най-вече.

— Не, мислех, че ти може да искаш да излезеш.

— Искаш да излезем на среща? В един часа сутринта?

— Разбира се, защо не?

— По-добрият въпрос е защо?

Тя го погледна. Когато погледите им се кръстосаха, усети, че пулсът ѝ запрепуска. Трудно ѝ беше да формулира отговор. Не смееше да анализира толкова подробно мотивите си.

— Виж, Джо. Бях в добро настроение. Май че пийнах повече. — Гласът ѝ потрепери; нуждата я беше разкрепостила. Унижена, тя затвори очи. — Не трябваше да идвам. Съжалявам. — Когато отвори очи, видя, че той се е придвижил напред. Нищо не му пречеше да я целуне сега, само едно леко движение.

— Много не ми се излиза.

— О!

— Но не бих имал нищо против, ако влезеш.

Тя усети, че усмивка напирала на устните ѝ.

— Чудесно.

— Това, което не е толкова чудесно — каза той, — е, че се събуждам сам. Съгласен съм, че може и да не искаш да оставаш цялата нощ, но не се измъквай тайно като проститутка.

А, ето какво било.

— Извинявай.

Той се усмихна. Цялото му лице засия и се подмлади с десет години.

— Добре, влизай.

Тя го докосна по ръката.

— За пръв път те виждам да се усмихваш.

— Да — каза той тихо, малко тъжно. — Измина доста време...

Меган спа цяла нощ. Когато зората заблестя в малките мръсни прозорци на бунгалото и погледна вътре, тя се събуди. Вместо да се чувства нервна и несигурна — нормалното ѝ състояние след безсънна нощ — тя беше отпочинала и отпусната. Не помнеше такова сладко утро от години.

Усещаше тежестта на голия крак на Джо върху своя. Ръката му я обгръщаше и не ѝ даваше да мръдне. Дори и насън показалецът му галеше кожата ѝ собственически.

Трябваше да се премести. Тя беше усъвършенствала тази маневра през годините — претъркулване настрана, за да се измъкне от интимната прегръдка, тихо стъпване на пода, безшумно обличане и незабележимо излизане.

„Това, което не е чудесно беше казал той, е, че се събуждам сам“. Не можеше да се измъкне при това положение. Най-интересното беше, че тя не искаше да го направи, наистина. Усещаше, че трябва, по нейния изпитан начин за самосъхранение, но в действителност беше ѝ добре в ръцете на този мъж.

Докато лежеше и слушаше бавното му, равномерно дишане, докато усещаше ръката му около себе си, тя осъзна колко малко интимност е имала в живота си. Винаги се контролираше, вървеше по отъпканите си пътеки и никога не си позволи да забави темпото и да се наслади на чувствата си.

Тази интимност с Джо, разбира се, не беше истинска. Те не се познаваха и не се грижеха достатъчно един за друг, но за Меган дори и това подобие на емоция беше повече от всичко, което беше изпитвала от години.

И сексът беше различен снощи. По-нежен, по-малко агресивен. Вместо предишното *бързам да се съвокупим*, този път те действаша, сякаш разполагаха с цялото време на света. Дългите му, бавни целувки я бяха подлудили и накарали да го желае неистово. Не беше и точно лудост; поне тя си мислеше така, когато той я накара да изпита върховно удоволствие. Беше си въобразила, че между тях има нещо повече.

Това я разтревожи. Меган разбираше нуждата, приемаше я: в един сив свят тя беше смолисточерна.

Емоцията беше нещо съвсем различно. Дори и да не доведе до любов, тя си е неприятност. Последното нещо, което искаше, беше да се грижи за някого. И все пак...

Тя никога не се бе самозалъгвала и сега, тъй както лежеше гола в ръцете му, трябваше да признае, че между тях наистина имаше нещо. Не любов, естествено, но *нещо*. Когато той я целуваше, тя се чувстваше така, сякаш никога преди не са я целували.

Ето я, ярка като цветовете на идващата зора: прелюдията към сърдечните трепети.

Началото.

Беше ѝ дошло изневиделица. Тя беше отворила врата, наречена анонимен секс, и се беше оказала в стая, пълна с неочаквани възможности.

Възможности, които могат да разбият женското сърце.

Ако го изостави, той би се превърнал в красив спомен. Може да боли, когато си спомня за него, но това ще е горчиво-сладка болка, почти приятна. И със сигурност за предпочитане пред сърдечната болка, която обезателно ще последва, ако се опита да повярва в нещо повече от секс.

Трябваше веднага да приключи с тази история, преди тя да е белязала живота ѝ. Решението я натъжи, накара я да се чувства по-самотна. Тя не можа да се сдържи, наведе се и го целуна. Искаше да му прошепне: „Люби ме“, но знаеше, че гласът ѝ ще я издаде. Затова

затвори очи и се престори, че спи. Не се получи. Непрекъснато мислеше за това, което ще се случи после, когато го напусне.

Знаеше, че няма да каже довиждане.

Джо се събуди с Меган в ръцете си, голите им тела се бяха преплели. Спомените от миналата нощ го дразнеха, караха го да се чувства странно замаян. Преди всичко си спомняше дрезгавия ѝ, отчаян глас, когато крещеше името му.

Той се отмести внимателно, придвижи се колкото да може да погледне към нея. Черната ѝ коса беше разбъркана; спомни си как прокарваше ръце през нея в страстта си, а после я галеше, докато заспи. Бледите ѝ бузи изглеждаха още по-бели върху сивата памучна възглавница. Дори докато спеше, се забелязваше сянка на тъга около очите и устата ѝ, като че ли тревогите не я напуснаха ни денем, ни нощем.

Каква двойка бяха те? Бяха прекарвали три нощи заедно и почти нищо не си бяха споделили.

Най-забавното беше, че той пак я желаше. И не само тялото. Искаше да я опознае; желанието, изглежда, го променяше. Струваше му се, че там, където по-рано беше студено и тъмно, сега е светло. А това го плашеше.

Вината все още изпъкваше голяма част от съществуването му. През последните Няколко години тя се беше увила около него, около костите и мускулите му. Повече нощи, отколкото му се искаше, тя беше неговата сила, единственото нещо, което го държеше жив; първото нещо, което си спомняше сутрин, и последното, с което заспиваше.

Ако позволеше на вината да си отиде — не цялата, разбира се, но достатъчно, за да му позволи да мечтае за един по-различен живот, различна жена — щеше ли да си изгуби и спомените? Толкова ли се беше вплеела Даяна в неговото разкаяние, че той можеше да има или двете, или нито една от тях. И ако е така, би ли могъл да има живот отделно от жената, която беше обичал толкова много?

Не можеше да знае.

Но точно сега, гледайки Меган и усещайки лекия ѝ дъх по кожата си, му се искаше да опита. Протегна се, отметна копиринен кичур от лицето ѝ. Не беше докосвал жена по този начин от години.

Тя премига и се събуди:

— Добро утро — каза. Гласът ѝ беше дрезгав и леко груб.

Той я целуна нежно и прошепна:

— Добро утро.

Тя се дръпна много бързо, обърна се на другата страна:

— Трябва да вървя. Трябва да взема племенницата си в девет часа. — Отметна завивките и се измъкна от леглото. Взе една възглавница да покрие голото си тяло и забърза към банята. Когато се върна в стаята, облечена отново в скъпата си копринена лилава рокля, той се беше облякъл. Тя вдигна сандалите си с множество каишки и като метна чорапогащника си през рамо, каза:

— Наистина ще тръгвам.

Погледна входната врата и се обърна. Той искаше да я спре, но не знаеше как.

— Радвам се, че дойде снощи.

— Аз също. Два пъти — засмя се тя.

— Недей — каза той и се приближи. Не знаеше какво — ако въобще имаше нещо — беше между тях, но знаеше, че не е шега.

Тя пак погледна вратата, после — него.

— Не мога да остана, Джо.

— Ще се видим по-късно, тогава. Довиждане. — Той почака тя да му отговори, но не получи отговор. Вместо това тя го целуна. Силно. Той остана без дъх, докато накрая тя се отдръпна и прошепна:

— Ти си добър човек, Джо.

После си тръгна. Джо отиде до прозореца и я наблюдаваше как се отдалечава. Практически, тя бягаше към колата си, но след като влезе вътре, постоя за миг, гледайки към бунгалото му. От това разстояние изглеждаше странно тъжна, което го накара да осъзнае колко малко я познава. Искаше да промени това, да повярва, че и за него ще има бъдеще в крайна сметка. Може би — с нея. Но първо трябваше да скъса с миналото си.

Не знаеше как да го направи, как да започне живота си отначало и да повярва в едно по-друго бъдеще, но знаеше коя е първата стъпка. Винаги бе знаел.

Трябва да поговори с родителите на Даяна.

ГЛАВА 22

Меган паркира колата и слезе. Един бърз поглед към къщата я увери, че вътре няма никой. Навсякъде беше тъмно. Тя натика чорапогащите в чантичката си и хукна боса през ливадата, после тихо се вмъкна в къщата.

След трийсет минути беше изкъпана, облечена в тениска и дънки, с готов багаж. На излизане се спря, за да напише бележка на Клеър, която остави на масата в кухнята.

„Клеър и Боби,
Добре дошли у дома.
С обич, Мег“.

Нарисува две чаши с мартини до името си, после се спря, погледна къщата, която беше истински дом, за последен път. Оказа се неочаквано трудно да я напусне. В сравнение с нея, апартаментът ѝ беше толкова студен и празен. Накрая, тя отиде до колата си и подкара бавно през къмпинга.

Мястото беше тихо тази неделна сутрин. Нямаше деца в басейна, нямаше почиващи да се разхождат наоколо. Самотна двойка рибари — баща и син, ако се съди по външния им вид — стояха на брега на реката и хвърляха въдици във водата.

В края на имота тя свърна вдясно по изровен каменист път. Тук дърветата бяха по-нагъсто, клоните им скриваха всичко, освен най-силните лъчи на утринното слънце. Тя стигна до полянка, двор във формата на подкова, където растяха рододендрони и папрати. В центъра на двора се кипреше сива подвижна къщичка от циментени блокчета, отпред имаше красива тераса от кедрово дърво. Саксии с червени мушката и лилави петунии бяха пръснати навсякъде.

Меган паркира и слезе от колата. Както винаги, тя усещаше как стомахът ѝ се свива преди среща със Сам. Костваше ѝ огромно усилие да го гледа и да не си спомня миналото.

„Заминавай си. Просто си тръгвай.
Ти си като майка си“.

Стисна чантата си и пое по чакълестата пътечка, качи се на верандата, която в това юнско утро ухаеше на орлови нокти и жасмин.

Почука много леко първия път. След като никой не отговори, пробва отново. Този път по-силно.

Вратата се отвори, пантите изскърцаха и той се появи, облечен в износена престилка и избеляла синя тениска с надпис: „Речен бряг“. Кестенявата му коса беше разрошена като на Алберт Айнщайн.

— Мег — каза той, явно насилвайки се да се усмихне. После отстъпи: — Влизай.

Тя се промъкна покрай него и се озова в изненадващо уютна всекидневна.

— Добро утро, Сам. Дойдох да взема Али.

— Да — направи физиономия той. — Сигурна ли си, че искаш да я вземеш тази седмица? На мен ще ми е приятно да се грижа за нея.

— Сигурна съм, че ще ти е приятно — отговори тя обидена.

— Не исках да кажа нищо лошо.

— Не, разбира се.

— Впрочем знам, че си много заета.

Тя го погледна.

— Все още си мислиш, че оказвам лошо влияние, нали?

Той направи една-две крачки към нея:

— Не би трябвало никога да си го помислям. Клеър ми каза колко добра си била с нея. Тогава не разбирах от деца, и, естествено, въобще нищо не знаех за тийнейджърките, които...

— Моля те, не довършвай изречението. Имаш ли някакъв списък? Неща, които трябва да правя, да знам. Алергии? Лекарства? Каквото и да е?

— Ляга си в осем часа. Харесва да ѝ се четат приказки. Любима ѝ е „Малката русалка“.

— Чудесно — каза Меган и погледна към коридора. — Тя готова ли е?

— Да. Сбогува се с котката.

Меган почака. Някъде в караваната часовник отмерваше минута след минута.

— Ще ходи на рожден ден в събота. Ако я доведеш до обяд, ще успее — каза Сам накрая. — Така тя ще си е тук, когато Клеър и Боби се приберат в неделя.

Меган знаеше плана.

— Ще си бъде тук навреме. Ще трябва ли да отидем да купим подарък?

— Ако нямаш нищо против.

— Нямам.

— Да не е нещо скъпо.

— Мисля, че ще се справя с пазаруването, благодаря. Отново настъпи тишина, нарушавана само от тиктакането на часовника.

Меган още мислеше какво да каже, когато Али дойде на бегом по коридора като носеше котка, чието тяло опираше чак до пода.

— Светкавица иска да дойде с мен, дядо. Той ми измяука това. Може ли да го взема със себе си, лельо Мег, може ли?

Мег не знаеше дали е разрешено да се гледат животни в нейната сграда.

Преди да успее да отговори, Сам клекна до внучката си и нежно издърпа котката от ръцете ѝ.

— Светкавица трябва да остане тук, скъпа. Знаеш, че обича да си играе с приятелчетата си и да лови мишки в гората. Той е селска котка. Няма да му хареса в града.

Очите на Алисън изглеждаха огромни на бледото ѝ сърцевидно лице.

— И аз не съм градско дете — каза тя и нацупи устни.

— Не — каза Сам. — Обаче ти си авантюристка. Като Мулан и Принцеса Ясмин. Те биха ли били нервни преди пътуване до града?

Али поклати глава.

Сам я взе в прегръдките си и я притисна здраво до себе си. Когато накрая я пусна, изправи се бавно и погледна Меган.

— Грижи се добре за внучката ми.

Това много приличаше на думите ѝ към Сам преди години, точно преди да си тръгне завинаги. „Грижи се за сестра ми“. Единствената разлика беше, че тя плачеше.

— Ще се грижа.

Алисън взе раницата си с „Малката русалка“ и малкото куфарче.

— Готова съм, лельо Меги.

— Добре, да вървим. — Мег взе куфара ѝ и се отправи към вратата.

Те бяха вече в колата и се отдалечаваха по каменистия път, когато Алисън внезапно извика:

— Спри.

— Какво има? — Мег натисна спирачките.

Алисън се смъкна от седалката, отвори вратата и хукна обратно към караваната. След минута се върна с парцаливо розово одеяло, което притискаше до гърдите си. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Не мога да отида на приключение без моето одеялце.

* * *

Клеър винаги щеше да си спомня първата гледка от Хавай.

Когато самолетът се сниши, тя видя тюркоазносинята вода край плажовете с бял пясък. Под повърхността ѝ се чернееха блестящи рифове.

— О, Боби — каза тя и се обърна да го погледне. Искеше да му каже какво означава този миг за момиче, израсло в каравана и мечтаещо за палмови дървета. Но думите, които ѝ идваха, бяха твърде обикновени, твърде банални.

След час, те седяха в колата си под наем — „Мустанг кабрио“ — и караха на север.

Удивително! С всяка изминала миля, островът ставаше по-зелен и по-пищен. Когато стигнаха известния Ханалей Бридж, където огромни зелени полета с таро лежаха, сгушени до високи черни планини, те видяха съвършено различен свят. От едната страна на двулентовия път местните фермери стояха във вода и се грижеха за реколтата от таро. Мили наоколо нямаше къща или шосе. От дясната страна лъкатушеше река Ханалей, оградена от двата края с гъста зелена растителност, а по нея бавно се носеха по течението каяци. В далечината, тъмните планини се извисяваха в рязък контраст със синьото небе; няколко прозрачни облака обещаваха дъжд на следващия ден, но днес денят беше чудесен.

— Тук, завий тук — каза тя една пресечка след църквата.

Къщите по крайбрежния път бяха накацали на парцели с лице към водата. Клеър се беше приготвила да почива в подобна на богаташките къща в Бел Еър. Искеше никой да не я безпокои.

Повечето сгради бяха старомодни и непретенциозни. До парка завиха отново и ето, тя изникна пред тях: къщата, която баща ѝ беше наел. Само на една пресечка от плажа и закътана в глуха улица, изглеждаше съвсем обикновена.

Нищо особено, но... Боядисана в яркосиньо с лъскави бели первази, къщата приличаше на кутия за бижута, скрита сред тропическия пейзаж. Гъст зелен плет я обграждаше от трите ѝ края и я скриваше от погледите на съседите.

Вътре тя имаше бели стени, дъсчени подове от борови дървета и бе обзаведена с ярки хавайски мебели. На втория етаж спалнята беше в по-ярки цветове и излизаше на балкон с гледка към планините. Както си стоеше там и гледаше планината с водопад насреща, Клеър чу шум от далечни сърфисти.

Боби дойде зад нея и я прегърна.

— Може би някой ден ще спечеля много пари и ще дойдем да живеем тук.

Тя се облегна на него. Ето, за това си беше мечтала години наред.

— Не ме интересува дали ще забогатееш и кога, Боби. Ние сме тук сега, това е реалност и е повече от това, за което съм си мечтала.

Той я завъртя и я обърна към себе си. Очите му бяха пълни с неопишуема тъга.

— Няма да те напусна, Клеър. Как не можеш да го разбереш?

Клеър искаше да се усмихне, да се отърси от съмненията.

— Разбирам.

— Не, не още. Обичам те, Клеър. Предполагам, че единственото, което мога да направя засега, е да продължавам да ти го казвам. Няма да ходя никъде.

— А на плаж?

Те се хванаха за ръце и тръгнаха към плажа. В беседката, едно от многото места за забавления, голяма група хавайци имаха семеен празник. Тъмнокоси и тъмнолики деца в ярки бански бягаха по тревата, докато възрастните бяха наобиколили бюфета вътре. Някой някъде свиреше.

Заливът Ханалей се разтваряше пред нея като ветрило; една миля плаж от бял пясък имаше формата на гигантска подкова. На север се издигаха планините, порозовели от залязващото слънце.

Малки вълни с бели гребени се търкаляха напред и носеха смеещи се деца до пясъчната ивица. По-нататък, няколко тийнейджъри лежаха на големи сърфове.

Инструкторът им, приятен мъж със сламена шапка, ги тласкаше напред, когато приближаваше подходяща вълна.

Двамата прекараха остатъка от деня на топлия пясък на залива Ханалей, като гледаха залеза и разговаряха. Когато плажът утихна и потъна в мрак и само звездите блестяха над черната вода, те най-после се прибраха в къщата си. Пригответе си вечеря, нахраниха се на масата за пикник в задния ланай. Фенери и свещи против комари осветяваха пътя им. По време на вечерята и при миенето на чиниите те все се държаха за ръце.

Боби взе Клеър на ръце и я понесе нагоре по стъпалата. Тя се засмя и се притисна до него; отдръпна се едва когато той я пусна на леглото. Тя веднага застана на колене и го погледна.

— Толкова си красива — каза той и прокара пръст под колана на сутиена ѝ. Тя усети топлината на милувката по студената си, настръхнала кожа и откри, че ѝ е трудно да диша.

Той се наведе и съблече банските си, после се изправи. Видът на тялото му, голо, стегнато и готово, я накара да потрепери и да се протегне.

Той пристъпи към леглото. Тя усещаше как желанието трепти в ръцете му, докато сваляше банските ѝ и докосваше гърдите ѝ. Накрая той я целуна — устата, клепачите, брадичката, зърната.

Тя го обгърна с ръце и го привлече върху себе си. Усети ръцете му да се плъзгат между бедрата ѝ и да откриват влагата. Тя изпъшка и се отвори за него.

Изви се да го приеме. Свършиха едновременно, като всеки мълвеше името на другия.

След това Клеър се сгуши до влажното горещо тяло на съпруга си и заспа под акомпанимента на тихото му, равномерно дишане и монотонното бръмчене на вентилатора на тавана.

Мег заведе Алисън на главозамайваща обиколка из центъра на Сиатъл. Ходиха в Аквариума и храниха видрите и тюлените. Мег се осмели да навие ръкавите на дизайнерската си дреха и потопа голите

си ръце в опитния резервоар и заедно с цял автобус екскурзианти докосваха актинии, миди и морски звезди.

След това си купиха хотдог от щанда за бърза закуска и се разходиха по кея. В Павилиона с чудатите явления видяха изсъхнали малки глави и египетски мумии, също и евтини сувенири. Вечеряха в „Ред Робин Хамбургер Емпориум“ и завършиха деня с филмче на Дисни в „Пасифик Плейс“ театър.

Когато се върнаха в жилището ѝ, Мег беше изтощена.

За съжаление, Алисън имаше енергия в излишък. Тя бягаше от стая в стая, вземаше разни неща, разглеждаше ги, викаше: „Уау“ на предмети като четката за зъби „Соникеър“.

Мег беше на дивана, разположила се с крака върху масичката за кафе, когато Алисън се втурна в стаята с купата Лалик от входното антре.

— Видя ли това, лельо Меган? Тези момичета са без дрехи — изхихика тя.

— Те са ангели.

— Те са голи. Били казва, че баща му има списания с голи момичета у тях. Гадно.

Мег стана и много внимателно взе купата от ръцете на Алисън.

— Гадно е за този, който гледа — каза тя и върна купата на мястото ѝ в коридора. Когато се върна в стаята, Алисън се мръщеше:

— Какво е пчелар? Нещо като кошер ли?

Мег беше твърде уморена, за да измисли умен отговор.

— Нещо подобно — каза и отново се стовари върху канапето. Как е вършила всичко това като девойка?

— Знаеш ли, че бебетата орлета ядат повърнатото от бащите им?

— Я стига, дори и моето готвене е по-добро.

Алисън се изхили:

— Моята мама готви много добре.

В мига, в който каза това, долната ѝ устна увисна. В зелените ѝ очи проблеснаха сълзи и тогава, точно преди да заплаче, Алисън приличаше толкова много на Клеър, че Меган спря да диша. Върна се назад във времето, към всички онези ноци, когато успокояваше сестричката си, държеше я здраво в ръце и ѝ обещаваше, че „Скоро, скоро нещата ще се оправят... и мама ще се върне вкъщи“.

— Ела тук, Али — каза тя и нещо я стегна за гърлото.

Алисън се поколеба за малко, съвсем малко, но паузата напомни на Меган колко малко тя и племенницата ѝ знаеха една за друга.

Али седна на дивана на около фут от леля си.

— Искаш ли да се обадиш на майка си? Тя ще се обади към шест часа, но...

— Да — извика Алисън, като подскачаше върху възглавницата.

Меган отиде да намери телефона си. Той беше на нощното ѝ шкафче до леглото. След бърз поглед в бележника си, тя набра директния телефон на къщата на Хаваите, после подаде телефона на племенницата си.

— Мамо — каза Али след няколко секунди; после: — Здравсти, мамо. Аз съм, Али Кат.

Мег се усмихна и отиде в кухнята да разопакова торбите с хранителни продукти и други стоки, които беше накупила днес. Неща, които не беше купувала от години — замразени закуски, „Поп-тартс“, бисквити „Орео“ и продукти, които въобще не беше купувала — като сок в сребриста опаковка и кисело мляко — сам да си го смесиш. Най-важната покупка беше книжка с детски игри. Възнамеряваше да накара Али никога да не забравя тази седмица.

— Иска да говори с теб, лельо Мег — каза Али, като доподскача до кухнята.

— Благодаря. — Мег взе телефона и каза: — Здравей.

— Здравей, како, как е положението? Тя спря ли най-после да бърбри?

— Не, не спира дори когато се храни — засмя се Меган.

— Да, това е моята Али.

Алисън задърпа крачола на Мег:

— Мама каза, че пясъкът е като захар. Захар. Може ли да си взема бисквити?

Мег ѝ подаде една Орео „Преди сън — само една“, каза тя на племенницата си, а на Клеър каза:

— Имам нужда от една „Маргарита“.

— Ще се справиш.

— Знам. Това ме кара да си мисля...

— Какво? — попита Клеър тихо.

— За нас. За теб. Понякога гледам Али и виждам нас двете.

— Така тя ще те обикне, Мег.

Мег затвори очи. Беше толкова приятно да разговаря по този начин с Клеър, като истински сестри, които имаха нещо повече от едно общо мизерно детство.

— Липсваш й.

— С лягането ще имате проблеми. Ще трябва да й четеш приказка — засмя се Клеър. — Предупреждавам те, има много неустойчиво внимание.

— Ще опитам с „Моби Дик“. Трябва да си на скорост, да останеш буден с нея.

Алисън отново я дръпна за крачола:

— Мисля, че ще... — и тя повърна върху обувките й.

— Трябва да вървя, Клеър. Приятно изкарване. Утре ще се чуем.

Тя затвори телефона и го остави на плота.

Алисън я погледна ухилена:

— Опппа.

— Може би двойният бананов шейк не беше добра идея. — Тя изхлузи обувката си, гушна Али и я понесе към банята.

Алисън изглеждаше толкова малка в огромната мраморна вана.

— Това е като басейн — каза тя, като напълни устата си с вода и я изплю на стената, облицована с плочки.

— Хайде да не пием водата, в която сме се къпали, а? Това е едно от нещата, които ни отличават от по-нисшите същества. Например — мъжете.

— Дядо ми разрешава.

— Точно това казах. Сега ела тук да ти измия косата. — Тя се пресегна към чисто новия бебешки шампоан. Ароматът я накара да се усмихне.

— Аз миех косата на майка ти с този шампоан.

— Втриваш ми го в очите.

— И тя все така казваше. — Меган още се усмихваше, докато изплакваше косата на Али и й помагаше да излезе от ваната. Тя изсуши момиченцето, облече го в розова пижама и я отнесе в стаята за гости.

— Много е голямо това легло — каза Алисън нацупено.

— Ами защото е само за принцеси.

— Аз принцеса ли съм?

— Да — Меган се поклони, — милейди — каза тя тържествено. — Какво ще заповядате?

Алисън се засмя и се свря под завивките.

— Прочети ми приказка. Искам... „Професор Уърмбог търси Зиперамп“ — а — Зу.

Мег зарови сред играчките и книжките в куфара, намери онова, което търсеше, и зачете.

— И ти трябва да си в леглото — каза Али.

— О! — Меган се качи в леглото и се настани удобно. Алисън незабавно се сгуши до нея, опряла бузка до безценното си одеялце.

Меган отново зачете.

След един час и шест книжки, Алисън най-после заспа. Мег целуна сладката розова бузка на племенницата си и излезе от стаята, като остави вратата леко отворена.

Тъй като се страхуваше да включва телевизора и стереото — да не би да събуди Алисън — тя започна да чете списание. Само след минути ѝ се доспа и тя се заклатушка към спалнята си, облече нощницата си на делфинчета, изми си зъбите и си легна.

Затваряйки очи, си припомни всички онези неща, които трябваше да свърши утре. Нямаше начин да заспи тази нощ.

Зоопаркът „Уудленд“.

Постановка в детския театър.

Игри.

Ф. А. О. Шварц.

Фън форест в центъра на Сиатъл.

Мисълта ѝ скачаше от Фън форест до Нешънъл форест, до Хейдън и Джо.

Джо.

Беше я целунал толкова нежно за довиждане онази последна сутрин, когато бяха заедно. Това я направи необичайно уязвима.

Искаше да го види, и не само заради секса. Тогава, за какво?

На първо място, тя го беше избрала поради неговата недостъпност. Кой бяха първите му думи към нея или поне, първите, които беше запомнила?

Няма да те водя у дома.

Или нещо подобно. Веднага ѝ беше заявил, че не е на разположение.

И така той ѝ беше харесал много. Но докъде можеха да стигнат оттатък спалнята? Той беше механик в малък град и още плачеше за

развода си. Двамата нямаха бъдеще.

И все пак... всеки път, когато затвореше очи, той беше там и чакаше да я целуне в тъмнината на собственото ѝ съзнание.

— Лельо Мег?

Тя седна и премига на светлината.

— Какво има?

Алисън стоеше там и държеше одеялцето си. Лицето ѝ беше мокро от сълзи, очите ѝ — червени. Изглеждаше невероятно малка на отворената врата:

— Не мога да спя.

Толкова приличаше на Клеър.

— Ела тук горе, скъпа. Ще спиш при мен. Аз ще те пазя. Али профуча през стаята и се изкатери на леглото, после се сгуши до Меган, която я притисна плътно до себе си.

— Майка ти спеше с мен, когато се страхуваше, не знаеше ли това?

Али пъкна палец в устата си и затвори очи. Заспа почти мигновено.

Меган харесваше миризмата ѝ, аромата на бебешкия шампоан. Тя притисна племенницата си и затвори очи, надявайки се да обмисли плана за утре още веднъж.

Обаче заспа.

Клеър се събуди от звъна на телефона и бързо се изправи. — Колко е часът? — Тя се огледа за часовника, мярна го — пет и четирийсет и пет сутринта. — О, господи. — Боби, телефонът.

Тя пропълзя над него и го вдигна:

— Ало, Меган? Али добре ли е?

— Здравей, скъпа, как си?

Клеър въздъхна дълбоко и стана от леглото.

— Добре съм, мамо. Сега е пет и четирийсет и пет на Хаваите.

— Така ли? Аз мислех, че всички сме на същата часова зона, както в Калифорния.

— Ние сме на средата на пътя за Азия, мамо.

— Ти винаги преувеличаваш, Клеър. Имам причина да ти се обадя, както знаеш.

Клеър грабна халата си от дрешника и го намъкна, после излезе на балкона. Навън небето розовееше. На двора един петел бягаше по тревата, след него каканижеха кокошките. Сутринта ухаеше на сладки тропически цветя и солена въздух.

— Какво има?

— Знам, че не смяташ, че съм добра майка.

— Не е така. — Тя се прозя, чудейки се дали ще може да заспи отново. Погледна през прозорците към Боби, който вече беше седнал в леглото и се мръщеше.

— Така е. Ти и мис Перфектност постоянно ми напомняте, че не съм положила достатъчно грижи при отглеждането ви. Смятам, че е неблагоприятно да ми го казвате, но майчинството си има своите тежести, както знаеш, и явно има неразбиране между нас...

— Малко ми е рано за драматични разговори, мамо. Може би...

— Искам да кажа, че върша някои неща добре, някои — зле. Като всички нормални хора.

— Да, мамо — каза Клеър.

— Искам само да го помниш това... И да го кажеш на устатата си сестра. Няма значение какво помните или какво си мислите, че помните; истината е, че ви обичам и винаги съм ви обичала.

— Знам, мамо — усмихна се тя към Боби и му каза: — Мама. — После. — Кафе.

— Сега ми дай съпруга си.

— Моля?

— В леглото ти има мъж сега, нали?

— Да, има — засмя се тя.

— Искам да разговарям с него.

— Защо?

Майка ѝ въздъхна драматично:

— Това е едно бреме, което трябва да нося — подозрителни дъщери. За сватбения подарък е, ако искаш да знаеш. Чух, че не сте харесали колата.

— Няма място за Али.

— Тя трябва ли да ходи навсякъде с вас?

— Мамо...

— Дай ми Боби. Подаръкът е за Боби, след като ти си толкова неблагоприятна.

— Добре, мамо. Както и да е. Изчакай една секунда. — Тя влезе вътре. — Иска да говори с теб.

Боби се изправи. *Това не е на добро*, промърмори той, докато вземаше слушалката от Клеър.

— Как е най-сексапилната тъща на света? — След миг усмивката му се скри. — Какво? Шегуваш се. Как го направи?

Клеър се приближи и сложи ръка на рамото му:

— Какво става?

Той поклати глава:

— Това не може да бъде, Ели. Наистина. Не знам как да ти благодаря. Кога? — Той се намръщи. — Нали знаеш, че сме тук... Да. Разбирам. На билетното гише. Да. Добре. Разбира се, ще се обадим веднага. И пак благодаря. Не мога да изкажа колко много означава това за мен. Да. Довиждане.

— Какво е направила? — попита Клеър, когато той затвори телефона.

Усмивката на Боби беше толкова широка, че беше набраздила цялото му лице.

— Уредила ми е прослушване с Кент Еймс в записното студио „Даун Хоум“. Не мога да повярвам. Свирия в шибани долнопробни кръчми от десет години и чакам подобна възможност.

Клеър се хвърли на врата му и здраво го прегърна. Каза си, че е било глупост от нейна страна да се страхува, да се тревожи, но ръцете ѝ все още трепереха. Предположи, че заради твърде многото години, прекарани с майка ѝ, винаги очакваше най-лошото.

— Ще ги разбиеш.

Той я завъртя и двамата се засмяха.

— Това е то, Клеър.

Тя още се смееше, когато той я пусна.

— Но... — каза той, без да се смее този път.

Тревогата се появи отново:

— Какво?

— Прослушването е в четвъртък. После Кент заминава за месец.

— Този четвъртък?

— В Нашвил.

Клеър погледна към съпруга си, чиито чувства бяха изписани на лицето му. Тя знаеше, че ако кажеше „Не“, ако кажеше: „Нашият меден

месец няма да е приключил дотогава“, той би я целунал и би казал: „Добре, може да се обадиш на майка си и да я помолиш да провери дали не може да отложи прослушването с един месец“. Като знаеше всичко това, на Клеър ѝ беше по-лесно да отговори:

— Винаги съм искала да видя Опраленд.

Боби я прегърна и я погледна:

— Вече се бях отчаял — призна си той тихо.

— Това ще ти е за урок — отговори тя щастливо. — Сега, подай ми този телефон. Трябва да се обадя на татко и Мег, че ще удължим пътуването си с ден-два.

Дните с Али се превърнаха в приятно ежедневие. До третия ден следобед Меган се беше отказала от натрапчивата идея да покаже на племенницата си всяка улица с атракции за деца в града. Вместо това, правиха прости неща. Вземаха филми под наем, правиха си курабии и играеха на Кенди Ленд, докато Мег започна да вика за милост.

Всяка нощ Мег спеше с Али, прегърнала я здраво, и всяка сутрин се събуждаше с необикновено очакване. Усмиваше се по-често, смееше се по-силно. Беше забравила колко е хубаво да се грижиш за някого.

Когато Клеър се обади и съобщи за удължаването на медения им месец, Мег разбра, че е шокирала сестра си, като предложи — с радост — да задържи Али още няколко месеца. За съжаление, толкова важният рожден ден провали идеята.

Когато най-после дойде събота, Мег се изненада от силата на чувствата си. По целия път до Хейдън тя положи усилия, за да продължи да се усмихва, докато Али бърбеше безспир и скачаше по седалката. В къщата на Сам, Али полетя в ръцете на дядо си и започна да му разказва за седмицата с Мег. Меган целуна племенницата си за довиждане и излезе бързо от караваната. Тази нощ тя почти не спа. Изглежда, нямаше да се отърве от самотата.

В понеделник пак тръгна на работа.

Часовете се точеха по-бавно от друг път. До три часа беше толкова уморена, че едва мърдаше. Надяваше се, че Хариет няма да забележи.

Напразно, разбира се.

— Не изглеждаш добре — каза Хариет, когато Мег се стовари в познатия си стол.

— Благодаря.

— Как беше сватбата?

— Много хубава сватба — каза Мег, като гледаше ръцете си. — Дори и мама не можа да я развали. Аз организирах тържеството, нали знаеш?

— Ти ли?

— Недей да бъдеш толкова шокирана. Последвах съвета ти и си държах устата затворена. Аз и Клеър... се сдобрихме. Дори гледах племенницата си по време на медения месец. Но сега...

— Сега какво?

Мег повдигна рамене.

— Точната дума е постарому. — Тя погледна нагоре. — Апартаментът ми е тих. Не бях го забелязала преди.

— Племенницата ти е много шумна.

— Не спира да говори; освен когато спи. — Мег усети стягане в гърдите. Щеше да ѝ липсва спането с Али, грижите по нея.

— Напомня ти за Клеър.

— Напоследък всичко ми напомня за онези дни.

— Защо?

— Бяхме най-добри приятелки — каза Мег тихо.

— А сега?

Меган въздъхна:

— Тя е омъжена. Има си семейство. И отново е както преди. Сигурно няма да я чуя до рождения си ден.

— Телефонът работи и в двете посоки.

— Да. — Мег погледна часовника си. Не искаше да говори повече за това. Много болеше. — Трябва да вървя, Хариет. Чао.

Меган гледаше клиентката си и се надяваше усмивката ѝ да не е толкова изкуствена, колкото я усещаше.

Робин О'Хаулихан вървеше напред-назад пред прозореца. Тънка като пръчка и с повече грим от Терънс Стемп в „Приключенията на Присила — кралицата на пустинята“, тя беше типична холивудска съпруга. Твърде слаба, твърде алчна, твърде всичко... Мег се чудеше

защо нито една от тези жени не забелязваше, че в определена възраст слабите се превръщат в мършави. Колкото повече тегло губят, толкова по-непривлекателни ставаха лицата им; косата на Робин беше боядисвана и пребоядисвана толкова пъти и от толкова време, че приличаше на сламена перука.

— Това не е достатъчно. Крайна историята.

— Робин — каза тя, като опитваше да запази гласа си спокоен и равен. — Той предлага 20000 долара на месец, къща на езерото Вашингтон и мезонет в Ла Джола. Честно казано, за деветгодишен брак без деца, мисля...

— Аз исках деца. — Тя практически запрати думите към Мег. — Той беше този, който не искаше. И за това трябва да си плати. Отне ми най-репродуктивните години от живота.

— Робин, ти си на четирийсет и девет години.

— Искаш да кажеш, че съм прекалено стара да имам деца.

„Е, не. Но си се женила шест пъти и честно казано, имаш емоционалната и умствената стабилност на двегодишно дете. Повярвай ми, неродените ти деца ти благодарят“.

— Разбира се, не, Робин. Просто казвам, че ходът с децата няма да ни е от полза. Вашингтон е щат, в който вината не се взема под внимание, нали си спомняш? Причините за развода нямат значение.

— Искам кучетата.

— Вече обсъждахме това. Той е имал кучетата преди развода. Разумно е...

— Аз бях тази, която напомняше на Лупи да ги храни и пои. Без мен онези Ласа Аспос щяха да са рошави пържоли. Мъртви до басейна. Искам ги. И стига си спорила с мен. Ти си мой, не негов адвокат. Едва ли ще мога да живея с двайсет хилядарки на година. — Тя се засмя горчиво: — На него му остава самолетът, вилата в Аспен, къщата на плажа в Малибу и всичките ни приятели.

Гласът ѝ пресекна и за миг Меган видя искрица от жената, която Робин О'Хаулихан е била някога. Сега беше изплашена, а някога е била обикновено момиче от Снохомиш, вярващо, че може да се омъжи така, както иска, и да постигне всичко, което иска.

Меган искаше да е любезна, да каже нещо успокоително. Порано това не би я затруднило. Но онези дни бяха отминали, стъпкани в калното нищо от острите точета на стотици ядосани съпруги, на

които не им се работеше и явно не можеха да живеят само с двайсет бона на година.

Тя затвори очи за малко и се опита да прочисти разбунтувалото се съзнание. Но вместо безмълвна тишина, в ума ѝ изплува образът на мистър О'Хаулихан, как седеше на масата за конференции с ръце, кръстосани отгоре. Беше отговорил на всичките ѝ въпроси с учудваща искреност.

„Нямаме предбрачен договор, не. Вярвах, че ще сме заедно цял живот. Обичах я. Първата ми съпруга почина. След почти пет години срещнах Робин. О, да, исках деца, но тя не искаше“.

Това беше един неудобен момент за адвокатата — болезненото усещане, че си капитан на грешния отбор.

С една дума, тя му беше повярвала. И това не беше на добро.

— Алооо. На теб говоря. — Робин извади цигара от позлатената си чанта „Шанел“. После внезапно си спомни, че тук не се пуши, и я прибра пак в чантичката си. — И така, как ще се докопам до къщата в Аспен? А до кучетата?

Меган въртеше химикала между палеца и показалеца си и мислеше. От време на време той тупваше върху светлокафявата папка, отворена пред нея. Звучеше като боен барабан.

— Ще звънна на Греъм и ще го обсъдя с него. Явно съпругът ти иска да бъде щедър, но слушай, Робин. На хората им идва до гуша от такива маловажни неща като любимо куче. Ако смяташ да се бориш за Флъфи и Скръфи, готви се да загубиш много неща. Съпругът ти може да оттегли къщите от масата за преговори на минутата. По-добре реши колко са важни тези кучета за теб.

— Просто искам да го нараня.

Меган си спомни пак за мъжа, когото беше разпитала преди месец. Изглеждаше тъжен, изтощен, примирен.

— Смятам, че вече си го направила, ако това е успокоение за теб.

Робин потупваше зъбите си с дълъг ален нокът и гледаше остров Брейнбридж.

— Не трябваше да спя с момчето, което чисти басейна.

„Или с доставчика на месо, или със зъболекаря, който ти избели зъбите.“

— Нашият щат не взема предвид вината, помни това.

— Не говоря за развода. Говоря за брака.

— О! — Ето я отново проявата на истинската личност, скрита зад скъпия грим. — Лесно е да видиш живота си в ретроспекция. Лошо е, че не можем да изживеем живота си отново. Мисля, че Киркегор е казал това.

— Наистина — каза Робин с безразличие. — Ще помисля пак за кучетата и ще ти кажа.

— Мисли бързо. Греъм каза, че офертата е в сила трийсет и шест часа. След това я оттегля и мачът започва — първи рунд.

Робин кимна.

— Изглеждаш ужасно страхлива за жена, която наричат Кучката от Белтаун.

— Не страхлива. Практична. Но ако искаш друг да те представя...

— Не — каза Робин, метна чантата си на рамо и тръгна към вратата. Като я отвори, тя каза: — Ще ти се обадя утре. — И без да се обърне повече, си тръгна. Вратата щракна и се затвори.

Мег въздъхна дълбоко, почувствала се изцедена, някак си по-малка.

Остави папката настрана и отново се сети за тъжното лице на мистър О'Хаулихан.

„Нямам предбрачен договор, не. Вярвах, че ще сме заедно цял живот“.

Сърцето му щеше да бъде разбито. И не само това. О, не. Меган и Робин се канеха да продължат нататък и да му покажат истинския характер на жената, за която се беше оженил. Следващия път просто нямаше да повярва на сърцето си.

Тя въздъхна отново и провери ангажиментите си. Робин беше последната за деня. Слава богу. Меган смяташе, че не би могла да издържи още една тъжна история на излъган влюбен точно сега. Тя прибра документите си, грабна чантата си и напусна офиса.

Навън беше паднала приятна лятна нощ. Шумът и глъчката от колите в този час пик изпълваше улиците. На пазара туристите все още се тълпяха около сергиите с риба. Продавачи с бели престилки подхвърляха трийсеткилограмови съомги във въздуха и си ги подаваха една на друга: при всяко подхвърляне туристите вадеха фотоапарати и щракаха.

Меган хвърли бегъл поглед на познатото шоу. Тя мина покрай рибната борса и сергиите със зеленчуци, когато осъзна накъде се е запътила.

„Атинянинът“ бе в съседство.

Тя поспря на входа, подуши познатата остра миризма на цигари и пържена мазнина, послуша шума от разговорите, винаги едни и същи, завършващи със „Сама ли сте тук?“ Сама.

Това беше най-точното прилагателно, описващо живота ѝ. Още повече че Али я нямаше в момента. Странно, колко голяма самота беше оставила мъничката ѝ племенница.

Не ѝ се искаше да влиза в „Атинянина“, да подбере някой непознат мъж, да го заведе в леглото си. Искаше...

Джо.

Вълна от меланхолия нахлу заедно с името му и усили чувството ѝ за самотата.

Тя постоя на вратата и се отправи към къщи.

Във фойето на сградата, в която живееше, махна на портиера и влезе в асансьора. На последния етаж звънецът на асансьора звънна и тя слезе.

Вратата на апартамента ѝ беше отворена.

Тя се намръщи, чудейки се дали не я беше оставила така сутринта.

Не.

Тъкмо се готвеше да се върне обратно в асансьора, когато една ръка се появи на вратата; тя държеше пълна бутилка с текила.

Елизабет Шор излезе от коридора.

— Чух трансатлантическия ти вик за помощ и донесох любимия ти транквилант.

За ужас на Меган, тя избухна в сълзи.

ГЛАВА 23

Джо беше почти приключил работата си за деня. Трябваше да ходи някъде и да се срещне с някои хора.

Добре е, когато очакваш нещо с нетърпение, дори и това нещо накрая да причини болка. Той се скита сам толкова дълго, че само фактът, че има маршрут, беше странно успокояващ.

В момента лежеше по гръб и гледаше отдолу една стара мръсна „Импала“.

— Здравсти.

Джо се намръщи. Стори му се, че чу нещо, но не беше сигурен. Радиото на пейката гърмеше. Уили Нелсън предупреждаваше майките, че като пораснат, бебетата стават каубои.

Тогава някой го ритна по задника.

Джо се изтърколи изпод колата.

Лицето, което го гледаше, беше малко, с лунички и се усмихваше. Умни зелени очи се взираха в него. Тя беше леко кривогледа, но достатъчно да го накара да се чуди дали се нуждае от очила. После се усети, че работната му лампа ѝ свети в очите и я изключи.

— Смити е в офиса — каза той.

— Знам, глупчо. Той винаги е там. Ти знаеше ли, че пясъкът на Хаваите е като захар? Смити ми разрешава да си играя с инструментите. Кой си ти?

Той се изправи, избърса ръце в престилката си:

— Аз съм Джо. Сега бягай от тук.

— Аз съм Алисън. Мама ме нарича повече Али. Като гаторът.

— Приятно ми е да се запознаем, Али. — Той погледна часовника си. Беше четири часът. Време да се прибира.

— Британи Хеншоу винаги казва:

„Ще те видя по-късно, Али Гатор. Схвана ли?“

— Да. Сега...

— Мама казва, чи ни бива да говоря с нипознати, но ти си Джо.
— Тя смръщи личице и го погледна: — Защо ти е толкова дълга косата? Като на момиче е.

— Така ми харесва — каза той и отиде до мивката да измие маслото от ръцете си.

— Аз имам раница с Ариел на нея. Искаш ли да я видиш? — И без да дочака отговор, тя изхвърча от гаража. — Не мърдай от тук — извика му на излизане.

Той беше на половината път до бунгалото си, когато Алисън го настигна:

— Виждаш ли Ариел? Тя е принцеса от тази страна и русалка от другата.

Той забави крачка, но продължи да върви.

— Отивам си вкъщи. По-добре се връщай обратно.

— Имаш да пишкаш ли?

— Не — каза той и почти избухна в смях.

— Ама ти така или иначе няма да ми кажеш.

— Определено, няма. Трябва да се приготвя да отида някъде. Приятно ми беше да се запознаем, въпреки. — Той не намали ход.

Тя не изостана, а продължи, като говореше оживено за някаква приятелка Мулан, която си отрязала цялата коса и си играела с ножове.

— За такъв вид поведение има педагогически съветници. Али се засмя и продължи да говори. Джо се качи на верандата и отвори вратата.

— Добре, Алисън, тук...

Тя профуча покрай него и влезе вътре.

— Алисън — каза той строго, — трябва да си тръгнеш веднага. Не е прието...

— Къщата ти мирише странно. — Тя седна на дивана и започна да се друсва на него. — Коя е дамата на сички снимки?

Той се беше обърнал за секунда; когато погледна отново, тя беше отишла до перваза и пипаше снимките.

— Остави ги — каза Джо по-рязко, отколкото беше необходимо.

Момичето ги остави, цупейки се.

— И аз не обичам да ми пипат нещата.

Погледна редицата от снимки. Имаше три на прозореца на хола и две на полицата на камината. Дори и едно дете забелязваше

обсебеността.

— Жената на снимките е съпругата ми. Даяна. — Все още го болеше, когато произнасяше името ѝ.

— Красива е.

Той погледна към един малък колаж от снимки в рамка на най-близката маса. Джина беше донесла тези снимки на новогодишното парти.

— Да. — Прочисти той гърлото си. Беше четири и петнайсет, закъсняваше. — Не трябва ли да ходиш някъде?

— Да — Тя въздъхна драматично. — Трябва да дам на Мерибет моята Барби. Моята.

— Защо?

— Счупих главата на нейната. Дядо казва, чи трябва да се извиня и да ѝ дам моята кукла. Щяла съм да са почувствам по-добре.

Той се наведе и я погледна в очите.

— Е, Али Гатор, мисля, че с теб имаме нещо общо. Аз... също счупих нещо специално и сега трябва да се извинявам.

— Много лошо — въздъхна Али обезсърчена.

Той се подпря на бедрата си и се изправи.

— Така че, наистина трябва да вървя.

— Добре, Джо. — Тя отиде до вратата и я отвори, после погледна към него. — Мислиш ли, че Мерибет ще играе пак с мен, след като ѝ се извиня?

— Надявам се — отговори той.

— Чао, Джо.

— До скоро, Али Гатор.

Това я разсмя, след което си тръгна.

Джо постоя една минута, загледан в затворената врата.

Накрая се обърна и тръгна по коридора. Следващия един час се бръсна, къпа, облича в най-чистите си поизносени дрехи и се опитва да подреди изреченията, които му трябваха. Пробваше с красиви думи: „Смъртта на Даяна разруши нещо вътре в мен“; остри думи: „Аз прецаках всичко“, пълни с болка думи: „Не можех да понеса да я гледам как умира.“

Но нито едно от тези изказвания не беше пълно, нито едно не показваше истинските му емоции.

Вече завиваше към тях, а още не беше решил какво точно ще каже; след няколко минути беше до пощенската им кутия. „Д-р и мисис Хенри Ролоф“.

Джо не се сдържа и я докосна, пръстите му се плъзгаха по изпъкналите златни букви. Пощенската кутия беше като кутията в Бейнбридж; на онази пишеше: „Д-р и мисис Джо Уайът“.

Това беше преди един цял живот.

Джо гледаше къщата на бившите си роднини. Изглеждаше точно така, както и през оня юнски ден, преди много време, когато с Ди се ожениха в задния двор, заобиколени от роднини и приятели.

Той почти се поддаде на паниката, почти се върна обратно.

Но бягството нямаше да му помогне. Беше пробвал преди и знаеше, че пак ще трябва да се върне и да им каже: „Съжалявам“. Само това.

Той вървеше по нашарената тухлена пътека към къщата с белите колони, която мисис Ролоф беше обзавела така, че да прилича на Тара. От двете му страни имаше рози и подрязан красиво плет, сладък аромат витаеше във въздуха. От двете страни на входната врата стоеше по един чугунен лъв.

Джо не си позволи повече да стои и да мисли; вдигна ръка и натисна звънеца.

След няколко минути вратата се отвори. Там стоеше Хенри Ролоф с лула в ръка, облечен в сиво-кафяви панталони и синьо поло.

— Мога ли...

Когато видя Джо, усмивката му се стопи.

— Джоуи — каза той, а лулата му заигра в треперещата му ръка.
— Ние чухме, че си в града.

Джо положи огромно усилие да се усмихне.

— Кой е там? — обади се Тина някъде отвътре.

— Няма да повярваш — каза Хенри почти шепнешком.

— Хенри — извика тя отново. — Кой е там?

Хенри се отдръпна. По лицето му се разля усмивка и набръчка бузите му.

— Той се върна, мамче — извика той. После тихо го повтори, а очите му се изпълниха със сълзи. — Той се върна.

— Сигурна ли си, че това е текила? Има вкус на спирт за запалки.

Меган усети, че гласът ѝ звучи сладникаво и че провлачва думите си. Тя вече беше нестабилна и се носеше стремглаво към състояние на гипсираност. Харесваше ѝ така.

— Това е скъпа текила. За приятелката ми най-доброто — каза Елизабет и се наведе, за да си вземе парче пица. Докато го придърпваше, сиренето и топингът се плъзнаха и паднаха във вид на лигава купчина върху бетонния плот. — Опааа.

— Не се коси. — Меган изгреба мръсотията и я изхвърли. — Май че уби някакъв турист.

— Майтапиш ли се? Десет часът е. Сиагъл е безлюден.

— Наистина.

Елизабет отхапа от коричката.

— Е, какъв е проблемът, душицо? Съобщенията ти напоследък звучат, сякаш си в депресия. А ти обикновено не плачеш, когато се видим.

— Да видим. Мразя работата си. Съпругът на клиентката ми се опита да ме застреля, след като го разорих. Сестра ми се омъжи за кънтри певец, който е и престъпник. — Тя вдигна глава. — Да продължавам ли?

— Моля.

— Гледах племенницата си, когато Клеър отиде на меден месец, и сега къщата ми изглежда гадно тиха. И срещнах един мъж...

Елизабет бавно остави пицата.

Меган погледна най-добрата си приятелка и усети внезапен прилив на безпомощност. После се осмели да добави тихо:

— Нещо не ми е наред, Бърди. Понякога се събуждам посред нощ и бузите ми са мокри. Дори не знам защо съм плакала.

— Още ли си самотна?

— Какво искаш да кажеш с това „още“?

— Хайде, Мег. Приятелки сме повече от двайсет години. Помня те, откакто беше тиха, много млада, невръстна, студентка в първи курс на университета. Едно от онези гениални деца, за които казват, че или ще се самоубият, или ще намерят лек за рака. Ти и тогава плачеше всяка нощ. Моето легло беше до твоето, нали помниш? Направо ми се късаше сърцето, като те слушах как плачеш тихичко.

— Затова ли започна да идваш в час с мен?

— Исках да се погрижа за теб. Ние южнячките правим така, не знаеш ли? Години наред чаках да ми кажеш защо плачеше.

— Кога спрях? Да плача, имам предвид.

— Втората година, но беше късно вече да питам. Когато се ожени за Ерик, си помислих — надявах се — че най-после си щастлива.

— Много време мина оттогава.

— Очаквах, че ще срещнеш друг. Защо не опиташ пак?

Меган наля още две чаши. Като надигна своята, тя се облегна на перилата. Студеният нощен въздух рошеше косата ѝ. Шумът от трафика достигаше до нея.

— Срещнах един мъж...

— Как се казва?

— Джо. Даже не знам фамилията му. Колко патетично е това?

— Мислех, че обичаш секса с непознати.

Меган усети колко усилено Елизабет опитваше да не звучи осъдително.

— Обичам да се контролирам, да се събуждам сама и да живея живота си, както намеря за добре.

— Е, какъв е проблемът?

Меган почувства онази вълна отново, усещането, че е въввлечена в силно течение.

— Да се контролирам... и да се събуждам сама и да живея живота си, както намеря за добре.

— И този Джо те накара да усетиш нещо?

— Може би.

— Предполагам, че не си го виждала, откакто си разбрала това.

— Толкова ли съм прозрачна?

— Само малко — засмя се Елизабет. — Този Джо те е изплашил и ти си избягала. Кажи ми, че греша.

— Ти си кучка.

— Кучка, която говори истината.

— Да, такава кучка. От най-лошия тип.

— Помниш ли рождения ми ден миналата година?

— Помня всичко до третото мартини. После всичко ми се размазва.

— Казах ти, че не знам дали още обичам Джак. Ти ми каза да остана с него. Спомена нещо, че ще изгубя всичко, а той ще се ожени за сервитьорка от Хутърс.

Меган обърна очи.

— Още един бляскав пример за моята хуманност. Ти говориш за любов; аз отговарям за споразумения. Толкова се гордея със себе си.

— Искам да кажа, умирах в брака си. Всичките лъжи, които бях казвала, бяха изтънели. Всичко излезе наяве и ме нарани.

— Но имаше ефект. Ти и Джако сте като младоженци пак. Направо е отвратително.

— Знаеш ли как се влюбих отново в него?

— Лекарства?

— Направих това, което ме плашеше най-много.

— Напусна го.

— Никога не бях живяла сама, Мег. Никога. Толкова се страхувах, че ще живея без Джак, в началото не можех да дишам. Но се справих и ти беше там, с мен. Онази нощ ти дойде до къщата на плажа, ти буквално ми спаси живота.

— Винаги си била по-силна, отколкото си мислиш.

Елизабет я погледна и сякаш ѝ каза: „И ти също“.

— Трябва да спреш да се плашиш от любовта. Може би този Джо е твоето ново начало.

— Не е за мен. Никога не спя с мъже, които имат какво да предложат.

— Ти въобще не спиш с мъже.

— Кучката се върна.

— Защо е толкова неподходящ?

— Той е механик в един малък град. Живее в разнебитено бунгало, дадено му от работодателя му. Подстригва си косата с джобно ножче. Прецени сама. О, и няма много добър вкус; украсил е жилището си със снимки на съпругата си, с която е разведен.

Елизабет я погледна и нищо не каза.

— Добре, много не ми пука за тези неща. Имам предвид, че снимките са нещо прекалено, работата му не ме интересува. Даже Хейдън ми хареса. Приятен град е, но...

— Но?

В погледа на Елизабет тя видя тъжно разбиране; това я успокои.

— Напуснах града, без да кажа и дума, без да се сбогувам. Не можеш да се впуснеш в авантюра толкова лесно.

— Ти никога не си си падала по лесните неща.

— Освен секса.

— Никога не съм знаела, че сексът с непознати е лесно нещо.

— Не е — каза Мег тихо.

— Тогава му се обади. Ще кажеш, че си имала спешна работа и е трябвало бързо да напуснеш града.

— Не му знам номера на телефона.

— А на гаража?

— Да му се обадя в работата? Не знам. Много е лично.

— Значи ти спа с него и му прави какво ли не, но телефонният разговор е твърде личен?

Меган се засмя. Трябваше да си признае колко странно звучи наистина.

— Говоря като психарка.

— Да. Добре, Меган. Виж какво ще направим с теб. Сериозно говоря. Ти и аз ще отидем до Салиш Лодж утре; там съм запазила час за спа процедури за нас. Ще си говорим, ще пием и ще се смеем, ще планираме стратегия. Преди да започнеш да се оплакваш, нека да ти кажа, че вече се обадох на Джули и й казах, че ще отсъстваш от офиса. Когато аз си тръгна, ще ме оставиш на летището и ще продължиш на север. Няма да спиращ, докато не стигнеш до входната врата на ранчото на Джо. Ясна ли съм?

— Не знам ще имам ли смелост да го направя.

— Искаш ли да дойда с теб? Ще го направя, само кажи.

— Ето защо наричат жените стоманени магнолии.

Елизабет се засмя:

— Скъпа, по-добре повярвай. Не можеш да кажеш на едно момиче от Юга, че няма да тръгнеш след красив мъж.

— Много те обичам, нали знаеш?

Елизабет се пресегна за пица:

— Просто не забравяй тази фраза, Мег. Рано или късно хубавото ще ти се случи. Сега ми разкажи за сватбата на Клеър. Не мога да повярвам, че е позволила ти да я организираш.

ГЛАВА 24

„Това е клубът, където е открит Гарт Брукс.“

Клеър се усмихна на Кент Еймс, големия Пуба от Даун Хоум Рекърдс в Нашвил, и неговия асистент, Райън Търнър. Всеки от тях беше й предал тази информация — по три пъти през последния час. Тя се чудеше дали те имат памет на комари, или си мислят, че тя е твърде глупава, за да разбере думите им от първия път.

С Боби бяха от два дни в Нашвил. Трябваше да е чудесно. Стаята им в хотел „Луис“ беше изключително красива. Харчеха луди пари за вечери в ресторанти и закуски в леглото. Обиколиха Оприленд и видяха *Залата на славата* на кьнтри музикантите. И най-важното, Боби беше минал отлично прослушванията. И четирите. Първото беше в усоен офис без прозорци, със слаба акустика. Боби се беше върнал депресиран; оплака се, че изпълнението му било прослушано от хлапе с акне и без усет за стил. Онази нощ те пиха шампанско и се преструваха, че това не ги интересува. Клеър го прегръщаше и му повтаряше, че много го обича.

Обаждането дойде в осем и четирийсет и пет на следната сутрин и после възможностите се завъртяха около тях като виенско колело. Боби пееше песни пред един, после — пред друг, пред трети изпълнителен продуцент, докато накрая се оказа в голям офис на ъгъл с изглед към улицата на мечтите „Мюзик Роу“. Всеки нов продуцент беше представял „откритието си“ на човека над него.

Животът им се беше променил през последните двайсет и четири часа. Боби беше „Някой“. Мъж, който беше приет на „места“.

Сега те седяха на предната маса в малък непретенциозен ресторант — тя, администраторите и съпругът й. След по-малко от час, Боби беше записан за участие на сцена. Това беше шанс да представи репертоара си пред администрацията.

Боби не се притесняваше да разговаря с мъжете. В разговора им рядко оставаха паузи. Говореха за хора и неща съвършено непознати на

Клеър — демо записи и студийно време, кралски процент и осигуряване на договор.

Клеър искаше да е в течение на нещата. В нейните фантазии, тя беше и партньор на Боби, и негова съпруга, но не можеше да се концентрира. Безкрайният полет от Хавай до Оейху, до Сиатъл, до Мемфис, до Нашвил беше оставил тъпа болка в главата ѝ, която не отминаваше. Плюс това непрекъснато мислеше за разочарованието на Али, когато детето разбра, че мама няма да се върне скоро.

Пушекът в клуба не помагаше. Нито пък гърмящата музика и разговорите на висок глас. Тя се залепи за ръката на Боби, кимаше, когато един от администраторите започна да се обръща към нея, и се надяваше, че усмивката ѝ не е толкова вяла, колкото я усещаше.

Кент Еймс ѝ се усмихна:

— Боби започва след четирийсет и пет минути. Обикновено минават години, докато се домогнат до място на сцената.

Тя кимна и се усмихна по-широко.

— Точно тук е бил открит Гарт Брукс, както знаеш. Не от мен, по дяволите.

Клеър усети странно тръпнене в дясната си ръка. Наложил се два пъти да се пресяга за „Маргаритата“ си. Когато най-последно взе чашата, тя я изпи до дъно, като се надяваше пиетието да облекчи главоболието ѝ.

Но не се получи. Точно обратното, заболя я и стомахът. Тя се смъкна от бар столчето и стъпи на крака, но се усети изненадващо нестабилна. Сигурно бе пила твърде много.

— Съжалявам. — Тя разбра, че е прекъснала разговора, когато мъжете я погледнаха.

— Клеър? — Боби се изправи.

Тя опита да се усмихне, но се получи малко вяла и крива усмивка:

— Извинявай, Боби. Главоболието ми се усилва. Мисля, че е най-добре да си легна. — Тя го целуна по бузата и прошепна:

— Разбий ги, мило.

Той я прегърна и притисна до себе си.

— Ще я изпратя до хотела.

Райън се намръщи:

— Но часът ти... Аз трябваше да проведа доста важни разговори, за да ти осигуря тази възможност.

— Ще се върна навреме — каза Боби. Като я държеше здраво, той закриволичи покрай масите и я изведе на шумната, натоварена улица.

— Не си длъжен да ме ескортираш, Боби. Наистина.

— Нищо не е по-важно от теб. Нищо. Тези момчета трябва да са наясно с приоритетите ми от самото начало.

— Някой започва да става малко самонадеян — каза тя, но се облегна на него и двамата продължиха по улицата.

— Късметът е с мен напоследък, т.е. откакто стъпих на сцената на „Каубоя Боб“.

Минаха бързо през фойето и се качиха с асансьора до техния етаж. В стаята им Боби нежно я съблече. Помогна и да си легне, остави вода и аспириин на нощното й шкафче.

— Заспивай, любов моя — прошепна той и я целуна по челото.

— Късмет, мило. Обичам те.

— Ето защо не ми трябва късмет.

Тя разбра, че той е излязъл, по щракването на вратата и по това, че стаята стана по-студена и по-празна. Клеър се изправи леко, колкото да може да телефонира вкъщи. Тя се опита да звучи весело, когато съобщаваше на Али и Сам за вълнуващия ден и им напомни, че ще си е вкъщи след два дена. След като затвори, въздъхна тежко и затвори очи.

Когато Клеър се събуди на другата сутрин, главоболието й беше преминало. Чувстваше се слаба и уморена, но не й беше трудно да се усмихне, когато Боби й разказа как е преминало прослушването.

— Направо ги издухах, Клеър. Няма шега. Кент Еймс се плюнчеше за бъдещето ми. Предложи ми договор. Можеш ли да повярваш?

Те седяха сгушени на канапето до прозореца на апартамента им, и двамата в супермеки халати, собственост на хотела. Ярка сутрешна слънчева светлина се просмукваше през прозореца; Боби изглеждаше толкова красив, че направо спираше дъха на Клеър.

— Разбира се, че мога да повярвам. Чувала съм те как пееш. Заслужаваш да си суперзвезда. Какво ще става нататък?

— Те смятат, че ще ми отнеме месец и нещо в Нашвил. Ще търсим материали, ще събираме музиканти, за да сформираме банда, такива неща. Кент каза, че не е нещо необичайно да прегледаш три хиляди песни, докато намериш тази, която ти трябва. След като направим предварителните записи, ще започнат да ме представят. Искат да тръгна на обиколки септември и октомври. Алън Джаксън търси нещо за откриването. Алън Джаксън. Но не се тревожи. Казах им, че ще трябва да обсъдим програма, която да е удобна за семейството ми.

В този момент Клеър го обичаше повече, отколкото той можеше да си представи, че въобще е възможно. Тя се загърна в халата си и го придърпа до себе си.

— Ще наемаш само мъже и грозни жени. Виждала съм по филмите какво става по време на тези обиколки.

Той я целуна продължително, бавно и силно. Когато се отдръпна, тя беше замаяна.

— Какво съм направил, че да те заслужа, Клеър?

— Обикна ме — отговори тя и се протегна към халата му. — Сега ме занеси до леглото и ме люби отново.

Меган не си почина след деня в спа курорта. Между масажите на тялото, масажите на лицето, кисненето в джакузито, тя и Елизабет говориха без край. Колкото и да се опитваше Меган да контролира посоката на дискусиите им, една тема непрекъснато изникваше. Джо.

Елизабет беше безмилостна. За пръв път Меган разбра какво е да ти налагат мнението си.

„Обади му се. Недей да бъдеш такава пъзла“. Този съвет ѝ беше даван по десетки начини и под формата на стотици различни изречения, но опираше до едно и също: „Свържи се с него“.

Честно казано, Меган се радваше да заведе приятелката си до летището. Тя посрещна тишината като сладко облекчение. Но после се върна в тихия си апартамент и осъзна, че гласът на Елизабет е останал някъде назад; тогава си намери занимание. Купи си парче пица за вечеря, разходи се по кея, оглеждаше витрините на магазините заедно с постоянния поток от туристи, които се изсипваха от ферибота и се разпиляваха по стръмните улици от обществения пазар надолу.

Беше осем и трийсет часът, когато тя се върна вкъщи.

И пак единствено тишината я посрещна в жилището ѝ.

— Трябва да си взема котка — каза тя на глас и си хвърли чантата на дивана, но се задоволи със „Сексът и градът“, а после гледа „Адвокатите“ — Боби Донъл отново плачеше. Тя изключи телевизора отвратена.

Да, мъжете адвокати по бракоразводните дела са ревльовци.

Легна си.

Лежеше с широко отворени очи и така, цяла нощ.

„Обади му се. Пъзла“.

В шест и трийсет часа на следващата сутрин се изтърколи от леглото, взе си душ, облече семпъл черен костюм с лилава копринена блузка.

Бърз поглед в огледалото ѝ напомни, че не беше спала повече от два часа предната нощ. Сякаш трябваше да види бръчките си, за да си спомни това.

В седем и трийсет беше на бюрото си и преглеждаше показанията на Пернод.

На всеки петнайсет минути поглеждаше телефона. „Обади му се“.

Накрая, в десет часа, се предаде и звънна на секретарката си.

— Да, мисис Донтес?

— Трябва ми един номер на гараж в Хейдън, Вашингтон.

— Какъв гараж?

— Не знам името или адреса. Но знам, че е срещу парка „Риверфронт“. На крайбрежната улица.

— Ще трябва да съм...

— Изобретателна. Градът е малък. Всички познават сички.

— Но...

— Благодаря — Меган затвори телефона.

Изминаха десет дълги минути. Накрая Рона се обади по първа линия.

— Ето номера. Нарича се „Гаражът Смити“. Меган записа номера и се вторачи в него. Сърцето ѝ биеше лудо.

— Това е абсурдно.

Тя вдигна телефона и набра номера. При всеки звън се бореше с желанието да затвори.

— Гаражът на Смити.

Мег преглътна тежко:

— Джо там ли е?

— Една секунда. Джо!

Телефонът издрънча в нещо, после някой го вдигна: — Ало?

— Джо? Меган е.

Последва дълга пауза:

— Мислех, че вече няма да те видя.

— Мисля, че няма да се отървеш лесно. — Шегата увисна във въздуха. — Аз... ммм... Трябва да снимам показания в област Снохомиш петък следобед. Сигурна съм, че не би искал... Не трябваше да се обаждам, но ако искаш, можем да вечеряме заедно.

Той не отговори.

— Забрави. Аз съм идиотка. Ще затварям.

— Може да взема две пържоли и да наемем барбекюто на Смити.

— Ще го направиш ли?

Той се засмя леко и този звук намали болезненото напрежение във врата ѝ.

— Защо не?

— Ще съм там около шест часа.

— Чудесно.

— Ще донеса вино и десерт.

Меган се усмихваше, когато затвори телефона. След десет минути Рона отново ѝ позвъни.

— Мис Донтес, сестра ви е на втора линия. Казва, че е спешно.

— Благодаря. — Меган си сложи слушалките и натисна копчето.

— Здравей, Клеър. Добре дошла у дома. Сигурно самолетът ти е пристигнал навреме. Как бе...

— Аз съм на летището. Не знаех на кого още да позвъня. — Гласът на Клеър беше несигурен; звучеше, сякаш всеки миг щеше да се разплаче.

— Какво става, Клеър?

— Не си спомням полета от Нашвил. Не помня как съм си взела багажа, но той е тук. Не помня да съм си вадила ключовете или да съм влизала в гаража, но сега седя в колата си.

— Нищо не разбирам.

— Нито пък аз, дявол да го вземе — изписка Клеър, след това заподсмърча. — Не знам как да се прибера вкъщи.

— О, господи! — каза Мег и вместо да се паникьоса, взе нещата в свои ръце. — Имаш ли лист хартия?

— Да, ето.

— А химикал?

— Да. — Хълцането намаля. — Страхувам се, Мег.

— Запиши си. Осем и двайсет и девет „Поуст Али“. Записа ли го?

— В ръката ми е.

— Дръж го в ръката си. Сега излез от колата и върви към терминала.

— Страх ме е.

— Ще стоя на телефона, спокойно. — Тя чу как Клеър затръшна вратата на колата. Следваше я шум от тътрене на багаж.

— Почакай, не знам по кой път...

— Има ли покрит път пред теб със списък на въздушните линии отгоре?

— Да. Пише Аляска и Хоризонт.

— Върви нататък. Аз съм тук, Клеър. Никъде няма да ходя. Качи се на ескалатора и слез на долния етаж. Видя ли го?

— Да.

Тя звучеше толкова слабо, че Мег се изплаши.

— Излез навън. Вдигни телефона с надпис „Такси“. Какъв е номерът на вратата, от която току-що излезе?

— Дванайсет.

— Кажи на таксиметровия шофьор да те вземе от врата дванайсет и че отиваш в центъра на града.

— Изчакай.

Меган я чу как говори по телефона.

— Добре — каза Клеър след малко и се разплака.

— Аз съм тук, Клеър. Всичко ще е наред.

— Кой е?

Меган усети ледени тръпки по гърба си.

— Аз съм, сестра ти, Меган.

— Не помня да съм ти се обаждала.

Исусе! Меган затвори очи. Необходима ѝ беше много воля да успее да проговори отново.

— Има ли такси пред теб?

— Да, защо е тук?

— За тебе е. Седни на задната седалка. Дай му хартията, която е в ръката ти.

— О, Мег, откъде знаеш, че имам хартия в ръката си? Какво става с мен?

— Всичко е наред, Клеър. Аз съм тук. Влез в таксито. Ще те чакам в моята сграда.

Таксито намали и спря до бордюра. Преди Клеър да успее да благодари на шофьора, предната врата до шофьора се отвори. Меган плати на водача и затвори вратата. После шофьора отвори вратата до Клеър. Меган стоеше навън.

— Здравей, Клеър. Хайде слизай.

Клеър взе дамската си чанта и се измъкна от таксито. Чувстваше се замаяна, объркана.

— Къде ти е багажът?

Клеър се огледа.

— Трябва да съм го оставила в колата си на летището — засмя се тя, но прозвуча несигурно, дори и за нея. — Виж, Мег, вече съм по-добре. Не знам... просто се обърках за минута. Полетът беше ужасен; в Мемфис почти ме съблякоха, като ме проверяваха. Боби вече ми липсва, той ще си дойде след няколко седмици. Сигурно съм се паникьосала или нещо подобно. Заведи ме в някакъв ресторант да пийна чаша кафе. Имам нужда от малко сън.

Мег я погледна с поглед, който изразяваше съмнение, че някакъв научен експеримент се е провалил.

— Ти майтап ли си правиш с мене? Пристъп на паника? Вярвай ми, Клеър, аз знам какво е паника; при нея ти не забравяш как да се прибереш вкъщи.

— Добре. Ти всичко знаеш. — Стресът от... това рязко забравяне... я беше изтощило. — Не искам да споря с теб.

— Няма и да спорим. Влизаме в колата и отиваме в болница.

— Сега съм добре. Наистина. Сигурно съм хванала нещо инфекциозно. Като се прибера, ще отида на лекар.

Меган пристъпи към нея.

— Има два начина да решим въпроса. Можеш да влезеш тихо и кротко в колата и да отидем до болницата. Или аз ще направя сцена. Знаеш, че го умея.

— Добре. Води ме в болницата, където ще прекарам цял ден и ще дам двеста долара, за да открият, че имам синусова инфекция, която се е изострила от полета.

Мег я хвана за ръката и я поведе към скъпия интериор на един „Линкълн“.

— Лимузина до бърза помощ. Много шик.

— Това не е лимузина — каза Мег и я огледа. — Сега наистина ли си добре?

Клеър усети загрижеността в гласа на сестра си и това я трогна. Тя си спомни, че Мег винаги започваше да вика и да се ядосва, когато тя проявяваше признаци на страх. Така беше от детските им години.

— Съжалявам, че те изплаших.

Мег най-накрая се усмихна. Тя се облегна назад и каза тихо:

— Да, изплаши ме.

Двете се спогледаха и Клеър се почувства по-спокойна.

— Боби мина кастинга успешно. Предложиха му голям тлъст договор.

— Той няма да го подпише, докато аз не го прегледам, ясно ли е?

— Стандартният отговор е: „Поздравления“.

Меган прояви благоприличие и се поизчерви.

— Поздравления. Това наистина е успех.

— Мисля, че ще го видим във „Вярвай или не“ на Рипли под заглавие „Елиана Съливан върши богоугодно дело“.

— Едно добро дело, от което пак тя ще има полза. Известен зет обръща прожекторите към нея, както се сецаш. Само си представи интервютата с „Аз го открих и промених живота му“. — Мег притисна ръка до гърдите си и каза със сладникав южняшки провлечен говор.

— Готова съм и сърцето си да дам за семейството си! Клеър се засмя. После усети, че тръпненето на дясната ѝ ръка се беше появило отново. Погледна ръката си — пръстите ѝ се бяха свили като кука. За секунда не можа да я отвори. Паникьоса се. „Моля те, господи...“

Спазъмът отмина.

Колата спря пред болницата и те слязоха. На рецепцията на Спешното отделение една едра млада жена със зелена коса и обеща на носа ги погледна:

— Може ли да ви помогна?

— Идваме на преглед.

— Какъв е проблемът?

— Имам убийствено главоболие.

Меган се наведе:

— Напишете: ужасяващо главоболие. Краткосрочна загуба на памет.

— Да, вярно, бях забравила — усмихна се Клеър вяло. Рецепционистката се намръщи и бутна една папка към тях:

— Попълнете това и ми дайте номера на застраховката си.

Клеър извади картата от портфейла си и я подаде на служителката.

— Личният ми лекар смята, че трябва да правя повече упражнения.

— Те все това казват — каза рецепционистката и се позасмя. — Седнете и изчакайте, докато ви повикаме.

След един час те все още чакаха. Меган беше бясна.

Три пъти ходи да се разправя с рецепционистката, а през последните няколко минути подхвърляше израза „съдебен процес“.

— Тези имат голямо въображение, щом наричат отделението си „спешно“.

— Погледни го от добрата му страна. Сигурно мислят, че не съм особено зле.

— Забрави главоболието. Ние и двете ще умрем от старост, докато те прегледат. Мамка му — Меган скочи на крака и започна нервно да крачи напред-назад.

Клеър се опитваше да успокои сестра си, но това беше прекалено голямо усилие за нея. Главоболието ѝ се усили, но тя не сподели с Меган.

— Клеър Остин — извика медицинска сестра в бяла престилка.

— Крайно време беше. — Меган спря близо до Клеър и ѝ помогна да стане.

— Много ме успокояваш, Мег — каза Клеър и се облегна на сестра си.

— Това си е дар — каза Мег, като водеше сестра си към птицеподобната медсестра, която стоеше пред двойната бяла врата на спешното отделение.

Бърд Уоман вдигна поглед:

— Клеър Остин?

— Аз съм.

— Вие може да изчакате навън — каза сестрата на Мег.

— Не.

— Моля?

— Идвам със сестра си. Ако лекарят ме помоли да изляза по време на прегледа, тогава ще изляза.

Клеър знаеше, че трябва да се ядоса. Меган беше върна на себе си — пъхаше си носа, където не ѝ беше работа — но, в интерес на истината, на Клеър не ѝ се искаше да е сама.

— Много добре.

Клеър хвана здраво ръката на сестра си и двете заедно минаха през двойната врата и влязоха в плащещо бял свят, който миришеше на дезинфектант. В малка приемна Клеър се преоблече в широка болнична дреха, заголи ръката си, за да ѝ измерят кръвното и да ѝ вземат кръв от вената.

После те отново зачакаха.

— Ако бях наистина болна, щяха да се втурнат да ме обгрижват — каза Клеър след минута. — Така че това чакане сигурно е на добро.

Меган стоеше, опряла гърба си на стената. Ръцете ѝ бяха здраво скръстени, сякаш се боеше, че ако мръдне, ще строши нещо.

— Права си — каза и добави под нос: — Шибаняци.

— Обмисляла ли си кариера в областта на здравеопазването? Имаш способности на болногледачка. Господ ми е свидетел, че ми действаш успокояващо.

— Съжалявам. Всички знаят колко съм търпелива.

Клеър се облегна на покритата с хартия маса за прегледи и се загледа в акустичния, облицован с плочки, таван.

Накрая някой почука и вратата се отвори.

Влезе тийнейджър в бяло сако.

— Аз съм доктор Ланиган. Какъв е проблемът?

Меган изпъшка. Клеър се изправи.

— Здравейте, докторе. Не би трябвало да съм тук, наистина. Имам главоболие, а сестра ми счита, че една мигрена заслужава ходене до Спешно отделение. След кратък спор, аз се паникьосах леко.

— И забрави как да се прибереш до вкъщи — добави Меган.

Лекарят не погледна Меган. Той не погледна и Клеър. Изучаваше резултатите ѝ. После я накара да направи няколко движения — да си вдигне едната ръка, после — другата, да си обърне главата, да мигне — и да отговори на няколко въпроса: коя година сме, кой е президентът, такива неща. Когато приключи, той попита:

— Често ли имаш главоболие?

— Да, когато съм стресирана. Впрочем, напоследък по-често — добави тя.

— Имала ли си големи промени в живота си напоследък?

Клеър се засмя:

— Доста. Току-що се омъжих. За пръв път. Съпругът ми ще отсъства около месец. Той е в Нашвил на записи.

— А — усмихна се той. — Е, мисис Остин, кръвните ви тестове са наред, вашият пулс и кръвното налягане, и температурата — също. Сигурен съм, че е от стреса. Мога да ви пусна няколко скъпи изследвания, но не мисля, че са необходими. Ще ви предпиша лекарства за мигрена. Когато усетите, че приближава, вземете две таблетки с много вода — усмихна се той. — Ако обаче болката не отшуми, съветвам ви да се консултирате с невролог.

— Благодаря, докторе — кимна Клеър облекчена.

— О, не. Не! — Меган се отлепи от стената и се отправи към лекаря. — Това не е достатъчно.

Той премигна, отстъпи назад, тъй като тя беше навлязла в личното му пространство.

— Аз гледам „Спешно отделение“. Тя се нуждае поне от скенер. Или от МРИ и ЕКГ. Някакъв проклет първоначален преглед. В краен случай, невролог ще я види веднага.

Той се намръщи:

— Това са много скъпи изследвания. Не можем да правим скенер на всеки пациент, който се оплаква от главоболие, но щом настоявате, ще препоръчам невролог. Можете да си вземете час за него.

— От колко време сте лекар?

— Това е първата ми година на специализация.

— Искате ли да стигнете до втора година?

— Разбира се, но не виждам...

— Извикайте старши специализанта си. Веднага. Не прекарахме три часа тук, за да ни каже един почти лекар, че Клеър е просто стресирана. Аз съм под стрес. Вие сте под стрес. Но ние си спомняме къде живеем. Извикайте истински лекар. Невролог. Няма да си вземаме час. Неврологът ще я види веднага.

— Ще отида да се консултирам. — Той си взе папката и излезе бързо.

Клеър въздъхна:

— Ти пак си си ти. Това е стрес.

— Надявам се, но не приемам диагнозата на този крал на абитуриентски бал.

След няколко минути медицинската сестра се върна. Този път усмивката ѝ беше пресилена.

— Доктор Кесингтън преглежда изследванията ви вместо доктор Ланиган. Тя предлага да ви се направи скенер.

— Тя! Слава богу — каза Меган.

Сестрата кимна.

— Може да дойдете с мен — каза тя на Клеър.

Клеър погледна Меган, която ѝ се усмихна, и я хвана за ръка.

— Мисли за нас като за едно цяло.

Сестрата вървеше пред тях. Клеър се беше залепила за ръката на сестра си. Стори ѝ се, че вървят безкрайно дълго време по един коридор, после по друг, с асансьора нагоре, надолу, по друг коридор и накрая пристигнаха в Центъра по нуклеева медицина.

Нуклеева. Клеър усети, че Мег я стисна по-здраво.

— Пристигнахме. — Сестрата спря пред още една затворена врата. Обърна се към Меган: — Тук ще трябва да изчакате. Не можете да влезете, но аз ще се погрижа за нея.

Меган се поколеба, после кимна бавно:

— Аз ще съм тук, Клеър.

Клеър тръгна след сестрата, минаха през вратата, после повървяха по един къс коридор и влязоха в стая, в която имаше огромна машина с формата на бяла поничка. Клеър се остави да я настанят на тясно легло, което влизаше в отвора на поничката.

Там тя зачака. От време на време сестрата идваше, измърморваше нещо за доктора и отново изчезваше.

На Клеър започна да ѝ става студено. Страхът, който се беше научила да потиска, изпълзя. Нямаше как да не те е страх от най-лошото тук.

Накрая, вратата се отвори и мъж в бяла къса престилка влезе вътре.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате. Изникна нещо. Аз съм доктор Коул, вашият рентгенолог. Вие само легнете и останете така абсолютно неподвижно; после ще ви извадим за нула време от там.

Клеър се насили да се усмихне. Не искаше да мисли за това, че всички в стаята носеха предпазни престилки, а само тя беше с един тънък памучен чаршаф отгоре.

— Готово. Чудесна работа — каза той, когато свърши.

Клеър му беше толкова благодарна, че дори забрави главоболието, което постепенно се беше усилило, докато лежеше в машината.

В коридора Меган изглеждаше ядосана.

— Какво стана? Казаха, че щяло да отнеме цял час.

— И така стана, след като успяха да докарат най-после доктора.

— Мамка му.

Клеър се засмя. Тя вече се чувстваше по-добре, след като процедурите свършиха.

— Със сигурност вие, адвокатите, минавате курс за прецизен език.

— Не ти трябва да знаеш какво точно мисля за това място.

Последваха сестрата до друга стая за прегледи.

— Да се облека ли? — запита Клеър.

— Не още, докторът скоро ще дойде.

— Обзалагам се — каза Мег под нос.

След трийсет минути сестрата се върна.

— Докторът нареди да ви направим друго изследване — МРИ. Елате с мен.

— Какво е МРИ? — попита Клеър този път тревожно.

— Магнитен резонанс, по-ясна картина на това, което е в главата ви. Стандартна процедура.

Друг коридор, друго дълго вървене към затворена врата. Отново Меган беше оставена отвън.

Този път Клеър трябваше да свали сватбения си пръстен, обещите, огърлицата и дори баретата. Техникът я попита дали има някакви стоманени хирургически скоби или пейсмейкър. Когато тя каза „Не“ и попита „Защо“, той отговори:

— Ами, няма да ни е приятно да видим как тръгват да излизат, когато това чудо заработи.

— Забележителна машинка — промърмори Клеър. — Надявам се, че пломбите ми са в безопасност.

Техникът се засмя и ѝ помогна да влезе в машината. Беше ѝ трудно да диша вътре. Леглото беше студено и твърдо; беше извито неудобно и боцкаше горната част на гърба ѝ. Техникът придвижи леглото навътре.

— Трябва да лежите абсолютно неподвижно.

Клеър затвори очи. Мястото беше студено, тя замръзваше, но не мърдаше.

Когато машината заработи, звучеше като ковашки чук на градска улица.

„Тихо, Клеър. Стой мирно. Не мърдай“. Тя затвори очи и затаи дъх. Не разбра, че плаче, докато не усети влагата да се стича по слепоочията ѝ.

Едночасовият преглед продължи два часа. По средата на процедурите те спряха и ѝ поставиха абокад. Иглата прободде ръката ѝ; багрилно вещество потече през системата и тя усети смразяващ студ. Можеше да се закълне, че го усеща как се изпомпва към мозъка ѝ. Накрая я освободиха. Двете се върнаха в стаята за прегледи в Центъра по нуклеова медицина. Там бяха дрехите на Клеър. После отидоха в друга чакалня.

— Да, разбира се — мърмореше Мег.

Останаха там още един час. Най-после висока, с измъчен вид, жена в лабораторна престилка влезе в чакалнята.

— Клеър Остин?

Клеър се изправи. Тъй като го направи много рязко, тя почти падна. Мег я подкрепи.

Жената се усмихна.

— Аз съм доктор Шери Кенсингтън, шеф на Неврологичното отделение.

— Клеър Остин. Това е сестра ми, Меган.

— Приятно ми е да се запознаем. Елате насам.

Доктор Кенсингтън ги поведе по къс коридор в кабинет, по чиито стени имаше книги, дипломи, неща, правени от деца. Зад нея няколко рентгенови снимки блестяха върху ярки, бели, осветени отзад, кутии.

Клеър се взря в тях и се зачуди какво имаше да се гледа там.

Лекарката седна на бюрото си и посочи на двете сестри да седнат срещу нея.

— Съжалявам за проблема с доктор Ланиган. Това е учебна болница и понякога нашите специализанти не са такива, каквито ни се иска. Вашето настояване за по-внимателен експертен преглед се е оказало необходимо за доктор Ланиган да се събуди.

Клеър кимна:

— Мег е добра в това да постига каквото иска. Синусова инфекция ли имам?

— Не, Клеър. Имаш маса в мозъка си.

— Какво?

— Имаш образуване. Тумор. В мозъка.

Доктор Кенсингтън се изправи бавно и се приближи до рентгеновите снимки; тя посочи бяло петно на една от тях.

— Изглежда, е с големина на топка за голф и е локализиран в десния фронтален лоб и пресича средната линия.

Тумор.

Клеър се почувства, сякаш я бутнаха от самолет. Не можеше да диша; земята се надигна към нея.

— Съжалявам, че се налага да ти го кажа — продължи доктор Кенсингтън, — но след консулт с неврохирург установих, че туморът не може да се оперира. Разбира се, ще искате и второ мнение. Също така, трябва да те прегледа и онколог.

Ужас.

Меган се изправи, опря се на бюрото, сякаш се канеше да хване лекарката за гърлото.

— Искате да кажете, че има мозъчен тумор?

— Да. — Лекарката се върна до бюрото си и седна.

— И не можете нищо да направите?

— Смятаме, че не може да се оперира, да, но не сме казали, че нищо няма да направим.

— Моля те, Мег! — Клеър беше сигурна, че Мег ще влоши нещата. Тя погледна умоляващо към лекарката. — Казвате, че може да умра?

— Трябват ни още изследвания, за да определим точната природа на твоя тумор, но — като се вземе предвид размерът и мястото на бучката — перспективата не е добра.

— Не може да се оперира, означава, че вие няма да я оперирате — каза Меган с нетърпящ възражение глас, почти ръмжене.

Доктор Кенсингтън погледна изненадана.

— Не мисля, че някой ще го направи. Консултирах се с един от най-добрите неврохирурзи за този случай. Той е съгласен с моята диагноза. Процедурата би била твърде опасна.

— О, така ли? Може да я убие? — Мег изглеждаше отвратена. — Кой би направил тази операция?

— Никой в тази болница.

Мег грабна ръчната си чанта от пода.

— Хайде, Клеър. Сбъркали сме болницата.

Клеър местеше поглед безпомощно от лекарката към сестра си.

— Мег — молеше тя, — ти не знаеш всичко. Моля...

Мег се приближи до нея, коленичи.

— Знам, че не знам всичко, Клеър. Знам, че съм самоуверена. Знам и това, че съм те натъжавала в миналото, но нищо няма значение вече. Оттук нататък само твоето здраве е от значение.

Клеър усети, че започва да плаче. Мразеше слабостта си, но това беше факт. Внезапно реши, че умира.

— Облегни се на мен, Клеър.

Клеър се вгледа в очите на сестра си и си спомни, че имаше време, когато сестра ѝ беше целият свят за нея. Тя бавно кимна: отново се нуждаеше от по-голямата си сестра.

Меган ѝ помогна да се изправи, после се обърна към лекарката:

— Вие продължавайте да обучавате доктор Ланиган как да разпознава термометъра. Ние ще търсим лекар, който може да ѝ спаси живота.

ГЛАВА 25

Преди няколко години Клеър премина през фазата „чуждестранен филм“. Всяка събота вечер тя завеждаше Алисън при баща си, качваше се на колата си и отпрашваше към малко, добре обзаведено старо автокино, където се смесваше с черно-белите образи на екрана.

Така се чувстваше и в момента. Безцветен образ, който броди из сивия непознат свят. Звучите на града ѝ изглеждаха приглушени и много далечни; всичко, което чуваше, беше туптене, дори и биенето на собственото ѝ сърце.

Как може да ѝ се случи такова нещо?

Навън реалният свят ѝ се стори суров. Сирени и клаксони, скърцане на спирачки. Едва се сдържа да не си запуши ушите.

Меган ѝ помогна да се качи в колата. Блажената тишина я накара да въздъхне.

— Добре ли си? — попита Меган и Клеър имаше чувството, че тя беше ѝ задала този въпрос повече от веднъж. Гласът ѝ беше остър и тревожен.

Тя погледна Меган:

— Имам рак ли? Това ли значи тумор?

— Не знаем какво, по дяволите, имаш. И със сигурност тази тъпа докторка не знае.

— Видя ли сянката на рентгеновата снимка? Беше огромна.

Клеър усети страшна умора. Прииска ѝ се да затвори очи и да заспи. Може би на сутринта нещата щяха да са по-различни. Може би щеше да разбере, че лекарите са сгрешили.

Меган я хвана за ръка и я разтърси здраво.

— Слушай, дявол да те вземе. Трябва да си силна сега. Няма да се изоставяш, няма да се предаваш. Това не ти е училището по козметология или колежът. Не може да търсиш лесното и да се измъкваш.

— Имам мозъчен тумор, а ти ми натякваш напускането на колежа. Много си забавна. — Клеър искаше да се ядоса, но емоциите бяха далеч от нея. Трудно ѝ беше и да мисли. — Дори не се чувствам зле. На всеки му се е случвало да има главоболие, нали?

— Утре ще потърсим второ мнение. Първо ще посетим Джон Хопкинс. После ще потърсим Слоун-Кетъринг в Ню Йорк. Все трябва да има хирург с топки. — Очите на Меган се напълниха със сълзи, гласът ѝ пресекна.

Да вижда Мег пречупена, изплаши още повече Клеър.

— Ще се оправя — каза тя автоматично; да успокояваш другите, се оказа по-лесно, отколкото да мислиш. — Ще видиш. Трябва само да сме позитивни.

— Вярно. Да — каза Меган след дълга пауза. — Ти се придържай към вярата, а аз ще търся информация навсякъде за твоето състояние. Така ще сме покрили всички бази. Бог и наука.

— Искаш да сме отбор?

— Някой трябва да е с теб в тази ситуация.

— Но... ти?

Цялото им детство внезапно застана между тях, всички хубави мигове, и по-важното, всички лоши мигове.

Клеър погледна сестра си.

— Ако започнеш това с мен, ще трябва да стоиш плътно до мен, ако нещата загубеят.

Мег погледна през прозореца. По улицата премина моторист.

— Можеш да разчиташ на мен.

Клеър докосна брадичката на сестра си и я накара да се обърне към нея.

— Гледай ме, като казваш това.

— Вярвай ми — каза Мег и я погледна.

— Трябва да съм близо до смъртта, щом се примирявам с това. Бог да ми е на помощ. — Клеър се намуси. — Не трябва да казваме на никого.

— Защо трябва да го разпространяваме, преди да сме сигурни?

— Само ще разтревожим татко и ще накараме Боби да се върне вкъщи. — Тя поспря, преглътна тежко. — Дори не искам и да си помислям за съобщаване на Али.

— Ще кажем на всички, че ще те водя на спа курорт за седмица. Дали ще повярват?

— Боби ще повярва. И Али. Татко... не знам. Може би, ако му кажа, че искаме да сме заедно по-дълго време... Той от години иска да ни сдобри. Да. Така ще го приеме.

Джо беше чел някъде за вид жаби, които живеят в резервата Серенгети в Африка. Тези жаби снасят яйцата си по кални речни брегове през мусонния сезон, когато земята е черна и мокра. Но после влажният сезон се заменя от сух, а в Серенгети сушата може да трае много, много дълго. Яйцата могат да лежат в трапове в сухата, твърда земя години наред. Изненадващо, когато дъждовете отново се завръщат, новородените жабчета се появяват през калта и започват да търсят партньори, за да започнат цикъла на живота отново.

Невъзможно е, мислеше си той понякога, животът да се адаптира към такива обстоятелства.

Освен това, и той се чувстваше малко по този начин. Срещата с родителите на Даяна отприщи нещо в него. Не вината, не нещо друго, но тяхната прошка, тяхното разбиране беше свалило товара от плещите му. За първи път от смъртта на жена си той можеше да вдигне глава. Повярва, че има път и за него. Не с медицината. Не би могъл да мине през това отново, не би могъл да гледа смъртта отблизо. Но нещо...

Съществуваше и Меган. За негово учудване, тя се беше обадила. Беше го помолила за среща. Първата му истинска среща с жена от петнайсет години.

Не знаеше дори как да се приготви за нея.

Тя не беше като Даяна. У Меган нямаше мекота. Нито един момент с нея не обещаваше каквото и да било — още по-малко друга среща. Дори и когато бяха най-интимни, когато той беше в нея, тя извърщаше лице.

Той знаеше, че ще е добре да я забрави, нея и желанията, които беше разпалила отново след толкова време. Добре, но невъзможно. Би било като очакването на онези жаби да усетят сладката дъждовна вода, докато си стоят скрити на безопасно място на брега. Хиляди години еволюция бяха изострили определени инстинкти до точката на игнорирането им.

Меган, може би повече от прошката на семейство Ролоф, беше върнала Джо към живота. Сега не можеше да се откъсне от нея.

Може би заради нея той се осмели — най-накрая — да отиде до града. По време на обедната си почивка, се разходи по главната улица; вървеше с наведена глава, с лице, частично покрито от бейзболната шапка. Мина покрай двама старци, които седяха пред железарския магазин, покрай жена, дърпаща две деца от магазина за сладолед. Съзнаваше, че хората го сочат и си шушукат, но продължаваше да върви.

Накрая се вмъкна в стара бръснарница и се настани на един празен стол.

— Бих искал подстригване — каза той, без да гледа Франк Хил, който беше подстригал косата на Джо за снимката в четвърти клас.

— Би трябвало да искате — каза Франк и спря да мете пода, после грабна гребен и ножици. След като постави престилката на място, той започна да разресва косата на Джо.

— Вдигни глава.

Джо бавно вдигна глава. Огледалото отсреща отрази образа му. Видя следите от последните няколко години. Тъгата и вината бяха оставили отпечатъка си във вид на бръчки около очите му и сребро в косата му. Следващите трийсет минути той седя неподвижно, стомахът му беше свит, ръцете — стиснати в юмруци; очакваше Франк да го разпознае.

Когато подстригването приключи, той плати на Франк и се отпрати към вратата. Тъкмо я отвори, и Франк каза:

— Когато искаш, можеш да дойдеш да се видим, Джо. Ти още имаш приятели в този град.

Това посрещане даде кураж на Джо да се поразходи до Суейн Мъркантийл, където си купи нови дрехи. Няколко стари познати му се усмихнаха.

Към един часа се върна в гаража и работи до края на деня.

— За десети път поглеждаш часовника през последния половин час — каза Смити в четири и трийсет. Той стоеше до работния плот и сглобяваше скейтборд за рождения ден на внука си.

— Аз... въ... трябва да съм на едно място — каза Джо.

Смити се пресегна за гаечния ключ:

— Не думай.

Джо затвори предния капак на камиона.

— Мислех да тръгна няколко минути по-рано.

— Въобще няма да ме обидиш.

— Благодаря. — Джо погледна ръцете си, те бяха почернели от масло. Не виждаше как би докоснал Меган с тези ръце, въпреки че маслото под ноктите му въобще не беше я притеснявало при предишните им срещи. Това беше едно от нещата, които той харесваше у нея. Жените, които познаваше в миналото, гледаха отвисоко на мъже като него такъв, какъвто беше станал напоследък.

— Кво ша праиш? Ако нямаш нищо против, че питам — попита Смити и се приближи към него.

— Една приятелка ще ми идва на гости.

— И тази приятелка кара „Порше“?

— Да.

Смити се усмихна:

— Може би ще искаш да заемеш моето барбекю. Отрежи няколко цветя от градината на Хелга.

— Не знаех как да помоля за това.

— О, Джо, просто го направи. Отвори уста и кажи *моля*. Това е част от добросъседските и колегиалните отношения.

— Благодаря.

— Хелга направи чийзкейк сноци. Обзалагам се, че са останали няколко парченца.

— Приятелката ми ще донесе десерт.

— А, нещо като гостуване с носене на храна. Не е като по мое време. Разбира се, тогава мъжете въобще не готвеха. — Той премига. — Не приближаваха печката. Приятно прекарване, Джо. — И като си тананикаше весела песничка, той се върна на работната си маса.

Джо пхна един мазен парцал в задния си джоб и излезе. На път към бунгалото си той спря в дома на Смити, поговори с Хелга няколко минути и си тръгна с паница в ръка. Намести барбекюто на предната веранда, напълни отвора с брикети, купени в Суейн същата сутрин.

Влезе вътре, огледа се и отметна наум нещата, които трябваше да се свършат.

Да се сложи олио, да се покроят и продупчат картофите.

Да се обели царевичата.

Да се овкусят пържолите.

Да се подредят цветята във вазата.

Да се сложи масата.

Погледна часовника.

Тя ще е тук след деветдесет минути.

Изкъпа се, избърсна се, облече новите си дрехи и се отправи към кухнята.

Следващия един час той се занимаваше ту с една, ту с друга домакинска работа, докато картофите бяха във фурната, царевицата беше на печката, цветята — на масата, а свещите — запалени.

Накрая, всичко беше готово. Наля си чаша червено вино и отиде в хола да я чака.

Седна на дивана и изпъна крака.

От полицата на камината Даяна му се усмихваше.

Той изпита лека вина, сякаш вършеше нещо нередно. Това беше глупост — никога не ѝ бе изневерявал.

До...

Остави чашата на малката масичка и се приближи до нея:

— Здравей, Ди — прошепна и се протегна към снимката. Тази беше една от любимите му, снимани в планината Уистлър в навечерието на Нова година. Даяна носеше бяла пухкава шапка и сребрист анорак. Изглеждаше невероятно млада и красива.

От три години той си изливаше сърцето пред нея, разказваше ѝ всичко; сега внезапно не можеше да измисли какво да ѝ каже. Зад него свещите блещукаха на масата, сложена за двама.

Той докосна снимката. Стъклото беше студено и гладко.

— Винаги ще те обичам.

Това беше така. Даяна винаги щеше да е първата му — може и най-силната му — любов.

Но той трябваше да опита отново.

Събра снимките като остави само една в рамка в единия край на масата. Само една. Всички останали отнесе в спалнята и внимателно ги прибра. После щеше да занесе някои от тях в дома на сестра си.

Когато се върна в хола и седна, той се усмихна, мислейки за Меган. Очакваше вечерта.

В девет и трийсет усмивката му се беше стопила.

Седеше на дивана, почти пиян вече, до него се търкаляше празна бутилка от вино. Картофите отдавна бяха прегорели; свещите бяха

догорели. Входната врата стоеше отворена гостоприемно, но улицата оставаше пуста.

В полунощ си легна сам.

Следващите девет дена Меган и Клеър се срещнаха с няколко специалисти. Изненада ги това, че лекарите я преглеждаха веднага щом разберяха, че тя има мозъчен тумор и много пари. Невролози. Неврохирурзи. Невроонколози. Радиолози. Ходеха от Джон Хопкинс до Слоун-Кетъринг и Скрипс. Когато не бяха в самолети, бяха в болнични чакални или лекарски кабинети. Научиха десетки страшни думи. Глиобластома. Анапластична астроцитома. Краниотомия. Някои лекари бяха внимателни и състрадателни; повечето бяха студени и дистанцирани, много заети, за да говорят. Очертаваха модели на лечение, депресиращо еднакви, вкарваха ги в статистики, предлагащи малко надежда.

Всички казваха едно и също: не може да се оперира. Нямахше значение дали е злокачествен, или доброкачествен тумор; и в двата случая операцията би имала фатален изход. Повечето специалисти смятаха, че туморът на Клеър е малформация глиобластома. Както наричаха терминатора. Ха-ха.

Всеки път, когато напускаха града, Меган възлагаше надежди на следващия преглед.

Накрая един невролог в Скрипс я дръпна настрана:

— Вижте какво — каза докторът — губите ценно време. Радиацията е надеждата на сестра ти сега. Двайсет и пет процента от мозъчните тумори се поддават на този вид лечение. Ако се свие достатъчно, може и да се оперира. Върнете я вкъщи. Спрете да се борите с диагнозите и започнете борба с тумора.

Клеър се съгласи и те се прибраха вкъщи. На другия ден Меган заведе сестра си в Шведската болница, където още един невроонколог каза същото нещо, радиологът там го подкрепи. Решиха да започнат лъчева терапия на следващия ден.

Всеки ден в продължение на четири седмици.

— Ще трябва да остана тук заради лечението — каза Клеър и седна на студената каменна камина в жилището на Мег. — Хейдън е много далеч.

— Разбира се. Ще се обадя на Джули и ще взема още няколко свободни дни.

— Не си длъжна да го правиш. Аз ще пътувам с автобус до болницата.

— Нямам намерение да удостоявам това изказване с отговор. Дори и аз не съм чак такава кучка.

Клеър погледна през прозореца.

— Моя приятелка мина през химио — и лъчетерапия — каза тя, гледайки бляскавия град, но виждаше само Даяна, която се топеше, губеше душата си заедно с косата. В края на краищата, всички онези процедури не бяха ѝ помогнали. — Не искам Али да ме вижда такава. Нека да стои при татко. Ще ги посещаваме всеки уикенд.

— Ще наема кола за Боби. Така ще можете да пътувате.

— Засега не мисля... да казвам на Боби.

— Какво? — Мег се намръщи.

— Нямам намерение да се обадя на съпруга си и да му кажа, че имам мозъчен тумор. Ще дотърчи веднага, а аз няма да мога да го понеса. — Клеър я погледна. — Той цял живот е чакал този момент. Не искам да му го развалям.

— Но ако той те обича...

— Той ме обича — отговори тя яростно. Това е въпросът. И аз го обичам. Искам да използва шанса си. Освен това, той не може да направи нищо, а само ще ми държи ръката.

— Аз пък мисля, че смисълът на любовта е да се държите един за друг в трудности.

— И аз така смятам.

— Наистина ли? Прозвуча ми, сякаш се страхуваш, че той няма да пожелае да дойде.

— Млъквай.

Меган се приближи до сестра си и седна.

— Знам, че си изплашена, Клеър. Знам и това, че аз и мама те изоставихме преди време. Знам, че... те наранихме. Но дай шанс на Боби да...

— Сега не говорим за миналото.

— Моята психиатърка казва, че всичко е свързано с миналото, и аз започвам да се съгласявам с нея. Смисълът е, че...

— Не определяй смисъла на живота ми, моля те. — Гласът на Клеър пресекна. — Аз съм тази, която има тумор. Аз. Не е необходимо да вземаш решения или да критикуваш изборите ми, нали така? Обичам Боби и не смятам да го карам да жертва всичко заради мен. — Клеър се изправи. — По-добре ме остави за малко. Трябва да кажа на татко какво става.

— А мама?

— Какво за нея?

— Искаш ли да ѝ се обадим?

— И да я чуя как казва, че е прекалено заета с избирането на тапицерия за диван, и не може да посещава болната си дъщеря? Не, благодаря. Ще ѝ се обадя, когато се влоша. Знаеш как мрази излишните сцени. Сега да действаме.

След два часа, Мег зави по „Ривър Роуд“ и те пристигнаха. Късното следобедно слънце осветяваше дъските по стените на къщата, оцветяваше разцъфналите розови рози в оранжево. Градината беше бум от цветове. Малко колело с две помощни колелца лежеше на една страна в порасналата трева.

Клеър прошепна:

— О, господи...

— Можеш да се справиш — каза Меган. — Лъчетерапията може да ти помогне, както говорихме. Ще бъда до теб.

Усмивката на Клеър беше вяла.

— Трябва да го направя сама.

Меган разбра. Това е семейството на Клеър, не нейното.

— Добре.

Клеър излезе от колата и тръгна бавно по пътеката. Мег тръгна до нея, като я подкрепяше.

До входната врата, Клеър спря, пое си дълбоко дъх.

— Мога да го направя. Да кажа: мама е болна.

— А лекарите ще я излекуват.

Тя погледна безпомощно към Мег.

— Как мога да обещаю това? Ами ако...

— Вече говорихме за това, Клеър. Ти обеща. По-късно ще се тревожим за това „ами ако“.

Клеър кимна.

— Права си. — Тя се насили да се усмихне и отвори вратата.

Сам седеше на дивана, облечен в избеляла престилка и с усмивка на лице.

— Хей, вие двете закъснявате. Как мина спа седмицата? — По средата на изречението усмивката му се стопи. Погледна Клеър, после Меган. Бавно се изправи. — Какво има?

Алисън беше на пода и си играеше с комплекта „Фермерски двор“.

— Мамо! — Извика тя, изправи се на крака и се втурна към тях.

Клеър падна на колене и гушна Алисън здраво.

Меган видя как сестра ѝ потреперва, и пожела да се протегне към нея, да я прегърне както когато бяха деца. Усети пристъп на ярост. Как можа това да се случи точно на Клеър? Как може сестра ѝ да погледне дъщеря си в очите и да каже: „Болна съм“, без да се пречупи като захарна пръчка.

— Мамо — каза Алисън най-накрая. — Ще ме смачкаш.

Тя се измъкна от ръцете на майка си.

— Донесе ли ми подарък? Може ли всички да отидем на Хаваите за Коледа? Дядо казва...

Клеър стана. Погледна нервно към Меган.

— Вземи ме към шест часа, какво ще кажеш? — После се усмихна и се обърна към дъщеря си и баща си: — Трябва да говоря с вас двамата.

Меган не беше виждала такава храброст.

„Трябва да го направя сама“.

Тя затвори вратата, влезе на сигурно място в колата си и потегли.

Дори не знаеше накъде да кара, докато не се озова там.

Бунгалото изглеждаше тъмно и необитаемо.

Тя спря отпред и загаси двигателя. Остави чантичката си в колата, пресече улицата и се приближи до входната врата.

Почука.

Той отвори вратата:

— Ти сигурно се бързикаш с мен.

И тя чак сега си спомни за срещата им. Миналият петък. Трябваше да носи вино и десерт. Сякаш бяха минали десетилетия. Погледна през рамото му, видя увехналия букет цветя върху масата и се надяваше, че той не ги е купил за срещата им. Но, естествено, беше

точно така. Колко ли е чакал, чудеше се тя, преди да изяде вечерята сам.

— Съжалявам, забравих.

— Посочи ми поне една причина да не ти затръшна вратата в лицето.

Тя го погледна, почувствала се толкова уязвима, че спря да диша.

— Сестра ми има мозъчен тумор.

Изражението на лицето му се промени незабавно. Очите му придобиха особен израз, измъчено разбиране, което я учуди и накара да си мисли за тъмните пътища, по които е минал животът му.

— Исусе.

Той разпери ръце и тя се хвърли в прегръдките му. За Първи път Меган си позволи да заплаче свободно.

* * *

Джо стоеше на верандата и наблюдаваше падането на нощта. В парка отсреща играеха бейзбол. От време на време тълпата изригваше и разцепваше тишината с гръмки викове. След това се чуваше само студеният бриз, който шумеше в листата на орловия нокът.

Сега разбираше, че се чувства по-добре, когато го беше яд на Меган, когато я отписваше, след като тя го премяташе. Когато се хвърли в прегръдките му и го погледна с очи, пълни със сълзи, той отчаяно поиска да ѝ помогне.

Сестра ми има мозъчен тумор.

Той затвори очи, не искаше да си спомня, не искаше да чувства като преди.

Беше държал Меган почти половин час. Тя плака, докато — сълзите ѝ пресъхнаха, и сега спеше. Той реши, че това е първият ѝ сън от дни.

Знаеше го. След такава диагноза, човек или спеше твърде много, или въобще не спеше.

Не бяха разговаряли за нещо съществено. Той просто я галеше по косата и я целуваше по челото, остави я да се наплаче на воля в ръцете му.

Не можеше да мисли без чувство на срам.

Стъклената врата зад него изскърца и се отвори, после се затвори с трясък. Той замръзна, неспособен да се обърне и да я погледне. Когато го направи, видя, че тя е притеснена.

Бузите ѝ бяха розови, а прелестната ѝ коса беше разбъркана. Опита да се усмихне и този опит го прекърши:

— Ще те предложи за ордена „Пурпурно сърце“.

Поиска отново да я прегърне, но не посмя. Сега нещата между тях бяха по-различни, въпреки че тя не го осъзнаваше. Болници. Тумори. Смърт, умирање, болести.

Не можеше да е част от всичко това отново. Едва напоследък беше започнал да надживява последното ходене по мъките.

— Няма нищо лошо в това да си поплачеш.

— Предполагам. Но и не помага кой знае колко. — Тя се приближи. Той се чудеше дали тя осъзнава, че извива ръцете си.

Джо имаше чувството, че времето, прекарано в ръцете му хем, я беше успокоило, хем я беше депресирало. Сякаш ѝ беше неприятно да си признава, че има нужда от помощ. Той беше достатъчно дълго сам, затова я разбираше чудесно.

— Искам да ти благодаря за... не знам. За това, че съм тук. Не трябваше да те товаря с проблемите си.

Той знаеше, че Меган очаква противопоставяне, очаква от него да каже: „Радвам се, че си тук“.

Но като не чу нищо такова, тя отстъпи и се намръщи:

— Прекалено много, прекалено скоро, предполагам. Напълно те разбирам. И аз мразя хората, които все искат нещо. Добре, да тръгвам вече. Клеър започва процедурите утре.

Той не се сдържа:

— Къде?

Тя позамълча, после се обърна към него:

— Шведската болница.

— Потърсихте ли второ мнение?

— Шегуваш ли се? Говорихме с най-известните лекари в страната. Мненията им не съвпадаха във всичко, но бяха единодушни в едно — не може да се оперира.

— Има един лекар. Невролог. Стю Уейсман. Той е добър.

Меган го гледаше.

— Те всички са добри. И всички говорят едно и също. Откъде знаеш за този Уейсман?

— Ходихме заедно на училище.

— В колежа?

— Недей да звучиш толкова изненадана. Това, че вода такъв живот, не означава, че винаги съм го правил. Имам диплома по американска литература.

— Не знаем нищо един за друг.

— Може би така е по-добре.

— Друг път бих ти отговорила както трябва, но днес съм малко бавна. Така става, когато разбереш, че сестра ти има мозъчен тумор. Преструвай се, че съм остроумна. — Гласът ѝ стана леко дрезгав. Тя се обърна и тръгна.

С всяка нейна стъпка на него му се искаше да тръгне след нея, да се извини и да ѝ каже истината за това, кой е той, какъв е бил и през какво е преминал. После, вероятно, тя ще разбере защо има места, където не би отишъл. Но не помръдна.

Когато влезе в къщата, видя последната останала снимка на Даяна, която се взираше в него от полицата на камината. За първи път забеляза обвиняващия блясък в очите ѝ.

— Какво? — каза той. — Не мога да направя нищо.

Алисън слушаше внимателно обясненията на Клеър за „образованието“ с размер на топка за голф в мозъка ѝ.

— Топката за голф е малка — каза тя най-накрая.

Клеър кимна и се усмихна:

— Да. Малка е.

— И една специална пушка ще изстреля магически лъчи към нея и тя ще изчезне? Като потъркване на лампата на Аладин.

— Точно така.

— А защо ще живееш с леля Мег?

— Много е далеч до болницата от тук. Не мога да ходя и да се връщам вкъщи всеки ден.

Накрая Али каза:

— Добре. — После стана и хукна по стъпалата. — Ей сегичка се връщам, мамо — извика тя.

— Досега не си ме погледнала — каза баща ѝ, когато Али излезе.
— Знам.

Той стана и прекоси стаята, после седна до нея. Тя усети успокояващата, позната топлина на баща си, когато той я прегърна силно. Положи глава на твърдото му рамо. Усети как сълзи се стичат по лицето ѝ, и разбра, че плаче.

— Аз ще те карам до там и обратно — каза той тихо и тя си помисли, че го обича още повече поради това. Но не искаше да се показва слаба пред него. Двете с Меган бяха чели за радиацията; когато тя се насочи към мозъка, може да накара човек да се почувства наистина зле. Щеше да ѝ се наложи да мобилизира всичко, което притежава, за да остане силна по време на процедурите. Не би издържала да се връща всяка вечер и да се вглежда в очите на баща си.

— Знам това. Ти винаги си бил до мен в трудни мигове.

Той въздъхна тежко и избърса очите си.

— Каза ли на Боби?

— Не още.

— Но ще го направиш?

— Разбира се. Веднага след като приключи в Нашвил...

— Недей.

Тя го погледна, изненадана от внезапната грубост в гласа му.

— Какво?

— Аз не знаех, че майка ти е бременна, казвал ли съм ти това?

— Казвал си ми.

— Една вечер отидох до магазина и когато се върнах, тя ме беше напуснала. Опитах да я намеря, но ти познаваш Ели: когато си тръгне, значи си е тръгнала. Върнах се на работа в хартиената фабрика и се опитах да я забравя. Отне ми доста време.

Клеър сложи ръка на рамото му:

— Знам тази история.

— Не, не знаеш всичко. Когато Мег ми се обади и каза да дойда да те взема, аз за миг се превърнах от самотник в баща на деветгодишно момиче. Тогавя мразех Ели толкова много, колкото не можеш да си представиш. Минаха години, преди да спра да я мразя за това, че ме лиши от детството ти. Мислех само за това от какво ме е лишила — раждането ти, първите ти думи, първите ти стъпки. Никога не съм те държал на ръце.

— Какво общо има това с Боби?

— Не можеш да вземаш решения вместо други хора, Клеър, особено вместо хора, които те обичат.

— Но можеш да се жертваш за тях. Не е ли това любов?

— Ти го смяташ за саможертва? Ами ако той го сметне за егоизъм? Ако... се случи най-лошото, ти ще си му отказала единственото, което има значение. Времето.

Клеър го погледна.

— Не мога да му кажа, татко, не мога.

— Бих я убил за това, което ТЯ ви е причинила — на теб и Меган.

— Не е заради това, че мама ни е изоставила — каза Клеър и си вярваше, — а заради това, че обичам Боби твърде много. Не мога да го накарам да изостави голямата си мечта заради мен.

Преди баща ѝ да може да каже каквото и да е, Алисън влетя в стаята, като мъкнеше износеното си, на петна, бебешко одеялце, онова, с което беше спала всяка вечер.

— Ето, мамо — каза тя, — може да вземеш моето уаби, докато се излекуваш.

Клеър взе посивялото розово одеяло. Не можа да се сдържи; поднесе го близо до лицето си и подуши сладкия мирис на малко момиченце.

— Благодаря, Али — каза тя сподавено.

Алисън се мушна в ръцете ѝ и я прегърна.

— Всичко е наред, мамо. Не плачи. Аз съм голямо момиче. Мога да спя и без моето уаби.

ГЛАВА 26

Меган седна в чакалнята и се опита да чете най-новия брой на списание „Пийпъл“. В този брой имаше „Най-добре и най-лошо облечените“. Тя можеше да се закълне, че разлика няма. Накрая хвърли списанието на евтината дървена маса до себе си. Стенният часовник отброи още една минута.

Тя се приближи до рецепцията отново.

— Измина повече от час. Сигурни ли сте, че всичко е наред със сестра ми?

Клеър...

— Остин, знам. Говорих с радиологията преди пет минути. Почти е готова.

Меган се въздържа и не каза, че е получила същия отговор преди петнайсет минути. Вместо това, тя въздъхна тежко и се върна на стола си. Остана само едно списание непрочетено — „Фийлд енд Стрийм“. Тя не му обърна внимание.

Най-после Клеър излезе.

Меган бавно се изправи. От дясната страна на главата на сестра ѝ имаше малък обръснат участък.

— Как беше?

Клеър докосна оголената част, опипа мястото.

— Татуираха ме. Чувствам се като Дамиен — онова дете от „Знамението“.

Мег погледна малките черни точки по бледата обръсната кожа.

— Мога да ти направя такава прическа, че да не се вижда... ти знаеш.

— *Плешивото петно?* Ще бъде чудесно.

Те се гледаха една-две минути.

— Добре, тогава да си ходим — каза Меган накрая.

Минаха през болницата, после през паркинга.

На връщане към къщи Меган се чудеше какво да каже. Отсега нататък трябваше да внимава какво казва, да не изреси нещо не на

място. За каквото и да било.

— Не болеше — каза Клеър.

— Наистина ли? Това е добре.

— Но е трудно да седиш, без да мърдаш.

— О, да, сигурно.

— Затворих очи и си представях, че лъчите са слънчеви; че ми помагат да оздравея. Също като онази статия, която ми даде.

Меган ѝ беше дала куп литература за положителното мислене и визуализацията. Не подозираше до този момент, че Клеър ги е прочела.

— Радвам се, че са ти били от полза. Дамата от Фред Хътч сигурно ще ми изпрати още една кутия.

Клеър се облегна на седалката и погледна през прозореца.

От тази страна тя изглеждаше съвсем нормална. На Меган ѝ се искаше да каже нещо важно; толкова неизказани неща имаше между тях.

Тя въздъхна и отби към подземния паркинг, после паркира на мястото си.

Качиха се по стъпалата, без да говорят. В апартамента Меган се обърна към Клеър. Взря се в плешивината и после попита:

— Искаш ли нещо за ядене?

— Не. — Клеър я докосна леко; пръстите ѝ бяха леденостудени.

— Благодаря, че дойде с мен днес; беше добре, че не бях сама там.

Погледите им се срещнаха. На Меган отново ѝ се прииска да са по-близо.

— Мисля да си лягам. Не спях добре снощи.

Значи и двете са били будни снощи, гледали са в различни тавани в различни стаи. Меган сметна, че щеше да е добре да беше отишла в стаята на Клеър снощи, да седне на леглото ѝ и да си поговорят за съществени неща.

— Нито пък аз.

Клеър кимна. Изчака една минута, после се обърна и се отправи към спалнята.

Меган наблюдаваше как вратата между тях бавно се затваря. После остана там, слушайки тихите стъпки на сестра си зад вратата. Чудеше се дали Клеър се движи бавно там вътре, дали очите ѝ са пълни със страх. Или пък се взира в онова малко розово петно на

главата си, наблюдавайки се в огледалото. Дали смелостта на Клеър не се пречупва в уединението на самостоятелната стая.

Мег се молеше да не е така, докато влизаше в третата спалня, пригодена да служи за офис. По-рано стъкленото бюро беше отрупано с папки и досиета, с показания. Сега то беше покрито с медицински книги, мемоари, статии и литература от клинични процеси. Всеки ден пристигаха колетите от „Барнс & Ноубъл“ и от „Амазон“.

Меган седна зад бюрото си. В момента тя четеше книга как да се справим с рака. Книгата лежеше отворена на глава: „Не спирайте да говорите точно когато трябва да започнете“.

Тя прочете: „Това време на трагедия може да бъде и време на растеж и възможности. Не само за пациента, но и за семейството му. Това може да е време на сближаване между членовете на семейството“.

Меган затвори книгата и се пресегна към статия за потенциалните възможности на тамоксифена да смали тумора.

Тя отвори един жълт бележник и започна да си води записки. Работеше усилено, пишеше и пишеше. След няколко часа вдигна поглед и видя Клеър на вратата да се усмихва.

— Защо имам чувството, че се каниш да извършиш операцията лично?

— Аз вече знам повече за твоето състояние от първия идиот, който те прегледа.

Клеър влезе в стаята, като внимателно прескачаше празните кутии от „Амазон“ и разпръснатите списания. Погледна пълните бележници и празните химикали.

— Ето защо си най-добрият адвокат в града.

— Умея да търся информация. Започвам да разбирам състоянието ти. Направила съм нещо като резюме — сборен материал от всичко, което съм чела.

— Мисля, че е по-добре сама да си ги прочета, нали така?

— Някои неща са доста тежки за четене.

Клеър се пресегна към купчината папки от лявата страна на бюрото. По средата имаше светлокафява папка с изрязан надпис „Надежда“, изписан с червено мастило. Тя я вдигна.

— Недей — каза Меган, — тъкмо я започнах.

Клеър отвори папката. Тя беше празна. Клеър погледна сестра си.

— Това ще влезе вътре — каза Меган бързо и откъсна няколко страници от бележника си. — Тамоксифен.

— Лекарство?

— Трябва да има хора, които лекуват мозъчните тумори — каза Меган енергично. — Ще намеря всеки такъв проклет случай и ще го опиша тук. Ето за какво ми е папката.

Клеър се наведе и взе празен лист хартия. Тя написа името си на него, после сложи листа в папката и върна папката на мястото ѝ.

Меган погледна сестра си с дълбоко уважение.

— Ти си голяма работа, нали знаеш това?

— Ние, момичетата Съливан, сме корави.

— Налагаше се.

Мег се усмихна. За първи път този ден тя усети, че може да диша свободно.

— Искаш ли да гледаме филм?

— Да, само да не е любовна история.

Меган понечи да се изправи. Звънецът на вратата звънна. Тя се намръщи:

— Кой може да е?

— Говориш, сякаш никой никога не ти идва на гости.

Меган се промуши покрай Клеър и тръгна към вратата.

Докато отвори, звънецът издрънча още осем пъти.

— Проклетият добър портиер... — промърмори тя и отвори вратата.

Джина, Шарлот и Карън стояха сгушени една до друга.

— Къде е нашето момиче? — извика Карън.

Клеър се показва и писъците започнаха отново. Карън и Шарлот се втурнаха напред, измърмориха едно „Здравей“ към Меган, после прегърнаха Клеър.

— Сам ни се обади — каза Джина, когато тя и Меган останаха сами в коридора. — Как е тя?

— Добре, предполагам. Облъчването мина нормално. Ще ходи всеки ден в продължение на четири седмици. — Като видя изплашения поглед на Джина, добави: — Тя не искаше да ви тревожи.

— Да, разбира се. Но не бива да е сама в такъв момент.

— Аз съм тук — отговори Меган като ужилена.

Джина ѝ стисна ръката.

— Всички ще сме й необходими.

Меган кимна. После тя и Джина се спогледаха.

— Обаждай ми се по всяко време — каза Джина тихо.

— Благодаря.

След това Джина мина покрай Мег и отиде в хола; там каза на глас:

— Имаме спа в кофа, лепкави царевични топки, жизнерадостни филми и, разбира се, игри. Какво ще правим първо?

Меган гледаше приятелките си дошли заедно; говореха всички едновременно. Тя не отиде при тях и те не я извикаха.

Накрая тя отиде в кабинета си и затвори вратата. Както си седеше там и четеше най-новата литература за химиотерапията и кърваво мозъчната бариера, тя чу високия ясен смях на сестра си.

Вдигна телефона и се обади на Елизабет.

— Здравсти — каза тихо, когато приятелката ѝ отговори.

— Какво има? — попита Елизабет. — Много тихо говориш.

— Клеър — беше всичко, което успя да каже, преди сълзите да потекат.

Джо се беше изтегнал на дивана с бира в ръка. Третата. Преди всичко се опитваше да не мисли.

Единственият шанс за спасение — оня, който се появи миналата седмица и блесна пред него като оазис край дълга магистрала в горещ ден — беше изчезнал. Трябваше да се сети, че е мираж.

Не можеше да започва отново. Не му стискаше. Беше мислил, беше се надявал, че с Меган ще е по-силен.

— Мег — произнесе той името ѝ тихо и затвори очи. Помоли се за нея и за сестра ѝ. Това беше всичко, което би могъл да направи сега. Мег.

Не можеше да я изтрие от съзнанието си. Продължаваше да мисли за нея, спомняше си, искаше я. Точно това го караше да посяга към бутилките с бира.

Не защото тя му липсваше. По дяволите, той дори не знаеше фамилията ѝ. Не знаеше къде живее, нито какво прави през свободното си време.

Вълнуваше го идеята за нея. Заради онези няколко мига — неочаквани и сладки — той се осмели да стъпи на старите пътища. Беше си позволил да желае някого, да повярва в някакво бъдеще.

Отпи голяма глътка, но не му помогна.

Телефонът в кухнята звънна. Той бавно стана и тръгна натам. Сигурно беше Джина. Обажда се, за да разбере, че е добре. Нямаше представа какво ще ѝ каже.

Но не беше Джина. Беше Хенри Ролоф и звучеше забързано.

— Джо? Може ли да се видим на чаша кафе? Да кажем след час?

— Всичко наред ли е?

— Какво ще кажеш за ресторант „Уайтуотър“. В три часа?

Джо се надяваше, че ще може да върви по права линия.

— Добре.

Той затвори телефона и тръгна към душа.

След един час беше облечен в новите си дрехи и вървеше по главната улица. Все още усещаше замаяност от изпитата бира, но това имаше и своята положителна страна. Вече можеше да понася начина, по който го гледаха, по който шушукаха зад гърба му.

Необходимо му беше усилие на волята да продължи да се усмихва, когато домакинята — жена, която той не познаваше, слава богу — му посочи мястото. Хенри вече беше там?

— Здравей, Джо. Благодаря ти, че се отзова толкова бързо.

— Не че съм много зает. Днес е събота. Гаражът е затворен — каза той.

Хенри поговори няколко минути за градината на Тина и ваканцията им в Сейнт Кроа миналата зима, но Джо знаеше, че всичко това предшества нещо друго. Усети, че се напруга, че се изправя.

Най-накрая той не издържа на напрежението.

— Какво има, Хенри? — попита той.

Хенри спря по средата на изречението и погледна нагоре:

— Искам да те помоля за услуга.

— Бих направил всичко за теб, Хенри. Знаеш това. От какво се нуждаеш?

Хенри се пресегна под масата и извади голям кафяв плик.

Джо знаеше какво е това. Облегна се назад, вдигна ръце, сякаш се отбраняваше.

— Само не това, Хенри — каза той. — Не мога да се върна към това.

— Искам само да погледнеш. Пациентът е... — Пейджърът на Хенри изпиука. — Една минута. — Хенри извади телефона си и набра номер.

Джо се взря в плика. Нечии медицински резултати. Запис на болка и страдание.

Не би могъл да се върне в този свят. Нямахше начин. Когато човек загуби увереността си, както бе случаят с Джо, нямахше връщане назад. Освен това, той нямахше право да практикува медицина вече. Лицензът му бе изтекъл.

Той се изправи.

— Съжалявам, Хенри — каза той и прекъсна телефонния му разговор. — Дните ми за консултация свършиха.

— Почакай — каза Хенри и вдигна ръка.

Джо се отдръпна от масата, после се обърна и излезе от ресторанта.

Въпреки че облъчването траеше само няколко минути на ден, то монополизираше живота на Клеър. До четвъртия ден тя беше изтощена и ѝ се гадеше. Но страничните ефекти не бяха и наполовина толкова лоши, колкото телефонните разговори.

Всеки ден тя се обаждаше къщи точно по обяд. Али вдигаше още при първия звън и питаше дали всичко беше по-добре вече, после баща ѝ вземаше телефона и задаваше същия въпрос по различен начин. Все по трудно и ставаше да се преструва.

Меган винаги стоеше до нея при тези разговори. Тя почти не ходеше на работа вече. Най-много по три часа на ден. Останалото време прекарваше приведена над книги и статии или в Интернет. Тя атакуваше публикациите за туморите както по-рано настървено преследваше бащите хаймани.

Клеър дълбоко ценеше това; тя прочиташе всичко, което Меган ѝ предлагаше. Дори се съгласи да пие „КМТ“ — коктейл за мозъчен тумор — създаден от Меган в резултат на проучванията ѝ. Съдържаше всякакви витамини и минерали.

Те ежедневно говореха за лечение, прогнози и опити. Не говореха само за бъдещето. Клеър не намираше сили да каже „Страхувам се“, а Меган никога не питаше.

Времето, когато Мег изцяло потъваше в работа, беше в два часа: тогава Клеър разговаряше с Боби.

Сега Клеър беше сама в хола. В кухнята пейджърът звънеше. Два часът. Както винаги, Меган го беше чула и си намери извинение да излезе. Клеър вдигна телефона и набра новия телефон на Боби. Той вдигна при първото позвъняване.

— Здравсти, мило — каза той. — Закъсна с две минути. — Гласът на Боби се лееше по студеното ѝ, много студено, тяло и я стопляше.

Тя се облегна назад и потъна в пухените възглавнички на дивана.

— Разкажи ми как мина денят ти.

Беше открила, че ѝ е по-лесно да слуша, отколкото да говори. Първо тя се смееше на историите му и измисляше красиви лъжи. Съзнанието ѝ беше леко замъглено и изтощението беше почти непоносимо.

Чудеше се кога ще се усети, че тя прекарва разговорите в слушане или че гласът ѝ почти винаги беше глух, когато казваше „Обичам те“.

— Срегнах Джордж Стрейт днес. Можеш ли да повярваш? Той предложи една песен, наречена „Тъмни селски кътчета“, и спомена, че ще бъдем добър тандем, заради гласа ми. Чух песента. Чудесна е. — Той запя.

Гърлото ѝ се стегна. Трябваше да го спре, преди да избухне в сълзи.

— Наистина е чудесна. Топ десет със сигурност.

— Добре ли си, миличко?

— Добре съм. Всички тук сме добре. Аз и Мег прекарваме доста време заедно; ще се изненадаш. Али и Сам те поздравяват.

— Целуни ги от мен. Липсваш ми, Клеър.

— И ти ми липсваш. Но остават само още няколко седмици.

— Кент смята, че ще изберем всички песни до другата седмица. После отиваме в студиото. Мислиш ли, че можеш да дойдеш тогава? Обичам да пея, когато си до мен, да пея за теб.

— Може би — отвърна тя и се замисли каква ли лъжа ще каже, когато дойде времето. Беше твърде изтощена да решава това сега.

— Наслаждаваш ли се на всяка минута там?

— Доколкото мога да се наслаждавам на каквото и да било без теб, но, да.

Тя постъпваше правилно. Така беше.

— Добре, мили. Трябва да бягам. Мег ще ме води на обяд. После ще си правим маникюр в спа центъра „Джийн Джарез“.

— Мисля, че вчера си правихте маникюр?

Клеър трепна:

— Ух. Онова беше педикюр. Обичам те.

— И аз те обичам, Клеър. Всичко... наред ли е?

Тя отново усети пристъп на плач.

— Всичко е както трябва.

— Приготвих храна за пикник — каза Мег на следващата сутрин след поредната процедура.

— Не съм много гладна — отговори Клеър.

— Знаем, но си помислих...

Клеър имаше желание да мисли за някого друго. За съжаление, и това беше трудно.

— Права си. Денят е хубав.

Мег я поведе към колата. След минути бяха на магистралата. От лявата им страна езерото Юнион блестеше на слънчевата светлина. Те минаха покрай готическата тухлена сграда на Вашингтонския университет, после профучаха покрай въжения мост.

На езерото Вашингтон имаше много хора. Лодки се носеха нагоре-надолу и влачеха скиори след себе си.

На остров Мърсър Меган напусна магистралата и свърна по един тесен път с три ивици. Тя спря пред една красива, облицована със сиви дъски, къща.

— Това е къщата на партньорката ми. Тя каза, че сме добре дошли да прекараме следобеда тук.

— Учудвам се, че не те е уволнила при всичките отпуски, които си вземаш напоследък.

Меган помогна на Клеър да излезе от колата и да измине разстоянието от зелената ливада до сребристия дървен кей, който прорязваше синята вода.

— Помниш ли езерото Уайноби? — попита тя, водейки Клеър към края на дока, а после ѝ помогна да седне, без да падне.

— Лятото, когато получих розов бански.

Меган остави кошницата за пикник на земята, после седна до сестра си. И двете люлееха крака над водата, която плискаше в колоните. До тях боядисана дървена лодка с надпис „Няма защита“ се клатушкаше ту на една, ту на друга страна и поскърцваше при всяко движение.

— Аз откраднах онези бикини — каза Меган. — От Фред Майер. Когато се прибрах вкъщи, бях толкова изплашена, че повърнах. Мама въобще не се впечатли; тя просто вдигна поглед от „Варайъти“ и каза: — Крадливите пръстчета ще вкарат момичето в беля.

Клеър се обърна към сестра си, изучавайки профила ѝ.

— Аз те чаках да се върнеш, нали знаеш. Татко все повтаряше: — „Не се притеснявай, Клеър-Беър, тя ти е сестра, ще се върне“. И аз все чаках ли чаках. Какво се случи?

Меган въздъхна дълбоко, сякаш знаеше, че този разговор не може да бъде отлаган повече.

— Спомняш ли си, когато мама отиде на прослушване за „Старбейз 4“?

— Да.

— Тя така и не се върна. Бях свикнала с нейното изчезване за ден-два, но след петия ден започнах да се паникьосвам. Нямахме никакви пари. Бяхме гладни. После Социалните служби започнаха да душат наоколо. Изплаших се, че ще ни включат в системата. И така, извиках Сам.

— Това го знам, Мег.

Меган сякаш не я чу.

— Той обеща да вземе и двете ни.

— И удържа на обещанието си.

— Но той не беше мой баща. Опитах да се нагодя към живота в Хейдън, голям майтап. Замесих се с лоша компания и започнах да се издънвам. Някой психотерапевт би го нарекъл преиграване. Опит да привлека внимание. Всеки път, щом погледнех към теб и Сам и ви видех заедно... — Тя потръпна. — Мисля, че се почувствах излишна. Ти беше всичко, което имах, а тогава нямах и теб. Една нощ се върнах вкъщи пияна и Сам избухна. Каза ми, че няма извинение за

поведението ми на по-голяма сестра като мен и ми каза или да се оправям, или да се махам от очите му.

— И ти си тръгна. Къде отиде?

— Размотавах се из Сиатъл и се самосъжалявах. Спях по входелите и в празни сгради; правех неща, с които не се гордея. И съвсем скоро ударих скалистото дъно. После, един ден, си спомних един мой учител, който беше проявил интерес към мен, мистър Еърхарт. Той ми помогна да достигна нужната висота, когато живеехме в Барстоу. Убеди ме, че точно образованието е начинът да се измъкна от бедния живот в каравана. Затова се стремях да получавам само шестици. Както и да е, аз му се обадох — слава богу, той още работеше в същото училище. Той направи така, че да завърша по-рано гимназия и да взема SAT изпитите, което и направих. С отлични резултати. Вашингтонският университет ми предложи пълна стипендия. Останалото го знаеш.

— Моята гениална сестра — каза Клеър. За първи път в гласа ѝ имаше гордост, а не горчилка.

— Казах си, че най-хубавото нещо е, че ти повече не се нуждаеш от кака си. Но... знаех колко съм те наранила. Беше по-лесно да стоя настрана, мисля. Смятах, че никога няма да ми простиш. Не ти дадох и шанс да го направиш. — Най-накрая Мег я погледна. Тя ѝ отговори с лека усмивка. — Ще кажа на психиатърката си, че не съм си давала парите напразно. Струваше ми десет хиляди долара да се осмеля да ти кажа това.

— Единствено неправилно нещо беше да стоиш настрана — каза Клеър нежно.

— Сега съм тук.

— Знам. — Клеър погледна бляскавата синя вода. — Не бих могла да се справя с всичко без теб.

— Това не е истина. Ти си най-смелият човек, когото познавам.

— Не съм чак толкова смела, повярвай ми.

Меган се наведе, за да отвори кошницата за пикник.

— Отдавна чакам най-подходящото време да ти го дам. — Тя взе една светлокафява папка и я подаде на Клеър. — Заповядай.

— Не сега, Мег. Аз съм уморена.

— Моля те.

Клеър взе папката, с въздишка. На нея пишеше „Надежда“. Тя погледна бързо Мег, но нищо не каза. Докато отваряше папката ръцете ѝ трепереха.

Вътре имаше почти дузина лични данни за хора, имали злокачествен тумор глиобластома. На всеки един от тях са му давали по-малко от година живот — преди около седем години.

Клеър стисна очи, но все пак сълзите потекоха.

— Имах нужда от това днес.

— Така си и мислех.

Тя преглътна тежко, после се пристраши да погледне сестра си.

— Толкова се страхувах! — Тя се почувства добре, след като си призна.

— Аз също — отговори Мег тихо. После се наведе и взе Клеър в прегръдките си.

За първи път от детството им насам тя беше в прегръдките на сестра си. Меган я галеше по косата, както правеше, когато тя беше малко дете.

Един кичур коса падна от ръцете на Меган.

Клеър се дръпна и видя куп от красивата си руса коса в ръцете на сестра си. Малки кичурчета се въртяха по водата без ред. Тя гледаше как косата ѝ се носи по течението.

— Не исках да ти казвам, че тя пада. Всяка сутрин се събуждам върху покрита с косми възглавница.

— Май трябва да си вървим — каза Мег накрая.

— Уморена съм.

Меган помогна на Клеър да се изправи и те бавно се отправиха към колата. Клеър стъпваше тромаво и несигурно сега, затова се облегна на ръката на Меган.

През целия път на връщане Клеър гледаше през прозореца.

Вече в апартамента, Мег помогна на сестра си да се преоблече в пижамата и да се качи в леглото.

— Това е само коса — каза Клеър, когато се облегна на купчината възглавници.

Меган остави записките с надпис „Надежда“ на нощното шкафче.

— Тя ще израсне отново.

— Да — въздъхна Клеър и затвори очи.

Меган тръгна да излиза от стаята, но спря на прага.

Сестра ѝ лежеше там; изглеждаше, сякаш едва диша, очите ѝ бяха затворени. Кичури коса лежаха по възглавницата. Много бавно, все още със затворени очи, Клеър вдигна ръце и заопипва годежния си пръстен. По лицето ѝ се стичаха сълзи и оставяха сиви петна по възглавницата.

И Меган знаеше какво трябва да направи.

Тя затвори вратата и се приближи до телефона. Всички номера за спешни случаи бяха в тефтерчето на Клеър до него. Включително и този на Боби.

Меган избра телефона на Боби и зачака нетърпеливо той да отговори.

През последните двайсет и четири часа Клеър беше загубила почти половината си коса. Кожата отдолу беше люспеста и зачервена. Тази сутрин, докато се готвеше за прегледа, тя прекара близо трийсет минути да си омотава копринен шал около главата.

— Стига си се занимавала с това — каза Меган, когато пристигнаха в Отделението по нуклеова медицина. — Изглеждаш чудесно.

— Приличам на циганка — врачка. И не знам защо ме накара да си сложа грим. Кожата ми е толкова червена — приличам на Марта Филипс.

— Коя е тази?

— В осми клас. Заспала под лампа солариум. Наричахме я *Доматено лице* седмици наред.

— Децата са толкова мили.

Клеър тръгна за процедурата и се върна в чакалнята след трийсет минути. Този път не си сложи шала.

— Хайде да отидем да пием някъде кафе — каза тя, когато Меган се изправи да я посрещне.

— Кафето те кара да повръщаш.

— Кое не ме кара. Както и да е, да вървим.

— Трябва да ходя до офиса днес. Имам да снемam показания.

— О! — Клеър последва Меган по коридора на болницата, като се опитваше да не изостава. Напоследък се чувстваше толкова

уморена, че ѝ беше трудно да не се влечи като баба. Практически тя заспа в колата.

На вратата на апартамента Меган поспря с ключ в ръка.

— Опитвам се да направя най-доброто за теб.

— Знам.

— Понякога се издънвам. Имам тази слабост да мисля, че знам всичко.

Клеър се усмихна:

— Очакваш да споря с теб ли?

— Просто искам да помниш това. Опитвам се да върша каквото трябва.

— Добре, Мег. Ще го помня. Сега да се хващаме за работа. Не искам да пропусна „Съдия Джуди“. Тя ми напомня за теб.

— Много умно. — Мег я погледна малко по-продължително и отвори вратата. — Чао.

— Това е най-дългото сбогуване в историята. Чао, Мег. Отивай на работа.

Меган кимна и тръгна.

Когато Клеър чу щракването на асансьора, тя влезе и затвори вратата зад себе си.

Вътре стереото беше пуснато. „Джобът на клоуна“ на Дуайт Йоакъм се лееше от тонколониите. Клеър зави зад ъгъла. И го видя. Боби.

Тя автоматично вдигна ръце към плешивата си глава.

Изтича до банята, вдигна капака на тоалетната и повърна. Той стоеше зад нея, държеше това, което беше останало от косата ѝ, и ѝ говореше, че всичко е наред.

— Тук съм, Клеър. Сега съм тук.

Тя затвори очи, като сдържаше сълзите на унижението. Той прокараваше нежно ръка по гърба ѝ.

После тя отиде до мивката и се изми. Когато се обърна пак към него, се опита да се усмихне.

— Добре дошъл в моя кошмар.

Той се приближи и любовта в очите му я накара да поиска да заплаче.

— Нашият кошмар, Клеър.

Тя не знаеше какво да каже. Страхуваше се, че ако отвори уста, ще избухне в сълзи, а ѝ се искаше да изглежда силна в очите му.

— Нямахте право да криеш това от мен.

— Не исках да провалям всичко. И мислех... че ще се оправя. Ти винаги си мечтал да пееш.

— Мечтаех да стана звезда, да. Харесвам пеенето, но обичам теб. Не мога да повярвам, че криеш такова нещо от мен. Ами ако...

Клеър прехапа устни.

— Съжалявам.

— Не си ми повярвала. Знаеш ли как се чувствам? — Гласът му беше напрегнат, не приличаше на неговия глас въобще.

— Просто се опитвах да те обичам.

— Чудя се дали знаеш какво е любов: „Аз съм в болница всеки ден, скъпи, боря се за живота си, но ти не се тревожи, пей си тъпите песнички“. За какъв ме мислиш?

— Съжалявам, Боби. Аз... — Тя го гледаше и клатеше глава.

Той я хвана, придърпа я към себе си и я стисна толкова здраво, че тя изохка.

— Обичам те, Клеър. Обичам те — каза той яростно. — Кога ще си го набиеш в главата?

Тя обви ръце около врата му, прилепи се до тялото му, сякаш щеше да падне без него.

— Мисля, че туморът пречи да разбирам някои неща. Но сега ти вярвам, Боби, вярвам ти.

След няколко часа, когато Меган се върна в апартамента, вътре не светеше. Тя пристъпи на пръсти в тъмнината.

Когато стигна до хола, една лампа цъкна. Клеър и Боби лежаха на дивана, телата им бяха преплетени. Той леко похъркваше.

— Чаках те — каза Клеър.

Меган хвърли куфарчето на един стол.

— Трябваше да му се обадя, Клеър.

— Откъде знаеше какво ще направи?

Меган погледна Боби.

— Той беше в звукозаписното студио, когато се обадох. Записваше песен, впрочем. Честно казано, не мислех, че ще дойде.

Клеър погледна спящия си съпруг, после — Меган. Сестрите си размениха погледи — в тях имаше тъжни спомени от детството.

— Да — каза тя тихо, — и аз не вярвах.

— Той не се поколеба и за минута, Клеър. И за секунда даже.

Каза — цитирам: — „Майната ѝ на песента. Утре съм там“.

— Това е вторият път, когато викаш мъж да дойде да ме спаси.

— Щастливка си, че си обичана.

Клеър погледна сериозно:

— Да — каза тя, като се усмихна. — Щастливка съм.

ГЛАВА 27

Джо седеше на дивана и гледаше малкия черно-бял екран на телевизора.

Беше толкова обсебен от шоуто, че чу стъпките отвън в последната минута. Напрегна се и се изправи на дивана.

Ключът изщрака в ключалката и вратата се отвори. Джина стоеше отпред с пръст на устните:

— Здравсти, батко. Имаш интересен начин да каниш хората на гости.

Джо въздъхна:

— Смити ти е дал ключ.

— Тревожихме се за теб.

— Имах работа.

Тя погледна към купчината бирени метални кутии и картонени кутии от пица и се усмихна мрачно.

— Хайде. Тръгваш с мен. Имам печено във фурната и взех под наем „Безмилостни хора“. Ще прием вино и ще се забавляваме. — Гласът ѝ утихна. — Малко забавление ще ми дойде добре.

Нещо в начина, по който каза това, го засрами. Беше забравил за неприятностите ѝ. Беше твърде много зает да плува в собствения си басейн.

— Добре ли си?

— Хайде — каза тя, като избягваше въпроса. — Смити ми каза да измъкна жалкия ти задник от тук — цитирам. Смятам да направя точно това.

Той знаеше, че няма смисъл да спори с нея — тя имаше *оня* израз на лицето си — и, в интерес на истината, той и не искаше. Бе му омръзнало да е сам.

— Добре, де.

Тръгна след нея към колата; след минути бяха в светлата ѝ просторна кухня. Джина му наля чаша мерло.

Докато обръщаше печеното и разбъркваше картофите, Джо се разхождаше из чудесната стая. В ъгъла видя сложена шевна машина. Купчина ярки, красиви платове лежах на натрупани до нея. Той вдигна готовата дреха и щеше да ѝ направи комплимент, но видя какво представляваше тя. Не можеше да сбърка цепката отзад.

— Това е болнична дреха — каза Джина, която се появи иззад него. — Трябваше да я прибера. Забравих. Съжалявам.

Той си спомни деня, когато Джина дойде в дома му с красиви шити болнични дрехи в ръка, точно като тези тук.

„Ти не трябва да изглеждаш като другите“, беше казала тя на Даяна, която се разплака при вида на подаръка.

Тези дрехи означаваха толкова много за Даяна. На пръв поглед не беше кой знае какво — само по-различен плат — но успя да върне усмивката ѝ.

— За кого са?

— За Клеър. Тези дни ѝ правят облъчване.

— Клеър — повтори той името ѝ тихо и се почувства зле. Животът е толкова дяволски несправедлив понякога.

— Тя току-що се омъжи.

— Не ти казах, защото... е... мислех, че ще ти навее спомени.

— Къде ѝ правят облъчването?

— В Шведската болница.

— Там е най-добре. Облъчване. — Той си припомни всичко — потъмнялата кожа, отоците, начинът, по който косата на Даяна започна да пада. На кичури първо, после с пълни шепи.

Той и Джина бяха прекарвали дълго време в Раковото отделение. Не знаеше как Джина може да мине пак през всичко това.

— Клеър обиколи цялата страна да търси най-добрите лекари. Знаем, че ще се оправи. Няма да стане като... знаеш при кого.

— Като при Даяна — каза той сред настъпилото неловко мълчание.

Джина дойде зад него и го докосна по рамото.

— Опитам се да те държа настрана. Съжалявам.

Той гледаше през прозореца към задния двор. По-рано тя и Даяна мечтаеха да отглеждат децата си тук.

— Може би ще отидеш да видиш Клеър.

— Не — каза той толкова бързо, че беше сигурен, че Джина го разбра. — Времето ми за болници изтече.

— Да — каза Джина. — Сега да гледаме забавния филм.

Той плъзна длан по ръката на сестра си и я придърпа към себе си.

— Малко забавление ще ми дойде добре.

Меган седеше на стола, който по-рано ѝ се струваше толкова удобен, и гледаше доктор Блум.

— Онова бяха глупости — каза тя горчиво. — Всичките ни срещи в миналото. Те бяха само начин една обсебена от себе си жена да сподели грешките, които е правила през живота си. Защо не ми каза, че нищо от онези неща няма голямо значение.

— Защото има.

— Не, няма. Бях на шестнайсет години, когато всичко онова се случи. На шестнайсет. Нищо от онези неща не си струва тревогите — моят страх, моята вина, нейното бягство. На кого му пука?

— А защо няма значение вече?

Меган затвори очи и се отдаде на горчилката, която надвисна над нея. Чувстваше се изморена, изгубена.

— Тя е болна.

— О! — Това не беше дума, а въздишка. — Съжалявам.

— Страхувам се, Хариет — призна си Меган. — Какво ще стане, ако... не мога да го правя?

— Да правиш какво?

— Да стоя до леглото ѝ, да ѝ държа ръката и да я гледам как умира. Страхувам се, че ще я депресирам отново.

— Няма.

— Откъде знаеш?

— А, Меган. Единственият човек, когото депресиращ, си самата ти. Ще бъдеш с Клеър. Винаги си била там.

Това не беше съвсем така. Но ѝ се искаше да бъде. Искаше ѝ се да бъде човек, на когото може да се разчита.

— Ако аз се разболея, няма да има кой да стои до мен, Меган. Толкова си заета да плуваш в мъка, че нямаш време да изплуваш и да

поемеш глътка свеж въздух. Вие сте се сдобрили с Клеър, независимо дали сте си го казали или не. Ти си ѝ сестра. Прости си и давай напред.

Меган остави съвета без коментар. После бавно се усмихна. Това беше така. Не беше моментът за съжаления; вече бе прекарала достатъчно време да съжалява за това и онова. Беше преживяла дни на надежда и за първи път трябваше да бъде достатъчно силна и да вярва в щастлив край за Клеър. Без бягства от потенциална сърдечна болка. Това беше грешката, която Мег направи в собствения си брак. Толкова се беше страхувала да не разбият сърцето ѝ, че никога не отдаде цялата си любов на Ерик.

— Благодаря, Хариет — каза тя накрая. — Можех да си купя мерцедес с парите, които ти дадох. Но ти ми помогна.

Хариет се усмихна. Това изненада Меган и я накара да осъзнае, че не беше виждала лекарката си да се усмихва преди.

— Няма защо.

Меган се изправи.

— И така, ще се видим другата седмица по някое време, нали?

— Разбира се.

Тя излезе от кабинета, отиде до асансьора и излезе на слънчевата светлина. Метна чантата си през рамо и тръгна за вкъщи.

Почти беше пристигнала, когато погледна нагоре. Паркът отгатакъ улицата, близо до пазара, гъмжеше от хора. Гимназисти играеха карти, туристи хранеха гмуркащи се чайки, хора, тръгнали на пазар, си почиваха. Не знаеше какво беше привлякло погледа ѝ и я бе накарало да вдигне глава.

Тогава го забеляза, облегат на перилата. Беше обърнат с гръб към нея, но тя позна избелелите му дънки и дънковата риза. Сигурно беше единственият мъж в центъра на Сиатъл, който носеше каубойска шапка в слънчев ден.

Тя пресече улицата и се приближи.

— Здравей, Боби.

Той не я погледна:

— Меган.

— Какво правиш тук?

— Тя спи. — Той се обърна най-последно. Очите му бяха зачервени. — Повръща почти цял час. Дори и след като не беше останало нищо за повръщане. Не се притеснявай, аз почистих.

— Не се притесних — каза Мег.

— Днес изглежда зле.

— Някои дни са по-лоши от други. Обзалагам се, че Нашвил изглежда много добре сега — каза тя в опит да пооправи настроението му.

— Това смешно ли е? Съпругата ми повръща; косата ѝ пада. Мислиш, че съм загрижен за кариерата си ли?

— Съжалявам. — Тя го докосна. — Чувствителна съм като сериен убиец.

Той въздъхна:

— Не, аз съжалявам. Имах нужда да повиша глас на някого.

— Аз винаги ще ти дам повод. Не се притеснявай.

Той се усмихна вяло и измъчено.

— Аз... само съм дяволски изплашен, това е. И не искам да ѝ го показвам.

— Знам. — Меган му се усмихна. Сестра ѝ беше щастливка, че такъв мъж я обича. Без ясна причина това я накара да се сети за Джо, за деня, когато го завари да плаче заради развода си. И Джо знаеше как да обича.

— Ти си добър човек, Боби Джак Том Дик. Грешала съм за теб.

Той се засмя.

— А ти не си наполовина кучката, за която те смятах.

Меган го прегърна.

— Ще се престоря, че това е комплимент.

— Така си беше.

— Добре. Сега да отидем да разсмеем Клеър.

Дните минаваха бавно; всяко ново утро намираше Клеър малко по-уморена от предишната нощ. Тя се стремеше да запази позитивно отношение, но здравето ѝ се рушеше бързо. Представяше си, че радиационните лъчи са слънчеви лъчи. Медитираше по час на ден, представяше си, че е в красива гора или седи до любимата си река. Ядеше протеиновата храна, която Мег ѝ предлагаше, и се кълнеше, че ще помогне на тялото ѝ да се излекува.

Блусарките често идваха, заедно или поотделно, и даваха всичко от себе си, за да поддържат духа ѝ. Приятелката на Мег дойде за

няколко дни и посещението се отрази чудесно на сестра й. Най-тежки бяха уикендите, когато ходеха в Хейдън; Клеър се опитваше да покаже, че всичко е наред, заради Али.

Вечерите прекарваха тримата — Клеър, Мег и Боби — в този твърде тих апартамент. Предимно гледаха филми. Първо, след пристигането на Боби, бяха пробвали да прекарват вечерите си в разговори или игра на карти, но това се оказа трудно. Имаше твърде опасни теми за разговори. Никой не можеше да спомене бъдещето, без да трепне, без да се замисли: „Ще имаме ли общи коледи? Ден на благодарността? А следващото лято?“ И така, по взаимно съгласие, оставиха телевизията да бъде нощният им саунд трак. Клеър беше благодарна; това й даваше възможност да поседи тихо и без да е необходимо да се преструва.

Накрая, процедурите с облъчването приключиха.

На следващата сутрин Клеър се събуди рано. Облече се, взе си душ и изпи кафето си навън на терасата, която гледаше към улица „Саунд“. Впечатли я, че толкова много хора вече са будни, тръгнали по ежедневните си задължения днес, когато се определя бъдещето й.

— Днес е денят — каза Мег, която излезе на терасата.

Клеър се насили да се усмихне:

— Да.

— Добре ли си?

Господи, как беше намразила този въпрос.

— Чудесно.

— Спа ли снощи? — попита Мег и се приближи.

— Не. А ти?

— Не. — Мег я прегърна и я притисна здраво.

Клеър се напрегна, очаквайки някаква агитация, но сестра й замълча.

Зад тях стъклената врата се отвори.

— Добро утро, дами. — Боби застана зад Клеър и постави ръце на раменете й, целуна я по врата.

Постояха още една минута, потънали в мълчание, после заедно се обърнаха и излязоха от апартамента.

Бързо стигнаха до болницата. Когато влязоха в чакалнята на Отделението по нуклеова медицина, Клеър видя други пациенти с шапки и шалчета. Когато погледите им се срещнаха, в тях проблесна

тъжно разбиране. Те членуваха в клуб, в който никой не би се записал доброволно. На Клеър ѝ се искаше да не беше слагала шал да не крие плешивината, щеше да бъде храброст, с която тя би се гордяла.

Днес не чакаха много; точно днес — денят, който трябваше да даде отговори на всички въпроси. Тя се записа и влезе направо в кабинета. След минута ѝ беше инжектирана боя и лежеше в машината.

След като приключи, се върна в чакалнята и седна между Меган и Боби, които протегнаха ръце към нея. Тя ги хвана здраво.

Най-после съобщиха името ѝ. Клеър се изправи.

Боби я подкрепи.

— С теб съм, мило.

Тримата тръгнаха от коридор на коридор и спряха пред кабинета на доктор Съсман. На табелата на вратата пишеше: *Началник Неврологично отделение*. Ъ доктор МакГрейл, началникът на радиологията също беше там.

— Здравей, Клеър. Меган — каза доктор Съсман. — Боби.

— Е? — попита Меган.

— Туморът реагира на облъчването. Намалял е с около дванайсет процента — събщи д-р МакГрейл.

— Това е чудесно — каза Мег.

Лекарите размениха погледи. После доктор Съсман отиде до клетката за наблюдения, светна я и ето ги, появиха се сиво-белите снимки на мозъка на Клеър. И петното беше там. Накрая той се обърна към нея.

— Намалението ти е спечелило малко време. За съжаление, туморът все още не може да се оперира. Съжалявам.

Съжалявам.

Клеър седна на кожения стол. Мислеше, че краката не я държат.

— Но имаше ефект — каза Меган. — Нали имаше ефект? Може би още малко облъчване. Или една химиотерапия. Четох, че някои преминават кърваво мозъчната бариера...

— Стига — каза Клеър. Искаше да го каже по-меко, но гласът ѝ прозвуча високо. Погледна невролога:

— Колко ми остава?

Гласът на доктор Съсман беше мил:

— Страхувам се, че процентът на преживелите с тумор с такъв размер и местоположение не е голям. Някои живеят една година. Може

и малко по-дълго.

— А останалите?

— От шест до девет месеца.

Клеър погледна годежния си пръстен, оня, който баба Миртъл беше носила повече от шест десетилетия.

Меган отиде при Клеър, падна на колене пред нея.

— Не вярвам. Записките...

— Недей — каза тя тихо, като клатеше глава и мислеше за Али. Видя очите на детето си, слънчевата ѝ усмивка с липсващи предни зъби, чу я да казва: „Можеш да спиш с моето уаби, мамче“ и това я довърши. По бузите ѝ се затъркаляха сълзи. Почувства, че Боби е до нея, усети как пръстите му се забиват в нейните, знаеше, че и той плаче. Тя избърса сълзите си и погледна лекаря:

— Сега какво?

Меган скочи на крака и започна да обикаля стаята, да разглежда снимките и дипломите по стените. Клеър знаеше, че сестра ѝ е изплашена и затова е ядосана.

Доктор Съсман придърпа един стол и седна срещу Клеър.

— Имаме някои възможности. Нито една не е чак толкова добра, страхувам се, но...

— Кой са тези? — Това беше гласът на Меган, но той звучеше пискливо и отчаяно. Тя държеше снимка в рамка, която беше смъкнала от стената.

Доктор Съсман се намръщи.

— Това е нашата група от Медицинската академия. — После пак се обърна към Клеър.

Меган шляпна снимката на бюрото толкова силно, че стъклото се спука. Тя посочи някого на снимката.

— Кой е този мъж?

Доктор Съсман отново се намръщи:

— Джо Уайът.

— Той е лекар?

Клеър погледна сестра си:

— Ти познаваш Джо?

— Ти познаваш Джо? — попита Мег остро.

— Всъщност той е рентгенолог — отговори доктор МакГрейл. — Един от най-добрите в страната. Или поне беше. Беше легенда в

лъчетерапията. Виждаше неща — възможности — които никой друг не виждаше.

Клеър се намръщи.

— Меган, да оставим това. Вече нямам нужда от рентгенолог. И повярвай ми, Джо е последният, когото ще моля за помощ. Аз имам нужда от чудо.

Меган погледна продължително доктор МакГрейл. Дори не слушаше Клеър.

— Защо казвате, че е БИЛ най-добрият?

— Той не работи вече. Изчезна, по-точно.

— Защо?

— Защото уби съпругата си.

ГЛАВА 28

Пътуването обратно към къщи изглеждаше безкрайно. Всички мълчаха. Когато влязоха в апартамента, Боби прегърна Клеър толкова здраво, че тя спря да диша, след това той се отдръпна.

— Трябва да си взема душ — каза той с глух глас.

Тя го пусна, защото знаеше от какво точно се нуждаеше той в момента. Тя самата беше изплакала много сълзи в скъпата стъклена душкабина на Меган.

Отиде до дивана и се строполи върху него. Беше изморена и замаяна. Ушите ѝ бучаха, дясната ѝ ръка трепереше, но тя не искаше да сподели нито един от тези проблеми с Мег, която сега гледеше с оня поглед на булдог, който казваше: „Стой тук“.

Мег седна до малката масичка, под ъгъл до сестра си.

— Има най-различни клинични изпитания, които се провеждат в момента. Има един лекар в Хюстън...

— Оня, когото правителството щеше да съди.

— Това не означава, че е мошеник. Пациентите му...

Клеър вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— Може ли да бъдем реалисти за момент?

Меган изглеждаше толкова поразена, че Клеър се засмя.

— Какво? — попита Меган.

— Когато бях малка, мечтаех да хвана някоя рядка болест, която ще доведе теб и мама до леглото ми. Представях си как плачете на гроба ми.

— Моля те, недей...

Клеър гледеше сестра си, толкова бледа сега, толкова нервна.

— Не искам да плачеш сега.

Мег се изправи рязко, удари пищяла си в масичката и изруга грубо.

— Не мога да говоря за смъртта ти. Не мога.

Тя не можа да излезе достатъчно бързо от стаята.

— Но аз имам нужда да го направиш — каза Клеър в празната стая. Болката зад очите ѝ се появи отново. Тя я мъчеше почти цял ден.

Клеър започна да се обляга на дивана, когато болката я порази. Тя изохка, прииска ѝ се да извика. Чувстваше се, сякаш главата ѝ ще експлодира. Не можеше да диша, не можеше да се движи. Опита да извика името на сестра си. Но от стереото се носеше „Бързото шосе“ и слабият ѝ глас се загуби в музиката.

— *Алисън* — мислеше си тя.

После всичко потъна в мрак.

Меган стоеше до леглото на сестра си и се държеше за металната табла.

— Помагат ли лекарствата?

Клеър изглеждаше малка в болничното легло, нежна, с бледата си кожа и опадала коса. Опитът ѝ да се усмихне беше сърцераздирателен.

— Да. Беше голям припадък. Добре дошли в новия ми свят. Предполагам, добрата новина е, че не съм имала и инфаркт. Колко време ще остана тук?

— Няколко дена.

— Време е да се обадиш на Мама.

Меган се сепна. Устата ѝ затрепери издайнически.

— Добре.

— Кажете на татко и Али, и на Блусарките, също да дойдат да ме видят. Джина е способна винаги да ме разсмее.

Меган долови пораженчество в гласа на сестра си; да го чуе, беше голяма болка за нея. Искаше да се противопостави, да ядоса сестра си така, че да я накара да се оживи, да спори, но гласът ѝ я предаде. Тя само поклати глава.

— Да, Мег — каза Клеър решително и с това изненада сестра си. — А сега ми се иска да поспя. Изморена съм.

— Това е от лекарствата.

— Така ли? — Клеър се усмихна разбиращо. — Лека нощ. И се грижи за Боби тази вечер. Не бъди строга с него. Той не е толкова силен, колкото изглежда. — После тя затвори очи.

Меган се пресегна. Като внимаваше да не засегне системата, закрепена на ръката на Клеър, тя я хвана за ръка.

— Ще се справиш — каза поне десетина пъти; всеки път очакваше отговор, но такъв нямаше.

След няколко минути в стаята влезе Боби с измъчен вид. Очите му бяха зачервени и подпухнали.

— Тя се събуди — каза Мег тихо. — И пак заспа.

— По дяволите! — Той взе ръката на Клеър в своята и я стисна. — Здравей, мило. Върнах се. Отидох само за чаша кафе. — Той въздъхна и каза тихо: — Тя се предава.

— Знам. Иска да извикам всички. Да им кажа да дойдат да я видят. Как ще кажем на Али? — Сълзи напиреха в очите ѝ, когато гледаше към Боби.

— Аз ще ѝ кажа — каза Клеър тихо и отвори очи. Усмихна се уморено на съпруга си. — Боби — тя дишаше тежко и протягаше ръка към него, — обичам те.

Меган не можеше да остане там и една секунда повече. Всеки дъх, който излизаше от устата на сестра ѝ, приличаше на прошепнато сбогуване.

— Трябва да се обадя по телефона. Чао. — Тя изхвърча от стаята.

Всичко друго беше по-добро от оставането в стаята, от опитите да се усмихва, когато усещаше, че сърцето ѝ се къса. Дори и да се обади на Мама.

Беше станало късно; нощната смяна беше застъпила и коридорите бяха пусти. Тя отиде до телефонните автомати и набра номера на Мама.

Отговори самата Мама; звучеше пияна и твърде шумна.

— Здравей, Франк?

— Аз съм, мамо, Меган.

— Меги? Мислех, че търкаш столовете в баровете по това време на нощта.

— Клеър е болна.

— Тя е на меден месец.

— Това беше преди един месец. Сега е в болницата.

— Дано това да не е някой от номерата ти, Меги. Както когато ми се обади в работата, щото Клеър била паднала от леглото и ти си

помислила, че е парализирана. Загубих четирийсет долара, за да видя, че е само заспала.

— Тогава бях на единайсет години.

— Въпреки това.

— Тя има мозъчен тумор, мамо. Облъчването не помогна, а никой не се осмелява да я оперира.

Последва дълга пауза от другата страна на линията, а после:

— Ще се оправи ли?

— Да — каза Меган, защото не можеше да допусне друг отговор. После добави много тихо: — А може и да не се оправи. Трябва да дойдеш да я видиш.

— Утре в два часа имам снимки за „Старбейз 4“ и...

— Да си тук утре или ще се обадя на списание „Пийпъл“ и ще им кажа, че не си дошла да видиш дъщеря си, която е с тумор на мозъка.

Измина една дълга минута, преди Мама да отговори:

— Трудно се справям с такива неща.

— На никого от нас не му е лесно, мамо — каза Меган и затвори, без да се сбогува, после набра номер 800 и изчака Сам да се обади. Телефонът звънна само веднъж, но тя изгуби търпение. Не можеше да му го каже по телефона.

Остави слушалката и се върна в стаята на сестра си.

Боби стоеше до леглото и пееше тихичко на Клеър, която похъркваше. Това ѝ дойде в повече.

Боби я погледна. По бузите му блестяха сълзи.

— Така и не си отвори очите повече.

— Ще ги отвори. Продължавай да пееш. Сигурна съм, че ѝ харесва.

— Да — каза той с прегракнал глас.

Меган не беше виждала мъж да страда толкова много; тя знаеше, че и нейният поглед е измъчен.

— Ще отида лично да кажа на Сам. Не мога да му го съобщя по телефона. Ако Клеър се събуди... — Тя се спря. — Когато Клеър се събуди, кажи ѝ, че я обичам и че скоро ще се върна. Имаш ли ключ за апартамента ми?

— Ще спя тук тази вечер.

— Добре. — Меган искаше да каже още нещо, но не знаеше какво. И така, тя напусна стаята, почти хукна към колата си. Като влезе вътре, натисна газта и отпраши на север.

След деветдесет минути пристигна в Хейдън. Намали, като преминаваше през града, спря на светофара. И ето го, сребристото бунгало Куонсет. Джо Уайът.

Той е рентгенолог. Може би един от най-добрите в страната. Тя чак сега осъзна зашеметяващата новина, изгубена някак си, погребана под дебел слой тъга.

Доктор Джоузеф Уайът. Разбира се. Не бе чудно, че ѝ изглеждаше познат. Процесът срещу него заемаше първите страници на вестниците. Тя и колегите ѝ разсъждаваха върху съдбата му на много чаши бира. Тя беше твърдо в неговия лагер, сигурна, че ще го оправдаят. Не ѝ беше идвало наум да се замисли какво е станало с него след процеса.

Сега вече знаеше. Беше избягал, беше се крил. Но си оставаше един от най-добрите рентгенолози в страната. *Виждаше неща — възможности, които никой друг не виждаше.*

Но въпреки всичко, когато тя отиде при него, хлипаща за болната си сестра, той не направи нищо. Нищо.

А той е познавал Клеър.

— Кучи син! — Тя се огледа наоколо. Пликът от болницата беше на седалката до нея. Тя изви рязко волана и натисна спирачки, за да паркира до бордюра. После грабна плика и забърза към бунгалото.

Тя заблъска по вратата, завика, докато чу стъпки да приближават. Когато той отвори, видя я и каза:

— Какво...?

Тя го блъсна в гърдите толкова силно, че той отстъпи назад.

— Здравей, Джо. Покани ме да вляза! — Тя ритна вратата, която се затвори зад гърба ѝ.

— Всъщност, вече е почти полунощ.

— И какво от това, доктор Уайът?

Той сякаш потъна в дивана и я погледна.

— Ти ме държеше в ръцете си. Остави ме да плача на рамото ти. — Гласът ѝ трепереше; болката в сърцето я подлудяваше допълнително. — И ти ми препоръча други лекари. Що за човек си ти?

— Такъв, който знае, че героичните дни са зад гърба му. Ако знаеш кой съм аз, ще знаеш и какво съм направил.

— Убил си жена си. — Той потръпна, а тя продължи: — Ако знаех фамилното ти име, щях да се сетя по-рано. Твоят процес беше нашумял в Сиатъл. Процесът срещу доктора, който извършил евтаназия на умиращата си жена.

— Да, евтаназия е по-добра дума от касапница.

Тя изпусна част от парата при тихата тъга в гласа му. Беше се запознала с този вид мъка през последните месеци.

— Виж какво, Джо. При нормални обстоятелства бих говорила с теб за това, което си направил. Дори бих те прегърнала и бих ти казала, че те разбирам, че всеки с капчица състрадателност в душата би направил същото. Това означаваше оправдателната ти присъда. Бих те разпитвала за пътищата, по които си бродил, за пътешествието, довело един от най-добрите рентгенолози в страната до това място. Но обстоятелствата не са нормални за мен в този момент. Сестра ми умира. — Тя спря за миг, защото почувства, че сълзите отново напират. Хвърли големия кафяв плик на масичката пред него. — Това са рентгеновите й снимки. Може би ще успееш да й помогнеш.

— Моето разрешение е невалидно. Вече не практикувам медицина. Съжалявам.

— Съжалявам? Съжалявам? Имаш силата да спасяваш живот и се криеш в тази дупка, пиеш евтино уиски и се самосъжаляваш? Ти, егоистичен кучи син! — Тя го гледаше, искаше да го мрази, да го обиди, но нямаше представа как да направи каквото и да е от тези неща. — Аз се тревожех за теб.

— Съжалявам — каза той отново.

— Ще ти изпратя покана за погребението. — Тя се завъртя на пета и се отправи към вратата.

— Вземи си това.

Тя спря и го погледна уморено още веднъж.

— Не, Джо. Ти ще трябва да го докоснеш. Сам го хвърли в коша. След това пробвай да се видиш в огледалото.

След това тя си тръгна. Успя да измине разстоянието до колата си и после се разплака.

Мег седеше в колата си, спряна пред караваната, и се опитваше да събере мислите си. Всеки път, когато отваряше несесера си, за да си оправи грима, виждаше мокрите си очи и това я караше отново да започне да плаче.

Не помнеше колко дълго беше седяла там, но по едно време започна да вали. Капките дъжд падаха върху гюрука и чаткаха по предното стъкло.

Накрая тя излезе от колата и се приближи до караваната.

Сам отвори вратата, преди да е почукала. Той стоеше там, свъсил вежди, а в очите му вече напиреха сълзи.

— Чудех се колко време смяташ да седиш там.

— Мислех, че не ме виждаш.

Той направи опит да се усмихне:

— Винаги си смятала, че си по-умна от мен.

— Не само от теб, Сам. Мислех, че съм по-умна от всички останали. — Тя опита да се усмихне, но не можа.

— Колко лоши са новините?

— Лоши. — При тази дума сълзите се върнаха в очите ѝ. Тя ги избърса.

— Ела тук — каза Сам нежно и разтвори ръце.

Тя се поколеба.

— Хайде.

Меган се втурна към него и се остави да я прегърне. Тя не можеше да спре да плаче. Той също заплака. Когато се отдръпнаха, те се вгледаха един в друг. Мег нямаше представа какво да му каже.

Внезапно се чуха стъпки в коридора. Али влезе на бегом, облечена в розова пижама със своята кукла Грууви Гърл. Тя погледна Меган.

— Сега ли ще ходим при мама? По-добре ли е вече?

Мег коленичи и прегърна племенницата си силно.

— Да — каза тя с пресипнал глас. — Утре ще видиш мама.

Меган се въртя в леглото цяла нощ и накрая, около зазоряване, заспа неспокоен сън. Когато се събуди отново със замъглени от сълзи очи и изтощена, тя с изненада видя, че часът е девет и трийсет. Бърз оглед на апартамента ѝ показа, че Али и Сам вече са отишли в

болницата. Боби не се бе върнал в апартамента миналата вечер. Тя се насили да стане и се заклатушка към душа.

Когато стигна в болницата и паркира беше десет часът.

Чакалнята беше пълна вече.

Джина седеше на стол до прозореца и плетеше фино розово одеялце. До нея Карън и Шарлот играеха крибидж. Боби стоеше до прозореца и гледаше навън. Когато Меган влезе, той вдигна поглед. По очите му тя позна, че Клеър е изкарала тежка нощ. Али седеше с подгънати крака и рисуваше.

— Лельо Мег — извика момиченцето и се изправи на крака.

Меган гушна племенницата си и я задържа в прегръдките си.

— Дядо е при мама. Може ли и аз да отида? Може ли?

Мег погледна Боби, който въздъхна и повдигна рамене, сякаш казваше: „Аз не мога да я заведа“.

— Разбира се — каза Мег. Бавно, премервайки всяка стъпка, тя поведе Али по дългия коридор.

Поспря пред затворената врата, изрази ведра усмивка и влезе.

Сам стоеше до леглото на Клеър. Той плачеше и я държеше за ръка.

Али се измъкна от ръцете на Мег и се плъзна към пода. Тя веднага отиде при дядо си и той я вдигна.

— Какво има, дядо? Да нямаш нещо в окото си? Веднъж удариха Сами Чан по окото и после Елиът Зейн му викаше ревливо бебче.

Меган и Клеър си размениха погледи.

— Оставете ме насаме с бебчето ми — каза Клеър и разтвори ръце. Али не забеляза как майка ѝ премигваше при всяко движение, при всяко докосване. Сам избърса очите си и успя да се усмихне.

— По-добре да отида и да се обадя на оня водопроводчик. Филтърът на басейна издава странни звуци.

— Като пръдня — кимна Али.

Клеър се усмихна. В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Алисън Катерин, казвала съм ти да не копираш лошия език на дядо си.

— Опа — ухили се Али.

Сам и Мег се спогледаха и между тях увисна въпрос, ясен като слънчев ден. Кой може да каже на Али неща като...?

Мег отстъпи и остави тримата сами. Тя се върна в чакалнята и запрелиства едно списание. След час и нещо, някаква суматоха прикова вниманието ѝ. Тя вдигна глава.

Мама беше пристигнала. Пременена в елегантен ефирен черен тоалет, тя вървеше по коридора и носеше малко кученце в обшита с мъниста кошница. След нея вървяха цяла тумба от хора; един от тях правеше снимки.

Мама влезе в чакалнята и се огледа. Когато мярна Меган, тя избухна в плач.

— Как е нашето момиче? — Извади копринена кърпичка от ръкава си и попи сълзите си.

Един фотограф направи снимка.

Мама се усмихна смело.

— Това е другата ми щерка, Меган Донтес. Д-О-Н-Т-Е-С. Тя е на двайсет и девет години.

Меган преброи до десет наум. После с равен глас каза:

— В болницата не се допускат кучета.

— Знам. Наложил се да го вкарам нелегално. Нали познаваш Елвис, той...

— Елвис ще е мъртъв като своя патрон след десет секунди.

При възмутеното ахване на майка ѝ, Меган погледна мъжа, който стоеше леко настрана от останалите. Облечен в черно, без врат, той приличаше на войник от Първата световна война.

— Ти, господин бодигард, занеси кучето в колата.

— В хотела — каза Мама с драматична, многострадална усмивка. — Апартаментът има доста стаи.

— Да, ма'ам. — Безвратият взе кучешката кошница и излезе.

Останаха само Мама, фотографът и слаб мъж с мише лице и касетофон. Репортерът.

— Моля да ни извините — каза Меган на мъжете и като хвана Мама за ръката, я замъкна в един тих ъгъл. — Какво си направила? Наела си журналисти?

Мама се изпъна и изсумтя.

— Разговарях с нея по другия телефон, когато ти се обади. Какво можех да ѝ кажа? Едва ли е моя вината, че списание „Юс“ иска да отрази посещението ми при болната ми дъщеря. Аз, в края на краищата, съм си новина. Известността може да е голямо бреме.

Меган се намръщи. В момента ѝ се искаше да изпържи майка си в кокоша мас. Когато погледна в тежко гримираните ѝ очи обаче, тя видя нещо, което я изненада.

— Ти се страхуваш — каза тя тихо. — Ето защо си довела целия си антураж. Така че ще имаме представление.

Мама завъртя очи.

— Нищо не ме плаши. Аз само... само...

— Какво?

— Клеър — отговори накрая Мама, като гледаше на другата страна. — Клеър. — Гласът ѝ стана по-дебел и внезапно Меган забеляза нещо честно. — Мога ли да я видя?

— Не и ако вземеш цирка със себе си.

— Ще дойдеш ли с мен? — Каза мама тихо.

Меган беше безкрайно изненадана. Винаги си беше представяла, че Мама е плитка като тиган и твърда като гвоздей, жена, която знае какво иска от живота и минава по прекия път за целта, жена, която би пресякла полицейската линия и би прескочила трупа, ако е на пътя ѝ. Сега се чудеше дали не е грешала и майка ѝ не е била винаги слаба и изплашена.

Чудеше се и дали това не е актьорска игра. Страхът беше нещо, което Меган разбираше. Особено ако произлиза от вина.

— Разбира се, че ще дойда.

Те приближиха журналистите. Мама произнесе съзливачива реч за личното пространство в този труден момент, после препоръча ресторант от другата страна на улицата, където да си починат и да се подготвят за интервю.

Високите токчета на Мама зачаткаха по застлания с линолеум под. Звукът беше произведен, сякаш за да привлече вниманието, но никой не забелязваше.

До стаята на Клеър, Меган спря:

— Готови?

Мама извади усмивка, кимна и влетя в стаята като леля Мейм, дългите ѝ черни ръкави се вееха зад нея.

— Клеър, скъпа, мама е.

Клеър опита да се усмихне, но на фона на белия куп от възглавници и сиви одеяла, изглеждаше изтощена, невероятно бледа. Участъците плешивина ѝ придаваха странен вид.

— Здравей, мамо. За малко изтърва Сам и Али. Слязоха до кафенето.

Мама се олюля, отпусна ръце. Обърна се и погледна Мег.

— Знам, че приличам на задник, мамо — каза Клеър и опита да се усмихне.

Мама бавно се раздвижи.

— Защо, скъпа, това не е истина. Ти си прекрасна. — Тя придърпа един стол и седна до леглото. — Защо, спомням си един епизод от „Старбейз“. Наричаше се „Бюфет Атака“, помниш ли го? Там ядох гадна космическа храна и цялата ми коса изпада. — Тя се усмихна. — Изпратих този епизод на гласоподавателите за „Еми“. Разбира се, не се получи. Много политика имаше. А аз даже харесах свободата да съм без коса.

— То беше гумен скалп, мамо.

— И все пак. Очите на жената изглеждат красиви така. Впрочем, искаше ми се да си бях взела гримовеите. Би могла да си сложиш малко руж, съвсем мъничко очна линия. Меган трябваше да ми каже. И ще ти донеса красива малка пижамка. Може би с кожа по врата. Спомням си една рокля, която носех по-рано на...

— Мамо! — Клеър опита да се наведе напред. Усилието ѝ коства много. — Имам тумор, който разяжда мозъка ми.

Усмивката на майка ѝ изчезна:

— Ужасно натуралистично се изразяваш, скъпа. Ние, южнячките...

— Моля те, мамо, моля те.

Мама потъна в стола си. Тя сякаш губеше маса, смалвяваше се, ставаше по-обикновена, докато накрая фееричните черни дрехи я погълнаха изцяло и слабата, силно гримирана дама с множество лифтинги на лицето изчезна.

— Не разбирам какво искаш от мен.

Меган чу истинския глас на майка си за пръв път от двайсет години. Вместо сладкия, жив и ритмичен южняшки говор, тя чу особената равност на говора от Средния запад.

— Ох, мамо — въздъхна Клеър. Естествено, че не разбираш. Ти никога не си искала деца. Единственото, което си искала, е публика. Съжалявам. Твърде уморена съм, за да бъда учтива. Искам само да

знаеш, че те обичам, мамо. Винаги съм те обичала. Дори и когато ти... гледаше встрани.

Гледаше встрани.

Така Мама винаги се обясняваше: „Аз стоях тук един ден, грижех се за моите бебчета, после погледнах встрани за минутка и двете бяха изчезнали“.

Това беше по-лесно, мислеше Меган, отколкото да се изправи пред факта, че Мама просто остави Клеър.

— Сам беше добър мъж — каза Мама толкова тихо, че трябваше да положат усилие, за да я чуят. — Единственият добър мъж, когото съм имала.

— Да, такъв беше — съгласи се Клеър.

Мама махна безгрижно с ръка:

— Но вий всички ме познавате. Не съм човек, който се връща назад. — Акцентът ѝ се беше върнал. — Аз вървя само напред. Това е моят начин на мислене.

Те бяха изгубили Мама; каквато и възможност да се беше отворила с болестта на Клеър, тя беше изпусната. Мама се беше „прегрупирала“. Тя се изправи.

— Не искам да те изморявам. Смятам да отида до Нордсторм и да ти купя малко грим. Имаш ли нещо против, ако един мой приятел ни направи снимка заедно?

— Мамо... — започна предупреждаващо Меган.

— Разбира се — каза Клеър и се отпусна на възглавниците.

— Меган, би ли изпратила Боби и Али при мен? Искам да ги целуна, преди да поспя.

Мама се наведе и целуна Клеър по челото, после се изниза от стаята. Меган почти се спъна в нея, когато излезе и тя. Мама стоеше до вратата.

— Мамо, грим?

— Не ме интересува дали умира или не, не бива да допуснем да изглежда така. — Хладнокръвието на Мама беше изчезнало.

Меган протегна ръка.

— Да не си посмяла да ме докосваш, Меги. Не бих го понесла.

Тя се обърна и тръгна, а полите ѝ шумоляха зад нея, токчетата тракаха по пода.

Нямаше човек, който да не се обърне след нея.

Силите на Клеър я напускаха. От втория си ден в болницата тя искаше само да спи.

Приятелите и семейството бяха започнали да я изтощават. Те се проявиха почти по религиозен начин. Всички. Блусарките се изсипаха в малката болнична стая и донесоха живот и смях, цветя и калорична храна и любимите филми на Клеър. Те бърбиха и разказваха вицове, спомняха си старото време. Само Джина имаше куража да се изправи пред грозния леден страх на Клеър.

— Винаги ще помагам за Али, нали знаеш — каза тя, когато всички слязоха до кафенето.

Клеър никога не беше обичала приятелката си повече. Дори войната не изискваше толкова смелост.

— Благодаря — успя само да каже тя. После добави тихо: — Не съм ѝ казвала още.

— Как би могла?

Погледите им се срещнаха и очите на Джина се изпълниха бавно със сълзи. Те и двете мислеха как една жена би могла да каже сбогом на петгодишната си дъщеря. След дълга пауза Джина се усмихна:

— И така, какво ще правим с косата ти?

— Мислех да я обръсна. Или да боядисам това, което е останало, в платинено.

— Много шик. Всички ще приличаме на стари домакини до теб.

— Това е моята мечта — каза Клеър, неспособна да се овладее. — Да стана стара домакиня.

Накрая, въпреки че обичаше приятелките си, тя си отдърна, когато те си тръгнаха. Късно през нощта, в тихия мрак, изгълта лекарствата си и заспа.

Събуди се рязко. Сърцето ѝ биеше лудо, чак прескачаше. Дишаше трудно, не можа и да седне. Нещо не беше наред.

— Клеър, добре ли си? — Това беше Боби. Той седеше до леглото ѝ. Очевидно беше заспал. Той се изправи, като си търкаше очите, доближи се. За секунда тя помисли, че халюцинира, че туморът е погълнал мозъка ѝ и тя е полудяла. После той се приближи и тя чу тракането на ключовете.

— Боби — прошепна и напразно се опита да вдигне тежката си ръка.

— Тук съм, мила.

Костваше ѝ болезнено усилие, но тя протегна ръка и докосна мократа му буза.

— Обичам те, Робърт Джаксън Остин. Повече от всичко на света, освен моята Али Гатор.

— Ела — каза тя. — Качи се на леглото до мен.

Той погледна всички машини, системата, тръбичките и жиците.

— О, мила... — Наведе се и я целуна.

Сладкото притискане на устните му я ободри. Тя затвори очи и усети, че потъва във възглавниците.

— Али — прошепна тя. — Искам си бебчето...

В дясното ѝ око избухна силна болка.

До леглото ѝ се включи алармата.

„Няма болка. Няма страдание. Тя пипа сухата си полугола глава и усеща дълга красива коса. Сяда. Тръбичките, които я свързват със системата, са изчезнали. Исква да извика, че е по-добре, но има хора в стаята. Твърде много хора и всички са облечени в бяло. Наобиколили са я, говорят едновременно и тя нищо не разбира. Наблюдаваше сама себе си отгоре — някъде от въздуха — как лекарите работят над тялото ѝ. Разтворили са болничната ѝ дреха и пъхат нещо в гръдния ѝ кош.

— Пази се — извиква някой.

Такова облекчение е да си тук, над всички, където няма болка.

— Пази се...

После се замисля за дъщеря си, прекрасното ѝ момиченце, което не може да подържи за последен път. Бебчето ѝ, на което ще трябва да кажат, че мама е заминала..."

Лекарят отстъпва назад:

— Тя свърши.

Меган изтичва до леглото и пици:

— Не го прави, Клеър. Върни се. Върни се, по дяволите!

Някой опита да я издърпа. Тя рязко се отскубна.

— Наистина, Клеър, върни се! Алисън е в чакалнята. Не можеш да избягаш от нея по този начин. Не си се сбогувала с нея. Тя заслужава това, мамка му. Върни се! — Тя хвана Клеър за раменете, разтърси я. — Да не си посмяла да причиниш това на Алисън и на мен.

— Има пулс — извика някой.

Избутаха Меган настрана. Тя се сви в ъгъла на стаята, гледаше, молеше се, докато стабилизираха сестра ѝ.

Накрая лекарите си тръгнаха, като мъкнеха дрънчащите си колички. В стаята се чуваха само бръмченето и бипкането на машините.

Тя гледаше гръдния кош на Клеър, който се надигаше и спадаше. В този момент осъзна, че диша по-дълбоко, сякаш се опитваше да накара тялото на сестра си да следва ритъма.

— Чух те, знаеш ли?

При звука от гласа на Клеър Мег се отлепи от стената и тръгна към сестра си.

Клеър, наполовина плешива, бледа като пергамент, ѝ се усмихваше:

— Мислех си: „Исусе, аз съм мъртва, а тя пак ми крещи“.

ГЛАВА 29

Джо беше опитал да изхвърли проклетия плик поне десетина пъти. Проблемът беше, че не можеше да си наложи да го докосне.

Страхливец.

Той чу думата толкова ясно, че вдигна глава. В бунгалото нямаше никой. Той се взираше в Даяна, която го гледаше от полицата на камината.

Затвори очи и си пожела тя отново да се появи, да седне на леглото до него и да прошепне: „Ти сломи сърцето ми, Джоуи“, както го правеше по-рано.

Но тя не беше му се явявала от толкова време, че беше забравил за тези халюцинации. Въпреки това, не беше необходимо да призовава духа ѝ, за да разбере, че думите ѝ бяха самата истина.

Тя би се срамувала от него, както той се срамуваше от самия себе си. Би му припомнила, че е давал клетва да помага на хората.

И тук не става въпрос за кого да е. Това беше Клеър Кавено, жената, седяла до леглото на Даяна часове наред, когато се разболя, игра на Скрабъл на мръсни думички с нея, гледаха заедно сапунени сериали. Джо си спомняше една по-различна нощ. Джо беше работил цял ден, после се отби в болничната стая на Даяна, измъчван от перспективата да прекара още една вечер до умиращата си съпруга. Когато отвори вратата, Клеър беше там само по сутиен и гащи и танцуваше. Даяна, която не се беше усмихвала от седмици, се смееше толкова силно, че по бузите ѝ се търкаляха сълзи.

— Няма да ти кажа! — Клеър се беше засмяла, когато той я попита какво става. — Няма да ти кажем какво правим.

— Едно момиче трябва да има тайни — беше казала Даяна — дори и от любовта на живота си.

Сега Клеър беше в същото такова легло, в стая, която миришеше на отчаяние и гледаше към сиви небеса дори и в средата на лятото.

Вероятно не можеше да направи нищо за нея, но как би могъл да живее след това, ако не опиташе? Може би това е начинът Господ да

му напомни, че един мъж не трябва да живее със старите си страхове, ако иска да започне отначало.

Ако беше тук сега Даяна, щеше да му каже, че по-добър шанс няма да има. Едно е да избягаш от нищото. Съвсем друго нещо е да си обърнеш гърба към комплекта снимки с името на приятел в ъгъла.

Ти я убиваш и този път няма красива дума като евтаназия, която да те оправдае.

Той въздъхна дълбоко и се протегна, като се правеше, че не забелязва как треперят ръцете му и как отчаяно се нуждае от едно питие. Извади снимките и ги занесе в кухнята, където слънчевата светлина струеше през прозореца над мивката.

Разгледа първата, после — останалите. Адреналинът накара сърцето му да бие по-често. Разбра защо всички са диагностицирали този тумор като невъзможен за опериране.

Необходими бяха невероятни умения, за да се направи тази операция. Беше необходим неврохирург със златни ръце. Такъв, който не се страхува, че ще се провали.

Но при един по-внимателен поглед... може и да имаше шанс. Възможно беше — само възможно — тази лека сянка да не е тумор, а само тъкан, която да прилича на тумор. Вече не се съмняваше какво трябва да се направи.

Взе си дълъг, горещ душ, после облече синята риза, която си купи тези дни, новите дънки. Искаше му се да има по-хубави дрехи, но знаеше, че няма. После взе отново снимките, сложи ги в плика и отиде до дома на Смити. Хелга беше в кухнята и приготвяше обяда. Смити гледеше „Съдия Джуди“ в хола. Когато Джо почука, той вдигна глава:

— Здравей, Джо.

— Знам, че е необичайно, но може ли да взема камиона ти? Трябва да отида в Сиатъл. Може да ми се наложи да остана там и през нощта.

Смити бръкна в джоба си за ключовете и му ги хвърли.

— Благодаря. — Джо отиде до ръждясал форд-пикап от седемдесет и трета година и влезе вътре. Вратата се затвори със скърцане зад гърба му.

Той се вгледа в таблото. Бяха минали години, откакто беше за последен път на шофьорската седалка. Запали двигателя и натисна газта.

След два часа паркира в подземния паркинг на Медисън и Бродуей и влезе в предишния си живот.

Картината на Елмър Нордсторм беше все още тук, сложена на челно място във фоайето на лъскавия черен небостъргач, където присъстваше и неговата фамилия. Джо тръгна с наведена глава към асансьорите. Там, без да поглежда, когото и да било и с разтуптяно сърце, натисна бутона „нагоре“.

Когато вратите се отвориха със звън, той пристъпи напред и влезе. От двете му страни застанаха двама души с бели престилки. Говореха за някакви лабораторни резултати. Слязоха на третия етаж — етажа, който водеше до моста, свързващ този офис с Шведската болница.

Не можеше да си спомни кога беше минавал през тази сграда с високо вдигната глава; мъж, който си знаеше мястото в този свят.

На четиринайсетия етаж вратите се отвориха.

Постоя половин секунда по-дълго от нормалното и гледаше черните букви със златни краища на стъклените врати наоколо.

„Сиатълски специалисти по нуклеова медицина“. Работата, която самият той беше започнал. Имаше седем-осем имена на лекари, но името на Джо не беше сред тях. Разбира се, че няма да го има.

В последната секунда, преди да се затворят вратите, той излезе от асансьора и пресече коридора. В офиса имаше няколко пациенти — той не познаваше никого, слава богу — и две жени на рецепцията. И двете бяха нови. Мислеше да отиде направо в кабинета на Ли, но не му стискаше. Затова отиде до рецепцията.

Жената — Имоджин, според табелката с името ѝ — го погледна:

— Мога ли да ви помогна?

— Бих искал да се видя с доктор Ли Чин.

— Как се казвате?

— Кажете му само, че един лекар от друг град е тук за спешен консулт. Изминал съм дълъг път, за да го видя.

Имоджин огледа Джо: без съмнение, забеляза евтините му дрехи и провинциалната прическа. Тя се намръщи и звънна в кабинета на Ли, за да предаде съобщението. След минута затвори.

— Ще ви приеме след петнайсет минути. Седнете.

Джо отиде до един от столовете в чакалнята и си спомни, че Даяна беше избирала цветовете и десените за обзавеждането му. Преди

време домът им беше пълен с мостри.

„Искам да стане както трябва, казваше тя, когато той се шегуваше с обсебеността ѝ. Единственото нещо, което обичаш повече от мен, е работата ти“.

Прииска му се да се усмихне на този спомен; той беше от хубавите.

Докторе? Докторе?

Той се стресна и погледна нагоре. Отдавна не беше чувал тази дума, отправена към него.

— Да? — Изправи се.

— Доктор Чин ще ви приеме веднага. Вървете надолу по коридора и после надясно...

— Знам къде се намира офиса му. — Той отиде до вратата, застана до нея и се опита да диша равномерно. Потеше се, а дланите му бяха влажни. В ръце държеше плика.

— Докторе, добре ли сте?

Той изпусна въздишка и отвори вратата. Вътрешните коридори и кабинети бяха пълни с познати лица. Медицински сестри, асистент-лекари, рентгенови лаборанти. Той се опита да вдигне брадичка.

Един по един, хората, които беше познавал, го поглеждаха, разпознаваха го и бързо отместваха поглед. Няколко погледнаха притеснено, помахаха с ръка, но никой не го заговори. Почувства се като призрак, който се движи по земята на живите. Никой не искаше да си признае, че го е видял.

Някои от погледите бяха откровено презрителни; това изражение той си спомняше, го беше накарало да бяга. Други изглеждаха притеснени, че ги е забелязал да гледат към него, объркани от внезапната му поява. Какво да кажеш на мъж, когото си обожавал преди, мъж, осъден за убийството на жена си и след това изчезнал за три години?

Той мина край редицата от жени в болнични дрехи, чакащи за мамографа, после през втората чакалня, после зави по друг, по-тих коридор. На другия край на коридора спря пред затворена врата. Пое въздух и почука.

— Влезте — чу се познат глас.

Джо влезе в голям ъглов кабинет; по-рано той беше негов. Огромни панорамни прозорци стояха като рамка на Сياتълските

небостъргачи.

Ли Чин седеше до бюрото си и четеше. Когато Джо влезе, той вдигна глава. Един почти комичен израз на изненада се изписа на обикновено безизразното му лице.

— Не мога да повярвам — каза той, без да става.

— Здравей, Ли.

Ли погледна неловко, несигурен как да продължи, какво да каже:

— Откога не съм те виждал, Джо!

— От три години.

— Къде беше?

— Има ли значение? Имах намерение да намина и да ти кажа, че напускам. Но... — той въздъхна и осъзна, че звучи патетично. — Не намерих сили.

— Държах името ти, изписано на вратата, почти година.

— Съжалявам, Ли. Сигурно се е отразило зле на работата.

Ли кимна; този път тъмните му очи бяха тъжни:

— Да.

— Имам едни снимки и бих искал да ги погледнеш.

Ли кимна и Джо отиде до клетката за проверяване на рентгенови снимки и постави своите.

Ли приближи и започна да ги разглежда. Дълго време не казваше нищо.

— Виждаш ли нещо, което аз не виждам? — *попита той най-после.*

Той посочи:

— Тук.

Ли скръсти ръце и свъси вежди.

— Малко хирурзи биха направили операция на такова нещо. Рисковете са огромни.

— Без операция тя ще умре.

— Мислиш, че си струва да опитаме?

Ли го погледна и още повече свъси вежди.

— Старият Джо Уайът никога не търсеше друго мнение.

— Нещата се променят — каза той простичко.

— Познаваш ли хирург, който би го направил? Кой може да го направи?

— Стю Уейсман.

— А, каубоят, да. Може би.

— Аз не мога да практикувам. Срокът на разрешителното ми изтече. Би ли изпратил на Стю снимките? Аз ще му се обадя.

Ли изгаси осветлението зад снимките.

— Да, ще ги изпратя. Нали знаеш, че не е трудно да възстановиш правата си?

— Да. — Джо постоя така известно време. Между тях се настани тишина. — Е, отивам да се обадя на Стю. — Той понечи да се обърне.

— Почакай.

Обърна се.

— Някой от персонала разговаря ли с теб?

— Не. Трудно е да решиш какво да кажеш на един убиец.

Ли тръгна към него.

— Много малко хора те считат за такъв. Повечето... от нас... просто не знаят какво да кажат. Откровено казано, много хора биха постъпили като теб. Даяна страдаше много, всички го знаеха, нямаше надежда. Благодарим на бога, че не бяхме на твое място.

Джо не можа нищо да каже на това.

— Ти имаш дарба, Джо — каза Ли бавно. — Да я пропилееш пак, би било престъпление. Когато си готов — ако някога си готов — ела да се видим. Този кабинет е създаден, за да спасява живот, а не да робува на стари клюки.

— Благодаря ти. — Това бяха простички думи, твърде прости, за да изразят благодарността му. Притеснен от дълбоките чувства, които го вълнуваха, Джо измънка още една благодарност и излезе.

Долу, във фойето, намери телефонен автомат и се обади на Стю Уейсман.

— Джо Уайът — каза Стю високо. — Как си, дяволе? Мислех, че си се затрил от лицето на земята. Ти премина през ада.

Джо не искаше да губи време с празни разговори за „къде беше“ и пр. Щеше да има време и за това, когато Стю дойдеше тук, така, че каза:

— Мой близък се нуждае от операция, която само ти можеш да направиш. Адски рисковано е. Ти си най-добрият според мен. — Стю обичаше комплиментите.

— Разкажи ми по-подробно.

Джо разказа каквото знаеше за историята на Клеър и за поставената ѝ диагноза, обясни накратко какво е видял на снимките.

— И мислиш, че мога да направя нещо?

— Само ти.

— Добре, Джо. Ти имаш най-добрите очи в нашата област. Изпрати ми снимките. Ако видя това, което и ти виждаш, ще се кача на следващия самолет. Но обясни на пациентката всички рискове. Не искам да летя дотам само за да се върна веднага

— Ще го направя. Благодаря, Стю.

— Радвам се, че те чух — каза Стю и затвори.

Джо върна слушалката на мястото ѝ. Сега само трябваше да говори с Клеър.

Върна се до асансьорите, после мина по моста между двете сгради и се отправи към Шведската болница. Гледаше само надолу. Няколко човека го познаха и направиха физиономии, други няколко зашепнаха зад гърба му. Не им обърна внимание, а продължи да върви. Никой не се осмели да го заговори или да го попита защо се е върнал, докато не стигна до Онкологичното отделение.

Там някой го повика:

— Доктор Уайът?

Той се обърна бавно. Беше Триш Бей, главната сестра на Онкоотделението. Бяха работили заедно много години. Тя и Даяна бяха се сприятелили напоследък.

— Здравей, Триш.

Тя се усмихна:

— Радвам се отново да ви видя тук. Липсвахте ни.

Той отпусна рамене и почти отвърна на усмивката ѝ.

— Благодаря.

Те стояха там и се гледаха в неловко мълчание известно време, после той кимна, каза ѝ довиждане и се отправи към вратата на Клеър.

Почука леко и отвори.

Тя седеше в леглото и дремеше, клюмнала глава настрана. С оредяла коса изглеждаше невероятно млада.

Той пристъпи напред, като се опитваше да си спомни кога Даяна изглеждаше така. Бледа и уязвима, с дотолкова изтъняла коса, че приличаше на антична кукла, обичана прекалено много, а после захвърлена.

Тя премига и се събуди, вторачи се в него:

— Джоуи — прошепна и се усмихна уморено. — Чух, че си се прибрал. Добре дошъл у дома.

Той придърпа стол и седна до леглото ѝ:

— Здравей, Клеър.

— Знам, че съм изглеждала и по-добре.

— Красива си. И винаги си била.

— Бог да те благослови, Джо. Ще поздравя Ди от теб. — Тя затвори очи. — Съжалявам, но се чувствам уморена.

— Рано е още да отиваш при жена ми.

Тя бавно отвори очи. Сякаш ѝ отне минута да го фокусира.

— Няма надежда, Джо. Ти най-добре от всички знаеш какво е това. Много е тежко да се преструваш. Нали?

— Не мисля така...

— Мислиш, че хората с бели престилки са сгрешили?

— Не искам да ти давам напразни надежди, Клеър, но, да, може би.

— Сигурен ли си?

— Никой не може да е сигурен.

— Аз не питам за мнението на другите. Питам за твоето, Джоуи. Да не би да ми казваш да не се предавам?

— Операцията може да те спаси, но са възможни и лоши странични ефекти, Клеър. Парализа. Загуба на моторни умения. Увреждане на мозъка.

При това тя се усмихна:

— Знаеш ли какво си мислех точно преди да влезеш?

— Не.

— Как да кажа на Али Кат, че мама умира. Ще поема каквито и да е рискове, Джо. Всичко, само и само да не се налага да целувам Али за сбогом. — Гласът ѝ пресекна и той видя колко много страда. Смелостта ѝ го впечатли.

— Изпратих снимките ти на един приятел. Ако се съгласи с диагнозата, ще те оперира.

— Благодаря, Джо — каза тя тихо и отново затвори очи. Той разбра колко е изморена. Наведе се, целуна я по челото и каза:

— Довиждане, Клеър.

Беше стигнал до вратата, когато тя каза:

— Джо?

Той се обърна.

— Да?

Отново беше будна и го гледаше.

— Тя не трябваше да иска това от теб.

— Кой? — попита той, въпреки че знаеше за кого говори.

— Даяна. Аз не бих молила Боби за такова нещо. Знам какви последствия ще има за него.

Джо нямаше какво да отговори. И Джина все това повтаряше. Той излезе и затвори вратата зад себе си. Въздъхна, затвори очи и се облегна на стената.

Тя не трябваше да иска това от теб.

— Джо?

Той отвори очи и се отлепи от стената. Меган стоеше на няколко крачки от него. Бузите и очите ѝ бяха зачервени и влажни. Прииска му се да избърше сълзите ѝ. Тя го доближи:

— Каж ми, че си намерил начин да ѝ помогнеш.

Страхуваше се да отговори. Знаеше по-добре от всички истината. Нищо не наранява повече от загубата на доверие.

— Говорих с колега — хирург. Ако той се съгласи с мен, ще я оперира, но...

Меган се изстреля към него и залепна за ръката му:

— Благодаря ти.

— Дяволски е рисковано, Мег. Може и да не преживее операцията.

Меган се отдръпна и избърса сълзите си нетърпеливо.

— Ние, момичетата Съливан, предпочитаме да умрем в бой. Благодаря, Джо. И... съжалявам за всичко, което ти наговорих. Сигурно съм истинска кучка.

— Предупреждението идва малко късно.

Тя се усмихна.

— Трябваше да ми кажеш за съпругата си.

— В един от онези наши сърдечни разговори?

— Да, в един от онези...

— Това не е разговор за под чаршафите. Как ще се любиш с една жена и после ще ѝ разказваш как си убил жена си?

— Ти не си я убил. Ракът я е убил. Ти си прекратил страданията й.

— И дишането й.

Меган го погледна внимателно.

— Ако Клеър поиска това от мен, ще го направя. И не бих се поколебала да отида в затвора. Няма да позволя да страда.

— Моли се на бога да не ти се налага да го правиш.

Той усети, че гласът му спада. По-рано щеше да се срамува от своята очевидна уязвимост; това беше в дните, когато вярваше, че е полубог, поне.

— Какво трябва да направим сега? — попита тя в настъпилата неловка тишина. — Искам да кажа, с Клеър. — Тя отстъпи назад и остави известно разстояние помежду им.

— Ще чакаме да видим какво ще каже Стю Уейсман. И ще се молим той да се съгласи с моята оценка на нещата.

Джо беше до входната врата, когато някой го извика по име. Спря и се обърна.

Джина стоеше там.

— Чувам, че брат ми пак е лекар.

— Само извиках Стю.

Тя се приближи; сега се усмихваше.

— Ти си й дал шанс, Джо.

— Ще видим какво ще каже Стю, но, да. Може би. Надявам се.

Джина го хвана за ръката.

— Даяна би се гордяла с теб. И аз също.

— Благодаря.

— Ела и седни при нас в чакалнята. Стига вече си стоял сам. Време е да започнеш нов живот.

— Трябва първо да се погрижа за нещо друго.

— Обещай, че ще се върнеш.

— Обещавам.

След един час той беше на ферибота за остров Бейнбридж. Стоеше на перилата на горната палуба, когато фериботът приближи Ийгъл Харбър. Малкият хубав залив сякаш го приветстваше с добре дошъл, с всичките му добре поддържани домове и лодки, струпани до пристана. С радост видя, че не се е променил особено; все още

дърветата бяха повече от къщите и плажната ивица не беше разделена на малки парцели.

Това е, Джоуи. Тук искам да отгледаме децата си.

Стисна здраво перилата. Преди десет години стояха на същото място с Даяна. Бяха толкова млади и изпълнени с надежда. И на двамата не им беше хрумвало, че няма да са заедно завинаги. Единият трябва да продължи сам.

Сирената на ферибота изсвири.

Джо се обърна към камиона си на долната палуба. Когато фериботът спря, той подкара напред.

Спомени го връхлитаха иззад всеки ъгъл на улиците.

„Вземи ми този шкаф, моля те, Джоуи. Той е на Бед Бланш.

Хайде да отидем на винарна днес. Искам да усетя мириса на грозде.

Забрави вечерята, Джоуи, заведи ме в леглото“.

Той зави по стария път. Дърветата бяха огромни тук, извисяваха се към небесата и блокираха достъпа на слънчеви лъчи. Тихото шосе беше сенчесто и без много движение. Не се виждаха къщи наоколо, само пощенски кутии и алеи, водещи някъде надясно.

До последната той намали.

Пощенската им кутия все още беше там. Доктор и мисис Джо Уайът. Това беше една от първите покупки на Даяна, след като купиха къщата.

Той подкара към дългата, обградена с дървета, алея. Къщата — неговата къща — се намираше на слънчево затревено петно до широк каменен плаж. Тя беше хубава малка къща в стил Кейп Код от кедрово дърво и лъскави бели первази.

Забеляза, че глицинията беше подивяла, беше израснала гъста и зелена по перилата на верандата, около пилоните и по някои от външните стени.

Той се движеше бавно, дишаше тежко сега, след като напусна безопасността на колата и се отправи към къщата.

Първото нещо, което го впечатли, беше миризмата. Соленият мирис на море, се смесваше със сладостта на разцъфнали рози. Той намери ключа в портфейла си — оня ключ, който пазеше специално за този ден.

Ако трябваше да бъде искрен, минаваха седмици, дори месеци, когато не вярваше, че ще намери сили да вземе в ръце този ключ отново.

Ключът пасна на ключалката, изщрака.

Джо отвори вратата...

„Скъпа, върнах се“.

... и влезе вътре.

Мястото беше същото, каквото го беше оставил. Още си спомняше деня, когато се върна от съда — вероятно невинен мъж — и си приготви куфара. Обади се единствено на Джина. „Съжалявам, беше казал той, твърде уморен, за да бъде многословен, трябва да се махна от тук“.

„Аз ще се грижа за къщата, беше отговорила тя през плач. Ти ще се върнеш“.

„Не знам, беше отговорил той, откъде мога да съм сигурен?“

И ето, той е тук. Вярна на обещанието си, Джина се беше грижила за къщата. Беше платила данъците и сметките от парите, които той ѝ беше оставил в специална сметка. Нямаше прах по мебелите или первазите, нямаше паяжини да висят от високите тавани.

Той влизаше от стая в стая, докосваше разни неща, спомняше си разни неща. Всяка мебел му напомняше за определено събитие или преживяване.

„Този стол е страхотен, Джоуи, нали? Можеш да си седиш в него и да гледаш телевизия“.

Всяка дрънкулка имаше история. Той се движеше бавно като слепец, опипваше всяко нещо, сякаш докосването извличаше повече спомени от гледането.

Накрая влезе в спалнята. Това му дойде в повече. Всичко си беше на мястото. Голямото старинно легло, сватбен подарък от мама и татко; красивата кувертюра, която получиша след смъртта на баща му. Старинните нощни шкафчета, които по-рано бяха вечно отрупани с книги: любовни романи — на нейното и военноисторически — на

неговото. Дори и малката възглавничка, която Даяна сама избродира, когато се разболя за първи път.

Той седна на леглото и взе възглавничката в ръце, разглеждайки малките кафяви петънца по плата.

Не мисля, че ръкоделието е добра терапия. Губя толкова много кръв, че се чувствам замаяна.

— Здравей, Даяна — каза той, мечтаейки за дните, когато можеше да призове образа ѝ. Погали възглавницата и се опита да си спомни как галеше съпругата си.

— Ходих в болницата днес. Хубаво беше.

Знаеше какво би казала тя. Но не знаеше със сигурност дали е готов да се върне. Животът му толкова се беше променил, разпадна се на малки парченца, които можеше и да не се съединят отново.

Не беше забравил и как го гледаха хората в стария му кабинет. Сякаш питаха: „Така ли изглеждат убийците?“

Погледна възглавницата, погали я.

— Не трябваше да искаш това от мен, Ди. То... ме унищожи. Е, може и да съм се и самоунищожил — призна той тихичко.

Би трябвало да остане тук, в тази общност, към която принадлежеше. Беше сгрешил по отношение на важни решения.

Време беше да спре да се крие и да бяга. Време беше да се изправи пред хората, които го осъждаха, и да каже: „Стига“. Време беше да си върне живота.

Той стана бавно и се отправи към дрешника. Отвори вратите — жалузи.

Дрехите на Даяна заемаха две трети от цялото място.

Преди три години той се беше опитал да ги наслага в кутии и да ги раздаде. Сгъна един розов кашмирен пуловер и това го довърши тогава.

Сега протегна ръка към едно бежово ангорско поло, което ѝ беше любимо. Свали го от пластмасовата закачалка и го доближи до лицето си. Лек аромат го обгърна. Сълзи опариха очите му.

— Довиждане, Даяна — прошепна той.

После отиде да търси кутии.

ГЛАВА 30

На следващата сутрин Стю Уейсман се обади на Клеър. Говореше бързо, с накъсани изречения. А тя беше толкова отпаднала и дезориентирана, че ѝ отне време да го разбере.

— Изчакайте една минута — каза накрая тя и седна в леглото. — Искате да кажете, че ще направите операцията?

— Да. Но може да е и дяволски сложно. Перспективите може да са лоши. Има вероятност да се парализираш, да увредим мозъка ти или нещо по-лошо.

— По-вероятно е да стане по-лошо, искате да кажете.

— Да — той се засмя на тази реплика.

— Искам да пробвам и да не изпускам шанса.

— Тогава и аз ще опитам. Тази вечер съм при вас. Определих операцията за осем утре сутринта. — Той понижи глас: — Не искам да съм песимист, Клеър. Но трябва да сложите в ред нещата си още днес. Ако разбирате какво имам предвид.

— Разбирам. Благодаря, доктор Уейсман.

Цял ден Клеър се сбогуваше с приятелките си една по една и усещаше, че всяка от тях заслужава това внимание.

Пошегува се с Карън за сивите косми, които, със сигурност, са причинени от Уили; помоли я да направи така, че този трети брак поне да проработи. На Шарлот каза:

— Не се отказвай от желанието да имаш бебе; децата са следата, която оставяме след себе си на този свят. Ако не можеш да имаш свое дете, синове си и го обичай с цялото си сърце.

С Джина беше по-трудно. Те останаха заедно повече от час. През това време Клеър подрямваше, а Джина стоеше до леглото ѝ и се опитваше да не плаче.

— Грижи се за семейството ми — каза Клеър накрая, като се бореше с желанието да заспи.

— Сама си се грижи за тях — отговори Джина с желание да се пошегува, но някак си не се получи. После добави тихо: — Знаеш, че ще се грижа.

Сбогуванията бяха неловки и болезнени, пълни с неизказани думи и спуснати бариери. Всички се преструваха, че Клеър ще е тук утре вечер, ще се смее и шегува както винаги. Тя остави приятелките си с тази вяра и въпреки че искаше да я съхрани за себе си, усещаше надеждата като пуловер, взет назаем, който не ѝ ставаше.

Тя беше страшно изморена, но повече беше изплашена. Доктор Уейсман беше предпазлив в оптимизма си и пряк в оценката на риска. *Лоши перспективи като цяло*, беше казал лекарят. Най-лошата част от страха ѝ беше колко самотна се чувстваше тя. Нямаше на кого да каже за него.

От време на време през дългите, тежки дни стигаше дотам да иска да умре, да отплува неочаквано от този свят. Но нямаше как да го направи крадешком сега, с всичките ѝ любими хора в чакалнята, които се молят за нея. Мисълта за сбогуванията, които още предстояха, беше опустошителна. Боби и Сам щяха да я държат за ръка и да плачат; тя ще трябва да е готова за това. Мег ще бъде ядосана и шумна. А после идваше ред на Али. Как ще се справи Клеър с това?

На втория етаж на болницата имаше малък параклис. Меган стоеше пред него, поспря на отворената врата. От години не беше влизала в църква да потърси вътрешно равновесие; фактически — от десетилетия.

Тя бавно влезе вътре и плавно затвори вратата зад себе си. Стъпваше бързо и равномерно по килима с цвят на горчица. Плъзна се към средната пейка и коленичи на пода. Нямаше възглавничка за колената си, но тя остана на колене. Струваше ѝ се правилно да бъде на колене, когато се моли за чудо.

Тя сплете пръсти и наведе глава.

— Аз съм Меган Донтес — каза тя, за да се представи. — Сигурна съм, че си ме забравил. Не съм ти говорила от... ох... от девети клас, мисля. Тогава те помолих за пари за уроците по балет на Клеър. После уволниха Мама и ние отново се преместихме. Аз... престанах да вярвам, че можеш да помагаш. — Тя се сети за Клеър на горния етаж, толкова бледа и изтощена в болничното си легло, и за

рисковете, които операцията носи. — Тя е добър човек, Господи. Моля те. Не позволявай Али да расте без майка си.

Тя стисна клепачи. От очите ѝ потекоха сълзи, плъзгаха се по бузите ѝ и капеха в шепите ѝ. Искаше да каже още нещо, може би да намери начин да сключи сделка, но пък нямаше какво да предложи, освен отчаяние.

Вратата зад нея се отвори и после се затвори. Някой тръгна по пътеката между редовете.

Меган избърса очи и се облегна на пейката.

— Мег?

Тя погледна нагоре удивена. Сам стоеше до нея, огромното му тяло беше прегърбено, очите му — зачервени

— Тя се сбогува с приятелките си.

— Знам.

— Не мога да гледам как всички излизат от стаята ѝ. В момента, когато затворят вратата, усмивките им увяхват и започва плачът.

Меган беше избягала точно заради това.

— Щастливка е, че има толкова много приятели.

— Да. Мога ли да се присъединя към теб?

Тя се отдръпна и му направи място. Той седна до нея. Беше достатъчно близо, за да усети топлината на тялото му, но не се докосваха, не си говореха. Накрая Сам каза:

— Бях на трийсет години, когато ти ми се обади.

— О — намръщи се тя. Какво искаше от нея да му каже?

— Нямах братя и сестри, нямах други деца.

— Знам, Сам. Ти ми го казваше всеки път, когато се издънвах.

Той въздъхна:

— Бях бесен на Елиана. Тя ме беше лишила от детските години на дъщеря ми. През всичките онези години аз бях сам, а не би трябвало да съм... и начинът, по който ти и Клеър сте живели ден за ден. Не можех да го понеса.

— Знам.

Той се обърна и я погледна:

— С Клеър беше лесно. Тя ме погледна с онези големи доверчиви очи и каза: „Здравей, тате“ просто така и аз я обикнах. Но ти... — Той поклати глава. — Ти ме плашеше ужасно. Беше упорита и

устата и смяташе, че всичко, което казвам на Клеър, е неправилно. Не знаех, че е просто защото си тийнейджърка. Мислех, че си като...

— Мама.

— Да. И не исках Клеър да е наранена. Отне ми известно време — години — да разбере, че ти не си като Ели. Но беше твърде късно.

— Може пък и да съм като Мама — каза тя тихо.

— Не — каза той бързо. — Ти си била опора за Клеър през оня кошмар. Имаш сърце, което спасява хора, дори и да не вярваш в това. Съжалявам, че не съм го забелязал, когато бях по-млад.

— Много неща се изясниха по-късно.

— Да. — Той седна на пейката. — Не знам как ще се справя с това.

Меган нямаше отговор. И как би могла да има, когато същият въпрос измъчваше и нея самата?

След няколко минути вратата отново се отвори. Този път беше Боби. Изглеждаше ужасно.

— Тя иска да види Али — прошепна той пресипнало. — Не мога да го направя.

Сам изстена измъчено.

— О, господи.

— Аз ще отида — каза Меган и бавно се изправи.

Клеър трябва да беше заспала отново. Когато се събуди, слънчевата светлина беше намаляла и оставила в стаята мек сребрист цвят.

— Мама е будна.

Тогава видя дъщеря си. Али се беше залепила за Меган като малка маймунка, с ръце около врата ѝ и крака около кръста ѝ.

Клеър изскимтя тихо, преди да се стегне и да извади една измъчена усмивка. Единственият начин да се справи с този момент е да се преструва, че ще има друг такъв. Заради Али тя трябва да вярва, че ще настъпи чудо.

— Здравсти, Али Кат. Чувам, че си изяла всички канелени рула в кафенето.

Али се изхихика:

— Само три, мамче. Леля Мег каза, че ако изям още едно и ще повърна.

Клеър разтвори ръце:

— Ела тук, скъпа.

Меган се наведе и внимателно остави Али в тънките ръце на Клеър. Тя прегърна силно дъщеря си и сякаш не искаше да я пусне. Бореше се с напирещите сълзи и да задържи крехката си усмивка, когато прошепна в розовото ѝ ушенце:

— Помни колко много съм те обичала.

— Аз знам, мамче — каза Али и се зарови по-близо в нея. Тя лежеше, без да мърда, като заспало бебе, по-тиха отколкото някога е била. Така Клеър разбра, че на Али всичко ѝ е ясно, но когато дъщеря ѝ се наведе да ѝ каже: — Казах на Господ, че никога няма да го моля за „Кеп и Крънч“, ако ти помогне да оздравееш, — Клеър усети как нещо вътре в нея се скъса. Притисна дъщеря си и остана така дълго, дълго.

— Отведи я къщи — каза накрая тя, защото болката стана непоносима.

Меган веднага се приближи и взе Али на ръце.

Но Али се измъкна от ръцете на Меган и се плъзна към летия пластмасов стол до леглото. Тя седеше на поклащания се стол и гледаше към Клеър.

— Не искам да умираш, мамче — каза тя с треперещо гласче.

Това ѝ дойде твърде много, нямаше сили дори да заплаче. Клеър погледна скъпото си дете и опита да се усмихне.

— Знам, буболечето ми, и те обичам повече от всички звезди на небето. Сега се изпарявай към къщи с дядо и Боби. Подочух, че смятат да те водят на кино.

Меган отново вдигна Али. Клеър видя, че и тя се кани да заплаче.

— Накарай Боби да се прибере — каза тя на сестра си. — Той е тук всяка нощ. Кажи му, че съм казала, че Али се нуждае от него тази вечер.

Мег се пресегна и стисна ръката ѝ.

— Ние се нуждаем от ТЕБ.

Клеър въздъхна:

— Искам да спя — каза тя, защото това беше всичко, за което можеше да мисли или говори.

След няколко часа Клеър се стресна и се събуди. Сърцето ѝ биеше толкова бързо, че тя се почувства замаяна. Не можеше да осъзнае къде се намира. После видя цветята и апаратурата. Ако извиеше очи би могла да види стенния часовник. Лунната светлина се отразяваше от изпъкналото му стъкло. Беше четири часът сутринта.

След няколко часа щяха да отворят черепа ѝ. Започна да се паникьосва, после видя Мег, свита в един от онези неудобни столове, да спи.

— Мег — прошепна тя и натисна бутона до леглото. То се наклони напред, като изскърца силно, но Меган не се събуди.

— Мег — каза тя по-високо.

Меган се поизправи и се огледа.

— Пропуснах ли теста?

— Не си.

Меган премига, прокара ръка през буйната си, разрошена коса:

— Време ли е?

— Не, имаме още четири часа.

Меган стана, примъкна стола до леглото.

— Поспа ли?

— Перспективата да ти отворят главата може да държи едно момиче с широко отворени очи — каза Клеър и погледна през прозореца към луната. Внезапно, тя така се изплаши, че започна да трепери. Всичката смелост, която беше насъбрала за семейството и приятелите си, се беше изчерпала и я бе оставила безпомощна. — Помниш ли какво правех, когато имах кошмари?

— Вмъкваше се в леглото ми.

— Да. На оня нар в хола на караваната — усмихна се Клеър. — Миришеше на бърбън и цигари и беше прекалено голям за двете ни. Но когато идвах в леглото ти и ти ме прегръщаше, смятах, че нищо лошо не може да ми се случи. — Тя погледна Меган и после леко отметна завивките.

Меган се поколеба и се качи на леглото при Клеър. И да забележа колко е отслабнала Клеър, не го коментира.

— Как така забравихме всички стойностни неща?

— Бях идиотка.

— Загубихме много време.

— Съжалявам — каза Мег. — Трябваше да го кажа преди доста време.

Клеър се пресегна към ръката на Меган и я хвана.

— Искам да те питам нещо, Мег, но не ми отговаряй по твоя гаден начин. Няма да мога да задам този въпрос два пъти, защото произнасянето на всяка дума е като гълтането на натрошено стъкло. Ако се случи най-лошото, искам да си част от живота на Али. Тя ще има нужда от майка.

Мег стисна ръката на Клеър толкова здраво, че спря кръвта в пръстите ѝ. Минаха доста минути, преди да отговори с пресипнал глас:

— Ще направя всичко възможно тя да не те забрави.

Клеър кимна; тя не можеше да говори.

След това останаха да лежат в тъмното, държейки се за ръце, докато зората обля стаята и лекарите отведоха Клеър.

Меган стоеше до прозореца и гледаше плетеницата от бежови сгради отсреща. През трите часа, докато Клеър беше в операционната, Меган успя да преброи всеки прозорец и всяка врата пред погледа ѝ. Двайсет и трима души бяха преминали през ъгъла на „Бродуей“ и „Джеймс“. Други шестнайсет бяха стояли на опашка пред малките „Старбъкс“.

Някой я дръпна за ръкава. Меган погледна надолу. Беше Алисън, която я гледаше с широко отворени очи.

— Жадна съм.

Меган се вгледа в тези ясни зелени очи и почти избухна в сълзи, но каза само:

— Добре, миличка — и прегърна детето.

Като внимаваше да не стиска Али прекалено силно, тя я понесе към кафенето.

— Искам Пепси Блу. Нали това ми взе последния път?

— Сега е само единайсет часът сутринта. По-добре да ти взема сок.

— Звучиш като мама.

Меган преглътна тежко.

— Знаеш ли, че майка ти обичаше „Таб“, когато беше малка? И „Фреска“. Но аз я научих да пие портокалов сок.

Меган плати за сока, после се върна с Али в чакалнята. Но когато се наведе да я остави на земята, детето я стисна по-здраво.

— О, Али — каза Мег, като държеше племенницата си. Искаше да обещае, че майка ѝ ще оздравее, но думите заседнаха в гърлото ѝ.

Тя седна с Али в ръце и я погали по косата. След минути детето заспа.

От другата страна на чакалнята Джина я видя как държи Али и се върна към кръстословицата си. Сам, Мама, Боби, Карън и Шарлот играеха карти. Джо седеше сам в ъгъла и четеше списание. Не беше вдигал поглед от часове, не беше говорил с никого. Но пък и никой не беше говорил особено много. Какво имаше толкова да се говори?

Около обяд операционната сестра излезе и каза, че ще им отнеме още няколко часа.

— Трябва да отидете да обядвате — каза тя, като клатеше глава. — Как ще помогнете на Клеър, ако всички припаднете тук?

Сам кимна и се изправи.

— Хайде — каза той на всички. — Да излезем за малко от тук. Аз черпя.

— Аз ще остана — каза Меган. Последното нещо, за което мислеше, беше храната. — Али трябва да поспи.

Боби я стисна за рамото.

— Искаш ли да ти донесем нещо?

— Сандвич за Али — само с фъстъчено масло и желе.

— Добре.

Когато излязоха, Мег се облегна на стола си и подпря глава на стената. Али спеше в ръцете ѝ. Сякаш беше вчера, когато държеше Клеър по този начин и казваше на малката си сестричка, че всичко ще се оправи.

— Минаха цели четири часа, мамка му. Какво правят всички те там, а?

Меган вдигна глава. Мама стоеше там и държеше незапалена цигара „Вирджиния Слимс“. Гримът ѝ се беше изтрил леко, зацапан на места, а без него тя изглеждаше поувехнала.

— Помислих, че си отишла на обяд с другите.

— Да ям в кафене? Не мисля... Ще вечерям рано в хотела.

— Седни, мамо.

Майка ѝ се строполи на пластмасовия стол до нея.

— Това е най-лошият ден в живота ми, честна дума.

— Тежко е да чакаш.

— Трябва да отида при Сам. Може да иска да поиграем карти или нещо друго.

— Защо го напусна, мамо?

— Той е добър човек — каза само Мама.

Първо Меган помисли, че това не е отговорът. После разбра. Мама беше избягала, защото Сам е добър човек. Меган би си го обяснила с някакъв страх.

— Има неща, които трябваше да кажа по-рано — прошепна Мама, като размахваше нетърпеливо незапалената си цигара. — Но никога не ме е бивало много без сценарий.

— Някоя от нас не е добър оратор.

— И, слава богу. Многото приказки не променят нещата. — Мама се изправи рязко. — Разговорите с репортерите винаги ме ободряват. Чао, Меги. Ще бъда отсреща — гласът ѝ затрепери, — когато научите, че тя е добре.

След това тя изплува от чакалнята с холивудска усмивка на уста.

Минаваха час след час, когато най-после доктор Уейсман влезе в чакалнята. Меган го видя първа. Тя стисна още по-здраво Али и стана. После се изправи Боби; после Сам и Кама; после Джо, Джина, Карън, Шарлот. Както бяха накуп, те мълчаливо се приближиха към лекаря, който прокара ръка през рядката си коса и се усмихна уморено.

— Операцията мина успешно.

— Слава богу — прошепнаха всички едновременно.

— Но още е рано да говорим за оздравяване. Туморът се оказа по-агресивен, отколкото си мислехме. — Той погледна Джо. — Следващите няколко часа ще знаем повече.

ГЛАВА 31

Клеър се събуди, чувствайки се отпаднала и обърквана. Усещаше силна болка в слепоочието си. Тъкмо щеше да натисне спешния бутон и да поиска адвил, когато осъзна: тя беше жива. Пробва паметта си, като преброи до сто и направи мислен списък на всички градове, където беше живяла като дете, но стигна само до Барстоу, когато първата сестра влезе. След това я преглеждаха, докато спря да мисли.

Близките ѝ се изредиха да седят до нея. Най-живите ѝ спомени след операцията бяха как Боби седи до леглото ѝ, държи ледена торбичка на челото ѝ часове наред и как баща ѝ ѝ дава да смуче ледени парченца, когато ожаднееше. Меган беше донесла последната рисунка на Али, изобразяваща три ярко оцветени фигури до река. С несигурен почерк пишеше: „Обичам те, мамо.“

След операцията Клеър беше станала раздразнителна. Тя страдаше; цялото тяло я болеше; синините на челото от металната шапка започнаха да пулсират. Не ѝ даваха много лекарства, за да не замъглят след операционните ефекти.

— Чувствам се като парцал — каза тя на Меган, която седеше на стол до прозореца.

— *Ти изглеждаш като парцал.*

Клеър опита да се усмихне:

— Отново с маниера на болногледачка. Мислиш ли, че ще дойдат скоро?

Меган вдигна глава от книгата, която, както Клеър забеляза, беше обърната обратно.

— Ще проверя пак. — Меган остави книгата и се изправи, когато вратата се отвори.

Дневната сестра на Клеър, Долорес, влезе усмихната в стаята. Тя буташе празна инвалидна количка.

— Време е за магнитния резонанс.

Клеър се паникьоса. Изведнъж, тя реши, че не иска да ходи, че не иска да знае. Чувстваше се по-добре. Смяташе, че състоянието ѝ е

достатъчно стабилно. Меган се приближи и стисна ръката ѝ. Докосването беше достатъчно да успокои Клеър.

— Добре, Долорес, води ме.

Когато излязоха в коридора, Боби беше там и ги чакаше.

— Време ли е?

Меган отговори:

— Да, време е.

Боби държеше ръката на Клеър по целия път до Отделението по нуклеева медицина. Нужна ѝ беше силна воля да ги остави и да продължи по познатия бял коридор сама.

След няколко минути, докато лежеше в скенера, тя видя чистата, ясна картина на мозъка си, видя я толкова ясно, че докато я наблюдаваше, по слепоочията ѝ избиха ситни капчици пот.

Боби, Меган и Долорес я чакаха. Долорес помогна на Клеър да седне на инвалидния стол. Постава краката ѝ, обути в чехли, на степенките и тръгнаха обратно към стаята.

Оттук нататък чакането стана непоносимо. Меган крачеше в малката болнична стая; Боби стискаше ръката на Клеър толкова здраво, че тя загуби чувствителността на пръстите си. Сам влизаше на всеки пет-шест минути.

Накрая Долорес се върна.

— Лекарите са готови да говорят с теб, Клеър.

Само някои дребни жестове пречеха на Клеър да се разпищи — топлата ръка на Боби върху рамото ѝ, безгрижното бърбене на Долорес, близостта на Меган.

— Е, пристигнахме. — Долорес спря до вратата на кабинета и почука.

— Влезте — извика някой отвътре.

— Молим се за теб, скъпа. — Долорес потупа Клеър по рамото.

— Благодаря.

Мег застана зад инвалидния стол и поведе Клеър към кабинета. В стаята имаше няколко лекари. Доктор Уейсман проговори първи:

— Добро утро, Клеър.

— Добро утро — отговори тя и опита да не се напряга. Мъжете изчакаха Меган да седне, но накрая все пак разбраха, че тя няма да го направи. Доктор Уейсман щракна светлата клетка. Там бяха

рентгеновите снимки на Клеър. На мозъка ѝ. Тя хвана колелата и се придвижи напред. Разгледа снимките и после погледна мъжете.

— Не виждам никакъв тумор.

Доктор Уейсман се усмихна:

— И аз. Мисля, че сме го премахнали изцяло, Клеър.

— О, господи! — Беше се молила за това, беше се надявала на това. Дори се беше старала да повярва, но вярата ѝ нямаше здрава основа.

— Първите лабораторни тестове сочат, че е била нискокачествена астроцитомата — каза той.

— И не е злокачествена глиобластома? Слава богу.

— Да, това е добрата новина. Доброкачествена е — каза доктор Уейсман.

Един от другите лекари пристъпи напред:

— Вие сте голяма късметлийка, мисис Остин. Доктор Уейсман е свършил невероятна работа. Обаче, както знаете, повечето мозъчни тумори регенерират. Двайсет и осем процента от всички...

— Спрете — Клеър не разбра, че е изкрещяла тази дума, докато не видя стреснатите погледи на лекарите. Тя погледна Меган, която ѝ кимна окуражаващо. — Не искам да слушам вашите статистики. Беше доброкачествен тумор, нали?

— Да — каза лекарят, — но доброкачествен в мозъка е доста подвеждащ термин. Всички мозъчни тумори могат в крайна сметка да бъдат фатални, независимо дали са доброкачествени или злокачествени.

— Да. Да. Ограничено пространство в главата и всичко останало — каза Клеър. — Ракът няма да има разсейки в тялото ми, нали така?

— Точно така.

— И така, той вече не съществува и е бил доброкачествен. Това искам да чуя. Само това. Оттук нататък можете да ми говорите за лечение, но не за шансове и възможности за оцеляване. Сестра ми е потънала във вашите данни. — Тя се усмихна към Мег. — Тя си мисли, че не съм я слушала, но аз я слушах. Имаше папка на кухненския плот — папка с надпис „Надежда“. Вътре имаше десетки лични случаи на хора с диагноза мозъчен тумор, поставена преди повече от седем години, които са все още живи. Знаете ли кое е общото между тях?

Само доктор Уейсман се усмихваше.

— На всички са им казали, че имат по-малко от шест месеца живот. Вие сте като сиатълски метеоролози през юни. Предсказвате само дъжд. Но аз нямам намерение да си вземам чадър. Моето бъдеще е слънчево.

Усмивката на доктор Уейсман стана по-широка. Той прекоси стаята и се наведе до ухото ѝ:

— Браво на теб.

Тя го погледна:

— Нямам думи да ви изкажа благодарността си.

— Джо Уайът е човекът, на когото трябва да благодариш. Желая ти късмет, Клеър.

Веднага след като се върна в стаята си, Клеър се пречупи и заплака. Изглеждаше, че ще плаче вечно. Боби я държеше в прегръдките си, целуваше голата ѝ глава, докато тя го погледна:

— Обичам те, Боби.

Той я целуна горещо. Тя се залепи за него и прошепна в ухото му:

— Иди доведи малкото ни момиченце. Искам да ѝ кажа, че мама ще се справи.

Той излезе бързо.

— Беше чудесна там — каза Меган, когато останаха сами.

— Моят нов девиз е: „Не се натискай с плешивци“.

— Няма да го правя — засмя се Меган.

Клеър протегна ръка към сестра си и я задържа.

— Благодаря.

Мег целуна нарязаното чело на сестра си и прошепна:

— Ние сме сестри. — Този отговор беше достатъчен. — Ще отида да доведа Мама. Тя вероятно ще докара цял снимачен екип. — Мег напусна стаята с усмивка.

— Тумора го няма — повтаряше Клеър в празната стая. После се засмя.

Меган намери всички в кафенето. Боби беше вече там и разговаряше със Сам. Мама беше до опашката и раздаваше автографи. Блусарките и Али седяха в ъгъла и си говореха тихичко. Само Джо го нямаше.

— И аз съм там — казваше Мама на прехласнатата публика, — готова да изляза на сцена с рокля, която не се закопчава. Аз не съм — каза тя и се засмя сладко — жена с малък бюст, така че можете да си представите...

— Мамо? — Меган я докосна по рамото.

Мама се завъртя. Когато видя Меган, гримираното ѝ лице помръкна. За момент се смали, сякаш стана уязвима. Малката Джоана Джоджович, от Детройт, която все нямаше късмет.

— Е? — прошепна тя.

— Хайде, мамо. Новините са добри.

Мама въздъхна дълбоко:

— Разбира се, че ще са добри. Вие всички предратизирахте нещата — каза тя и се обърна към публиката си: — Трябва да прекъсна на средата историята си, защото дъщеря ми, изглежда, се е възстановила като по чудо. Това ми напомня един мой телевизионен филм, където...

Меган се отдалечи.

— Лельо Мег — каза Алисън, като подскочаше около Меган, която се наведе и я целуна. — Моята мама е вече по-добре.

При това нов боен вик се разнесе, този път от Блусарките:

— Хайде — каза Джина на приятелките си. — Да отидем да видим Клеър.

Боби се приближи към Меган.

— Хайде, Али Гатор — каза той и взе момиченцето на ръце. — Хайде да отидем и да целунем мама. — Той тръгна, после се спря и се върна. Много нежно целуна Меган по бузата и прошепна:

— Благодаря ти.

Меган затвори очи, изненадана от дълбочината на емоциите си. Когато погледна отново през сълзи, Сам се приближаваше. Движеше се бавно, сякаш се страхуваше краката му да не го предадат. Протегна ръка и я погали по бузата. Измина цяла вечност, преди той да проговори и да каже тихо:

— Ще те чакам да ни дойдеш на гости в Деня на благодарността тази година. И без твоите недодялани извинения. Ние сме едно семейство.

Меган се сети за всички онези години, когато беше отказвала поканата на Клеър, и годините, когато тя не беше подновявана. После

си спомни последния Ден на благодарността, когато вечеря само кифла със стафиди. И през цялото време се преструваше, че не е самотна. Вече нямаше да се преструва, нямаше да бъде сама, след като имаше семейство.

— Само се опитай да ме държиш настрана.

Сам кимна и продължи нататък. Тя забеляза, че се завъртя около опашката за храна, хвана ръката на Мама и я измъкна от тълпата. Тя започна да раздава въздушни целувки, докато се клатушкаше до него.

Меган постоя там още минута, колебаейки се накъде да поеме.
Джо.

Тя хукна по коридора, като се усмихваше и вдигаше палец за поздрав към сестрите и санитарите, които ѝ бяха станали повече от приятели за последните няколко седмици.

В чакалнята спря за малко. Беше празна. Списанията, които беше чела, лежаха все още отворени на масата. Тя погледна надолу по коридора, но Клеър не се нуждаеше от нея точно сега. По-късно щяха да имат време една за друга, когато вълнението премине и се върнат към истинския живот, който предстоеше. Сега Клеър се нуждаеше само от дрехи, с които да се прибере вкъщи.

Меган отиде при асансьора и слезе с него до фоайето, после излезе навън. Нямаше търпение да съобщи новината на Елизабет.

Беше прекрасен слънчев ден. Всичко в града изглеждаше по-ярко, по-чисто. Далечната Саунд блестеше със сребристоксин цвят между сивите небостъргачи. Тя тръгна надолу по хълма, мислейки за толкова много неща — за живота си, за работата си, за семейството си. Може би ще трябва да смени кариерата си, да започне друг вид юридическа практика. Или може би ще започне собствен бизнес, нещо като фирма за създаване и изпращане на информация за хора с мозъчни тумори; може да намери някой загубил илюзиите си лекар за партньор. Или може би благотворителна компания, която ще помага, ще осигурява грижа за хора в беда. Светът ѝ изглеждаше отворен към нея сега, пълен с нови възможности.

Отне ѝ половин час да стигне до дома си. Тъкмо щеше да пресече улицата, когато го забеляза да стои пред вратата на нейния блок.

— Джина ми каза къде живееш.

— Стю каза ли ти за магнитния резонанс?

— Последния час бях при него. Перспективите изглеждат добри за Клеър.

— Да.

Той се приближи.

— Омръзна ми да стоя настрана, Мег — каза той тихо. — И се уморих да се правя, че съм умрял заедно с Даяна.

Тя го погледна. Бяха близо един до друг, достатъчно близо, за да я целуне, ако иска.

— Какви шансове имат такива като нас?

— Ние имаме шанс. Това е, което всеки от нас получава.

— Можем да бъдем наранени.

— Досега сме оцелявали. — Той докосна лицето ѝ нежно, при което на нея ѝ се доплака. Нито един мъж не е бил толкова мил с нея. — И може даже да се обикнем.

Тя погледна в очите му и видя надежда за бъдещето. Дори нещо повече. Видя и любовта, за която той говореше, и за първи път повярва в нея. Ако Клеър се оправи бързо, всичко беше възможно. Тя го прегърна и се надигна на пръсти. Едва преди да го прегърне, се осмели да прошепне:

— А може вече и да сме...

ЕПИЛОГ

Шумът беше оглушителен — панаирната площ беше изпълнена с хора; деца пищяха от карнавалните люлки, родителите им подвикваха, кучета лаеха и, звучеше музика.

Алисън влачеше Джо от люлка на люлка. Меган и Клеър вървяха зад тях и разговаряха тихо; носеха колекцията от пълни със сирене животни и евтини стъклени дреболийки, които Джо беше спечелил. Лекото накуцване на Клеър беше единственият физически признак за проблемите ѝ, а и то намаляваше с всеки ден. Косата ѝ беше израснала отново; беше по-къдрава и по-руса отпреди.

— Време е — каза Клеър и помахна на Джо. Четиримата се наредиха в редица, минаха покрай щанда за напитки и закуски и завиха наляво към пейките.

— Вече има тълпа тук — каза Клеър нервно.

— Разбира се, че има — каза Меган.

— Бързо, мамо, бързо! — Алисън подскачаше около тях.

До специалната странична врата Клеър показа пропускателна карта си за кулисите. Проправиха си път през сцената, минаха покрай музикантите и певците, които загряваха. Боби ги видя да идват и им махна с ръка. Алисън хукна към него. Той я прегърна и я завъртя.

— Моето татенце ще пее тази вечер — каза тя достатъчно високо, за да я чуят.

— Да, със сигурност. — Боби прегърна Клеър и я придърпа, за да я целуне. — Пожелайте ми успех.

— Ти нямаш нужда от него.

Те поговориха още няколко минути и го оставиха да се приготвя. Четиримата отидоха до пейките и намериха местата си на четвъртия ред. Меган помогна на Клеър да седне; сестра ѝ все още се чувстваше нестабилна на моменти.

— Кент Еймс се обади миналата седмица — каза Клеър. — Мама щяла да го разкъса, че е отхвърлил договора на Боби.

— Тя му се кани от месеци.

— Знам. Миналата седмица му каза, че е уредила на Боби прослушване в „Меркюри Рекърдс“. Кент Еймс побесня. Изглежда, иска да даде на Боби втори шанс, в крайна сметка. Каза, че се надява този път Боби да си е подредил както трябва приоритетите — усмихна се Клеър.

Един мъж излезе на сцената и обяви:

— Боби Джак Остин.

Тълпата аплодира любезно.

Алисън подскочи и завика:

— Давай, тате.

Боби изскочи на сцената с китарата си. Огледа публиката, откри Клеър и ѝ изпрати въздушна целувка.

— Тази песен е за моята съпруга, която ме научи на любов и смелост. Обичам те, мило.

Той удари по струните на китарата и запя. Ясният му, красив глас разнесе мелодията наоколо и хипнотизира публиката. Той пееше, че е намерил жената на своите мечти и се е влюбил в нея, че е стоял до нея в най-мрачните моменти. На последния стих гласът спадна до гърлено шептене; тълпата се наведе напред да чуе думите.

*„Когато те видях да вървиш
по скалистия път,
разбрах истината за истинската любов
И подаръка да имам още един ден с теб“.*

Аплодисментите този път бяха като експлозия. Повечето жени в публиката плачеха.

Меган прегърна сестра си.

— Казах ти, че ще е прекрасен съпруг. Харесах този мъж още първия миг, щом го видях.

Клеър се засмя:

— Да, точно така. А какво става с теб и Джо? Вие живеете заедно. Струва ми се, че имате предбрачно споразумение вече.

Меган погледна Джо, който беше станал прав и ръкопляскаше. Алисън беше в ръцете му. Откакто беше започнал да практикува

медицина отново, казваше, че всичко е възможно. Бяха се научили взаимно да вярват в любовта.

— Предбрачен? Аз? Никога. Мислехме си за малка сватба. На открито...

— Където вали? Където се разхождат буболечки? Това на открито?

— Може би с хамбургери и хотдог и...

— Картофената салата на Джина — казаха и двете едновременно и се засмяха.

— Да — каза Меган и се наведе към сестра си. — *Такава* сватба.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.